SON KRALLIK SERİSİ 3. KİTAP

BERNARD CORNWELL

KUZEYİN EFENDİLERİ

ÇOK İZLENEN NETFLIX DİZİSİ

"Davam bunu gerektiriyordu. Kan davası beş yıl önce Kjartan ve adamlarının gece vakti Kont Ragnar'ın salonuna gelmesiyle başlamıştı. Salonu yakmışlar ve alevlerden kaçmaya çalışan halkı öldürmüşlerdi. Beni Ragnar yetiştirmişti. Onu bir baba gibi sevmiştim ve öldürülmesinin intikamı alınmamıştı. Bir oğlu vardı, onun da adı Ragnar'dı ama Genç Ragnar intikam alamazdı çünkü artık Wessex'te rehineydi. Bu yüzden kuzeye gidecek, Kjartan'ı bulacak ve onu öldürecektim."

Yıl 878 ve Wessex artık Vikinglerin hükmünde değil. Büyük Alfred'in bu savaşı kazanması için onun yanında olan Uhtred, artık kralın bağnazlığından ve cömert olmayan davranışlarından bunalmıştır. Bunun üzerine Uhtred, en azılı düşmanı Danimarkalı Lord Kjartan tarafından öldürülen üvey babasının intikamını almak ve kız kardeşini kurtarmak için bir grup adamla birlikte kuzeye yolculuk etmek için Wessex'ten kaçar.
Ancak kuzey kaos, isyan ve kanla doludur. İntikamını planlayan Uhtred, bu yolda ihanete uğrar. Dostları ve müttefikleri onu kurtarmak için birleşmeli ve İngiltere için bir kez daha savaşmalıdır. Serinin üçüncü kitabı olan *Kuzeyin Efendileri* güçlü bir ihanet, romantizm ve mücadele hikâyesidir.

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

9 786053 049302

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: **2471**

KUZEYİN EFENDİLERİ
Bernard Cornwell
Orijinal Adı: Lords of the North

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Mert Boz
Editör: Neslihan Su Aydın
Kapak İllüstrasyonu: Sena Tulgar
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

1. Basım: Şubat 2024
ISBN: 978-605-304-930-2
Sertifika No: 43949

Kuzeyin Efendileri
© 2022 ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Lords of the North
© 2006, Bernard Cornwell

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SON KRALLIK SERİSİ 3. KİTAP

BERNARD CORNWELL

KUZEYİN EFENDİLERİ

İngilizceden Çeviren: Mert Boz

ARTEMİS YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Yer Adları	7
Birinci Kısım *Esir Kral*	13
İkinci Kısım *Kırmızı Gemi*	177
Üçüncü Kısım *Gece Gezen*	285
Tarihsel Not	397

YER ADLARI

Anglo-Sakson İngiltere'de isimlerin yazımı konusunda bir belirsizlik vardı, isimlerin kendileri bile kesin ve anlaşılır değildi. Bu neden Londra'ya Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster ve Lundres gibi adlar verildi. Hiç kuşkusuz bazı okurlar aşağıda verilen isimlerin başka şekillerini tercih edeceklerdir ama ben genellikle MS 871-899 yılları arasında geçen, Alfred'in krallığı döneminde ya da ona yakın yıllarda Oxford Sözlüğü İngilizce Yer İsimleri'nde belirtilen adları kullandım. Fakat bu çözüm bile kusursuz değildir. Hayling Adası 956 yılında Helincigae ya da Hæglingaiggæ olarak geçer. Ben de pek tutarlı olamadım; Englaland yerine Modern England, yani İngiltere demeyi yeğledim. Eski krallık sınırlarının modern ülke sınırlarına uyması gerektiği savından kaçınmak için Norðhymbralond yerine Northumbria adını kullandım. Yani bu listedeki isimlerin yazılışları oldukça değişken sayılır.

Æbbanduna	Abington, Berkshire
Æsc's Hill	Ashdown, Berkshire
Baðum (Bathum okunur)	Bath, Avon
Basengas	Basing, Hampshire
Beamfleot	Benfleet, Essex

Beardastopol	Barnstable, Devon
Bebbanburg	Bamburgh Kalesi, Northumberland
Berewic	Berewick-upon-Tweed, Northumberland
Berrocscire	Berkshire
Blaland	Kuzey Afrika
Cantucton	Cannington, Somerset
Cetreht	Catterick, Yorkshire
Cippanham	Chippenham, Wiltshire
Cirrenceastre	Cirrencester, Gloucestershire
Contwaraburg	Centerburry, Kent
Cornwalum	Cornwall
Cridianton	Crediton, Devon
Cynuit	Cynuit Hillfort, nr. Cannington, Somerset
Dalriada	Batı İskoçya
Defnascir	Devonshire
Deoraby	Derby, Derbyshire
Dic	Diss, Norfolk
Dunholm	Durham, County Durham
Eoferwic	York (aynı zamanda Dancada Jorvic, Yorvik şeklinde okunur)
Exanceaster	Exeter, Devon
Fromtun	Frampton on Severn, Gloucestershire
Gegesburgh	Gainsborough, Lincolnshire
The Gewæsc	The Wash
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Grantaceaster	Cambridge, Cambridgeshire
Gyruum	Jarrow, County Durham

Haithabu	Hedeby, Güney Danimarka'da ticaret şehri
Hamanfunta	Havant, Hampshire
Hamptonscir	Hampshire
Hamtun	Southampton, Hampshire
Heilincigae	Hayling Adası, Hampshire
Hreapandune	Repton, Derbyshire
Kenet	Kennet Nehri
Ledecestre	Leicester, Leicestershire
Lindisfarena	Lindisfarne (Kutsal Ada), Northumberland
Lundene	Londra
Mereton	Marten, Wiltshire
Meslach	Matlock, Derbyshire
Pedredan	Parrett Nehri
Pictland	Doğu İskoçya
The Poole	Poole Limanı, Dorset
Readingum	Reading, Berkshire
Sæfern	Severn Nehri
Scireburnan	Sherborne, Dorset
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire
Solente	Solent
Streonshall	Strensall, Yorkshire
Somursæte	Somerset
Suth Seaxa	Sussex (Güney Saksonlar)
Synningthwait	Swinithwaite, Yorkshire
Temes	Thames Nehri
Thornsæta	Dorset
Tine	Tyne Nehri
Trente	Trent Nehri
Tuede	Tweed Nehri

Twyfyrde	Tiverton, Devon
Uise	Exe Nehri
Werham	Wareham, Dorset
Wiht	Wight Adası
Wiire	Wear Nehri
Wiltun	Wilton, Wiltshire
Wiltunscir	Wiltshire
Winburnan	Wimborne Minster, Dorset
Wintanceaster	Winchester, Hampshire

R. Tyne
Bebbanburg
Kuzey Denizi
Cumbra
land
Hadrian's Wall
R. Tine
Gyruum
Dunholm
Cairliqualid
Cetreht
Symmingthwaite
Thresk.
Eoferwic
R. Humber
Northumbria
Eoferwic
Mercia
Doğu
Anglia
Lundene
Wessex
Wintancaester

Birinci Kısım

Esir Kral

Karanlığı istiyordum. O gece yarım ay vardı ve bulutların arasından sıyrılarak sinirlerimi bozuyordu. Karanlığı istiyordum.

Arazimin kuzey sınırını belirleyen küçük tepeye iki deri çanta taşımıştım. Benim arazim. Ona Fifhaden* deniyordu ve uzun yeşil tepesinde Danların ordusunu bozguna uğrattığımız Ethandum'daki hizmetim için bana Kral Alfred tarafından armağan edilmişti. Her iki tarafın piyadeleri kalkanlardan koruyucu bir duvar oluşturmuştu ve savaşın sonunda Alfred tekrar kral olmuş, Danlar yenilmiş ve Wessex varlığını sürdürmeye devam etmişti. Birçok askerden fazlasını yaptığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Kadınım ölmüştü, sağ baldırıma bir mızrak saplanmıştı ve ödülüm Fifhaden olmuştu.

Beş hanelik. İsmin anlamı buydu. Beş hanelik! Toprağı süren, koyunları kırkan ve Kenet Nehri'nde balık yakalayan dört köle ailesini geçindirmeye ucu ucuna yetecek kadar toprak. Diğer askerlere çok daha büyük araziler verilmişti ve kilise zengin orman arazileri ve sık meralarla ödüllendirilmişti, benim payıma düşense beş hanelik toprak olmuştu. Alfred'den nefret ediyordum. Hristiyan olmadığım için, bir Kuzeyli olduğum için ve Ethandum'da ona krallığını geri verdiğim için

---

* Danca beş başlı -çn.

bana güvenmeyen, pinti, sahtekâr ve sefil bir adamdı. Ödül olaraksa bana Fifhaden'i vermişti. Piç kurusu.

Böylece iki çantayı koyunlar tarafından ezilmiş ve ay, bulutların arasından sıyrıldığında bembeyaz parlayan devasa gri kayalarla dolu alçak tepeye taşımıştım. Büyük kayalardan birinin yanına çömelmiştim, Hild de yanımda diz çökmüştü.

O zamanlar benim kadınımdı. Önceleri Cippanhamm'da bir rahibeydi ancak Danlar kasabasını ele geçirmiş ve onu kötü yola düşürmüşlerdi. Artık benimleydi. Bazen, geceleri, onu dua ederken duyardım; duaları hep gözyaşı ve umutsuzluk dolu olurdu. Sonunda tanrısına geri döneceğini tahmin ediyordum ama şu an için sığınağı bendim. "Neden bekliyoruz?" diye sordu.

Parmağımı dudağıma götürerek sessiz olmasını işaret ettim. Beni izledi. Uzun bir yüzü, iri gözleri ve bir eşarp parçasıyla örtülü altın sarısı saçları vardı. Bir rahibe olarak harcanmış olduğunu düşündüm. Elbette Alfred onun tekrar manastıra dönmesini istiyordu. Bu yüzden onu yanıma almıştım. Alfred'i sinirlendirmek için. Piç kurusu.

Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için bekliyordum. Bu pek olası değildi çünkü insanlar dehşet verici şeyler yeryüzünde kol gezerken geceye adım atmayı sevmezler. Hild, haçına sarıldı ama ben karanlıkta rahattım. Küçük bir çocukken bile kendime geceyi sevmeyi öğretmiştim. Ben bir *sceadugenga** idim, bir gecegezen, diğer insanların korktukları yaratıklardan biri.

Alçak tepede kimsenin olmadığından emin olana kadar uzun bir süre bekledim, ardından küçük kılıcım İğne'yi çektim ve bir parça çimen keserek yanıma koydum. Sonra toprağı ka-

---

* Ya da "gecegezen". Ne canlı ne de ölü olan ve şekil değiştirebilen fantastik yaratıklardır. İngiltere'nin ormanlarında yaşarlar -çn.

zıp pelerinimin üzerine yığdım. Kılıç sürekli kireç ve çakmak taşlarına çarpıyordu, İğne'nin ucunun yontulacağını biliyordum ama bir çocuğun gömülebileceği büyüklükte bir çukur açana kadar kazmaya devam ettim. İki çantayı çukurun içine koyduk. Tüm birikimim onların içindeydi. Gümüşüm ve altınım, servetim... Bunların bana yük olmasını istemiyordum. Beş hanelik toprağım, iki kılıcım, bir zırhım, bir kalkanım, bir miğferim, bir atım ve zayıf bir rahibem vardı ama servetimi koruyacak adamım yoktu; bu yüzden onu saklamak zorundaydım. Yanıma sadece birkaç gümüş alarak gerisini toprağın korumasına bırakmıştım. Çantaların üstünü kapattık, toprağı sıkıştırdık ve çimeni tekrar yerine yerleştirdik. Ayın bir bulutun arkasından çıkmasını bekledim ve sonra çimene baktım. Kimsenin bu yerin kazıldığını anlamayacağını düşündüm, yeri ezberledim ve yakındaki kayalarla zihnimde işaretledim. Bir gün, o hazineyi koruyacak imkânlara sahip olduğumda, onun için geri dönecektim. Hild servetimin mezarına baktı. "Alfred burada kalman gerektiğini söylüyor," dedi.

"Alfred bok çukuruna düşsün," dedim, "ve kendi bokunda boğulsun." Muhtemelen yakında ölecekti zaten, çünkü Alfred hasta bir adamdı. Sadece yirmi dokuz yaşındaydı; benden sekiz yaş büyük ama ellisinde gösteriyordu ve hiçbirimiz iki ya da üç seneden fazla yaşayacağına ihtimal vermiyorduk. Sürekli karın ağrılarından şikâyet ediyor, tuvalete koşturuyor ya da ateşten titriyordu.

Hild çimene, çantaların gömülü olduğu yere dokundu. "Bu Wessex'e geri döneceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Bu, kimse düşmanlarının arasında servetiyle seyahat etmez anlamına geliyor," dedim. "Burada daha güvende olacaktır ve eğer hayatta kalırsak gelip onu alacağız. Eğer ben ölür-

sem, sen gelip alacaksın." Hild hiçbir şey söylemedi. Pelerinin üstünde kalan toprağı nehre geri taşıdık ve suya attık.

Sabah atlarımızı alıp doğuya doğru yola çıktık. Lundene'e gidiyorduk çünkü bütün yollar Lundene'den başlardı. Kaderdi beni sürükleyen şey. 878 yılıydı, yirmi bir yaşındaydım ve kılıcımla bütün dünyayı fethedebileceğime inanıyordum. Ben Bebbanburg'lu Uhtred'im. Deniz kenarında Ubba Lothbrokson'u öldüren, Beyaz Atlı Svein'ı atından düşüren adam. Alfred'e krallığını geri veren bendim ve ondan nefret ediyordum. O yüzden onu bırakacaktım. Benim yolum kılıcın yoluydu ve kılıcım beni eve götürecekti. Kuzeye gidecektim.

Lundene bütün Britanya adasının en büyük şehriydi ve bu şehrin harabe evleriyle telaşlı sokaklarını her zaman sevmiştim, ama Hild ile orada sadece iki gece kaldık ve çürümeye yüz tutmuş Roma surlarının batısındaki yeni kasabada bir Sakson hanında konakladık. Burası Mersiya Krallığı'nın bir parçasıydı ve Danlar tarafından korunuyordu. Tavernalar, tüccarlar, yabancılar ve gemi kaptanlarıyla doluydu. Bizi Northumbria'ya götürmeyi kabul eden Thorkild adında bir tüccar oldu. Ona ismimin Ragnarson olduğunu söyledim. Bana inanmadı ama soru da sormadı, iki gümüş ve kürek çekmem karşılığında bizi teknesine almayı kabul etti. Bir Sakson olmama rağmen Danlar tarafından yetiştirilmiştim ve dillerini konuşabiliyordum. Bu yüzden Thorkild bir Dan olduğumu düşündü. Parlak miğferim, zırhım ve iki kılıcım ona bir savaşçı olduğumu söylüyordu ve yenik düşen ordudan kaçan bir asker olduğumu düşünmüş olmalıydı, ama neden umurunda olsundu ki? Bazı tüccarlar kürekçi olarak sadece köleleri kullanırdı ancak Thorkild'e göre onlar bela demekti, bu yüzden gemisinde özgür adamları çalıştırıyordu.

Teknemiz keten, Frank Krallığı'ndan gelme yağ, kunduz postu, çok sayıda güzel eyer ve değerli kimyon ve hardalla dolu deri çuvallarla yüklü olarak gelgitte yola çıktı. Şehirden uzaklaşıp Temes Nehri'nin halicine girdiğimizde Doğu Anglia'daydık ama bu krallığı çok az gördük çünkü ilk gecemizde denizden uğursuz bir sis peyda oldu ve günlerce kalkmadı. Bazı sabahlar yolculuk yapamadık ve hava biraz düzeldiğinde bile asla kıyıdan uzaklaşmadık. Eve deniz yoluyla gidiyordum çünkü karadan gitmekten daha hızlı olacağını düşünmüştüm ama aksine çamurlu kıyılar, dereler ve tehlikeli akıntılar arasından sisin içinde mil mil ilerledik. Her gece demir atacak ya da tekneyi iskeleye bağlayacak bir yer bularak durduk ve bütün bir haftayı Doğu Anglia'da bir bataklıkta geçirdik, çünkü tekne bordadan su almaya başladı ve su yeterince hızlı tahliye edilemedi, bu yüzden gemiyi çamurlu bir sahile çekip onarım yapmak zorunda kaldık. Borda kalafatlandığında hava değişmiş, güneş sissiz bir denizde parıldamaya başlamıştı ve biz de her gece durarak kuzeye doğru kürek çekmeye devam ettik. Hepsi de Thorkild'in teknesinden daha uzun ve daha dar olan bir düzine gemi daha gördük. Bunlar Danların savaş gemileriydi ve tamamı kuzeye doğru gidiyordu. Guthrum'un bozguna uğramış ordusundan kaçanlar olduklarını ve evlerine, Danimarka'ya, belki de Frizya'ya ya da Alfred'in Wessex'inden daha kolay yağmalanabilecek herhangi bir yere gittiklerini düşündüm.

Thorkild otuz beş yaşında olduğunu sanan, uzun boylu, asık suratlı bir adamdı. Ağarmış saçlarını uzun sicimler halinde beline kadar sarkacak şekilde örmüştü ve kollarında bir savaşçının cesaretini gösteren halkalar yoktu. "Hiçbir zaman bir savaşçı olmadım," diye itiraf etti bana. "Bir tüccar olarak

yetiştirildim ve her zaman bir tüccar oldum. Öldüğümde oğlum da ticaret yapacak."

"Eoferwic'de mi yaşıyorsun?" diye sordum.

"Lundene. Ama Eoferwic'de bir depom var. Post satın almak için iyi bir yer."

"Orada hâlâ Ricsig mi hüküm sürüyor?"

Başını salladı. "Ricsig öleli iki yıl oluyor. Artık tahtta Egbert denilen bir adam var."

"Ben çocukken Eoferwic'de Egbert adında bir kral vardı."

"Bu onun oğlu ya da torunu. Belki de kuzenidir. Her halükârda bir Sakson."

"Peki Northumbria'da gerçekten hüküm süren kim?"

"Biz, elbette," dedi Danları kastederek. Danlar ele geçirdikleri ülkelerin tahtlarına genellikle evcilleştirilmiş Saksonları oturturlardı ve Egbert, artık her kimse, şüphesiz sadece tasmalı bir hükümdardı. İşgalci Danlara yasal bir görünüm sağlıyordu ancak gerçek hükümdar şehrin etrafındaki toprakların çoğuna sahip bir Dan olan Kont Ivarr'dı. "Adı Ivarr Ivarson," dedi Thorkild sesinde bir parça gururla, "babası Ivar Lothbrokson'du."

"Ivar Lothbrokson'u tanırdım," dedim.

Thorkild'in bana inanıp inanmadığından emin değildim ama bu doğruydu. Ivar Lothbrokson korkulan bir savaş lordu olmuştu, bir deri bir kemik, zalim ve sapsarı suratlı bir adamdı ama beni yetiştiren Kont Ragnar'ın dostuydu. Kardeşi deniz kenarında öldürdüğüm Ubba'ydı. "Northumbria'daki asıl güç Ivar," diye devam etti Thorkild, "ama Wiire Nehri vadisinde değil. Orada Kjartan hüküm sürüyor." Kjartan'ın adını söylediğinde Thorkild çekiç muskasına dokundu. "Artık Zalim Kjartan olarak anılıyor," dedi, "ve oğlu ondan da kötü."

"Sven," dedim yüzümü ekşiterek. Kjartan'ı da Sven'i de tanıyordum. Onlar düşmanlarımdı.

"Tek Gözlü Sven," dedi Thorkild yüzünü buruşturarak ve söylediği ismin uğursuzluğunu savuşturmak istercesine tekrar muskasına dokundu. "Ve onların kuzeyinde," diye devam etti, "Bebbanburg'lu Ælfric hüküm sürüyor."

Onu da tanıyordum. Bebbanburg'lu Ælfric amcamdı ve toprağımı benden çalan kişiydi ama adını bilmiyormuş gibi davrandım. "Ælfric? Başka bir Sakson mu?" diye sordum.

"Bir Sakson," diye doğruladı Thorkild, "ama kalesi bizim için çok güçlü," diye ekledi Sakson bir lordun Northumbria'da kalmasına neden izin verildiğini açıklamak için. "Ve bizi rahatsız edecek hiçbir şey yapmıyor."

"Danların dostu mu?"

"Düşmanı değil," dedi. "Bunlar üç büyük lord: Ivarr, Kjartan ve Ælfric, ya Cumbraland'daki tepelerin ötesi? Orada ne olduğunu kimse bilmiyor." Northumbria'nın İrlanda Denizi'ne bakan batı kıyısından bahsediyordu. "Cumbraland'de büyük bir Dan lord vardı," diye devam etti. "Ona Hardicnut derlerdi ama bir kavgada öldürüldüğünü duydum. Peki ya şimdi?" Omuz silkti.

İşte Northumbria buydu, rakip lordların krallığı, hiçbirinin beni sevmek için bir nedeni yoktu ve içlerinden ikisi ölmemi istiyordu. Yine de orası evimdi ve orada bir görevim vardı, bu yüzden kılıcın yolunu takip ediyordum.

Davam bunu gerektiriyordu. Kan davası beş yıl önce Kjartan ve adamlarının gece vakti Kont Ragnar'ın salonuna gelmesiyle başlamıştı. Salonu yakmışlar ve alevlerden kaçmaya çalışan halkı öldürmüşlerdi. Beni Ragnar yetiştirmişti. Onu bir baba gibi sevmiştim ve öldürülmesinin intikamı alınmamıştı. Bir oğlu vardı, onun da adı Ragnar'dı ama Genç Ragnar

intikam alamazdı çünkü artık Wessex'te rehineydi. Bu yüzden kuzeye gidecek, Kjartan'ı bulacak ve onu öldürecektim. Ragnar'ın kızını esir alan oğlu Tek Gözlü Sven'i de öldürecektim. Thyra hâlâ hayatta mıydı? Bilmiyordum. Sadece Yaşlı Ragnar'ın intikamını almaya yemin ettiğimi biliyordum. Bazen, Thorkild'in teknesinde kürek çekerken Northumbria düşmanlarımla dolu olduğu için eve dönmekle aptallık ettiğimi düşünüyordum ama beni sürükleyen kaderdi ve tekne sonunda Humber'ın geniş ağzına doğru döndüğünde boğazıma bir yumru oturdu.

Yağmurdan yarı yarıya görünen alçak çamurlu bir kıyıdan, gizli dereleri işaret eden sığlıklardaki sazlardan ve gri suda yükselen büyük kelplerden ve su yosunlarından başka görecek bir şey yoktu, ama burası Northumbria'ya açılan nehirdi ve o anda doğru kararı verdiğimi anlamıştım. Burası evimdi. Daha zengin tarlaları ve yumuşak tepeleri olan Wessex değil. Wessex evcilleştirilmiş, kral ve kilise tarafından dizginlenmişti ama burada, bu soğuk havada daha vahşi bir düzen vardı, her şey arapsaçıydı.

"Yaşadığın yer burası mı?" diye sordu Hild, her iki taraftaki kıyılar birbirine yaklaşırken.

"Benim ülkem daha kuzeyde," diye cevap verdim. "Burası Mersiya." Nehrin güney kıyısını işaret ettim, "ve burası da Northumbria," diğer tarafı işaret ettim, "Northumbria barbarların olduğu topraklara kadar uzanır."

"Barbarlar?"

"İskoçlar," dedim ve tükürdüm. Danlar gelmeden önce İskoçlar baş düşmanımızdı ve sürekli güneye doğru akınlar düzenliyorlardı, ama onlar da bizim gibi Kuzeyliler tarafından saldırıya uğramışlardı ve bu onların tehdidini azaltmış ancak sona erdirmemişti.

Ouse Nehri'nde kürek çektik. Söğüt ve kızılağaçların altından, çayırların ve ormanların yanından süzülürken şarkılarımız kürek darbelerine eşlik etti. Thorkild, artık Northumbria'ya girmiş olduğumuzdan, hırlayan canavarın toprağın ruhlarını korkutmaması için oyulmuş köpek başını teknesinin pruvasından aldı. O akşam, yıkanmış bir gökyüzünün altında, Northumbria'nın başkenti ve babamın katledildiği, yetim kaldığım ve beni büyüten ve bana Danlara olan sevgimi veren Yaşlı Ragnar ile tanıştığım yer olan Eoferwic'e geldik.

Şehre yaklaştığımızda kürek çekmiyordum çünkü bütün gün kürek çekmiştim ve Thorkild beni serbest bırakmıştı, bu yüzden pruvada durmuş şehrin çatılarından yükselen dumana bakıyordum. Sonra nehre baktım ve ilk cesedi gördüm. Belki on ya da on bir yaşlarında bir çocuktu ve belindeki bir bez parçası dışında çıplaktı. Boğazı kesilmişti ama büyük yara Ouse Nehri tarafından yıkandığı için artık kanamıyordu. Uzun sarı saçları suyun altında yosun gibi dalgalanıyordu.

Yüzen iki ceset daha gördük, sonra şehrin surlarındaki adamları görecek kadar yaklaştık. Orada çok fazla adam vardı, mızraklı ve kalkanlı adamlar. Nehir rıhtımlarında daha fazla adam vardı, zırhlı adamlar, bizi dikkatle izleyen adamlar, çekilmiş kılıçları olan adamlar. Thorkild emir verince kürekle-rimizi kaldırdık ve hareketsiz küreklerden su damladı. Tekne akıntıyla döndü ve şehrin içinden gelen çığlıkları duydum.

Eve dönmüştüm.

1

THORKİLD TEKNENİN YÜZ adım kadar akıntıya kapılmasına izin verdi, ardından pruvasını bir söğüdün yanındaki kıyıya çarptı. Kıyıya atlayıp fok derisinden bir iple tekneyi söğüdün gövdesine bağladı, sonra kıyının yukarısından bizi izleyen silahlı adamlara korkulu bir bakış atarak aceleyle güverteye döndü. "Sen," diye bağırdı bana işaret ederek, "neler olduğunu öğren."

"Beladan başka bir şey olamaz," diye cevap verdim. "Daha fazlasını bilmene gerek var mı?"

"Depoma ne olduğunu bilmem gerekiyor," dedi, sonra silahlı adamlara doğru başını sallayarak "Onlara sormak istemiyorum," dedi, "o yüzden benim yerime sen sorabilirsin."

Beni seçmişti çünkü ben bir savaşçıydım ve ölürsem yasımı tutmayacaktı. Kürekçilerinin çoğu savaşma yeteneğine sahipti ama o mümkün olduğunca savaşmaktan kaçınıyordu çünkü kan dökmek ve ticaret yapmak kötü ortaklardı. Silahlı adamlar kıyıdan aşağı doğru ilerlemeye başladılar. Altı kişilerdi. Temkinli yaklaşıyorlardı çünkü Thorkild'in gemisinin pruvasında onların iki katı adam vardı ve tüm denizciler balta ve mızraklarla silahlanmıştı.

Zırhımı üstüme geçirdim. Galler kıyılarındaki bir Dan teknesinden ele geçirdiğim görkemli kurt armalı miğferi çözdüm, Yılan Nefesi ve İğne'yi kuşandım ve böylece savaş için giyinmiş şekilde beceriksizce kıyıya atladım. Dik kıyıda kay-

dım, destek için ısırgan otlarına tutundum ve ellerime battıkları için küfrederek patikaya tırmandım. Buraya daha önce de gelmiştim, çünkü burası babamın Eoferwic'e yapılan saldırıyı yönettiği nehir kenarındaki geniş otlaktı. Miğferimi takıp Thorkild'e kalkanımı bana atması için bağırdım. Öyle yaptı. Tam ayakta durmuş ellerinde kılıçlarla beni izleyen altı adama doğru yürümeye başlayacakken Hild de peşimden atladı. "Teknede kalmalıydın," dedim ona.

"Sensiz olmaz," dedi. İçinde kıyafet, bıçak ve bileme taşından başka bir şey olmayan deri çantamızı taşıyordu. "Kim onlar?" diye sordu, hâlâ elli adım ötede duran ve aradaki mesafeyi kapatmak için acele etmeyen altı adamı kastederek.

"Haydi öğrenelim," dedim ve Yılan Nefesi'ni çektim.

Gölgeler uzundu. Şehirden alacakaranlıkta mor ve altın renginde gözüken pişirme ateşlerinin dumanı yükseliyordu. Kargalar yuvalarına doğru uçuyordu ve uzaktan akşamın süt sağımına giden inekleri görebiliyordum. Altı adama doğru yürüdüm. Zırh kuşanmıştım; bir kalkanım, iki kılıcım, kolumda cesaret halkaları vardı ve üç güzel zırh değerinde bir miğfer giymiştim. Altı adamın yavaşlayıp bir araya toplanarak beni beklemeye başlaması görünüşüm yüzündendi. Hepsinin kılıçları çekiliydi. İkisinin boynunda haç olduğunu gördüm ve bu bana Sakson olduklarını düşündürdü. "Bir adam eve geldiğinde," diye seslendim İngilizce, "kılıçlarla karşılanmayı beklemez."

Adamlardan ikisi diğerlerinden büyüktü, belki otuzlu yaşlarındaydılar, ikisi de gür sakallıydı ve zırh giymişlerdi. Diğer dördü deri kabanlar giyiyordu. Daha gençtiler, sadece on yedi ya da on sekiz yaşındaydılar ve ellerindeki kılıçlar bana bir sabanın sapı ne kadar yabancı geliyorsa onlara da o kadar yabancı geliyordu. Bir Dan gemisinden indiğim için beni Dan

sanmış olmalılardı. Altısı birlikte bir Dan'ı öldürebileceklerini biliyor olmalıydılar, ama aynı zamanda savaş kıyafetleri giymiş bir Dan'ın ölmeden önce en az iki tanesini yanında götüreceğini de biliyorlardı, bu yüzden onlarla İngilizce konuştuğumda rahatladılar. Şaşırmışlardı da. "Kimsin sen?" diye seslendi yaşça büyük olanlardan biri.

Cevap vermedim, sadece onlara doğru yürümeye devam ettim. Eğer bana saldırmaya karar verselerdi utanç verici bir şekilde kaçmak ya da ölmek zorunda kalacaktım ama kalkanımı alçakta tutarak ve Yılan Nefesi'nin ucunu uzun otlara sürterek kendimden emin bir şekilde onlara doğru yürüdüm. Cevap verme konusundaki isteksizliğimi kibir olarak algıladılar, oysa gerçekte bu bir kafa karışıklığıydı. Kjartan'ın ya da hain amcamın Northumbria'ya döndüğümü bilmesini istemediğim için kendi adımı kullanmak istemiyordum, öte yandan kendi adım da dikkate alınması gereken bir isimdi ve aptalca bir şekilde onları etkilemek için adımı kullanmak da istiyordum. Neyse ki ilham tam zamanında geldi. "Ben Defnascirli Steapa'yım," diye seslendim. Steapa'nın adı Northumbria'da bilinmiyor olabileceğinden "Beyaz Atlı Svein'ı yeryüzündeki ebedi ikametine gönderen adamım," diye övünerek ekledim. Adımı soran adam bir adım geri çekildi. "Sen Steapa mısın? Alfred'e hizmet eden?"

"Evet."

"Lordum," dedi ve kılıcını indirdi. Genç adamlardan biri haçına dokunup diz çöktü. Üçüncü bir adam kılıcını kınına soktu ve diğerleri de bunun ihtiyatlı bir hareket olduğuna karar vererek aynı şeyi yaptılar.

"Siz kimsiniz?" diye sordum.

"Kral Egbert'e hizmet ediyoruz," diye cevap verdi yaşça büyüklerden biri.

"Peki ya ölüler?" Çıplak başka bir cesedin akıntıda yavaşça daireler çizdiği nehri işaret ettim, "Onlar kim?"

"Danlar, lordum."

"Danları mı öldürüyorsunuz?"

"Tanrı böyle istiyor, lordum," dedi.

Thorkild'in teknesini işaret ettim. "O adam bir Dan ama aynı zamanda bir arkadaş. Onu öldürecek misiniz?"

"Thorkild'i tanıyoruz, lordum," dedi adam, "eğer barış içinde geldiyse yaşayacak."

"Peki ya ben?" diye sordum. "Benimle ne yapacaksınız?"

"Kral sizi görmek isteyecektir, lordum. Danların büyük katliamı için sizi onurlandıracaktır."

Yılan Nefesi'ni nehrin aşağısında yüzen bir cesede doğru tutup küçümseyerek "Bu katliam mı?" diye sordum.

"Guthrum'a karşı zaferinizi onurlandıracaktır, lordum. Bu doğru mu?"

"Doğru," dedim, "oradaydım." Sonra Yılan Nefesi'ni kılıfına sokarak döndüm ve Thorkild'e işaret ettim. Gemisini çözüp akıntıya karşı kürek çekmeye hazırlandı. Suyun ötesinden ona bağırarak Egbert'in Saksonlarının Danlara karşı ayaklandığını, ama eğer barış içinde gelirse bu adamların onu rahat bırakacaklarına söz verdiklerini söyledim.

"Sen benim yerimde olsan ne yapardın?" diye seslendi Thorkild. Adamları küçük kürek darbeleriyle tekneyi akıntıya karşı tutuyordu.

"Akıntıya karşı git," diye bağırdım Danca, "Dan savaş beylerini bul ve neler olduğunu öğrenene kadar bekle."

"Ya sen?"

"Ben burada kalıyorum."

Eliyle bir keseyi karıştırıp bana doğru bir şey fırlattı. Solan ışıkta parıldayan şey kararan otlağı sarıya boyayan düğün çi-

çeklerinin arasında kayboldu. "Bu tavsiyen için," diye seslendi, "ve her kimsen uzun yaşa."

Gemisini döndürmek için yaptığı manevra acemiyceydi, çünkü teknenin gövdesi neredeyse Ouse Nehri'nin genişliği kadar uzundu, yine de tekneyi ustaca döndürmeyi başardı; onu nehrin aşağısına doğru götüren kürekler böylelikle onu hayatımdan çıkarmış oldu. Daha sonra deposunun yağmalandığını, depoyu koruyan tek kollu Dan'ın katledildiğini ve kızına tecavüz edildiğini öğrendim, yani tavsiyem Thorkild'in bana attığı gümüş paraya değmişti.

Sakallı adamlardan biri bana içerleyerek, "Onu gönderdin mi?" diye sordu.

"Sana söyledim, o bir arkadaştı." Eğilip uzun otların arasında şilini buldum. "Peki Alfred'in zaferini nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bir rahip geldi lordum," dedi, "ve bize anlattı."

"Bir rahip mi?"

"Wessex'ten, lordum. Ta Wessex'ten. Kral Alfred'den bir mesaj getirdi."

Alfred'in Guthrum'a karşı kazandığı zaferin haberinin Sakson İngilteresi'ne yayılmasını isteyeceğini bilmeliydim. Alfred'in Saksonların yaşadığı her yere rahipler gönderdiği, bu rahiplerin Wessex'in zafer kazandığı ve zaferi onlara Tanrı ile azizlerinin bahşettiği mesajını taşıdığı ortaya çıktı. Böyle bir rahip Eoferwic'teki Kral Egbert'e gönderilmişti. Şehre benden sadece bir gün önce ulaşmıştı, aptallık işte o zaman başladı.

Rahip bir bohçaya sarılı papazlık cüppesini eyerinin arkasında taşıyarak at sırtında yolculuk etmiş ve Danların kontrolündeki Mersiya'da bir Sakson evinden diğerine at sürmüştü. Mersiyalı Saksonlar, rahip Northumbria'nın başkentine gelip

Kral Egbert'e Batı Saksonların Danların Büyük Ordusu'nu yendiği müjdesini verene kadar ona yolda yardım etmiş, her gün ona yeni atlar sağlamış ve büyük Dan garnizonlarının önünden geçerken ona eşlik etmişlerdi. Ancak Northumbria Saksonlarını asıl cezbeden şey, Aziz Cuthbert'in bir rüyasında Alfred'e görünüp ona zaferi nasıl kazanacağını gösterdiği yönündeki uçuk iddiaydı. Rüyanın Alfred'e Æthelingæg'deki yenilgi kışı sırasında, bir avuç kaçak Sakson'un muzaffer Danlardan saklandığı yerde geldiği varsayılıyordu ve bu hikâye Egbert'in Saksonlarını on ikiden vurmuştu, çünkü Humber'ın kuzeyinde Cuthbert'ten daha fazla saygı duyulan bir aziz yoktu. Cuthbert Northumbria'nın idolüydü, bu topraklarda yaşamış en kutsal Hristiyandı ve ona her gün dua etmeyen tek bir dindar Sakson hanesi bile yoktu. Kuzeyin kendi şanlı azizinin Wessex'in Danları yenmesine yardım ettiği fikri Kral Egbert'in aklını peynir ekmekle yemesine neden olmuştu. Alfred'in zaferinden memnun olmakta sonuna kadar haklıydı ve boynunda Danların tasmasıyla hüküm sürmeye içerlediğine şüphe yoktu ama yapması gereken haberi getiren rahibe teşekkür etmek ve sonra susması için bir köpeği kulübeye kapatır gibi onu alıkoymaktı. Bunun yerine şükranlarını sunmak için kentin başpiskoposu Wulfhere'e kentin en büyük kilisesinde bir ayin düzenlemesini emretmişti. Hiç de aptal olmayan Wulfhere hemen hummaya tutulmuş ve iyileşmek için kırlara at sürmüştü, ne var ki onun yerini Peder Hrothweard adında bir budala almış ve Eoferwic'in büyük kilisesi Aziz Cuthbert'in Batı Saksonları zafere götürmek için cennetten geldiğini iddia eden ateşli bir vaazla çınlamıştı. Sonuçta, bu aptalca hikâye Eoferwic'in Saksonlarını, Tanrı'nın ve Aziz Cuthbert'in kendi ülkelerini Danlardan kurtarmak üzere olduğuna ikna etmişti ve böylece ölümler başlamıştı.

Bütün bunları şehre girdiğimizde öğrendim. Eoferwic'te yüzden az Dan savaşçı olduğunu da öğrendim, çünkü geri kalanlar sınırı geçen bir İskoç ordusuyla karşılaşmak için Kont Ivarr'ın komutasında kuzeye yürümüşlerdi. Hatırlanan böyle bir istila yoktu, ancak güney İskoçlarının artık Eoferwic'i yeni başkenti yapmaya yemin eden bir kralı vardı. Ivarr da arkadaşa bir ders vermek için ordusunu kuzeye götürmüştü.

Ivarr güney Northumbria'nın gerçek hükümdarıydı. Kendisine kral denmesini isteseydi onu durduracak kimse yoktu ama vergileri toplamak ve Sakson dostlarını sakin tutmak için tahtta uysal bir Sakson'un oturması işine geliyordu. Bu arada Ivarr, ailesinin en iyi yaptığı şeyi yapabilirdi: savaşmak. O bir Lothbrok'tu ve hiçbir erkek Lothbrok'un yatağında ölmemiş olması onların övünç kaynağıydı. Hepsi ellerinde kılıçlarıyla savaşırken ölmüştü. Ivarr'ın babası ve bir amcası İrlanda'da ölmüş, üçüncü Lothbrok erkeği Ubba ise Cynwit'te kılıcıma yenik düşmüştü. Şimdi, savaşla yoğrulmuş bir ailenin son kılıç ustası olan Ivarr, İskoçlara karşı yürüyordu ve krallarını prangalar içinde Eoferwic'e getirmeye yemin etmişti.

Aklı başında hiçbir Sakson'un, babası kadar acımasız olduğu söylenen Ivarr'a karşı isyan etmeyeceğini düşünüyordum ama Alfred'in zaferi ve bunun Aziz Cuthbert'ten ilham aldığı iddiası Eoferwic'teki çılgınlığı ateşlemişti. Alevler Peder Hrotheard'ın vaazlarıyla besleniyordu. Tanrı'nın, Aziz Cuthbert'in ve meleklerden oluşan bir ordunun Danları Northumbria'dan sürmeye geldiğini haykırıyordu ve benim gelişim çılgınlığı daha da körüklemişti. "Seni Tanrı gönderdi," diyordu bana yanaşan adamlar. Halka benim Svein'ın katili olduğumu bağırıyorlardı. Hâlâ Danların kanıyla kaplı dar sokaklardan geçip saraya ulaştığımızda, arkamızda Hild ve beni takip eden küçük bir kalabalık oluşmuştu.

Eoferwic'in sarayına daha önce de gitmiştim. Kararmış samanla yamalanmış kiremitli bir çatıyı tutan büyük sütunlarıyla, soluk güzel taşlardan yapılmış bir Roma binasıydı. Zemin de kiremittendi ve bir zamanlar Roma tanrılarının resimlerini oluşturan bu kiremitlerin çoğu şimdi parçalanmış, sağlam kalanlar da çoğunlukla önceki günün kanıyla kaplı sazlarla örtülmüştü. Mağarayı andıran büyük salon bir kasabın avlusu gibi kokuyordu ve içerisini aydınlatan meşalelerden çıkan dumanla kaplıydı.

Yeni Kral Egbert'in eski Kral Egbert'in yeğeni olduğu ortaya çıktı, amcasının kaypak yüzüne sahipti ve ağzı da amcası kadar bozuktu. Salonun sonundaki kürsüye çıktığında korkmuş görünüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü deli Hrothweard belayı ayağına çağırmıştı ve Egbert, Ivarr'ın Danlarının intikam için geleceğini biliyor olmalıydı. Yine de Egbert'in takipçileri kendilerini kaptırmış durumdaydı. Alfred'in zaferinin Kuzeylilerin nihai yenilgisinin habercisi olduğundan emindiler ve benim gelişim cennetten gelen bir başka işaret olarak kabul edildi. İleri itildim. Geliş haberim şaşkın şaşkın bakan krala haykırıldı; ardından başka bir ses, tanıdık bir ses adımı haykırdığında kralın kafası daha da karıştı. "Uhtred! Uhtred!"

Konuşanın Peder Willibald olduğunu gördüm.

"Uhtred!" diye bağırdı tekrar, beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Egbert kaşlarını çatarak önce bana, sonra Willibald'a baktı. "Uhtred!" dedi rahip, kralı görmezden gelerek ve beni kucaklamak için öne çıktı.

Peder Willibald iyi bir dost ve iyi bir adamdı. Bir zamanlar Alfred'in donanmasında papazlık yapmış bir Batı Sakson'du. Kader onun Ethandun'un müjdesini Northumbrian Sakson-

larına iletmek için kuzeye gönderilen adam olmasına karar vermişti.

Salondaki yaygara yatıştı. Egbert komutayı ele almaya çalıştı. "Senin adın," dedi, sonra da adımın ne olduğunu bilmediğine karar verdi.

"Steapa!" diye seslendi bize şehre kadar eşlik eden adamlardan biri.

"Uhtred!" diye bağırdı Willibald, gözleri heyecandan parlıyordu.

Yalanımı daha fazla sürdüremeyerek "Ben Bebbanburglu Uhtred'im," diye itiraf ettim.

"Ubba Lothbrokson'u öldüren adam!" diye duyurdu Willibald ve bir şampiyon olduğumu göstermek için sağ elimi kaldırmaya çalıştı. "Ethandun'da Beyaz Atlı Svein'ı deviren adam!" diye devam etti.

İki gün içinde Zalim Kjartan Northumbria'da olduğumu öğrenmiş olacak, aynı haber üç gün içinde amcam Ælfric'e ulaşacaktı ve eğer bir gram aklım olsaydı o salondan hemen çıkar, Hild'i de yanıma alır ve Başpiskopos Wulfhere'in Eoferwic'ten kaybolduğu hızla güneye doğru yola koyulurdum.

"Ethandun'da mıydın?" diye sordu Egbert.

"Oradaydım lordum."

"Ne oldu?"

Savaşın hikâyesini Willibald'dan dinlemişlerdi ama onunki dualar ve mucizelerle dolu bir rahip versiyonuydu. Onlara istedikleri şeyi, yani bir savaşçının hikâyesini anlattım. Danların kılıçtan geçirilip öldürüldüğünü anlatırken keçe gibi saçları ve dağınık sakalları olan sert bakışlı bir rahip şükürler olsun diye bağırarak sözümü kesip durdu. Anladığım kadarıyla bu, Eoferwic'i katliama teşvik eden Rahip Hrothweard idi. Gençti, benden belki çok az daha büyüktü ama güçlü bir sesi

ve tutkusuyla daha da güçlenen doğal bir otoritesi vardı. Her şükran duasına bir tükürük yağmuru eşlik ediyordu. Ethandun'un zirvesi olan büyük yamaçtan aşağı dökülen mağlup Danlardan bahsettiğim anda Hrothweard öne fırlayıp kalabalığa nutuk çekmeye başladı. "Bu Uhtred!" diye bağırdı, beni kaburgalarımdan dürterek, "Northumbrialı Uhtred, Bebbanburglu Uhtred, Danların katili, Tanrı'nın savaşçısı, Tanrı'nın kılıcı! Ve o bize geldi, tıpkı kutsanmış Aziz Cuthbert'in zor zamanında Alfred'e geldiği gibi! Bunlar Yüce Tanrı'nın alametidir!" Kalabalık alkışlarken kral korkmuş görünüyordu ve ateşli bir vaaza her zaman hazır olan Hrothweard, Northumbria'daki tüm Danların katledileceğini söyleyerek ağzından köpükler saçmaya başladı.

Hrothweard'dan kaçmayı başardım, kürsünün arkasına doğru ilerledim ve Willibald'ı sıska boynundan tutup kralın özel odalarına giden bir koridora doğru zorladım. "Sen bir aptalsın," diye hırladım ona, "sen bir kaçıksın. Sen akılsız bir bok çuvalısın, işte sen busun. Senin işe yaramaz bağırsaklarını hemen burada deşip domuzlara yedirmeliyim."

Willibald ağzını açtı, kapadı, çaresiz görünüyordu.

"Danlar dönecek," dedim ona, "bir katliam yaşanacak."

Tekrar ağzını açtı, kapadı, hâlâ bir şey söyleyemiyordu.

"Pekâlâ, yapacağın şey," dedim, "Ouse'u geçmek ve bacakların izin verdiği müddetçe güneye doğru gitmek."

"Ama hepsi doğru," diye karşı çıktı.

"Neyin hepsi doğru?"

"Aziz Cuthbert'in bize zafer kazandırdığı."

"Elbette doğru değil," diye hırladım. "Alfred'in uydurması. Cuthbert'in Æthelingæg'de ona göründüğünü mü düşünüyorsun? O halde, neden gördüğü rüyayı bize o zaman söylemedi? Söylemek için neden savaşın sonunu bekledi?"

Durakladım. Willibald boğuk bir ses çıkardı. "Bekledi," diye cevapladım, "çünkü öyle bir şey olmadı."

"Ama..."

"Uydurdu," diye gürledim, "çünkü Northumbrialıların Danlara karşı liderlik için Wessex'e bel bağlamalarını istiyor. Northumbria'nın kralı olmak istiyor, bunu anlamıyor musun? Ve sadece Northumbria değil. Senin gibi aptalların Mersiyalılara kahrolası azizlerinden birinin rüyasında Alfred'e göründüğünü söylediğinden hiç şüphem yok."

"Ama göründü," diye sözümü kesti, ben şaşkın şaşkın bakınca da açıkladı. "Haklısın! Aziz Kenelm Alfred ile Æthelingæg'de konuştu. Ona bir rüyada göründü ve ona kazanacağını söyledi."

Elimden geldiğince sabırlı bir şekilde "Hayır, söylemedi," dedim.

"Ama bu doğru," diye ısrar etti. "Bana kendisi söyledi! Bu Tanrı'nın işi Uhtred, Tanrı'nın mucizesi."

Onu omuzlarından tutup koridorun duvarına doğru bastırdım. "Bir seçeneğin var peder," dedim. "Danlar geri dönmeden Eoferwic'ten çıkabilirsin ya da başını yana eğebilirsin."

"Ne yapabilirim?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Başını yana eğ," dedim, "ben de kulağına öyle bir vurayım ki bütün saçmalıklar öbür kulağından dökülsün."

İkna olmayacaktı. Ethandun'da dökülen kanla tutuşup Aziz Cuthbert hakkındaki yalanla körüklenen Tanrı'nın ateşi Northumbria'da alev alev yanıyordu ve zavallı Willibald büyük şeylerin başlangıcında bulunduğuna yürekten inanıyordu.

O gece tuzlanmış ringa balığı, peynir, ekmek ve bayat biradan oluşan acınası bir ziyafet verildi. Peder Hrothweard Wessexli Alfred'in şehrin savunmasına liderlik etmem

için en büyük savaşçısı olarak beni gönderdiğini ve cennetin koruyucusunun Eoferwic'in savunmasına yardım edeceğini iddia ettiği ateşli bir vaaz daha verdi. Willibald tüm bu saçmalıklara inanarak şükürler olsun diye bağırmaya devam etti ve ancak ertesi gün, gri bir yağmurla kasvetli bir sis şehri kapladığında savaşçı meleklerin yakında geleceğinden şüphe etmeye başladı.

Halk şehri terk ediyordu. Danlı savaşçıların kuzeyde toplandığına dair söylentiler vardı. Hrothweard ellerinde kutsal emanetler ve sancaklarla rahiplerden ve keşişlerden oluşan bir alayı şehrin sokaklarında dolaştırarak saçmalıklarını haykırmaya devam ediyordu, ne var ki aklı başında herkes artık Ivarr'ın, Aziz Cuthbert göksel bir orduyla gelmeden çok önce döneceğini anlamıştı. Kral Egbert beni bulması için bir haberci gönderdi, kral benimle konuşmak istiyordu ama Egbert'in sonunun geldiğini düşündüğümden çağrılarını görmezden geldim. Başının çaresine bakmak zorundaydı.

Tıpkı benim de kendi başımın çaresine bakmam gerektiği gibi. Ivarr'ın gazabı şehrin üzerine çökmeden önce uzaklaşmalıydım ve şehrin kuzey kapısının hemen yanındaki Çapraz Kılıçlar hanında kaçış yolumu buldum. Bolti adında bir Dandı. Bir Sakson'la evli olduğu ve karısının ailesi onu koruduğu için katliamdan kurtulmuştu. Beni handa gördüğünde Bebbanburglu Uhtred olup olmadığımı sordu.

"Öyleyim."

Karşıma oturdu, başıyla Hild'i saygılı bir şekilde selamladı, sonra da parmaklarını şıklatarak bira getiren kızlardan birini çağırdı. Tombul ve kel bir adamdı, pütürlü bir yüzü, kırık bir burnu vardı. Gözleri korku doluydu. İkisi de yarı Sakson olan oğulları arkasında bekliyordu. Birinin yirmi yaşlarında, diğerinin ise beş yaş daha genç olduğunu tahmin ettim, ikisi

de kılıç taşıyordu ve ikisi de bu silahlarla rahat görünmüyordu. "Yaşlı Kont Ragnar'ı tanırdım," dedi Bolti.

"Onu ben de tanıyordum," dedim, "ama seni hatırlamıyorum."

"En son Rüzgâr Engereği ile denize açıldığında ona halat ve kürek satmıştım," dedi.

"Onu kazıkladın mı?" diye sordum alaycı bir ifadeyle.

"Ondan hoşlandım," dedi ateşli bir şekilde.

"Onu sevdim," dedim, "çünkü bana babalık yaptı."

"Biliyorum," dedi, "seni hatırlıyorum." Sessizleşti ve Hild'e baktı. Sonra tekrar bana dönerek "Çok gençtin," diye devam etti. "Yanında küçük, esmer bir kız vardı."

"O zaman gerçekten de beni hatırlıyorsun," dedim ve biralar gelirken sessizliğe gömüldüm. Bolti'nin bir Dan olmasına rağmen boynuna bir haç taktığını fark ettim. Ona baktığımı gördü.

"Eoferwic'te," dedi haça dokunarak, "bir adam hayatta kalmalı." Kabanını çekince altında Thor'un çekiç muskasının saklı olduğunu gördüm. "Çoğunlukla paganları öldürüyorlardı," diye açıkladı.

Deri yeleğimin altından kendi çekiç muskamı çıkardım. "Hristiyan olan çok Dan var mı?"

"Birkaç tane," dedi isteksizce, "biranın yanında yemek ister misin?"

"Benimle neden konuştuğunu bilmek istiyorum," dedim.

Şehirden ayrılmak istiyordu. Sakson karısını, iki oğlunu ve iki kızını, geleceğinden şüphelendiği kinci katliamdan çok uzaklara götürmek ve bunu yaparken de ona eşlik edecek kılıçlar istiyordu. Bana acınası, umutsuz gözlerle baktı, istediği şeyin tam da benim istediğim şey olduğunu bilmiyordu. "Peki nereye gideceksin?" diye sordum.

"Batıya değil," dedi ürpererek. "Cumbraland'de ölüm var."

"Cumbraland'de her zaman ölüm var," dedim. Cumbraland, Northumbria'nın tepeler boyunca uzanan ve İrlanda Denizi'ne yakın olan kısmıydı. Strath Clota'dan İskoçlar, İrlanda'dan Vikingler ve Kuzey Galler'den Britonlar tarafından yağmalanırdı. Bazı Danlar Cumbraland'e yerleşmişti ama sayıları barbar akınların Cumbraland'i yakıp yıkmasına engel olacak kadar değildi.

"Danimarka'ya gidebilirdim," dedi Bolti, "ama hiç savaş gemisi yok." Eoferwic'in rıhtımlarında kalan tek gemiler Sakson tüccarların gemileriydi ve denize açılmaya cesaret eden olursa şüphesiz Humber'da toplanmakta olan Dan gemileri tarafından avlanacaklardı.

"Yani?"

"Yani kuzeye gitmek istiyorum," dedi, "ve Ivarr ile karşılaşmak. Sana ödeme yapabilirim."

"Ve benim seni Kjartan'ın topraklarından geçirebileceğimi düşünüyorsun?"

"Yanımda Ragnar'ın oğluyla tek başıma olduğumdan daha iyi iş çıkaracağımı düşünüyorum," diye itiraf etti, "hem insanlar benimle seyahat ettiğini öğrenirlerse bize katılırlar."

Böylece bana ödeme yapmasına izin verdim. Fiyatım on altı şilin, iki kısrak ve siyah bir aygırdı. Sonuncusunun fiyatı Bolti'nin renginin atmasına neden oldu. Bir adam aygırı sokaklarda dolaştırıp satmaya çalışıyordu. Bolti hayvanı satın aldı çünkü Eoferwic'te kapana kısılma korkusu kırk şiline değerdi. Siyah at savaş eğitimliydi, yani yüksek seslerden ürkmüyordu, bir dizin baskısıyla itaatkâr bir şekilde hareket ediyordu, bu da bir yandan kalkan ve kılıç tutup bir yandan manevra yapmaya olanak sağlıyordu. Aygır son birkaç gün içinde katledilen Danların birinden yağmalanmıştı ve kimse

adını bilmiyordu. Ona "eziyet eden" anlamına gelen Witnere adını verdim çünkü iki kısraktan hoşlanmamıştı ve onları sürekli hırpalıyordu.

Kısraklar Willibald ve Hild içindi. Peder Willibald'a güneye gitmesi gerektiğini söyledim ama artık korkuyordu ve benimle kalmakta ısrar etti; böylece Bolti ile tanıştıktan sonraki gün hep birlikte Roma yolu boyunca kuzeye doğru at sürdük. Bizimle birlikte bir düzine adam geldi. Aralarında Hrothweard'ın kıyımından kaçmayı başaran üç Dan ve iki Viking vardı, geri kalanlar ise Ivarr'ın intikamından kaçmak isteyen Saksonlardı. Hepsi silahlıydı ve Bolti onlara ödeme yapmam için bana para verdi. Aldıkları para fazla değildi, sadece yiyecek ve bira alacak kadar, ama varlıkları uzun yoldaki haydutları caydırıyordu.

Ragnar ve takipçilerinin topraklarının olduğu Synningthwait'e gitmek istiyordum ama orada çok az adam olacağını biliyordum, çünkü çoğu Ragnar ile birlikte güneye gitmişti. Bu savaşçıların bir kısmı Ethandun'da ölmüştü ve geri kalanı da mağlup ordusu Mersiya'da kalan Guthrum'un yanındaydı. Guthrum ve Alfred barış yapmışlardı. Guthrum vaftiz bile edilmişti ki Willibald bunun bir mucize olduğunu söylüyordu. Bu yüzden Synningthwait'te çok az savaşçı olacaktı. Amcamın ölümcül hırslarına ya da Kjartan'ın nefretine karşı sığınabileceğim bir yer yoktu. Böylece, geleceğim için gerçek bir planım olmadan ve kaderin kendi isteğini yerine getirmesine izin vermekten memnun olarak Bolti'ye olan inancımı korudum ve yolumuzun üzerinde kara bir bulut gibi duran Kjartan'ın topraklarına doğru onunla birlikte kuzeye at sürdüm. O topraklardan geçmek için bir geçiş ücreti ödemek gerekiyordu ve bu ücret çok yüksekti, sadece savaşçıları Kjartan'ın takipçilerinden sayıca üstün olan Ivarr

gibi güçlü adamlar Wiire Nehri'ni ödeme yapmadan geçebilirdi. "Bunu karşılayabilirsin," diye takıldım Bolti'ye. İki oğlu da tıngırdamasınlar diye bez ya da yapağıya sarılmış sikkelerle yüklü olduğundan şüphelendiğim yük atlarını sürüyordu.

Bolti, "Kızlarımı alırsa karşılayamam," dedi. On iki ya da on üç yaşlarında, evlilik çağına gelmiş ikiz kızları vardı. Kısa boylu, tombul, sarı saçlı, kalkık burunlu kızları birbirlerinden ayırt etmek imkânsızdı.

"Kjartan'ın yaptığı bu mu?" diye sordum.

"İstediğini alır," dedi Bolti yüzünü ekşiterek, "ve genç kızlardan hoşlanır, yine de seni almayı tercih edeceğinden şüpheleniyorum."

"Peki neden bundan şüpheleniyorsun?" diye sordum donuk bir ses tonuyla.

"Hikâyeleri biliyorum," dedi. "Oğlu senin yüzünden gözünü kaybetti."

"Oğlu gözünü kaybetti," dedim, "çünkü Kont Ragnar'ın kızını yarı çıplak soydu."

"Ama seni suçluyor."

"Suçluyor," diye kabul ettim. O zamanlar hepimiz çocuktuk ama çocukluk yaraları iltihaplanabilir. Tek Gözlü Sven'in kendi gözünün intikamı olarak iki gözümü de almak isteyeceğinden şüphem yoktu.

Dunholm'a yaklaşırken Kjartan'ın adamlarından kaçmak için batıya, tepelere doğru döndük. Yaz mevsimiydi ama soğuk bir rüzgâr alçak bulutları ve ince bir yağmuru beraberinde getirdiğinden deri astarlı zırhımdan memnundum. Hild metal halkalara yeni kırkılmış yünlerden sıkılmış lanolin sürerek metalin çoğunu pastan korumuştu. Miğferime ve kılıçlarıma da yağ sürmüştü.

İyice aşınmış patikayı takip ederek tırmandık ve birkaç mil arkamızda başka bir grup bizi takip etti. Nemli toprakta başkalarının da kısa bir süre önce bu yoldan geçtiğini gösteren taze toynak izleri vardı. Yolun bu kadar yoğun kullanılması beni düşündürmeliydi. Zalim Kjartan ve Tek Gözlü Sven yolcuların kendilerine ödediği haraçlarla geçinirdi ve eğer bir yolcu ödemezse soyulur, köle olarak alınır ya da öldürülürdü. Kjartan ve oğlu halkın tepe patikaları kullanarak kendilerinden kaçmaya çalıştığının farkında olmalıydı, bu yüzden daha dikkatli olmalıydım. Bolti korkmuyordu çünkü bana güveniyordu. Bana Kjartan ve Sven'in kölelerden nasıl zengin olduklarına dair hikâyeler anlattı. "Dan ya da Sakson herkesi alıyorlar," dedi, "ve onları suyun ötesinde satıyorlar. Şanslıysan bazen bir köleyi fidye karşılığı geri alabilirsin ama fiyatı yüksek olur." Peder Willibald'a baktı. "Bütün rahipleri öldürüyor."

"Öyle mi?"

"Bütün Hristiyan rahiplerden nefret ediyor. Onların büyücü olduğuna inanıyor ve onları yarıya kadar gömüp köpeklerine yediriyor."

"Ne dedi?" diye sordu Willibald, Witnere parçalamadan önce kısrağını kenara çekmeyi başararak.

"Kjartan'ın seni yakalarsa öldüreceğini söylüyor, peder."

"Öldürmek mi?"

"Seni köpeklerine yedirirmiş."

"Aman Tanrı'm," dedi Willibald. Mutsuzdu, kaybolmuştu, evinden çok uzaktaydı ve aşina olmadığı kuzey toprakları sinirlerini bozuyordu. Öte yandan Hild hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. On dokuz yaşındaydı ve hayatın zorluklarına karşı sabır doluydu. Soylu olmayan ama iyi yaşamaya yetecek kadar toprağı olan varlıklı bir Batı Sakson ailesinde

doğmuştu, ne var ki sekiz çocuğun sonuncusuydu. Babası onu kilisenin hizmetine vereceğine söz vermişti çünkü annesi Hild doğduğunda neredeyse ölüyordu ve Bolti karısının hayatta kalmasını Tanrı'nın lütfuna bağlıyordu. Böylece, on bir yaşındayken, asıl adı Rahibe Hildegyth olan Hild, Cippanhamm'daki manastıra gönderilmiş ve Danlar gelip onu kötü yola düşürene kadar orada, dünyadan uzakta, dua edip iplik eğirerek ve iplik eğirip dua ederek yaşamıştı.

Hâlâ uykusunda inliyordu. Yaşadığı aşağılanmaları gördüğünü biliyordum ama Wessex'ten ve ona sürekli Tanrı'nın hizmetine dönmesi gerektiğini söyleyen insanlardan uzakta olduğu için mutluydu. Willibald kutsal hayatını terk ettiği için onu azarlamıştı. Onu uyararak, bir daha böyle bir yorum yaparsa yeni ve daha büyük bir göbek deliği olacağını söylemiştim. O zamandan beri sesini çıkarmamıştı. Artık Hild her yeni manzarayı bir çocuğun merak duygusuyla özümsüyordu. Solgun yüzü saçlarına uygun olarak altın rengi bir ışıltıya bürünmüştü. Akıllı bir kadındı, tanıdığım en akıllı kadın değildi ama kıvrak bir zekâsı vardı. Uzun süredir hayattayım ve bazı kadınların refakatinin sorunlu, bazılarının ise kolay olduğunu öğrendim. Hild tanıdığım en kolay refakatçilerden biriydi. Belki de bunun nedeni arkadaş olmamızdı. Sevgiliydik de, ama asla âşık olmadık; bu yüzden suçluluk duyuyordu ama bunu kendine ve dualarına saklıyordu. Gün ışığında yeniden gülmeye ve basit şeylerden zevk almaya başlamıştı, yine de bazen karanlık onu sarınca inlerdi, uzun parmaklarının haçla oynadığını görürdüm ve Tanrı'nın pençelerinin ruhunu tırmaladığını hissettiğini bilirdim.

Böylece tepelere doğru at sürdük. Dikkatsiz davrandığım için atlıları ilk gören Hild oldu. On dokuz kişilerdi, çoğunun

üzerinde deri postlar vardı ama üçü zırhlıydı. Arkamızda daire çiziyorlardı, o zaman refakat edildiğimizi anladım. İzlediğimiz yol bir tepenin yamacını takip ediyordu ve sağımızda akan bir dereye doğru dik bir iniş vardı. Vadiye doğru kaçabilsek de kaçınılmaz olarak artık arkamızdan bizi izleyen adamlardan daha yavaş olacaktık. Yaklaşmaya çalışmadılar. Silahlı olduğumuzu görebiliyorlardı ve kavga etmek istemiyorlardı; sadece kuzeye, bizi bekleyen kadere doğru ilerlemeye devam ettiğimizden emin olmak istiyorlardı. "Onlarla dövüşemez misin?" diye sordu Bolti.

"On dokuza karşı on üç mü?" diye sordum. "Evet," dedim, "eğer on üçü de savaşırsa, ama savaşmayacaklar." Bolti'nin bize eşlik etmeleri için para ödediği savaşçıları işaret ettim. "Haydutları korkutmak için yeterince iyiler," diye devam ettim, "ama Kjartan'ın adamlarıyla savaşacak kadar aptal değiller. Onlardan savaşmalarını istersem büyük ihtimalle düşmana katılır, kızlarını da onlarla paylaşırlar."

"Ama..." diye başladı, sonra sustu çünkü nihayet bizi neyin beklediğini görebiliyorduk. Derenin daha derin bir vadiye döküldüğü yerde bir köle panayırı düzenleniyordu ve bu daha büyük vadide, yekpare dev bir taştan ibaret bir köprünün Wiire olduğunu düşündüğüm daha geniş bir dereyi geçtiği yere inşa edilmiş büyükçe bir köy vardı. Köyde bir kalabalık vardı. Bu insanların daha fazla adam tarafından korunduğunu görebiliyordum. Bizi takip eden atlılar biraz daha yaklaştılar ama ben durunca durdular. Tepeden aşağı baktım. Köy, Kjartan'ın mı yoksa Sven'in mi orada olduğunu söylemek için çok uzaktaydı ama vadideki adamların Dunholm'dan geldiğini ve Dunholm'un iki lordundan birinin ya da diğerinin onlara liderlik ettiğini varsayıyordum. Bolti telaşla ciyaklıyordu. Onu duymazdan geldim.

Köye güneyden iki patika daha vardı. Atlıların bu patikaları koruduğunu ve bütün gün yolcuların yolunu kestiğini tahmin ettim. Avlarını köye doğru sürüyorlardı ve geçiş ücretini ödeyemeyenleri esir alıyorlardı. "Ne yapacaksın?" diye sordu Bolti, paniğin eşiğindeydi.

"Hayatını kurtaracağım," dedim ve ikiz kızlarından birine dönüp kemer olarak taktığı siyah keten eşarbı bana vermesini istedim. Eşarbı çözüp titreyen elleriyle bana verdi, ben de onu başıma sarıp ağzımı, burnumu ve alnımı kapattım, sonra da Hild'den onu bağlamasını istedim. "Ne yapıyorsun sen?" diye ciyakladı Bolti tekrar.

Cevap vermeye tenezzül etmeyerek miğferimi atkının üzerine geçirdim. Miğfer yanaklarımı da örttüğünde yüzüm artık siyah bir kafatasının üzerinde parlatılmış metalden bir maskeye dönüşmüştü. Sadece gözlerim görülebiliyordu. Kınında kolayca kaydığından emin olmak için Yılan Nefesi'ni biraz çektim, sonra Witnere'i birkaç adım ileri götürdüm. "Ben artık Cüzzamlı Thorkild'im," dedim Bolti'ye. Eşarp sesimi kalınlaştırmış, tanınmaz hale getirmişti.

"Kimsin?" diye sordu, ağzı açık bir şekilde bana bakarak.

"Ben Cüzzamlı Thorkild'im," dedim, "ve şimdi sen ve ben gidip onlarla pazarlık yapacağız."

"Ben mi?" dedi belli belirsiz.

Herkese elimle işaret ettim. Bizi takip etmek için daire çizen atlılar muhtemelen Kjartan'ın savaşçılarından kaçmaya çalışan bir sonraki grubu bulmak için tekrar güneye yönelmişti.

Bolti çaresizlik içinde, "Seni beni koruman için tuttum," dedi.

"Ve ben de seni koruyacağım," dedim. Sakson karısı sanki birinin cenazesindeymiş gibi feryat ediyordu. Ona sessiz

olmasını söyledim. Sonra köyden birkaç yüz adım ötede durup Bolti dışındaki herkese beklemelerini söyledim. Bolti'ye "Bundan sonra sadece sen ve ben varız," dedim.

"Bence onlarla yalnız başına konuşmalısın," deyip ciyakladı.

Ciyakladı çünkü atının sağrısına bir tokat atmıştım, at da öne doğru sıçramıştı. Ona yetiştim. "Unutma," dedim, "Ben Cüzzamlı Thorkild'im ve eğer gerçekte kim olduğumu ele verirsen seni, karını ve oğullarını öldürür, kızlarını fahişe olarak satarım. Kimim ben?"

"Thorkild," diye kekeledi.

"Cüzzamlı Thorkild," dedim. Artık köye varmıştık; çatıları tezekle örtülü, alçak taş evlerden oluşan sefil bir yerdi. Köyün merkezinde en az otuz kırk kişi nöbet tutuyordu ama bir kenarda, taş köprüye yakın bir yerde, çimlerin üzerine bir masa ve banklar yerleştirilmişti. Masada, önlerinde bir sürahi birayla iki adam oturuyordu. Tüm gördüğüm buydu ama asıl dikkatimi çeken tek bir şey olmuştu.

Babamın miğferi.

Masanın üzerindeydi. Miğferin, taç gibi gümüş kakmalı kapalı bir maskesi vardı. Metalin üzerine hırlayan bir ağız oyulmuştu, o miğferi pek çok kez görmüştüm. Hatta küçük bir çocukken onunla oynardım ve babam beni ne zaman onunla yakalasa kafama bir fiske atardı. Babam o miğferi Eoferwic'te öldüğü gün takmıştı. Yaşlı Ragnar da onu babamı deşen adamdan satın almıştı ama miğfer artık onu öldüren adamlardan birine aitti.

Tek Gözlü Sven'e. Bolti ve ben yaklaşırken ayağa kalktı. Çocukluğundan beri tanıdığım Sven'i karşımda görünce ciddi bir şok geçirdim. Artık bir erkek olmuştu; yine de o düz, geniş yüzü ve acımasızca bakan tek gözü hemen tanıdım. Di-

ğer gözü buruşuk bir delikten ibaretti. Çok kaliteli bir zırh giymişti ve belinde biri uzun diğeri kısa iki kılıç asılıydı. Uzun saçları ve gür sakalı olan, geniş omuzlu, uzun boylu çalımlı bir genç adamdı. "Yeni misafirlerimiz," diye duyurdu gelişimizi ve masanın uzak tarafındaki bankı işaret etti. "Oturun," diye emretti, "birlikte iş yapacağız."

Bolti'ye kısık bir sesle "Yanına otur," diye homurdandım.

Bolti umursuzca bana baktı, sonra atından inip masaya gitti. Sven'den çok daha yaşlı olan ikinci adam koyu tenli ve siyah saçlıydı. Siyah bir cüppe giymişti, boynunda Thor'un gümüş bir çekicinin asılı olması dışında tıpkı bir keşiş gibi görünüyordu. Ayrıca önünde ahşap bir tepsi vardı ve tepsi, güneş ışığında ışıl ışıl parlayan farklı paraları ayırmak için zekice farklı bölmelere ayrılmıştı. Tekrar siyah cüppeli adamın yanına oturan Sven bir kupa bira doldurup Bolti'ye doğru itti. Bolti önce bana baktı, sonra emredildiği gibi oturdu.

"Peki sen?" diye sordu Sven.

"Bolti Ericson," dedi Bolti. Bunu iki kez söylemek zorunda kaldı çünkü ilk seferinde sesini duyulacak yüksekliğe çıkaramadı.

"Bolti Ericson," diye tekrarladı Sven, "ben Sven Kjartanson, babam bu toprakların lordu. Kjartan'ı duydun mu?"

"Evet, lordum."

Sven gülümsedi. "Bence geçiş ücretimizden kaçıyordun, Bolti! Geçiş ücretimizden mi kaçmaya çalışıyordun?"

"Hayır, lordum."

"Peki nereden geliyorsun?"

"Eoferwic."

"Aha, Eoferwic'ten bir tüccar daha. Bugün üçüncüsün! Peki o yük atlarında ne taşıyorsun?"

"Hiçbir şey, lordum."

Sven hafifçe öne eğildi, sonra kocaman bir osuruk çıkarırken sırıttı. "Üzgünüm Bolti, sadece gök gürültüsü duydum. Hiçbir şeyim yok mu dedin? Ama dört kadın görüyorum, üçü yeterince genç." Gülümsedi. "Onlar senin kadınların mı?"

"Karım ve kızlarım, lordum," dedi Bolti.

"Eşlerimiz ve kızlarımız, onları ne kadar çok seviyoruz," dedi Sven, sonra bana baktı. Yüzümün siyahla kaplı olduğunu ve gözlerimin miğferin gölgesi altında kaldığını bilmeme rağmen, bakışları altında tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "O kim?" diye sordu Sven.

Merak etmiş olmalıydı çünkü bir kral gibi görünüyordum. Zırhım, miğferim ve silahlarım en iyilerindendi, kol halkalarım ise yüksek statülü bir savaşçı olduğumu gösteriyordu. Bolti bana dehşet dolu bir bakış attı ancak hiçbir şey söylemedi. "Kim olduğunu sordum," dedi Sven, bu kez daha yüksek sesle, "Kim o?"

"Adı," dedi Bolti, sesi tiz bir ciyaklamaya dönüşmüştü, "Cüzzamlı Thorkild."

Sven gayriihtiyari yüzünü buruşturdu ve boynundaki çekiçli muskayı tuttu, bunun için onu suçlayamazdım. Bütün insanlar cüzzamlıların gri, sinirsiz etinden korkardı. Cüzzamlıların çoğu yaşayabildikleri kadar yaşayıp ölmeleri gerektiği gibi ölmeleri için vahşi doğaya gönderilirdi.

"Bir cüzzamlıyla ne yapıyorsun?" diye sordu Sven.

Bolti'nin buna verecek bir cevabı yoktu. "Kuzeye yolculuk ediyorum." İlk kez konuşmuştum, bozuk sesim kapalı miğferimin içinde adeta gürlüyordu.

"Neden kuzeye geldin?" diye sordu Sven.

"Çünkü güneyden sıkıldım," dedim.

Bulanık sesimdeki düşmanlığı duydu ve bunu iktidarsızlık olarak değerlendirdi. Bolti'nin beni koruma olarak tuttuğunu

tahmin etmiş olmalıydı ama bir tehdit değildim. Sven'in birkaç adım ötesinde hepsi kılıçlı ya da mızraklı beş adamı vardı, ayrıca köyün içinde en az kırk adamı daha bulunuyordu.

Sven biraz bira içti. "Eoferwic'te sorun olduğunu duydum?" diye sordu Bolti'ye.

Bolti başıyla onayladı. Sağ elinin masanın altında kasılarak açılıp kapandığını görebiliyordum. "Bazı Danlar öldürüldü," dedi.

Sven bu haberden rahatsız olmuş gibi başını salladı. "Ivarr bundan hoşlanmayacak."

"Ivarr nerede?" diye sordu Bolti.

"En son Tuede Vadisi'nde olduğunu duydum," dedi Sven, "İskoçyalı Aed onun etrafında dans ediyordu." Alışılagelmiş haber alışverişinden keyif alıyor gibiydi, sanki hırsızlıklarına ve korsanlıklarına geleneklere bağlı kalarak bir saygınlık katıyordu. "Peki," dedi, sonra tekrar osurmak için durakladı, "ne ticareti yapıyorsun Bolti?"

"Deri, yün, kumaş, çanak çömlek," dedi Bolti, sonra çok fazla konuştuğuna karar verince sesini kesti.

"Ben de köle ticareti yapıyorum," dedi Sven, "bu da Gelgill," diye devam etti yanındaki adamı göstererek, "bizden köle satın alıyor ve sende hem onun hem de benim için çok kârlı olabileceğini düşündüğüm üç genç kadın var. Peki onlar için bana ne kadar ödeyeceksin? Yeterince ödersen sende kalabilirler." Oldukça makul davrandığını ima edercesine gülümsedi.

Bolti afallamıştı ama kabanının altından bir kese çıkarmayı başardı ve masaya biraz gümüş koydu. Sven paraları teker teker saydı. Bolti duraksadığında gülümsedi ve Bolti masaya otuz sekiz şilin koyana kadar gümüşleri saymaya devam etti. "Bütün param bu kadar, lordum," dedi alçakgönüllülükle.

"Bütün paran bu kadar mı? Bundan şüpheliyim, Bolti Ericson," dedi Sven, "eğer öyleyse kızlarından birinin bir kulağının sende kalmasına izin vereceğim. Hatıra olarak sadece bir kulak. Ne düşünüyorsun, Gelgill?"

Gelgill tuhaf bir isimdi. Adamın denizin ötesinden geldiğinden şüphelenmiştim, çünkü en kârlı köle pazarları ya Dyflin'de ya da çok uzaklardaki Frank Krallığı'ndaydı. Benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyleyince Sven başıyla onayladı. Adamlarına "Kızları buraya getirin," dediğinde Bolti ürperdi. Sanki Sven'in planını durdurmamı bekliyormuş gibi tekrar bana baktı ama iki muhafız bekleyen grubumuza doğru yürürken hiçbir şey yapmadım.

Muhafızlar Hild ve Bolti'nin kızlarına atlarından inmelerini emrederken Sven hasat beklentileri hakkında sohbet etti. Bolti'nin tuttuğu adamlar onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Bolti'nin karısı bir itiraz çığlığı attı sonra kızları ve Hild masaya doğru götürülürken histerik gözyaşlarına boğuldu. Sven onları abartılı bir nezaketle karşıladı, ardından Gelgill ayağa kalkıp üçünü inceledi. Sanki at satın alıyormuş gibi ellerini vücutlarında gezdirdi. Memelerini yoklamak için elbisesini aşağı çekerken Hild'in titrediğini gördüm, ama onunla iki genç kızdan daha az ilgileniyordu. "Her biri yüz şilin," dedi onları inceledikten sonra, "ama şu," dedi Hild'e bakarak, "elli." Garip bir aksanla konuşuyordu.

"Ama o güzel," diye itiraz etti Sven. "Diğer ikisi domuz yavrusuna benziyor."

Gelgill, "Onlar ikiz," dedi. "İkizlerden çok para kazanabilirim. Ve uzun boylu kız çok yaşlı. On dokuz ya da yirmi yaşında olmalı."

"Bekâret çok değerli bir şey," dedi Sven Bolti'ye, "sence de öyle değil mi?"

Bolti titriyordu. "Kızlarımın her biri için sana yüz şilin ödeyeceğim," dedi çaresizce.

"Hayır," dedi Sven. "Bu Gelgill'in istediği. Ben de biraz kâr etmek zorundayım. Bana altı yüz şilin ödersen üçü de sende kalabilir, Bolti."

Bu fahiş bir fiyattı ve öyle olması gerekiyordu. Bolti itiraz etmedi. "Sadece ikisi benim lordum," diye sızlandı. "Üçüncüsü onun kadını." Beni işaret etti.

"Senin mi?" Sven bana baktı. "Senin bir kadının mı var, cüzzamlı? Yani o kısım henüz düşmedi mi?" Bunu komik buldu ve kadınları getiren iki adam da onunla birlikte güldü. "Peki, cüzzamlı," diye sordu Sven, "kadının için bana ne kadar ödeyeceksin?"

"Hiçbir şey," dedim.

Kıçını kaşıdı. Adamları sırıtıyordu. Birinin meydan okumasına alışıktılar, meydan okuyan kişiyi yenmeye de alışıktılar ve Sven'in yolcuları soymasını izlemekten keyif alıyorlardı. Sven kendine biraz daha bira doldurdu. "Kol halkaların güzelmiş cüzzamlı," dedi, "sanırım öldüğünde miğferin de pek işine yaramayacak, bu yüzden kadının karşılığında halkalarını ve miğferini alacağım, sonra yoluna gidebilirsin."

Hareket etmedim, konuşmadım ama bacaklarımı hafifçe Witnere'in böğrüne bastırdım ve büyük atın titrediğini hissettim. Savaşçı bir hayvandı, onu serbest bırakmamı istiyordu ve belki de Sven'in hissettiği Witnere'in gerginliği oldu. Tek görebildiği karanlık göz delikleri ve kurt armasıyla benim uğursuz miğferimdi ve endişelenmeye başlamıştı. Bahsi kayıtsızca yükseltmişti ve saygınlığını korumak istiyorsa artık geri adım atamazdı. Kazanmak için oynamak zorundaydı. "Dilini

mi yuttun birden?" diye alay ettikten sonra kadınları getiren iki adamı işaret etti. "Egil! Atsur! Cüzzamlının miğferini alın!"

Sven güvende olduğunu düşünmüş olmalıydı. Köyde en azından bir gemi mürettebatı kadar adamı vardı ve ben tek başımaydım; bu da onu, iki adamı bana yaklaşmadan önce bile yenildiğime ikna etmişti. Birinin elinde mızrak vardı, diğeri de kılıcını çekiyordu ama kılıç kınından daha çıkmadan Yılan Nefesi'ni çekmiştim. Witnere de harekete geçmişti. Saldırmak için yanıp tutuşuyordu ve Odin'in ünlü sekiz bacaklı atı Sleipnir'in hızıyla sıçradı. Önce sağdaki, hâlâ kılıcını çekmekte olan adama saldırdım. Yılan Nefesi gökyüzünden Thor'un şimşeği gibi indi ve bıçağı adamın miğferini parşömenden yapılmış gibi delip geçti. Dizimin baskısına itaat eden Witnere mızraklı adam bana doğru gelirken Sven'e doğru dönmeye başlamıştı bile. Mızrağı Witnere'in göğsüne ya da boynuna saplaması gerekirdi ama bunun yerine kaburgalarıma hamle yapınca Witnere sağa doğru dönüp iri dişlerini adamın yüzüne geçirmeye çalıştı. Isırılmaktan ucu ucuna kurtulan adam geriye doğru tökezleyip adımını kaybederek çimlerin üzerine yığıldı. Witnere'i sola döndürdüm, sağ ayağım üzengiden kurtulmuştu bile, ardından eyerimden fırlayıp sertçe Sven'in üzerine düştüm. Ayağı banka takıldığından kalkamıyordu. Onu yere serdim. Yumruğumu karnına geçirdiğimde nefesi kesildi, sonra ayağa kalkıp Yılan Nefesi'ni boğazına dayadım. "Egil!" diye seslendi Sven, Witnere tarafından geri püskürtülen mızraklı adamına, ama kılıcım efendisinin gırtlağındayken Egil bana saldırmaya cesaret edemedi.

Bolti inliyordu. Altına işemişti. İdrarın kokusunu alabiliyor, damladığını duyabiliyordum. Gelgill kıpırdamadan durmuş beni izliyordu, dar yüzü ifadesizdi. Hild gülümsüyor-

du. Sven'in yarım düzine adamı bana bakıyordu ama hiçbiri kıpırdamaya cesaret edemiyordu çünkü çeliği kana bulanmış Yılan Nefesi'nin ucu Sven'in boğazındaydı. Witnere yanımdaydı; dişlerini gösteriyor, bir ön toynağıyla yeri eşeliyor ve Sven'in kafasına çok yakın duruyordu. Sven nefret ve korku dolu tek gözüyle bana bakıyordu. Aniden ondan uzaklaştım. "Dizlerinin üzerine çök," dedim ona.

"Egil!" diye yalvardı Sven tekrar.

Kara sakallı ve bir kavgada burnunun ön tarafı kesildiği için burun delikleri açık olan Egil mızrağını doğrulttu.

"Saldırırsan ölür," dedim ona Yılan Nefesi'nin ucuyla Sven'e dokunarak. Egil mantıklı bir şekilde geri adım attı. Yılan Nefesi ile Sven'in yüzünü çizerek kanını akıttım. "Dizlerinin üzerine çök," dedim tekrar. Diz çöktüğünde eğilip iki kılıcını kınlarından çıkardım ve masanın üzerindeki babamın miğferinin yanına koydum.

Kılıçları işaret ederek "Köle tacirini öldürmek istiyor musun?" diye seslendim Hild'e.

"Hayır," dedi.

"Iseult olsa öldürürdü," dedim. Iseult benim aşkım, Hild'in de arkadaşıydı.

"Öldürmeyeceksin," dedi Hild. Bu bir Hristiyan buyruğuydu. Güneşe geri gitmesini emretmek kadar beyhude bir buyruk olduğunu düşündüm.

"Bolti," dedim, bu kez Danca konuşarak, "köle tacirini öldür." Gelgill'in arkamda olmasını istemiyordum.

Bolti yerinden kıpırdamadı. İtaat edemeyecek kadar korkmuştu; şaşkınlığıma, iki kızı gelip kılıçları aldılar. Gelgill kaçmaya çalıştı ama önündeki masa onu engelledi. Kızlardan biri kılıcı güçlü bir şekilde savurarak tacirin kafatasını kesti ve adam yana doğru düştü. Sonra onu parçaladılar.

Önümdeki adamların yüzlerindeki şaşkınlığı görebilsem de Sven'in başında beklediğim için o tarafa bakamadım ama tacir çığlık atıyordu ve Hild'in şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duydum. İkiz kızlar adamı keserken oflayıp pufluyordu. Gelgill'in ölmesi uzun sürdü ve Sven'in adamlarından hiçbiri onu ya da efendilerini kurtarmaya çalışmadı. Hepsinin silahları çekiliydi. İçlerinden sadece birinin kafası azıcık çalışsaydı Sven'i öldürmeye cesaret edemeyeceğimi anlarlardı çünkü onun hayatı benim hayatımdı. Ruhunu alsaydım beni delik deşik ederlerdi, ama oğlu ölürse Kjartan'ın onlara ne yapacağından korktukları için hiçbir şey yapmadılar. Bıçağı Sven'in boğazına daha sert bastırdım; böylece boğuk, korku dolu bir çığlık attı.

Arkamda, Gelgill parçalanarak nihayet öldürülmüştü. Risk alarak göz ucuyla baktım ve Bolti'nin kanlar içindeki ikiz kızlarının sırıttığını gördüm. "Onlar Hel'in kızları," dedim izleyen adamlara, bu ani buluşumdan gurur duyarak, çünkü kokmuş ve korkunç Hel savaş dışı nedenlerden ölenleri karşılayan yarı ölü yarı canlı bir tanrıçadır. "Ve ben Thorkild'im!" diye devam ettim, "Odin'in konağını ölü adamlarla doldurdum." Sven altımda titriyordu. Adamları nefeslerini tutmuştu. Birden masalım kanatlandı ve olabildiğince derinden konuştum. "Ben Cüzzamlı Thorkild'im," dedim yüksek sesle, "uzun zaman önce öldüm ama Odin beni ölülerin salonundan Kjartan ve oğlunun ruhlarını almam için gönderdi."

Bana inandılar. Adamların muskalarına dokunduğunu gördüm. Hatta bir mızrakçı dizlerinin üzerine çöktü. O anda Sven'i öldürmek istedim ve belki de öldürmeliydim ama onlar için ördüğüm büyülü saçmalık ağını bozmak için sadece bir adam yeterdi. O anda ihtiyacım olan şey Sven'in ruhu değil, bizim güvenliğimizdi, bu yüzden birini diğeriyle takas

edecektim. "Bu solucanın gitmesine izin vereceğim," dedim, "babasına geldiğimin haberini taşıması için, ama önce siz gideceksiniz. Hepiniz! Köyün ötesine gidin, ben de onu serbest bırakayım. Tutsaklarınızı burada bırakacaksınız." Bana öylece baktılar. Kılıcı öyle bir çevirdim ki Sven tekrar bağırdı. "Gidin!" diye bağırdım.

Gittiler. Hızla gittiler, korku doluydular. Bolti sevgili kızlarına huşu içinde bakıyordu. Her kıza iyi iş çıkardıklarını ve masadan bir avuç dolusu para almaları gerektiğini söyledim, sonra ikisi de ellerinde gümüş ve kanlı kılıçlarla annelerinin yanına döndüler. "İyi kızlar," dedim Bolti'ye. Hiçbir şey söylemeden kızlarının peşinden koştu.

"Onu öldüremedim," dedi Hild. Korkaklığından utanmış gibiydi.

"Fark etmez," dedim. Bütün adamlarının doğuya doğru epeyce uzaklaştığından emin olana kadar kılıcı Sven'in boğazında tuttum. Çoğunluğu genç kız ve erkeklerden oluşan esirleri köyde kaldı ama hiçbiri bana yaklaşmaya cesaret edemedi.

O an Sven'e gerçeği söylemek, eski bir düşman tarafından aşağılandığını anlatmak istedim ama Cüzzamlı Thorkild'in hikâyesi boşa harcanamayacak kadar güzeldi. Ragnar'ın kız kardeşi Thyra'yı da sormak istiyordum ama eğer yaşıyorsa ve ona olan ilgimi belli edersem daha fazla yaşamayacağından korktuğum için ondan hiç söz etmedim. Bunun yerine Sven'in saçlarını kavrayıp bana bakması için başını geriye doğru çektim. "Bu orta dünyaya seni ve babanı öldürmek için geldim," dedim ona. "Seni tekrar bulacağım Sven Kjartanson ve bir dahaki sefere seni öldüreceğim. Ben Thorkild'im, geceleri yürürüm. Zaten bir ölü olduğum için öldürülemem. Babana selamlarımı ilet ve ona ölü kılıç ustasının kendisi için

gönderildiğini söyle ki üçümüz Skidbladnir ile Niflheim'a geri dönelim." Niflheim onursuz ölülerin cehennem çukuruydu ve Skidbladnir de tanrıların katlanıp bir kese içinde saklanabilen gemisiydi. O zaman Sven'i bıraktım ve sırtına sert bir tekme attım. Yüzüstü yere yığıldı. Sürünerek kaçabilirdi ama kıpırdamaya cesaret edemedi. Artık kırbaçlanmış bir köpekti. Onu hâlâ öldürmek istesem de ürkütücü hikâyemi babasına iletmesine izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm. Kjartan şüphesiz Bebbanburglu Uhtred'in Eoferwic'te görüldüğünü öğrenecekti ama aynı zamanda onu öldürmeye gelen ölü savaşçıyı da duyacaktı ve ben onun rüyalarının dehşetle dolmasını istiyordum.

Ben kemerine eğilip ağır bir keseyi alırken Sven hâlâ kıpırdamadan yatıyordu. Sonra kolundaki yedi gümüş halkayı çıkardım. Hild, Gelgill'in cüppesinin bir parçasını kesmiş, köle tüccarının tepsisindeki paraları koymak için bir torba yapmıştı. Ona taşıması için babamın miğferini verip tekrar Witnere'in eyerine tırmandım. Boynunu okşadığımda o gün büyük bir savaş aygırı olduğunu anlamış gibi abartılı bir şekilde başını savurdu.

Tam ayrılmak üzereydim ki tuhaf gün daha da tuhaflaştı. Tutsaklardan bazıları, sanki gerçekten serbest bırakıldıklarını anlamış gibi köprüye doğru ilerlemeye başlamıştı, diğerleri ise o kadar şaşkın, kaybolmuş ya da umutsuzdu ki silahlı adamları doğuya doğru takip etmişlerdi. Sonra aniden bir keşiş ilahisi duyuldu ve hapsedildikleri alçak, tezek çatılı evlerin birinden bir grup keşiş ve rahip çıktı. Yedi kişiydiler. O gün en şanslı adamlar onlardı, çünkü Zalim Kjartan'ın gerçekten de Hristiyanlardan nefret ettiğini ve yakaladığı her rahip ve keşişi öldürdüğünü öğrenecektim. Bu yedi kişi artık ondan kurtulmuştu ve yanlarında prangalarla bağlı genç bir adam vardı.

Paçavralar giymiş olan adam uzun boylu ve yapılıydı, benim yaşlarımdaydı. Uzun kıvırcık saçları o kadar altın sarısıydı ki neredeyse beyaz görünüyordu; soluk kirpikleri, masmavi gözleri ve güneşten kararmış, hastalık izi taşımayan bir cildi vardı. Elmacık kemikleri, burnu ve çenesi o kadar belirgindi ki yüzü taştan oyulmuş olabilirdi, yine de yüzünün sertliği, hayatı sürekli bir sürpriz ve süregelen bir eğlence olarak gördüğünü gösteren neşeli bir ifadeyle yumuşatılmıştı. Sven'in atımın altına sindiğini görünce ilahi söyleyen rahipleri bırakıp bize doğru koştu ve sadece öldürdüğüm adamın kılıcını almak için durdu. Genç adam kılıcı beceriksizce tutuyordu, çünkü elleri zincir halkalarla bağlıydı, yine de kılıçla Sven'in yanına gelip onu boynunun üzerinde tuttu.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?" Genç adam bana gülümsedi. Ondan hemen hoşlandım. Temiz ve samimi bir yüzü vardı.

"Hayatını bağışladım," dedim.

Genç adam kısacık bir an için bunu düşündü. "Sen bağışladın, ama ben bağışlamadım." Danca konuşmuştu.

"Ama onun canını alırsan ben de senin canını almak zorunda kalırım," dedim.

Gözlerinde bir parıltıyla söylediklerimi tarttı. "Neden?" diye sordu, telaşla değil, sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi.

"Çünkü kanun böyle," dedim.

"Ama Sven Kjartanson kanun bilmez," diye belirtti.

"Bu benim kanunum," dedim, "ayrıca babasına bir mesaj götürmesini istiyorum."

"Ne mesajı?"

"Ölü kılıç ustasının onun için geleceği mesajını."

Genç adam bu mesajı düşünürken başını düşünceli bir şekilde eğdi ve belli ki mesajı onayladı, çünkü kılıcı koltuk altına sıkıştırıp beceriksizce pantolonunun ip kemerini çözdü. "Benden de bir mesaj iletebilirsin," dedi Sven'e, "işte bu mesajı." Sven'in üzerine işedi. "Seni vaftiz ediyorum," dedi genç adam, "Thor, Odin ve Loki adına."

Üç keşiş ve dört rahipten oluşan yedi kilise görevlisi, vaftizi ciddiyetle izlediler, ancak hiçbiri ima edilen küfre itiraz etmedi veya onu durdurmaya çalışmadı. Genç adam uzun süre işedi, idrarını Sven'in saçlarını iyice ıslatacak şekilde yönlendirdi, sonunda bitirdiğinde kemerini tekrar bağladı ve bana göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini daha sundu. "Ölü kılıç ustası sen misin?"

"Benim," dedim.

"Sızlanmayı bırak," dedi genç adam Sven'e, sonra tekrar gülümsedi. "O halde belki de benim hizmetkârım olma onurunu bana bahşedersin?"

"Hizmetkârın?" Eğlenme sırası bana gelmişti.

"Ben Guthred'im," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Guthrum'u duydum," dedim, "Guthwere diye birini tanıyorum ve adı Guthlac olan iki adamla karşılaştım, ama Guthred'i hiç duymadım."

"Ben Hardicnut oğlu Guthred'im," dedi.

İsim bana hâlâ bir şey ifade etmiyordu. "Peki neden Hardicnut oğlu Guthred'e hizmet edeyim?"

"Çünkü sen gelmeden önce bir köleydim," diye cevap verdi, "ama şimdi, şimdi sen geldiğin için bir kral oldum!" Öyle bir coşkuyla konuşuyordu ki kelimeleri istediği gibi söylemekte zorlanıyordu.

Keten eşarbın altından gülümsedim. "Bir kralsın," dedim, "ama nerenin?"

"Northumbria'nın elbette," dedi yüzü ışıldayarak.

"Öyle lordum, öyle," dedi papazlardan biri içtenlikle.

İşte ölü kılıç ustası ile esir kral böyle karşılaştı. Tek Gözlü Sven sürünerek babasının yanına gitti ve Northumbria'ya bulaşan tuhaflık daha da tuhaf bir hal aldı.

2

DENİZDE BAZEN BİR GEMİYİ KARADAN çok uzağa götürürseniz ve rüzgâr yükselir, gelgit kuvvetli bir güçle çeker, dalgalar kalkanların üzerinde beyaza bürünürse tanrıların istediği yere gitmekten başka şansınız yoktur. Yelken yırtılmadan önce toplanmalı, uzun kürekleri çekmek hiçbir işe yaramayacağından palalar bağlanmalı ve gemiye giren su kovayla boşaltılmalıdır, sonrasında yapacağınız şey dua etmek, kararan gökyüzünü izlemek, rüzgârın uğultusunu dinlemek ve yağmurun sizi kamçılamasına katlanarak gelgitin, dalgaların ve rüzgârın sizi kayalara sürüklememesini ummaktır.

Northumbria'da da böyle hissetmiştim. Eoferwic'te Hrothweard'ın çılgınlığından kaçmıştım ama şimdi beni öldürmekten başka bir şey istemeyecek olan Sven'i küçük düşürmüştüm, tabii eğer gerçekten öldürülebileceğime inanıyorsa. Bu, Northumbria'nın o orta kesiminde kalmaya cüret edemeyeceğim anlamına geliyordu, çünkü bölgedeki düşmanlarım çok fazlaydı. Daha kuzeye de gidemezdim çünkü bu beni Bebbanburg'un topraklarına, amcamın çaldığı şeyin tek yasal vârisi olmak adına ölmem için her gün dua ettiği kendi topraklarıma götürecekti, bu duanın gerçekleşmesini kolaylaştırmak istemiyordum. Böylece Kjartan'ın nefretinin ve Sven'in intikamının rüzgârları ile amcamın düşmanlığının gelgitleri beni batıya, Cumbraland'in vahşi doğasına doğru sürükledi.

Tepeler boyunca uzanan Roma surunu takip ettik. Bu sur, bir denizden diğerine bütün ülkeyi kateden olağanüstü bir şeydi. Taştan yapılmış acımasız sur göz alabildiğince uzanıyor, tepeler ve vadilerle birlikte aman vermeden yükselip alçalıyordu. Romalıları hiç duymamış bir çobanla karşılaştık. Bize eski günlerde bu suru devlerin inşa ettiğini söyledi. Dünyanın sonu geldiğinde uzak kuzeydeki vahşi insanların dehşet salmak ve öldürmek için bir sel gibi surların üzerinden akacağını iddia etti. O öğleden sonra, bir dişi kurdun dilini çıkarmış bir halde surun tepesinde koşup bize şöyle bir baktıktan sonra atlarımızın arkasından atlayarak güneye doğru kaçışını izlerken, çobanın kehanetini düşündüm. Bugünlerde surun taşları ufalanmış, taşların arasında çiçekler açmıştı ve surun üstünü otlar bürümüştü ama insan yine de hayrete düşüyordu. Taştan birkaç kilise ve manastır inşa etmiştik, taştan yapılmış birkaç salon görmüştüm ancak bugün herhangi bir insanın böyle bir sur yaptığını hayal edemiyorum. Sadece sur da değil. Surun dışında geniş bir hendek, arkasında taş bir yol ve her milde bir gözetleme kuleleri vardı, üstüne üstlük günde iki kez Romalı askerlerin yaşadığı taştan inşa edilmiş kalelerin yanından geçiyorduk. Kışlalarının çatıları çoktan yok olmuş, binalar tilki ve kuzgunların yuvası haline gelmişti. Böyle bir kalede saçları beline kadar inen çıplak bir adam bulduk. Yetmişin üzerinde olduğunu iddia eden çok yaşlı bir adamdı ve gri sakalı keçeleşmiş beyaz saçları kadar uzundu. Pis bir yaratıktı, bir deri bir kemikti ama Willibald ve Sven'den kurtardığım yedi kilise adamı, tanınan bir münzevi olduğu için önünde diz çöktüler.

"O bir piskoposttu," dedi Willibald bana, bu sıska adamın kutsamasını aldıktan sonra. Huşu içindeydi. "Serveti, karısı, hizmetkârları ve onuru vardı, hepsini yalnızlık içinde Tanrı'ya ibadet etmek için bıraktı. O çok kutsal bir adam."

"Belki sadece deli bir piçtir," diye tahminde bulundum, "ya da ahlaksız orospu karısı onu kapı dışarı etmiştir."

"O Tanrı'nın bir çocuğu," dedi Willibald azarlayarak, "zamanla bir aziz olarak anılacak."

Hild atından inmişti. Münzeviye yaklaşmak için izin istercesine bana baktı. Belli ki keşişin onu kutsamasını istiyordu, bu yüzden ona izin vermemi bekliyordu. Ne yaptığı beni ilgilendirmediğinden sadece omuz silktim, o da pis yaratığın önünde diz çöktü. Münzevi şehvetle ona baktı, kasıklarını kaşıdı, parmaklarıyla meme uçlarını hissetmek için her iki göğsüne de sertçe bastırarak haç işareti yaptı ve tüm bunlar olurken onu kutsuyormuş gibi davrandı. O yaşlı piçi tekmeleyip şehitliğe göndermek için dayanılmaz bir arzu duydum ama adam saçlarını okşarken Hild duygulanmış, ağlamaya başlamıştı ve münzevi bir tür dua okuyunca minnettar göründü. Münzevi bana kem gözlerle bakarak ona para vermemi bekliyormuş gibi kirli bir pençe uzattı, ama bunun yerine ona Thor'un çekicini gösterdim, o da iki sarı dişinin arasından bana bir lanet okudu; ardından onu bozkırı, gökyüzü ve dualarıyla başbaşa bıraktık.

Bolti'yi bırakmıştım. Surun kuzeyinde yeterince güvendeydi, çünkü Bebbanburg'un topraklarına girmişti, Ælfric'in ve benim topraklarımda yaşayan Danların atlıları yollarda devriye geziyordu. Peder Willibald, Hild, Kral Guthred ve kurtardığım yedi kilise adamını surun batısına doğru götürdüm. Guthred'in prangalarını kırmayı başarmıştım, bu yüzden artık Willibald'ın kısrağına binen esir kral, paslanmış zincirin kısa halkalarının sallandığı iki demir bileklik takıyordu. Benimle durmadan konuşuyordu. "Yapacağımız şey," dedi bana yolculuğun ikinci gününde, "Cumbraland'de bir ordu toplamak ve tepeleri aşıp Eoferwic'i ele geçirmek olacak."

"Peki ya sonra?" diye sordum ilgisizce.

"Kuzeye gideceğiz," dedi coşkuyla. "Kuzeye! Dunholm'u ele geçirmek zorundayız, ondan sonra da Bebbanburg'u. Orayı almamı istiyorsun, değil mi?"

Guthred'e adımı ve Bebbanburg'un gerçek lordu olduğumu söylemiştim, şimdi de ona Bebbanburg'un hiç ele geçirilmediğini söylüyordum.

"Zor bir yer, değil mi?" diye cevap verdi Guthred. "Dunholm gibi? Bebbanburg'u göreceğiz. Elbette önce Ivarr'ın işini bitirmemiz gerekecek." Sanki Northumbria'daki en güçlü Dan'ı yok etmek küçük bir meseleymiş gibi konuşuyordu. "Öyleyse Ivarr'ın icabına bakacağız," dedi, sonra yüzü birden aydınlandı. "Ya da belki Ivarr beni kral olarak kabul eder? Onun bir oğlu var, benim de evlilik çağına gelmiş olması gereken bir kız kardeşim. Bir ittifak yapılabilir."

"Eğer kız kardeşin çoktan evlenmediyse," diye sözünü kestim.

"Herhangi birinin onu isteyeceğini düşünemiyorum," dedi, "at gibi bir yüzü var."

"At gibi ya da değil," dedim, "o Hardicnut'un kızı. Onunla evlenmenin bir avantajı olmalı."

"Babam ölmeden önce olabilirdi," dedi Guthred kuşkuyla, "ama şimdi?"

"Sen artık kralsın," diye hatırlattım ona. Elbette onun bir kral olduğuna gerçekten inanmıyordum ama o buna inanıyordu, o yüzden suyuna gidiyordum.

"Bu doğru!" dedi. "Yani birileri Gisela'yı isteyecek, değil mi? Yüzüne rağmen!"

"Gerçekten bir ata benziyor mu?"

"Uzun yüzlü," dedi suratını ekşiterek, "ama tamamen çirkin değil ve evlenmesinin tam zamanı. On beş ya da on altı

yaşında olmalı! Belki de onu Ivarr'ın oğluyla evlendirmeliyiz. Böylece Ivarr ile ittifak kurmuş oluruz, o da Kjartan'la başa çıkmamıza yardım eder, sonra da İskoçların başımıza bela olmasını engellememiz gerekecek. Elbette Strath Clota'daki serserilerin de."

"Elbette," dedim.

"Babamı öldürdüler, anlıyorsun değil mi? Beni köle yaptılar!" Sırıttı.

Guthred'in babası Hardicnut, Cumbraland'in baş kasabası olan Cair Ligualid'de yaşamını sürdürmüş Dan bir konttu. Hardicnut kendisini Northumbria'nın kralı ilan etmişti. Bu ipe sapa gelmez bir iddiaydı ama tepelerin batısında garip şeyler oluyordu ve orada bir adam isterse ayın kralı olduğunu bile iddia edebilirdi çünkü Cumbraland dışında kimse onu kale almazdı. Hardicnut, Eoferwic çevresindeki büyük lordlar için bir tehdit oluşturmuyordu, aslında hiç kimse için bir tehdit oluşturmuyordu, çünkü Cumbraland üzücü ve vahşi bir yerdi, sürekli İrlanda'dan gelen Norslar ya da kralları Eochaid'in kendisini İskoçya kralı olarak adlandırdığı Strath Clota'dan gelen gözü dönmüş barbarlar tarafından yağmalanıyordu. Bu unvan üzerinde şu anda Ivarr ile savaşan Aed de hak iddia ediyordu.

Babam İskoçların arsızlıklarının sonu olmadığını söylerdi. Bunu söylemekte haklıydı çünkü İskoçlar Bebbanburg topraklarının çoğunda hak iddia ediyorlardı ve Danlar gelene kadar ailemiz sürekli kuzey kabilelerine karşı savaşıyordu. Çocukken bana İskoçya'da pek çok kabile olduğu öğretilmişti ama Northumbria'ya en yakın iki kabile, Aed'in kralı olduğu İskoçlar ve batı kıyısında yaşayıp Bebbanburg'a hiç yaklaşmayan Strath Clota barbarlarıydı. Barbarlar bu yüzden Cumbraland'e saldırınca, Hardicnut onları cezalandırmaya karar ve-

rip Strath Clota'dan Eochaid'in topraklarına doğru küçük bir orduyla kuzeye doğru ilerlemiş ve Eochaid tarafından pusuya düşürülüp öldürülmüştü. Guthred babasıyla birlikte sefere çıkmış, esir düşmüş ve iki yıl boyunca köle olarak kalmıştı.

"Seni neden öldürmediler?" diye sordum.

"Eochaid'in beni öldürmesi gerekiyordu," diye kabul etti neşeyle, "ama önce kim olduğumu anlayamadı, anladığındaysa canı öldürmek istemedi. Bu yüzden beni birkaç kez tekmeleyip onun kölesi olacağımı söyledi. Bok kovasını boşaltmamı izlemekten hoşlanıyordu. Evin kölesiydim, anlıyor musun? Bu da başka bir hakaretti."

"Evin kölesi?"

"Kadın işi," diye açıkladı Guthred, "ama bu kızlarla vakit geçirmem anlamına da geliyordu, o yüzden işi seviyordum."

"Peki Eochaid'den nasıl kaçtın?"

"Kaçmadım. Beni Gelgill satın aldı. Benim için çok para ödedi!" Bunu söylerken gururluydu.

"Ve Gelgill seni Kjartan'a mı satacaktı?" diye sordum.

"Ah, hayır. Beni Cair Ligualid'den rahiplere satacaktı." Kendisiyle birlikte kurtarılan yedi kilise adamına doğru başını salladı. "Fiyat konusunda daha önce anlaşmışlardı ama Gelgill daha fazla para istedi ve sonra hepsi Sven ile karşılaştı. Elbette Sven satışın gerçekleşmesine izin vermedi. Beni Dunholm'a geri istiyordu. Gelgill Sven ve babası için her şeyi yapardı, yani sen ortaya çıkmasaydın hepimizin sonu gelmişti."

Anlattıklarının bir kısmı tutarlıydı. Yedi kilise adamıyla konuşarak ve Guthred'i biraz daha sorgulayarak hikâyenin geri kalanını bir araya getirmeyi başardım. Sınırın her iki tarafında da köle tüccarı olarak bilinen Gelgill, Guthred'i Eochaid'den satın almış ve çok büyük bir bedel ödemişti. Guthred buna değdiği için değil, rahipler Gelgill'i bu ticareti yapması

için tuttukları için. "İki yüz parça gümüş, sekiz boğa, iki çuval malt ve gümüşten bir boynuz. Benim fiyatım buydu," dedi Guthred neşeyle.

"Gelgill o kadar ödeme yaptı mı?" Şaşırmıştım.

"Yapmadı, rahipler ödedi. Gelgill sadece pazarlık etti."

"Rahipler ödedi?"

"Cumbraland'deki gümüşü boşaltmış olmalılar," dedi Guthred gururla.

"Ve Eochaid seni satmaya razı oldu?"

"O fiyata mı? Elbette razı oldu. Neden olmasın ki?"

"Senin babanı öldürdü; onu öldürmek senin görevin. Bunu biliyor."

"Aslında benden hoşlandı," dedi Guthred. Buna inandım çünkü Guthred çok sevilesi biriydi. Her günü mutluluktan başka bir şey getirmeyecekmiş gibi karşılıyordu ve onun yanında hayat bir şekilde daha katlanılır oluyordu. Guthred, Eochaid ile ilgili hikâyesine devam ederken, "Hâlâ bana bok kovasını boşalttırıyordu," diye itiraf etti, "ama bunu her yaptığımda beni tekmelemeyi bıraktı. Benimle konuşmayı severdi."

"Ne hakkında?"

"Ah, her şey hakkında! Tanrılar, hava, balık tutmak, güzel peynir yapmak, kadınlar, her şey. Bir savaşçı olmadığımı anlamıştı, ki aslında zaten değilim. Artık kral olduğum için bir savaşçı da olmak zorundayım ama savaşçı olmak hoşuma gitmiyor. Eochaid bana asla ona karşı savaşmayacağıma dair yemin ettirdi."

"Ve sen de ettin?"

"Elbette! Ondan hoşlanıyorum. Kuşkusuz sığırlarını yağmalayacağım ve Cumbraland'e gönderdiği adamları öldüreceğim, ama bu savaş sayılmaz, değil mi?"

Böylece Eochaid kilisenin gümüşlerini almış ve Gelgill Guthred'i güneye, Northumbria'ya getirmişti ancak kilise adamlarıyla yaptığı anlaşmayı yerine getirip onu rahiplere vermek yerine, Guthred'i Kjartan'a satarak daha fazla para kazanabileceğini düşünmüş ve onu doğuya götürmüştü. Rahipler ve keşişler Guthred'in serbest bırakılması için yalvararak onu takip etmişler ve Guthred'de kendi çıkarını gören Sven ile karşılaşmışlardı. Azat edilen köle Hardicnut'un oğluydu, yani Cumbraland'deki toprakların vârisiydi, bu da fidye olarak büyük bir gümüş çuvalı değerinde olduğunu gösteriyordu. Sven Guthred'i Dunholm'a geri götürmeyi planlamıştı ve şüphesiz orada yedi kilise adamını da öldürecekti. Sonra ben yüzüm siyah ketene sarılı bir şekilde gelince Gelgill ölmüş, Sven'in saçları idrarla yıkanmış ve Guthred özgür kalmıştı.

Bütün bunları anlayabiliyordum ancak anlamsız olan şey, yedi Sakson kilise adamının neden Cair Ligualid'den gelip hem Dan hem de pagan olan Guthred için bir servet ödediklerıydi. "Çünkü ben onların kralıyım," dedi Guthred, sanki cevap gayet açıkmış gibi, "yine de Eochaid beni esir alana kadar kral olacağımı hiç düşünmemiştim, ama Hristiyan tanrısı böyle istiyor, ben kimim ki tartışayım?"

"Tanrıları öyle istiyor?" diye sordum, onu özgür bırakmak için çok uzun bir yoldan gelen yedi kilise adamına bakarak.

"Tanrıları beni istiyor," dedi Guthred ciddi bir şekilde, "çünkü ben seçilmiş olanım. Sence Hristiyan olmalı mıyım?"

"Hayır," dedim.

"Bence olmalıyım," dedi cevabımı duymazdan gelerek, "sadece minnettarlığımı göstermek için. Tanrılar vefasızlığı sevmez, değil mi?"

"Tanrıların sevdiği şey kaostur," dedim.

Tanrılar mutluydu.

Cair Ligualid kasvetli bir yerdi. İki yıl önce, Guthred'in babası İskoçlar tarafından öldürüldükten hemen sonra Norslar burayı yağmalayıp yakmışlardı ve kasabanın henüz yarısı bile yeniden inşa edilmemişti. Kasabadan geriye kalanlar Hedene Nehri'nin güney kıyısında yer alıyordu ve yerleşim bu yüzden vardı, çünkü yağmacı İskoçlara karşı bir nebze koruma sağlayan nehrin ilk geçiş yerine inşa edilmişti. Yine de Hedene'in yukarısına yelken açan, çalabildiklerini çalan, istediklerine tecavüz eden, istemediklerini öldüren ve hayatta kalanları köle olarak götüren Viking filosuna karşı hiçbir koruma sağlamamıştı. Bu Vikingler İrlanda'daki yerleşimlerinden gelmişlerdi. Saksonların, İrlandalıların, İskoçların ve hatta zaman zaman kuzenleri Danların düşmanıydılar ve Cair Ligualid'de yaşayan Danları da öldürmüşlerdi. Böylece yıkık bir surdaki kırık bir kapıdan geçerek harabe kasabaya girdik. Hava kararmıştı. Yıkılmış kasabaya girdiğimizde gün boyu yağan yağmur nihayet dinmiş, batıdaki bulutların arasından kızıl bir güneş ışığı süzülmüştü. Tepesinde gümüş kurt olan miğferimden, zırhımdan, kol halkalarımdan ve iki kılıcımın kabzalarından yansıyan parlak güneş ışığına doğru at sürdük. Biri benim kral olduğumu haykırdı. Bir krala benziyordum. Koca başını savurup yeri eşeleyen Witnere'e binmiştim ve zırhım tüm ihtişamıyla parlıyordu.

Cair Ligualid kalabalıktı. Şurada burada yeniden inşa edilmiş birkaç ev vardı ama halkın çoğu hayvanlarıyla birlikte yanmış harabelerde kamp kurmuştu ve Nors akınlarından sağ kurtulanlar olamayacak kadar çoktular. Birçoğu yeni krallarının geleceğine dair söz verildiği için rahipleri veya lordları tarafından Cair Ligualid'e getirilen Cumbraland halkıydı ve şimdi doğudan, batmakta olan güneşin parlaklığını yansıtan

zırhıyla, büyük siyah bir atın üzerinde ışıl ışıl bir savaşçı geliyordu.

"Kral," diye bağırdı bir başa ses, başka birçok ses de ona katıldı. İnsanlar enkaza dönmüş evlerden ve derme çatma barınaklardan bana bakmak için birbiriyle yarışıyordu. Willibald onları susturmaya çalışsa da Batı Saksonca sözleri gürültüde kayboldu. Guthred'in buna itiraz edeceğini düşünmüştüm ama onun yerine pelerininin başlığını kafasına geçirdi, böylece kalabalık üzerimize gelirken ayak uydurmaya çalışan kilise adamlarından biri gibi göründü. Halk biz geçerken diz çöktü, sonra bizi takip etmek için ayağa fırladı. Hild gülüyordu. Hild'in elini tuttum, böylece bir kraliçe gibi yanımda ilerledi. Büyüyen kalabalık bize uzun, alçak bir tepenin zirvesine inşa edilmiş yeni salona doğru eşlik etti. Yaklaştıkça bunun bir salon değil, bir kilise olduğunu, rahiplerin ve keşişlerin oradan çıkarak bizi karşılamaya geldiğini gördüm.

Cair Ligualid'de bir çılgınlık vardı. Eoferwic'teki kan banyosundan farklı bir çılgınlık, ama yine de aynı çılgınlık. Kadınlar ağlıyor, erkekler bağırıyor, çocuklar bakıyordu. Anneler sanki dokunuşum onları iyileştirebilecekmiş gibi bebeklerini bana doğru uzatıyordu. "Onları durdurmalısın!" Willibald yanıma ulaşmayı başarmış, sağ üzengime yapışmıştı.

"Neden?"

"Yanıldıkları için elbette! Kral Guthred!"

Ona gülümsedim. "Belki de," dedim yavaşça, sanki bu fikir aklıma henüz gelmiş gibi, "belki de onun yerine kral ben olmalıyım?"

"Uhtred!" dedi Willibald şok içinde.

"Neden olmasın?" diye sordum. "Atalarım kraldı."

"Kral olan Guthred!" diye itiraz etti Willibald. "Başrahip onu kral ilan etti!"

Cair Ligualid'deki çılgınlık böyle başladı. Lindisfarenalı Başrahip Eadred tepeleri aşıp geldiğinde kasaba tilkilerin ve kuşların uğrak yeriydi. Lindisfarena Bebbanburg'un hemen yanındaki manastırdır. Northumbria'nın doğu kıyısında yer alırken Cair Ligualid batı kıyısındadır. Lindisfarena'dan Dan akınları nedeniyle sürülen başrahip Cair Ligualid'e gelmiş, orada tırmandığımız yeni kiliseyi inşa etmişti. Başrahip rüyasında Guthred'i görmüştü. Bugünlerde elbette her Northumbrialı, Aziz Cuthbert'in Guthred'i Başrahip Eadred'e nasıl gösterdiğinin hikâyesini biliyor, ama o zamanlar Guthred'in Cair Ligualid'e geldiği gün, bu hikâye dünyanın çılgınlığının üzerine eklenen bir başka çılgınlık gibi görünüyordu. Halk bana sesleniyor, kral diyordu. Willibald dönüp Guthred'e bağırdı. "Onlara durmalarını söyle!"

"Halk bir kral istiyor," dedi Guthred, "Uhtred de bir krala benziyor. Şimdilik öyle olsun."

Ellerinde sopalar bulunan birkaç genç keşiş heyecanlı halkı kilise kapılarından uzak tuttu. İnsanlara Eadred tarafından bir mucize vaat edilmişti ve günlerdir krallarının gelmesini bekliyorlardı; sonra ben bir savaşçının ihtişamıyla ki ben buyum ve her zaman böyle oldum, doğudan at sürmüştüm. Bana pek çok seçenek sunulmasına rağmen hayatım boyunca kılıcın yolunu izledim. Bir tercih yapmam gerekse bir tartışmayı kelimelerle değil kılıçla çözmeyi yeğlerim, ama çoğu erkek ve kadın savaşçı değildir. Onlar barıştan yanadır. Çocuklarının büyümesini izlemekten, tohumlarını ekip hasadı görecek kadar yaşamaktan, tanrılarına ibadet etmekten, ailelerini sevmekten ve huzur içinde bırakılmaktan başka bir şey istemezler. Yine de şiddetin hüküm sürdüğü bir zamanda doğmak bizim kaderimizdi. Danlar ortaya çıktığında, topraklarımız paramparça oldu ve kıvrık gagalı pruvalarıyla

uzun gemiler bütün kıyılarımızı yağmaladı, köleleştirdi, çaldı ve öldürdü. Saksonya topraklarının en vahşi bölgesi olan Cumbraland'e Danlar, Norslar ve İskoçlar geldi ve kimse huzur içinde yaşayamadı. Bence insanların hayallerini yıktığınızda, evlerini harap ettiğinizde, hasatlarını mahvettiğinizde, kızlarına tecavüz ettiğinizde ve oğullarını köleleştirdiğinizde bir çılgınlık yaratırsınız. Dünyanın sonu geldiğinde ve tanrılar birbirleriyle savaştığında tüm insanlık büyük bir cinnet geçirecek, nehirlerden kan akacak, çığlıklar gökyüzünü dolduracak ve büyük hayat ağacı en uzak yıldızın ötesinde bile duyulacak bir gürültüyle devrilecek; ama henüz bunların hiçbiri gerçekleşmedi. O zamanlar, 878'de, henüz ben gençken, Cair Ligualid'de daha küçük bir çılgınlık vardı. Bu bir umut çılgınlığıydı, rüyasında bir kilise adamına görünen bir kralın bir halkın acılarına son vereceği umudu.

Başrahip Eadred keşişlerin oluşturduğu kordonun içinde bekliyordu. Atım yaklaştığında ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Şahin bakışlı yaşlı rahip uzun boylu, beyaz saçlı, zayıf ve ateşli bir adamdı. Bir rahipten beklenmeyecek şekilde belinde bir kılıç taşıyordu. Miğferim gizlediği için ilk başta yüzümü göremedi ama miğferimi çıkardığımda bile beni kral sandı. İnce ellerini gelişime şükredercesine göğe kaldırıp bana baktı, sonra başıyla beni selamladı. "Kralımız," dedi gür bir sesle. Keşişler dizlerinin üzerine çöküp bana baktılar. "Kralımız," diye gürledi Başrahip Eadred tekrar, "hoş geldiniz!"

"Kralımız," diye tekrardı keşişler, "hoş geldiniz."

İşte bu ilginç bir andı. Hatırlarsanız, Guthred'i kral tayin eden Eadred'in kendisiydi çünkü Aziz Cuthbert Hardicnut'un oğlunu ona bir rüyada göstermişti. Ama şimdi benim kral olduğumu düşünüyordu, bu da ya Cuthbert'in ona yanlış yüzü gösterdiği ya da Eadred'in yalancı bir piç kurusu olduğu

anlamına geliyordu. Ya da belki de Aziz Cuthbert yalancı bir piç kurusuydu. Ama bir mucize olarak, ki Eadred'in rüyası her zaman bir mucize olarak hatırlanır, kesinlikle şüpheliydi. Bir keresinde bir rahibe bu hikâyeyi anlattığımda rahip bana inanmayı reddetti. Bana tısladı, haç çıkardı ve dua etmeye koştu. Guthred'in tüm hayatı, Aziz Cuthbert'in onu Eadred'e göstermesi ve Eadred'in onu tanımadığı gerçeğiyle şekillenecekti ama bugünlerde kimse bana inanmıyor. Elbette Willibald, Eadred'in hatasını düzeltmeye çalışarak pantolonuna iki eşek arısı girmiş bir adam gibi dans ediyordu, ben de onu susturmak için kafatasının yan tarafına tekme atıp başındaki başlığı çıkarmış olan Guthred'e doğru işaret ettim. "Sizin kralınız, bu," dedim Eadred'e.

Eadred bir an için bana inanmadı, sonra inandı ve yüzü yoğun bir öfkeyle buruştu. Yüzünün böyle mutlak bir öfkeyle aniden buruşmasının nedeni, başka hiç kimse anlamasa bile onun Guthred'i rüyasından tanımış olması gerektiğini anlamasıydı. Öfkesi alevlendi, sonra kendine hâkim olmasını bildi ve Guthred'in önünde eğilerek selamını tekrarladı, Guthred de ona her zamanki neşesiyle karşılık verdi. İki keşiş atını almak için acele etti ve Guthred atından indirilerek kiliseye götürüldü. Geri kalanımız elimizden geldiğince onu takip ettik. Bazı keşişlere Witnere ve Hild'in kısrağını tutmalarını emrettim. Bunu yapmak istemediler, kilisenin içinde olmak istiyorlardı ama onlara atlar kaybolursa kel kafalarını kıracağımı söyleyince bana itaat ettiler.

Kilisenin içi karanlıktı. Sunağın üzerinde ve büyük bir keşiş grubunun eğilip ilahi söylediği nefin zemininde yanan mumlar vardı, ama küçük isli ışıkları içerideki yoğun karanlığı bastıramıyordu. Tam olarak bir kilise sayılmazdı. Büyüktü, Alfred'in Wintanceaster'da inşa ettiği kiliseden bile daha bü-

yüktü, ama aceleyle inşa edilmişti, yontulmamış kütüklerden duvarları vardı ve gözlerim karanlığa alıştığında kaba sazlardan oluşan derme çatma bir çatısı olduğunu gördüm. İçeride muhtemelen elli ya da altmış kilise görevlisi vardı ve eğer Cumbraland'in erkekleri bu rütbeye hevesliyse, bunun yarısı kadar da soylu vardı. Bölgenin en varlıklı adamlarıydılar ve yandaşlarıyla birlikte duruyorlardı. İlginç bir şekilde bazılarının haç, bazılarının ise çekiç taktığını fark ettim. O kilisede Danlar ve Saksonlar birbirine karışmıştı ama düşman değillerdi. Aksine, kendilerine Tanrı'nın armağanı bir kral vaat eden Eadred'i desteklemek için toplanmışlardı.

Ve Gisela vardı.

Onu hemen fark ettim. Uzun boylu, siyah saçlıydı; çok uzun ve çok ciddi bir yüzü vardı. Gri bir pelerin ve elbise giymişti, o yüzden önce bir rahibe olduğunu düşündüm, sonra gümüş bileziklerini ve pelerini boynunda tutan ağır broşu gördüm. İri gözleri parlıyordu çünkü ağlıyordu. Bunlar sevinç gözyaşlarıydı. Guthred onu görünce yanına koştu. Kucaklaştılar. Ona sıkıca sarıldı, sonra ellerini tutarak geri çekildi. Kız hem ağlıyor hem gülüyordu. Guthred hiç düşünmeden onu bana doğru getirdi. "Kız kardeşim," diye tanıttı, "Gisela." Hâlâ ellerini tutuyordu. "Özgürlüğümü Lord Uhtred'e borçluyum," dedi.

"Size teşekkür ederim," dedi Gisela. Hiçbir şey söylemedim. Yanımda duran Hild'in farkındaydım ama Gisela'nın daha da farkındaydım. On beş yaşında mıydı? On altı? Evlenmemişti çünkü siyah saçları hâlâ bağlanmamıştı. Ağabeyi bana ne söylemişti? At gibi bir yüzü olduğunu. Ama ben onun gökyüzünü ateşe verecek, bir adamın asla unutamayacağı, rüyalar kadar güzel bir yüzü olduğunu düşündüm. O yüzü yıllar sonra bile hâlâ görüyorum. Burnu da yüzü gibi uzundu

ve bazen uzaklara dalan bazen muziplikle parlayan kara gözleri vardı. Bana ilk baktığında kendimi kaybetmiştim. Onu hayat ipliğimizi bükenler göndermişti ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

"Evlenmedin, değil mi?" diye sordu Guthred endişeyle.

Hâlâ bir kız saçı gibi ahenkle dökülen saçlarına dokundu. Evlendiğinde bağlanmış olacaklardı. "Tabii ki hayır," dedi gözlerini benden ayırmadan, sonra kardeşine döndü, "sen?"

"Hayır," dedi.

Gisela bir Hild'e, bir bana baktı; tam o sırada Başrahip Eadred gelip Guthred'i aceleyle uzaklaştırdı ve Gisela koruyucusu olan kadına geri döndü. Başını çevirip bana baktı, o bakış hâlâ gözümün önünde. Bana son bir kez gülümsemek için döndüğünde göz kapaklarını indirişi ve dönerken azıcık sendeleyişi.

"Güzel bir kız," dedi Hild.

"Güzel bir kadını tercih ederim," dedim.

"Evlenmelisin," dedi Hild.

"Evliyim," diye hatırlattım, ki bu doğruydu. Wessex'te bir karım vardı, benden nefret eden bir karım. Ama Mildrith artık bir rahibe manastırındaydı, bu yüzden kendini benimle mi yoksa İsa'yla mı evli olarak görüyordu, ne biliyordum ne de umursuyordum.

"O kızdan hoşlandın," dedi Hild.

"Bütün kızlardan hoşlanırım," diye kaçamak bir cevap verdim. Başrahip Eadred'in kılıç kayışını kendi belinden çıkarıp Guthred'in yırtık pırtık giysilerine bağlamasıyla başlayan töreni izlemek için ilerleyen kalabalığın arasında Gisela'yı gözden kaybettim. Sonra yeni krala kürk bezeli ince yeşil bir pelerin giydirip güzel saçlarına bronz bir taç taktı. Keşişler bu işlemler yapılırken ilahi söylediler ve Eadred Guthred'i her-

kesin görebileceği şekilde kilisenin etrafında dolaştırırken de ilahi söylemeye devam ettiler. Başrahip, kralın sağ elini havada tutuyordu ve şüphesiz pek çok kişi yeni kralın bileklerinden sarkan prangalarla alkışlanmasını garip buldu. İnsanlar önünde diz çöktü. Guthred babasının takipçisi olan Danların çoğunu tanıyordu, onları mutlulukla selamladı. Kral rolünü iyi oynadı, çünkü zeki olduğu kadar iyi huylu bir adamdı ama yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. O zaman gerçekten kral olduğuna inanıyor muydu? Bence her şeyi bir macera olarak görüyordu ama bu macera Eochaid'in bok kovasını boşaltmaya kesinlikle tercih edilebilirdi.

Eadred hem İngilizce hem Danca konuşmasına rağmen oldukça kısa bir vaaz verdi. Dancası iyi değildi ama Guthred'in hemşerilerine Tanrı'nın ve Aziz Cuthbert'in yeni kralı seçtiğini, artık burada olduğunu ve zaferin kaçınılmaz olarak peşinden geleceğini anlatmaya yetti. Sonra Guthred'i kilisenin ortasında yanan mumlara doğru götürdü. Bu isli alevlerin etrafında toplanmış olan keşişlerin, yeni krala yol açtıktan sonra üç sandığın etrafında kümelendiklerini ve bu sandıkların da küçük ışıklarla çevrelendiğini gördüm.

"Şimdi kraliyet yemini edilecek!" diye duyurdu Eadred kiliseye. Kilisedeki Hristiyanlar tekrar diz çöktü ve bazı pagan Danlar da beceriksizce onları örnek aldı.

Bunun resmi bir an olması gerekiyordu ama Guthred dönüp bana bakarak bu resmiyeti bozdu. "Uhtred!" diye seslendi, "sen de burada olmalısın! Gel!"

Eadred tasvip etmediğini belirtircesine hafifçe başını kaldırdı ama Guthred beni yanında istiyordu çünkü üç sandık onu endişelendirmişti. Sandıklar yaldızlıydı, kapakları büyük metal tokalarla tutturulmuştu ve etrafları titreşen mumlarla çevriliydi; tüm bunlar ona bir Hristiyan büyüsünün gerçek-

leşmek üzere olduğunu düşündürüyordu ve bu riski paylaşmamı istiyordu. Başrahip Eadred ters ters bana baktı. "Sana Uhtred mi dedi?" diye sordu kuşkuyla.

"Lord Uhtred hanedanımın birliklerini komuta ediyor," dedi Guthred heybetli bir şekilde. Bu beni hiçbir şeyin komutanı yapmıyordu ama istifimi bozmadım. "Ve eğer yeminler edilecekse," diye devam etti Guthred, "o zaman o da benimle birlikte etmeli."

"Uhtred," dedi Başrahip Eadred donuk bir sesle. Bu ismi biliyordu, elbette biliyordu. Ailemin hüküm sürdüğü Lindisfarena'dan geliyordu ve ses tonunda bir burukluk vardı.

"Ben Bebbanburglu Uhtred'im," dedim kilisedeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Bu duyurum keşişler arasında bir tıslamaya neden oldu. Bazıları istavroz çıkardı, bazıları da bariz bir nefretle bana baktı.

"O senin yoldaşın mı?" diye sordu Eadred Guthred'e.

"Beni kurtardı," dedi Guthred, "ve benim arkadaşım."

Eadred haç çıkardı. Beni rüyasında görünen kralla karıştırdığı andan itibaren benden hoşlanmamıştı ama artık resmen bana kin kusuyordu. Benden nefret ediyordu çünkü ailemiz sözde Lindisfarena manastırının koruyucularıydı ama manastır harabe halindeydi ve Başrahip Eadred sürgüne gönderilmişti. "Seni Ælfric mi gönderdi?" diye sordu.

"Ælfric," diye tısladım, "bir gaspçı, bir hırsız, bir aptal; bir gün onun kokuşmuş karnını deşeceğim ve onu Ceset Deşen'in* onunla besleneceği ağaca göndereceğim."

Eadred o zaman beni tanıdı. "Sen Lord Uhtred'in oğlusun," dedi. Kolumdaki halkalara, zırhıma, kılıçlarımın işçiliğine ve boynumdaki çekice baktı. "Sen Danların yetiştirdiği çocuksun."

---

* Norveç mitolojisinde Dünya Ağacı Yggdrasill'in köklerini yiyen bir ejderha -çn.

"Ben," dedim alaycı bir biçimde, "güney denizinin kıyısında Ubba Lothbrokson'u öldüren çocuğum."

"O benim arkadaşım," dedi Guthred inatla.

Başrahip Eadred ürperdi, sonra beni Guthred'in yoldaşı olarak kabul ettiğini göstermek istercesine hafifçe başını eğdi. "Kral Guthred'e sadakatle hizmet edeceğine dair yemin edeceksin," diye homurdandı bana.

Yarım adım geri çekildim. Yemin etmek ciddi bir iştir. Bir zamanlar köle olan bu krala hizmet edeceğime yemin edersem artık özgür bir adam olmayacaktım. Guthred'in adamı olacaktım; onun için ölmeye, ona itaat etmeye ve ölene kadar ona hizmet etmeye yemin edecektim. Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Guthred tereddütümü görüp gülümsedi. "Seni özgür bırakacağım," diye fısıldadı bana Danca. Onun da benim gibi bu töreni bir oyun olarak gördüğünü anladım.

"Yemin eder misin?"

"Hayatım üzerine," dedi neşeyle.

Kilisenin mırıldanmalarla zedelenen saygınlığını yeniden tesis etmek isteyen Eadred "Yeminler edilecek!" diye bağırdı. Topluluk sessizleşene kadar onlara ters ters baktı, sonra da iki küçük sandıktan birini açtı. İçinde, kapağı değerli taşlarla kaplı bir kitap vardı.

"Bu Lindisfarena'nın büyük müjde kitabı," dedi Eadred huşu içinde. Kitabı sandıktan çıkarıp mücevherlerinin loş ışıkta parlaması için havaya kaldırdı. Rahiplerin hepsi haç çıkardı, sonra Eadred ağır kitabı, onu alırken elleri titreyen bir rahibe uzattı. Küçük sandıklardan ikincisine doğru eğildi. Haç çıkardıktan sonra kapağı açtı. Sandığın içinde kapalı gözlerle bana bakan kesik bir baş duruyordu. Guthred kendini tutamayarak tiksintiyle öğürdü ve büyücülükten korktuğu için sağ kolumu tuttu. "Bu en kutsal Aziz Oswald," dedi Ead-

red, "bir zamanlar Northumbria kralı ve artık yüce Tanrı'nın en çok sevdiği aziz." Sesi duygusallıkla titriyordu.

Guthred kafadan iğrendiği için yarım adım geri çekildi ama ben onun elinden kurtulup Oswald'a bakmak için bir adım öne çıktım. Zamanında Bebbanburg'un lordu ve Northumbria'nın kralıydı, ama bu iki yüz yıl önceydi. Onu parçalara ayıran Mersiyalılara karşı savaşırken ölmüştü. Başının ölü mahzeninden nasıl kurtarıldığını merak ettim. Yanakları büzüşmüş ve derisi kararmış olan baş oldukça temiz görünüyordu. Saçları uzun ve darmadağındı, boynu ise sararmış bir keten parçasıyla gizlenmişti. Bronzdan yaldızlı bir tacı vardı. "Sevgili Aziz Oswald," dedi Eadred, haç çıkararak, "bizi koru, bize yol göster ve bizim için dua et." Kralın dudakları büzüşmüştü, öyle ki üç dişi görünüyordu. Paslanmış çiviye benziyorlardı. Oswald'ın en yakınında diz çökmüş olan keşişler hararetli bir şekilde aşağı yukarı sallanarak sessizce dua ediyordu. "Aziz Oswald," diye duyurdu Eadred, "Tanrı'nın bir savaşçısıdır ve o yanımızdayken kimse bize karşı duramaz."

Ölü kralın başının yanından geçerek sandıkların sonuncusuna ve en büyüğüne doğru ilerledi. Kilise sessizdi. Hristiyanlar, Eadred'in kutsal emanetleri ortaya çıkararak yeminlere tanıklık etmeleri için cennetin güçlerini çağırdığının elbette farkındaydılar, öte yandan pagan Danlar da, tam olarak ne olduğunu anlamasalar bile, büyük binada hissettikleri büyü karşısında huşu içindeydiler. Daha da büyük bir sihrin gerçekleşmek üzere olduğunu hissediyorlardı çünkü Eadred son sandığın yanında sessizce dua ederken keşişler toprak zeminde secdeye kapanmıştı. Ellerini kavuşturmuş, dudaklarını oynatarak ve gözlerini serçelerin uçuştuğu kirişlere dikerek uzun süre dua etti. Sonunda sandığın iki ağır bronz kilidini açarak büyük kapağı kaldırdı.

Büyük sandığın içinde bir ceset yatıyordu. Ceset keten bir beze sarılmıştı ama şeklini yeterince net görebiliyordum. Guthred, sanki onu Eadred'in büyüsüne karşı koruyabilirmişim gibi tekrar koluma girdi. Bu esnada, Eadred keten bezi yavaşça açtı ve beyazlar giymiş, yüzü altın iplikli küçük beyaz bir kumaş karesiyle örtülmüş ölü bir piskopos ortaya çıktı. Cesedin boynunda oyalı bir örtü vardı ve yıpranmış piskoposluk tacı başından düşmüştü. Dua eder gibi göğsünde kenetlediği elleri lal taşlarıyla süslenmiş altın bir haçı kısmen gizlemişti. Küçülmüş parmaklarından birinde yakut bir yüzük parlıyordu. Keşişlerden bazıları cesetten akan kutsal güce dayanamıyorlarmış gibi soluk soluğaydı. Eadred'in bile nefesi kesilmişti. Alnını tabutun kenarına dayadı, sonra doğrulup bana baktı. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına," dedi ve altın iplikli keten kareyi kaldırarak sararmış, koyu lekelerle benek benek olmuş bir yüzü ortaya çıkardı. "Bu Aziz Cuthbert," dedi Eadred sesinde ağlamaklı bir tını ile. "Bu en kutsanmış, en kutsal, en sevgili Cuthbert. Yüce Tanrı'm," dedi dizlerinin üzerinde bir ileri bir geri sallanarak, "bu Aziz Cuthbert'in ta kendisi."

On yaşıma kadar Cuthbert'in hikâyeleriyle büyümüştüm. Foklardan oluşan bir koroyu ilahiler söylemeleri için nasıl eğittiğini, bir süre yalnız yaşadığı Bebbanburg açıklarındaki küçük adaya kartalların nasıl yiyecek getirdiğini öğrenmiştim. Dua ederek fırtınaları dindirebiliyordu ve sayısız denizciyi boğulmaktan kurtarmıştı. Melekler onunla konuşmaya gelirdi. Bir keresinde evlerini saran alevlere cehenneme dönmelerini emrederek bir yangını mucizevi bir şekilde söndürmüş ve bir aileyi kurtarmıştı. Kışın soğuk su

boynuna ulaşana kadar denize girer, bütün gece orada kalıp dua eder ve şafakta sahile geri döndüğünde keşiş cüppesi kuru olurmuş. Kuraklık sırasında kavrulmuş topraktan su çekermiş. Kuşlar yeni dikilmiş arpa tohumlarını çaldığında onlara tohumları geri vermelerini emreder, onlar da bunu yaparlarmış. Ya da bana öyle söylendi. O kesinlikle Northumbria'nın en büyük aziziydi; bizi gözeten, Tanrı'nın kulağına fısıldaması için dualarımızı yöneltmemiz gereken kutsal kişiydi. Burada, burun delikleri açık, ağzı hafifçe aralanmış, yanakları çökmüş bir halde oymalı ve yaldızlı bir karaağaç sandığın içinde sırtüstü yatıyordu. Diş etleri çekildiği için köpek dişi gibi görünen beş sarı-siyah dişinden biri kırılmıştı. Gözleri kapalıydı. Üvey annemde Aziz Cuthbert'in tarağı vardı. Bana tarağın dişlerinde azizin saç tellerinin bulunduğunu ve saçların en saf altın renginde olduğunu söylemekten hoşlanırdı, gerçi bu cesedinkiler zift gibi siyahtı. Keşişlere özgü olarak başının tepesi tıraş edilmişti ve ince uzun saçları geniş alnından arkaya doğru taranmıştı. Eadred nazikçe tacı yerine taktı, sonra öne doğru eğilip yakut yüzüğü öptü. Duygularının boğuklaştırdığı bir sesle, "Kutsal bedenin bozulmamış olduğunu görüyorsunuz," dedi ve azizin kemikli ellerinden birini okşamak için durakladı, "bu mucize onun kutsallığının sağlam ve mutlak bir işaretidir." Öne doğru eğilip bu kez azizi açık, buruşuk dudaklarından öptü. "Ey en kutsal Cuthbert," diye yakardı yüksek sesle, "bizim için ölen ve artık sağ elinin üzerinde sonsuza dek ihtişamla oturduğun O'nun adına bize yol göster, bizi yönet ve bizi görkemine kavuştur, amin."

Keşişler "Amin," diye mırıldandılar. En yakın keşişler bozulmamış azizi görebilmek için yerden kalkmışlardı ve çoğu sararmış yüze bakarken ağlıyordu.

Eadred başını kaldırıp tekrar bana baktı. "Bu kilisede, genç adam," dedi, "Northumbria'nın ruhu var. Burada, bu sandıklarda, mucizelerimiz, hazinelerimiz, ihtişamımız ve Tanrı'dan korumasını istediğimiz varlıklarımız var. Bu değerli ve kutsal şeyler güvendeyken biz de güvendeyiz ve bir zamanlar," son kelimeyi söylerken ayağa kalktı, sesi daha da sertleşmişti, "bir zamanlar tüm bu şeyler Bebbanburg lordlarının koruması altındaydı ama bu koruma başarısız oldu! Paganlar geldi, keşişler katledildi. Bebbanburg'un adamları paganları katletmek için at sürmek yerine surlarının arkasına saklandılar. Ama inançlı atalarımız bunları korudu, işte o zamandan beri bu emanetleri korumak için vahşi topraklarda dolaşıyoruz. Bir gün büyük bir kilise yapacağız ve bu emanetler kutsal topraklarda parlayacak. O kutsal topraklar benim bu insanları götürdüğüm yerdir!" Kilisenin dışında bekleyen halkı işaret etmek için elini salladı. "Tanrı bana bir ordu gönderdi," diye bağırdı, "ve bu ordu zafer kazanacak, ama bu orduyu yönetecek kişi ben değilim. Tanrı ve Aziz Cuthbert bana bir rüya göstererek hepimizi vaat edilen topraklara götürecek olan kralı görmemi sağladılar. Bana Kral Guthred'i gösterdiler!"

Ayağa kalkarak Guthred'in kolunu havaya kaldırınca topluluk alkışladı. Guthred bir kral gibi görkemli değil, şaşkın görünüyordu, ben ise sadece ölü azize bakıyordum.

Cuthbert, Bebbanburg'un hemen kuzeyinde yer alan Lindisfarena adasının başrahibi ve piskoposuydu. Neredeyse iki yüz yıl boyunca, Viking akınları çok tehdit edici hale gelene ve keşişler azizin cesedini kurtarmak için ölü adamı iç bölgelere götürene kadar onu adadaki bir mahzende saklamışlardı. O zamandan beri Northumbria'da dolaşıyorlardı. Ailem kutsal emanetleri korumakta başarısız olduğu için Eadred benden hoşlanmıyordu ama Bebbanburg'un gücü dalgaların

şiddetle çarptığı kayalıklarla çevrili olmasıydı ve sadece bir aptal garnizonunu savaşmak için surlarının ötesine götürürdü. Bebbanburg'u elde tutmakla bir kutsal emaneti terk etmek arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım o zaman ölü azizler koleksiyonunun tamamını teslim ederdim. Kutsal cesetler kolay bulunurken Bebbanburg gibi kaleler nadirdir.

"İşte!" diye bağırdı Eadred, hâlâ Guthred'in kolunu havada tutuyordu, "Haliwerfolkland'ın kralı!"

Nerenin kralı? Yanlış duyduğumu düşündüm ama yanlış duymamıştım. Eadred, Kutsal İnsanların Ülkesi anlamına gelen Haliwerfolkland demişti. Bu Eadred'in Guthred'in krallığına verdiği isimdi. Aziz Cuthbert elbette kutsal bir adamdı ama ülkesinin kralı kim olursa olsun kurtlar arasında bir koyun olacaktı. Ivarr, Kjartan ve amcam kurtlardı. Onlar eğitimli askerlerden oluşan doğru düzgün güçleri yöneten adamlardı; Eadred ise bir rüyanın peşinden bir krallık kurmayı umuyordu ve rüyasına doğan koyunların kurtlar tarafından parçalanacağından hiç şüphem yoktu. Yine de şu an için Cair Ligualid Northumbria'daki en iyi sığınağımdı çünkü düşmanlarımın beni bulmak için tepeleri aşması gerekecekti, ayrıca bu tür çılgınlıklardan zevk alıyordum. Çılgınlıktan değişim, değişimden fırsat ve fırsattan zenginlik doğardı.

"Şimdi," dedi Eadred Guthred'in elini bırakıp bana dönerek, "kralımıza ve ülkesine sadakat yemini edeceksin."

Guthred o anda bana gerçekten göz kırptı, ben de itaatkâr bir şekilde dizlerimin üzerine çöküp sağ eline uzandım ama Eadred ellerimi geri çekti. "Azizin üzerine yemin edeceksin," diye tısladı bana.

"Aziz'e mi?"

Eadred bana, "Ellerini Aziz Cuthbert'in kutsal ellerinin üzerine koy," diye emretti, "ve kelimeleri söyle."

Ellerimi Aziz Cuthbert'in parmaklarının üzerine koydum. Kendi parmaklarımın altındaki büyük yakut yüzüğü hissedebiliyordum, bu yüzden taşın çıkıp çıkmayacağını görmek için onu şöyle bir yokladım ancak taş yerine iyice sabitlenmiş görünüyordu. "Senin askerin olacağıma," dedim cesede, "ve sana sadakatle hizmet edeceğime yemin ederim." Yüzüğü tekrar kaydırmaya çalıştım ama ölü parmaklar kaskatı kesilmişti ve yakut hareket etmiyordu.

"Hayatın üzerine yemin eder misin?" diye sordu Eadred sertçe.

Yüzüğü bir kez daha yerinden oynatmaya çalıştım ama gerçekten kıpırdamıyordu. "Hayatım üzerine yemin ederim," dedim saygıyla. Hayatım boyunca bir yemini hiç bu kadar hafife almamıştım. Ölü bir adama edilen yemin ne kadar bağlayıcı olabilir?

"Kral Guthred'e sadakatle hizmet edeceğine yemin eder misin?"

"Ederim."

"Bütün düşmanlarının düşmanı olacağına?"

"Yemin ederim," dedim.

"Ve hayatının sonuna kadar Aziz Cuthbert'e hizmet edeceğine?"

"Yemin ederim."

"O zaman en kutsal Cuthbert'i öpebilirsin," dedi Eadred. Kenetlenmiş elleri öpmek için tabutun kenarına doğru eğildim. "Hayır!" diye itiraz etti. "Dudaklarından!" Dizlerimi sürüyerek yürüdüm, sonra eğilip cesedi kuru, çatlamış dudaklarından öptüm.

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Eadred. Sonra Guthred'e Cuthbert'e hizmet edeceğine dair yemin ettirdi ve kilise esir kralın diz çöküp cesedi öpmesini izledi. Keşişler şarkı söyler-

ken kilisedeki halkın Cuthbert'i kendi gözleriyle görmelerine izin verildi. Hild tabutun yanına geldiğinde ürperdi. Dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları yüzünden akıyordu. Onu kaldırıp uzaklaştırmak zorunda kaldım. Willibald'ın durumu da aynıydı ama yüzü mutlulukla parlıyordu. Gisela'nın cesedin önünde eğilmediğini fark ettim. Merakla bakıyor olsa da cesedin onun için bir şey ifade etmediği çok açıktı, bu yüzden onun hâlâ bir pagan olduğunu düşündüm. Ölü adama baktı, sonra bana bakıp gülümsedi. Gözlerinin ölü azizin parmağındaki yakuttan daha parlak olduğunu düşündüm.

Ve böylece Guthred Cair Ligualid'e geldi. O zaman da öyle düşünmüştüm, şimdi de öyle düşünüyorum: Bunların hepsi saçmalıktı, ama büyülü bir saçmalıktı. Ölü kılıç ustası kendini ölü bir adamın kölesi yapmış, köle ise kral olmuştu. Tanrılar gülüyordu.

Daha sonra, çok daha sonra, Alfred'in yapmamı isteyeceği şeyi yaptığımı fark ettim. Hristiyanlara yardım ediyordum. O yıllarda iki savaş vardı. Bariz mücadele Saksonlar ve Danlar arasındaydı ama aynı zamanda paganlar ve Hristiyanlar arasında da savaş vardı. Danların çoğu pagan, Saksonların çoğu ise Hristiyandı, dolayısıyla iki savaş da aslında aynı savaşmış gibi görünüyordu. Buna rağmen Northumbria'da her şey birbiriyle karıştı ve bu Başrahip Eadred'in zekâsı sayesinde oldu.

Eadred'in yaptığı şey Cumbraland'deki Saksonlar ve Danlar arasındaki savaşı sona erdirmek oldu ve bunu Guthred'i seçerek yaptı. Guthred elbette bir Dan'dı, bu da Cumbraland'deki Danların onu takip etmeye hazır olduğu anlamına geliyordu, öte yandan bir Sakson başrahibi tarafından kral ilan edildiği için Saksonlar da onu desteklemeye aynı derecede hazırdı. Böylece Cumbraland'in en büyük iki savaşçı kabilesi olan Danlar ve Saksonlar birleşirken Britonlar da, ki

Cumbraland'de yaşayan hâlâ çok sayıda Briton Hristiyandı, rahipleri onlara Eadred'in seçimini kabul etmelerini söylediğinden öyle yaptı.

Bir kralın ilan edilmesi bir şey, yönetmesi başka bir şeydir ama Eadred akıllıca bir seçim yapmıştı. Guthred iyi bir adamdı, aynı zamanda kendisini Northumbria kralı ilan eden Hardicnut'un oğluydu, dolayısıyla Guthred'in taç üzerinde hak iddiası vardı ve Cumbraland'in soylularından hiçbiri ona meydan okuyacak kadar güçlü değildi. Bir krala ihtiyaçları vardı çünkü çok uzun zamandır kendi aralarında çekişiyor, İrlanda'dan gelen Nors akınlarından ve Strath Clota barbarlarının saldırılarından zarar görüyorlardı. Guthred Danları ve Saksonları birleştirerek artık bu düşmanlarla yüzleşmek için daha güçlü kuvvetler toplayabilirdi. Rakip olabilecek bir tek adam vardı. Adı Ulf'tu. Cair Ligualid'in güneyinde toprakları olan, Cumbraland'deki diğer tüm soylulardan daha büyük bir servete sahip bir Dan'dı ancak yaşlı ve topal Ulf'un bir oğlu yoktu, bu yüzden Guthred'e sadakat yemini etti ve bu da diğer Danları kendisini örnek alarak Eadred'in seçimini kabul etmeye ikna etti. Teker teker önünde diz çöktüler, o da onları isimleriyle selamladı, kaldırdı ve kucakladı.

Gelişimizin ertesi sabahı bana "Gerçekten Hristiyan olmalıydım," dedi.

"Neden?"

"Sana nedenini söyledim, minnettarlığımı göstermek için. Bana lord diye hitap etmen gerekmiyor mu?"

"Evet, lordum."

"Acıtıyor mu?"

"Size lordum demek mi, lordum?"

"Hayır!" Güldü. "Hristiyan olmak."

"Neden acıtsın?"

"Bilmem. Seni çarmıha germiyorlar mı?"

"Elbette germiyorlar," dedim küçümseyerek. "Sadece seni yıkıyorlar."

"Ben zaten yıkanıyorum," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Saksonlar neden yıkanmıyor? Sen değil, sen yıkanıyorsun ama çoğu Sakson yıkanmıyor. Danlar kadar sık değil. Kirli olmak hoşlarına mı gidiyor?"

"Yıkanırsan, üşütebilirsin."

"Ben üşütmüyorum," dedi. "Yani hepsi bu mu? Yıkanmak?"

"Vaftiz deniliyor."

"Ve diğer tanrıları bırakmak mı zorundasın?"

"Öyle gerekiyor."

"Ve sadece tek bir eşin oluyor?"

"Sadece bir eş, bu konuda katılar."

Bu konu hakkında düşündü. "Hâlâ bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum," dedi, "çünkü Eadred'in tanrısının gücü var. Şu ölü adama bak! Çürüyüp gitmemiş olması bir mucize!"

Danlar Eadred'in kalıntıları karşısında büyülenmişlerdi. Çoğu bir grup keşişin neden bir cesedi, ölü bir kralın başını ve mücevherli bir kitabı Northumbria'nın dört bir yanına taşıdığını anlamadı ancak bu şeylerin kutsal olduğunu anladılar ve bundan etkilendiler. Kutsal şeylerin gücü vardır. Onlar bizim dünyamızdan öteki dünyalara giden bir yoldur. Guthred Cair Ligualid'e gelmeden önce bile bazı Danlar vaftizi kutsal emanetlerin gücünden kendileri için yararlanmanın bir yolu olarak kabul etmişlerdi.

Ben Hristiyan değilim. Bugünlerde bunu itiraf etmenin bir faydası yok çünkü piskoposların ve başrahiplerin etkisi çok fazla ve bir inanca sahipmiş gibi davranmak öfkeli fikirlerle savaşmaktan daha kolay... Bir Hristiyan olarak yetiştiril-

dim ama on yaşındayken Ragnar'ın ailesine alındığımda aynı zamanda Danların ve Norsların tanrıları olan eski Sakson tanrılarını keşfettim. Onlara tapınmak bana her zaman çok uzak bir diyara ait bir tanrıya boyun eğmekten daha mantıklı geldi ki orada bulunmuş bir kimseyle de hiç tanışmadım. Thor ve Odin bizim tepelerimizde yürüdüler, bizim vadilerimizde uyudular, bizim kadınlarımızı sevdiler ve bizim derelerimizden içtiler, bu da onları komşumuz gibi hissettirdi. Tanrılarımız hakkında sevdiğim bir diğer şey de bize takıntılı olmamaları. Onların kendi kavgaları, kendi aşkları var ve çoğu zaman bizi görmezden geliyorlar ama Hristiyan tanrısının bizim için kurallar koymaktan başka yapacak daha iyi bir işi yok. Kurallar, daha fazla kurallar, yasaklar ve emirler koyuyor, bu yasalara uymamızı sağlamak için de yüzlerce siyah cüppeli rahip ve keşişe ihtiyaç duyuyor. Rahipleri sürekli onun bizi sevdiğini iddia etse de bana çok huysuz bir tanrı gibi geliyor. Hiçbir zaman Thor'un, Odin'in ya da Hoder'in beni sevdiğini düşünecek kadar aptal olmadım, yine de zaman zaman beni kendilerine layık gördüklerini umuyorum.

Ancak Guthred Hristiyan kutsal emanetlerinin gücünün kendisi için çalışmasını istiyordu ve bu yüzden Eadred'in hoşuna gidecek şekilde vaftiz edilmek istedi. Tören açık havada, büyük kilisenin hemen dışında yapıldı. Guthred büyük bir nehir suyu fıçısına daldırıldı ve tüm keşişler ellerini göğe doğru sallayarak Tanrı'nın işinin görülmeye değer olduğunu söylediler. Daha sonra Guthred'e bir cüppe giydirildi ve Eadred ölü Kral Oswald'ın yaldızlı bronz tacını ıslak saçlarına takarak ona ikinci kez taç giydirdi. Daha sonra Guthred'in alnına balık yağı sürüldü, kendisine bir kılıç ve kalkan verildi ve hem Lindisfarena'nın müjde kitabını hem de tüm kalabalığın görebilmesi için açık alana getirilmiş Cuthbert'in cesedinin du-

daklarını öpmesi istendi. Guthred tüm törenden keyif almış gibi görünüyordu. Başrahip Eadred o kadar etkilenmişti ki Aziz Cuthbert'in lal taşlı haçını ölünün elinden alıp yeni kralın boynuna astı. Onu orada uzun süre bırakmayıp Guthred Cair Ligualid'in harabelerindeki perişan halka takdim edildikten sonra tekrar cesedin ellerine yerleştirdi.

O gece bir ziyafet düzenlendi. Yiyecek çok az şey vardı: Sadece tütsülenmiş balık, haşlanmış koyun eti ve ekmek, ama bol miktarda bira vardı. Ertesi sabah zonklayan bir başla Guthred'in ilk *witanegemot*'una* gittim. Elbette bir Dan olarak, her din adamının ve kıdemli kilise görevlisinin tavsiye vermek üzere davet edildiği bu tür konsey toplantılarına alışık değildi ama Eadred Witanların** toplanmasında ısrar etti. Toplantıya Guthred başkanlık etti.

Konsey büyük kilisede toplandı. Gece yağmur yağmaya başlamıştı ve derme çatma samanların arasından su damlıyordu, bu yüzden herkes sürekli olarak damlalardan kaçmaya çalışıyordu. Yeterli sandalye ya da tabure olmadığından Aziz Cuthbert'in açık tabutunun yanında taht kurmuş olan Guthred'in vc Eadred'in etrafında büyük bir daire oluşturacak şekilde ot serpilmiş zemine oturduk. Orada yarısı din adamı, yarısı Cumbraland'in en büyük toprak sahipleri olan hem Dan hem de Sakson kırk altı adam vardı, ama Batı Sakson *witenagemot*'uyla karşılaştırıldığında bu önemsiz bir olaydı. Sergilenen büyük bir zenginlik yoktu. Danlardan bazıları koluna halka, Saksonlardan birkaçı da özenle hazırlanmış broşlar takmıştı ama gerçekte bu bir devlet konseyinden çok çiftçiler toplantısına benziyordu.

---

* Anglosakson danışma meclisi, kralın başkanlığında asiller, papazlardan oluşur -çn.

** Danışma meclisi üyesi -çn.

Yine de Eadred'in büyük hayalleri vardı. Northumbria'nın geri kalanından haberler vererek başladı. Neler olduğunu biliyordu çünkü ülkenin dört bir yanındaki kilise adamlarından raporlar alıyordu. Bu raporlar Ivarr'ın hâlâ Tuede Nehri vadisinde olduğunu ve İskoçya kralı Aed'e karşı küçük çatışmalardan oluşan amansız bir savaş verdiğini söylüyordu. "Zalim Kjartan kalesinde gizleniyor," dedi Eadred, "ve savaşmak için kalesinden çıkmayacak. Geriye Eoferwicli Egbert kalıyor ve o da zayıf."

"Peki ya Ælfric?" diye araya girdim.

"Bebbanburglu Ælfric Aziz Cuthbert'i korumaya yeminli," dedi Eadred, "azizi gücendirecek hiçbir şey yapmayacaktır."

Belki bu doğruydu ama amcam cesedi bozulmamış şekilde tuttuğu için ödül olarak şüphesiz kafatasımı isteyecekti. Başka bir şey söylemedim, sadece Eadred'in bir ordu kurup Eoferwic'i ele geçirmek için tepelere doğru yürümemizi önermesini dinledim. Bu biraz şaşkınlığa neden oldu. Adamlar birbirlerine baktılar ama Eadred'in kendine olan güveni öylesine güçlüydü ki ilk başta kimse onu sorgulamaya cesaret edemedi. Kendilerine İrlanda'dan gelen Norslara karşı savaşmak ya da Eochaid'in Strath Clota'dan yeni bir saldırısını savuşturmak için adamlarını hazır etmeleri gerektiğinin söylenmesini beklemişlerdi ama bunun yerine Kral Egbert'i tahttan indirmek için çok uzaklara gitmeleri isteniyordu.

Sonunda Cumbraland'in en zengin Dan'ı Ulf araya girdi. Yaşlıydı, belki kırk yaşındaydı ve Cumbraland'in alışılagelmiş kavgalarında yaralanıp sakatlanmıştı, yine de Guthred'e kırk ya da elli eğitimli savaşçı getirebilirdi. Britanya'nın çoğu yerindeki standartlara göre bu sayı fazla değildi ama Cumbraland'de bu önemli bir güç demekti. Şimdi bu adamları neden tepelerin ötesine götürmesi gerektiğini öğrenmek istiyordu.

"Eoferwic'te düşmanımız yok," diye açıkladı, "ama biz gittiğimizde topraklarımıza saldıracak pek çok düşman var." Diğer Danlar onayladıklarını belirtircesine mırıldandılar.

Ama Eadred dinleyicilerini tanıyordu. "Eoferwic'te büyük bir zenginlik var," dedi.

Hâlâ temkinli yaklaşmasına rağmen Ulf bu fikri beğendi. "Zenginlik mi?" diye sordu.

"Gümüş," dedi Eadred, "altın ve mücevherler."

"Kadınlar?" diye sordu bir adam.

"Eoferwic bir fesat yuvasıdır," diye açıkladı Eadred, "şeytanların uğrak yeri, şehvet düşkünü kadınların mekânıdır. Kutsal bir ordu tarafından temizlenmesi gereken bir günah şehridir." Danların çoğu şehvet düşkünü kadınları duyunca neşelendi, bu yüzden hiçbiri Eoferwic'e saldırma fikrine karşı çıkmadı.

Şehir ele geçirildikten sonra, ki bu Eadred'in kesin gözüyle baktığı bir başarıydı, kuzeye yürüyecektik. Eoferwic'in askerlerinin saflarımızı kalabalıklaştıracağını iddia ediyordu. "Zalim Kjartan bizimle yüzleşmeyecek," diye duyurdu Eadred, "çünkü o bir korkak. Bir örümceğin ağına çekilmesi gibi sığınağına çekilecek ve orada kalacak. Onu alaşağı etme zamanı gelene kadar orada çürümesine izin vereceğiz. Bebbanburglu Ælfric bizimle savaşmayacak çünkü o bir Hristiyan."

"O kaypak bir piç kurusu," diye homurdandım ve duymazdan gelindim.

"Ve Ivarr'ı yeneceğiz," dedi Eadred. Ayaktakımımızın Ivarr'ın kalkandan duvarını nasıl yeneceğini merak ettim ama Eadred'in hiç kuşkusu yoktu. "Tanrı ve Aziz Cuthbert bizim için savaşacak," dedi, "Northumbria'nın efendileri biz olacağız, yüce Tanrı Haliwerfolkland'ı kuracak ve Aziz Cuthbert için tüm dünyayı şaşırtacak bir tapınak inşa edeceğiz."

Eadred'in gerçekten istediği şey buydu, bir tapınak. Bütün çılgınlığın nedeni buydu: Ölü bir aziz için bir tapınak. Guthred'i bu amaç için kral yapmıştı ve şimdi tüm Northumbria ile savaşa girecekti. Ertesi gün sekiz kara atlı geldi.

Savaşabilecek yaşta üç yüz elli dört adamımız vardı. Bunların yirmiden azında savaş zırhı vardı ve sadece yüz kadarı düzgün deri zırhlara sahipti. Deri zırhlı ya da savaş zırhlı adamların çoğu miğferliydi ve uygun silahlara, kılıç ya da mızraklara sahipti; geri kalanlar ise balta, keser, orak ya da bilenmiş çapalarla silahlanmıştı. Eadred orduya görkemli bir şekilde Kutsal Adamın Ordusu adını vermişti, ama kutsal adam ben olsaydım cennete geri kaçar, daha iyi bir şeyin gelmesini beklerdim.

Ordumuzun üçte biri Dan'dı, geri kalanı ise çoğunlukla Sakson'du. Uzun yaylarla silahlanmış birkaç Briton vardı. Yaylar korkutucu silahlar olabilir, bu yüzden Britonlara Kutsal Adamın Muhafızları adını verdim ve kaçınılmaz olarak fetih yürüyüşümüzde bize eşlik edecek olan Aziz Cuthbert'in cesedinin yanında kalacaklarını söyledim. Henüz fethe başlayabileceğimizden değil, çünkü adamlar için yiyecek ve atlar için yem bulmamız gerekiyordu, ki sadece seksen yedi atımız vardı.

Bu da kara atlıların gelişini memnuniyetle karşılamamıza neden oldu. Sekiz kişiydiler, hepsi siyah ya da kahverengi atlara binmişlerdi. Yanlarında dört yedek binek vardı, içlerinden dördü savaş zırhına diğerleri ise kaliteli deri zırhlara sahipti ve hepsinin siyah pelerinleri, siyah boyalı kalkanları vardı. Cair Ligualid'e doğudan, nehrin uzak kıyısına giden Roma surunu takip ederek girmiş, oradaki nehir geçidinden geçmişlerdi çünkü eski köprü Norslar tarafından yıkılmıştı.

Yeni gelenler sadece sekiz atlıdan ibaret değildi. Her saat başı adamlar geliyordu. Çoğu keşişti, yine de genellikle bir balta ya da tahta sopalarla silahlanmış tepelerden gelen savaşçılar da vardı. Çok azı zırhlıydı ve çok azı atla gelmişti, sekiz kara atlı ise tam teçhizatlı gelmişti. Dan'dılar. Guthred'e Heagostealdes denilen yerde toprağı olan Hergist'in çiftliğinden geldiklerini söylediler. Guthred'e söylediklerine göre Hergist yaşlıydı; kendisi gelemiyordu ama elindeki en iyi adamları göndermişti.

Liderlerinin adı Tekil'di. Dört kol halkasına, uzun bir kılıca sahipti ve sert, kendinden emin bir yüzü olduğu için işe yarar bir savaşçıya benziyordu. Adamlarının çoğu gibi o da otuz yaşlarında görünüyordu; ancak biri çok daha gençti, sadece bir çocuktu ve kol halkaları olmayan tek kişi oydu. "Neden," diye sordu Guthred Tekil'e, "Hergist Heagostealdes'ten adam göndersin ki?"

"Dunholm'a çok yakınız lordum," diye yanıtladı Tekil, "Hergist o eşek arısı yuvasını yok etmenizi istiyor."

"O zaman hoş geldiniz," dedi Guthred ve sekiz adamın önünde diz çöküp ona sadakat yemini etmesine izin verdi. Daha sonra bana, "Tekil'in adamlarını benim hanedanımın birliklerine katmalısın," dedi. Cair Ligualid'in güneyindeki bir arazideydik, orada hanedan birliklerini eğitiyordum. Yarısının Dan, yarısının Sakson olmasına özen göstererek rasgele otuz kadar genç adam seçmiştim ve her bir Dan'ın yanına bir Sakson vererek bir kalkan duvarı yapmaları için ısrar etmiştim. Onlara nasıl savaşacaklarını öğretiyor ve neredeyse hiçbir şey bilmedikleri için savaşmak zorunda kalmamaları için tanrılarıma dua ediyordum. Danlar daha iyiydi, çünkü Danlar kılıç ve kalkanla büyümüşlerdi ama henüz hiçbirine kalkan duvarının disiplini öğretilmemişti.

"Kalkanlarınız birbirine değmeli!" diye bağırdım onlara, "yoksa ölürsünüz. Ölmek mi istiyorsunuz? Bağırsaklarınızın ayaklarınıza dolanmasını mı istiyorsunuz? Kalkanlar birbirine değsin. O şekilde değil, salak herif! Kalkanının sağ tarafı onun kalkanının sol tarafının önüne geçecek. Anladın mı?" Danca tekrarladım ve Guthred'e baktım. "Tekil'in adamlarını birliklerin içinde istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü onları tanımıyorum."

"Bu adamları da tanımıyorsun," dedi hanedan birliklerine işaret ederek.

"Onların aptal olduğunu biliyorum," dedim, "annelerinin dizlerini bir arada tutması gerekirmiş. "Ne yapıyorsun, Clapa?" diye bağırdım iri kıyım genç bir Dan'a. Gerçek ismini unutmuştum ama herkes ona sakar anlamına gelen Clapa diyordu. Kocaman bir çiftlik çocuğuydu, en az iki adam kadar güçlüydü ama ölümlülerin en akıllısı değildi. Ben sıraya doğru ilerlerken bana donuk gözlerle baktı. "Ne yapman gerekiyor Clapa?"

"Krala yakın durmam lordum," dedi şaşkın bir bakışla.

"Güzel!" dedim. Dedim, çünkü bu otuz genç adama verilmesi gereken ilk ve en önemli ders buydu. Onlar kralın hanedan birlikleriydi, bu yüzden her zaman kralın yanında kalmalıydılar, yine de Clapa'dan istediğim cevap bu değildi. "Kalkan duvarında, aptal," dedim kaslı göğsüne vurarak, "kalkan duvarında ne yapman gerekiyor?"

Bir süre düşündü, sonra yüzü aydınlandı. "Kalkanımı yukarıda tutmam gerekiyor, lordum."

"Doğru," dedim, kalkanını ayak bileklerinden yukarı çekerek. "Onu ayak parmaklarının etrafında sallamayacaksın! Neden sırıtıyorsun, Rypere?" Rypere bir Sakson'du, Clapa

iriydi; o ise sıska ve bir tilki kadar zekiydi. Rypere hırsız anlamına gelen bir lakaptı, çünkü Rypere bir hırsızdı ve eğer adalet olsaydı damgalanıp kırbaçlanırdı ama genç gözlerindeki kurnazlığı sevdiğimden iyi bir katil olabileceğini düşünüyordum. "Sen nesin biliyor musun, Rypere?" dedim, kalkanını göğsüne vurarak, "sen bir dışkısın. Dışkı nedir, Clapa?"

"Bok, lordum."

"Doğru, boklar! Kalkanlar yukarı! Yukarı!" Son kelimeyi bağırarak söyledim.

"İnsanların size gülmesini mi istiyorsunuz?" Geniş çayırda savaş antrenmanı yapan diğer savaşçı gruplarını işaret ettim. Tekil'in savaşçıları da oradaydı ama pratik yapmalarına gerek olmadığını ima edercesine gölgede oturmuş sadece izliyorlardı. Guthred'e döndüm. "En iyi adamların hepsini hanedan birliklerine alamazsın," dedim ona.

"Neden?"

"Çünkü herkes kaçtığında etrafın sarılmış olur. Sonra ölürsün. Hiç hoş değil."

"Babam Eochaid ile savaştığında olan buydu," diye kabul etti.

"İşte bu yüzden en iyi adamlarının hepsini hanedan muhafızlarına vermiyorsun," dedim. "Tekil'i bir kanada, Ulf ve adamlarını ise diğer kanada koyacağız." Ulf sınırsız gümüş ve şehvet düşkünü kötü kadınların hayaliyle Eoferwic üzerine yürümek için sabırsızlanıyordu. Kara atlılar geldiğinde Cair Ligualid'de değildi, adamlarını yem ve yiyecek toplamaya götürmüştü.

Hanedan birliklerini iki gruba ayırdım. Onları savaştırdım ancak önce birbirlerini katletmemeleri için kılıçlarını bezle sarmalarını emrettim. İstekli ama beceriksizdiler. Her iki kalkan duvarını da göz açıp kapayıncaya kadar aştım. İlk olarak

Ivarr'ın birlikleriyle karşılaşmadıkları sürece önünde sonunda nasıl savaşacaklarını öğreneceklerdi, eğer karşılaşırlarsa öleceklerdi. Bir süre sonra yorulduklarında ve yüzlerinden ter akmaya başladığında onlara dinlenmelerini söyledim. Danların diğer Danlarla, Saksonların da Saksonlarla oturduğunu fark ettim. Bu beklediğim bir şeydi. Zamanla güvenmeyi öğreneceklerini düşündüm. Birbirleriyle az çok konuşabiliyorlardı çünkü Northumbria'da Danca ve Sakson dillerinin birbirine karıştığını fark etmiştim. İki dil zaten birbirine benziyordu ve çoğu Dan yeterince yüksek sesle bağırırsa Saksonlar tarafından anlaşılabilirdi ama artık iki dil giderek birbirine benziyordu. Guthred'in hanedan birliklerindeki Saksonlar, kılıç ustalıklarından bahsetmek yerine hiç olmamasına rağmen kılıçtaki "yetenekleriyle" övünüyor ve yumurga yemek yerine yumurta yiyorlardı. Danlar "beygir" yerine "bargır" diyordu ve bazen bir adamın Dan mı yoksa Sakson mu olduğunu anlamak zordu. Çoğu zaman babaları bir Dan, anneleri bir Sakson olurdu, hiçbir zaman tersi olmazdı. Guthred bana "Bir Saksonla evlenmeliyim," dedi. Bir grup kadının saman kesip artıkları yulafla karıştırdığı tarlanın kenarına gitmiştik. Bu karışımı tepeleri aşarken atlarımızı beslemek için taşıyacaktık.

"Neden bir Saksonla evlenmek istiyorsun?"

"Haliwerfolkland'in her iki kabile için olduğunu göstermek için," dedi.

"Northumbria," dedim huysuzca.

"Northumbria?"

"Ona Northumbria deniyor," dedim, "Haliwerfolkland değil."

İsmin bir önemi yokmuşçasına omuz silkti. "Yine de bir Sakson'la evlenmeliyim," dedi, "ve güzel bir kadın olmasını isterim. Hild gibi mesela? Yalnız o çok yaşlı."

"Çok mu yaşlı?"

"On üç, belki on dört yaşlarında olmalı. Bebek yapacak yaşta." Alçak bir çitten tırmanarak geçip dik bir kıyıdan aşağı inerek kuzeye, Eden'e doğru akan küçük bir dereye doğru ilerledi. "Eoferwic'te güzel Saksonlar olmalı?"

"Ama sen bir bakire istiyorsun, değil mi?"

"Muhtemelen," dedi, sonra başıyla onayladı. "Evet."

"Eoferwic'te bir ya da iki tane kalmış olmalı."

"Hild konusunda üzgünüm," dedi belli belirsiz.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer onunla birlikte olmasaydın," dedi coşkulu bir şekilde, "Gisela'ya koca olabilirdin."

"Hild ve ben arkadaşız," dedim, "sadece arkadaşız." Bu doğruydu. Bir zamanlar sevgiliydik, ama Hild Aziz Cuthbert'in cesedini gördüğünden beri düşünceli bir ruh haline bürünmüştü. Tanrı'sının dokunuşunu hissediyordu, biliyordum ve ona tekrar rahibe cüppesi giymek isteyip istemediğini sormuştum ama başını sallayıp hazır olmadığını söylemişti.

"Gisela'yı muhtemelen bir kralla evlendirmeliyim," dedi Guthred, sözlerimi duymazdan gelerek. "Belki İskoçyalı Aed? Bir gelinle onu susturabilirim. Ya da belki Ivarr'ın oğluyla evlenmesi daha iyi olur. Sence yeterince güzel mi?"

"Elbette güzel."

"At suratlı!" dedi, sonra da eski lakaba güldü. "Eskiden ikimiz burada dikenli balık yakalardık," diye devam etti, sonra çizmelerini çıkarıp kıyıya bıraktı ve akıntıya doğru yürümeye başladı. Kıyıda kalarak onu takip ettim, kızılağaçların altından ve otların arasından ilerledim. Sinekler etrafımda vızıldıyordu. Sıcak bir gündü.

"Balık mı istiyorsun?" diye sordum hâlâ Gisela'yı düşünerek.

"Bir adacık arıyorum," dedi.

"Çok büyük bir adacık olamaz," dedim. Dere iki adımda geçilebiliyordu ve Guthred'in baldırlarının üzerine çıkmıyordu.

"Ben on üç yaşındayken yeterince büyüktü," dedi.

"Ne için yeterince büyüktü?" diye sordum, sonra bir at sineğine vurarak onu zırhıma yapıştırdım. Hava keşke zırh giymeseydim dedirtecek kadar sıcaktı ama bir erkeğin ağır zırhlara alışması gerektiğini, aksi takdirde savaşta hantallaşacağını uzun zaman önce öğrenmiştim, bu yüzden çoğu gün zırhı ikinci bir deri niyetine giyiyordum. Zırhı çıkardığımda sanki tanrılar bana kanatlı ayaklar vermiş gibi hissederdim.

"Bana ve Edith adında bir Sakson'a yetecek kadar büyüktü," dedi sırıtarak, "benim ilkimdi. Çok tatlı bir şeydi."

"Muhtemelen hâlâ öyledir."

Başını salladı. "Bir boğa tarafından boynuzlanıp öldü." Eğrelti otlarının yetiştiği kayalıkların yanından geçerek yoluna devam etti. Elli adım kadar ileride adacığını bulduğunda sevinçten çığlık attı. Edith için üzüldüm, çünkü Edith'in cılız sırtını jilet gibi kesmiş olması gereken bir taş yığınından başka bir şey değildi.

Guthred oturdu ve çakıl taşlarını suya atmaya başladı. "Kazanabilir miyiz?"

"Muhtemelen Eoferwic'i alabiliriz," dedim, "elbette Ivarr dönmediği sürece."

"Peki dönerse?"

"O zaman ölüsünüz, lordum."

Kaşlarını çattı. "Ivarr ile pazarlık yapabiliriz," diye önerdi.

"Alfred böyle yapardı," dedim.

"Güzel!" Neşesi yerine gelmişti. "Gisela'yı oğluna verebilirim!"

İtiraz ettim. "Ivarr seninle pazarlığa oturmayacak," dedim. "Savaşacak. O bir Lothbrok. Zaman kazanmak için olmadıkça pazarlık yapmayacak. O kılıca, mızrağa, kalkana, baltaya ve düşmanlarını öldürmeye inanır. Ivarr ile pazarlık yapmayacaksın, savaşacaksın ve bunu yapacak bir ordumuz yok."

"Ama eğer Eoferwic'i alırsak," dedi heyecanlı bir şekilde, "oradaki insanlar bize katılacak. Ordu büyüyecek."

"Sen buna ordu mu diyorsun?" diye sordum, sonra başımı salladım. "Ivarr savaşla yoğrulmuş Danların lideri. Onunla karşılaştığımızda lordum, ordumuzdaki çoğu Dan ona katılacak."

Başını kaldırıp bana baktı, dürüst yüzünde şaşkınlık vardı. "Bana yemin ettiler!"

"Yine de ona katılacaklar," dedim acımasızca.

"O halde ne yapacağız?"

"Eoferwic'i alacağız," dedim, "orayı yağmaladıktan sonra buraya döneceğiz. Ivarr peşimizden gelmeyecektir. Cumbraland umurunda değil. O yüzden burada hüküm süreceksiniz. Ivarr er ya da geç unutacaktır."

"Eadred bundan hoşlanmayacaktır."

"Ne istiyor?"

"Tapınağını."

"Buraya yapabilir."

Guthred başını salladı. "Doğu kıyısına yapmak istiyor çünkü insanların çoğu orada yaşıyor."

Eadred'in istediği şey, sanırım, kilisesine para yağdıracak binlerce hacıyı çekecek bir tapınaktı. Tapınağını burada, Cair Ligualid'de inşa edebilirdi ama burası binlerce hacının gelmeyeceği uzak bir yerdi. "Sen kralsın," dedim, "o yüzden emirleri sen verirsin. Eadred değil."

"Doğru," dedi alaycı bir şekilde. Bir başka çakıl taşını dereye fırlattı. Kaşlarını çatarak bana döndü. "Alfred'i iyi bir kral yapan ne?"

"İyi olduğunu kim söyledi?"

"Herkes. Peder Willibald Şarlman'dan sonraki en büyük kral olduğunu söylüyor."

"Willibald şaşkın bir budala olduğu için öyle söylüyor."

"Alfred'den hoşlanmıyor musun?"

"O piç kurusundan nefret ediyorum."

"Ama o bir savaşçı, bir kanun yapıcı..."

"Savaşçı falan değil," diye sözünü kestim küçümseyerek, "savaşmaktan nefret eder. Savaşmak zorunda ama bundan hoşlanmaz ve bir kalkan duvarında duramayacak kadar hasta. Ama bir kanun yapıcı. Kanunlara bayılır. Eğer yeterince kanun yaparsa dünyayı cennete çevireceğini düşünür."

"Peki neden insanlar onun iyi olduğunu söylüyor?" diye sordu Guthred, şaşırmıştı.

Gökyüzünün mavi kubbesinde süzülen bir kartala baktım.

Dürüstçe cevap vermeye çalışarak "Alfred adildir," dedim. "Halkla gerektiği gibi ilgilenir, en azından çoğuyla. Sözüne güvenebilirsin."

"Bu iyi bir şey," dedi Guthred.

"Ama o ikiyüzlü, hoşnutsuz, endişeli bir piç," dedim, "aslında olduğu şey bu."

"Adil olacağım," dedi Guthred, "insanların beni sevmelerini sağlayacağım."

"Seni zaten seviyorlar," dedim, "senden korkmaları da gerek."

"Benden korkmaları mı?" Bu düşünce hoşuna gitmemişti.

"Sen bir kralsın."

"İyi bir kral olacağım," dedi hararetli bir şekilde. Tam o esnada Tekil ve adamları bize saldırdı.

Tahmin etmeliydim. İyi silahlanmış sekiz adam bir ayaktakımına katılmak için yabandan geçmez. Heagostealdes'teki Hergild adında bir Dan tarafından gönderilmemişlerdi. Oğlunun aşağılanmasına öfkelenen ve ölü kılıç ustasının izini sürmeleri için Zalim Kjartan tarafından gönderilen adamlardı. Roma surunu takip ettiğimizi keşfetmeleri uzun sürmemişti. Guthred ve ben sıcak bir günde uzaklaşmıştık ve sekiz adam kılıçlarını çekip yamaçtan aşağı doğru akın ederken küçük bir vadinin dibindeydik.

Yılan Nefesi'ni çekmeyi başardım. Tekil kılıcıyla onu savurdu, ardından iki adam bana vurarak beni dereye doğru itti. Onlarla savaştım ama kılıç kolum tutulmuştu. Adamlardan biri göğsümün üzerine diz çökmüştü, bir diğeri de başımı akıntının altında tutuyordu ve su boğazıma dolunca dehşet içinde çaresizce öğürdüm. Dünya karardı. Bağırmak istesem de ses çıkmadı, sonra Yılan Nefesi'ni elimden aldılar ve bilincimi kaybettim.

Sekiz adamın Guthred ve benim etrafımda durduğu, kılıçlarının karnımıza ve boğazımıza dayandığı çakıllı adacıkta kendime geldim. Tekil sırıtarak gırtlağıma dayalı kılıcı tekmeleyip uzaklaştırıp yanımda diz çöktü. "Uhtred Ragnarson," diye selamladı beni, "sanırım Tek Gözlü Sven ile kısa bir süre önce tanıştınız. Sana selamlarını iletti." Hiçbir şey söylemedim. Tekil gülümsedi. "Belki kesende *Skidbladnir* vardır? Bizden uzaklara mı yelken açacaksın? Niflheim'a geri mi döneceksin?"

Hâlâ bir şey söylemedim. Nefesim boğazımı acıtıyordu ve sürekli su öksürüyordum. Karşı koymak istedim ama bir kılıcın ucu sertçe karnıma saplandı. Tekil atları getirmeleri

için iki adamını göndermişti; buna rağemn hâlâ başımızda bekleyen altı savaşçı vardı. "Yazık," dedi Tekil, "fahişeni yakalayamadık. Kjartan onu istiyordu." Tüm gücümü toplayıp ayağa kalkmaya çalıştım ama kılıcını karnımda tutan adam beni dürttü. Tekil gülmekle yetindi, sonra kılıç kemerimi çözüp altımdan çıkardı. Keseyi yokladı ve paraların çınladığını duyunca sırıttı. "Uzun bir yolculuğumuz var Uhtred Ragnarson. Bizden kaçmanı istemiyoruz. Sihtric!"

Kol halkaları olmayan tek çocuk yaklaştı. Gergin görünüyordu. "Lordum?" dedi Tekil'e.

"Prangalar," dedi Tekil. Sihtric deri bir çantayı karıştırarak iki takım pranga çıkardı.

Başımla Guthred'i işaret ederek "Onu burada bırakabilirsin," dedim.

"Kjartan onunla da tanışmak istiyor," dedi, "ama seninle yeniden tanışmak istediği kadar değil." Sonra sanki sadece benim anlayacağım bir şaka yapıyormuş gibi gülümseyerek kemerinden bir bıçak çıkardı. İnce ağızlı bir bıçaktı, o kadar keskindi ki kenarları tırtıklı görünüyordu. "Bana seni sakatlamamı söyledi, Uhtred Ragnarson, çünkü bacakları olmayan bir adam kaçamaz, değil mi? Bu yüzden bağlarını keseceğiz, sonra da bir gözünü alacağız. Sven seninle oynamak için bir gözünü bırakmamı, ama eğer bu seni daha uysal yapacaksa diğerini de alabileceğimi söyledi. Ben senin uysal olmanı istiyorum. Peki hangi gözünü almamı istersin, Uhtred Ragnarson? Sol gözünü mü yoksa sağ gözünü mü?"

Yine hiçbir şey söylemedim. Korktuğumu itiraf etmekte sakınca görmüyorum. Tekrar kendimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama bir dizi sağ kolumdaydı ve başka bir adam da sol kolumu tutuyordu. Tekil bıçağı sol gözümün hemen altında-

ki deriye dokundurup gülümsedi. "Gözüne elveda de, Uhtred Ragnarson," dedi.

Güneş parlıyordu, bıçaktan yansıyarak sol gözümü parlaklığıyla doldurdu ve yıllar sonra bile o göz kamaştırıcı parlaklığı hâlâ görebiliyorum.

Ve o çığlığı hâlâ duyuyorum.

3

ÇIĞLIK ATAN CLAPA'YDI. Genç bir yaban domuzunun iğdiş edilirken çıkardığına benzeyen tiz bir çığlıktı. Bir meydan okumadan çok bir dehşet çığlığına benziyordu ve Clapa daha önce hiç dövüşmediği için bu şaşırtıcı değildi. Yamaçtan aşağı inerken çığlık attığının farkında bile değildi. Guthred'in hanedan birliklerinin geri kalanı onu takip etti. Önlerinde tüm sakarlığı ve vahşiliğiyle Clapa vardı. Kılıcının kenarını koruyan yırtık battaniye parçasını çözmeyi unutmuştu ama o kadar iri ve güçlüydü ki kumaşa sarılı kılıç bir sopa görevi gördü. Tekil'in yanında sadece beş adam vardı. Otuz genç adam dik yamaçtan aşağı hızla inerken Tekil'in bıçağının elmacık kemiğime saplandığını hissettim. Bıçaklı elini yakalamaya çalıştım ama çok hızlıydı. Clapa kafatasına vurunca tökezledi. Rypere'in kılıcını Tekil'in boğazına saplamak üzere olduğunu gördüm ve onları canlı istediğimi haykırdım.

"Canlı! Onları canlı istiyorum!"

Bağırmama rağmen Tekil'in adamlarından ikisi öldü. Biri en az bir düzine kılıç tarafından kesilip parçalanmıştı ve kanıyla kırmızı akan akıntıda kıvranıp kasılıyordu. Clapa kılıcını bırakmış, taşlı kıyıda güreştiği Tekil'i kaba kuvvetiyle yere sermişti. Tekil'in bıçağını ve kılıcını alırken "Aferin Clapa," diyerek omzuna vurduğumda bana sırıttı. Rypere suda çırpınan adamın işini bitirdi. Çocuklarımdan biri kalçasına bir kılıç darbesi almıştı ama diğerleri yara almamıştı. Sırıta-

rak derede duruyor, ilk tilkilerini kaçıran yavru köpekler gibi övgü bekliyorlardı. "İyi iş çıkardınız," dedim onlara, öyle de yapmışlardı çünkü artık Tekil'i ve üç adamını esir almıştık. Elinde hâlâ prangalar olan genç Sihtric esirlerden biriydi. Onları öfkeyle elinden alıp kafasına vurdum. Rypere'e, "Diğer iki adamı da istiyorum," dedim.

"Hangi iki adam, lordum?"

"Atları getirmeleri için iki adam gönderdi," dedim, "bulun onları." Sihtric'e sert bir darbe daha indirdim, haykırdığını duymak istiyordum ama şakağından kan damlamasına rağmen sessizliğini korudu.

Guthred hâlâ taşların üzerinde oturuyordu. Yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Çizmelerimi kaybettim," dedi. Bu onu kıl payı kurtuluşundan çok daha fazla endişelendirmişe benziyordu.

"Onları nehrin yukarısında bıraktın," dedim ona.

"Çizmelerim?"

"Nehrin yukarısında," dedim ve Tekil'i tekmeledim. Ayağım onun kaburgalarının acıdığından daha çok acıdı ama sinirliydim. Bir salak gibi davranmıştım. Aşağılanmış hissediyordum. Kılıçlarımı kuşanıp çömelerek Tekil'in dört kol halkasını aldım. Bana baktı, kaderini biliyor olmalıydı ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Esirler kasabaya geri götürüldü. Tekil'in atlarını almak için gönderilen iki adamın, kargaşayı duymuş olacaklar ki doğuya doğru at sürerek uzaklaştıklarını fark ettik. Kendi atlarımızı eyerleyip peşlerine düşmek çok zamanımızı aldı. İki adamın benden Kjartan'a haber götürmesini istemediğim için küfrediyordum. Kaçaklar mantıklı olsalardı nehri geçip sur boyunca at sürerlerdi ama Cair Ligualid'den geçmenin riskli, güneye ve doğuya doğru gitmenin daha güvenli olduğunu düşünmüş

olmalıydılar. Dahası, binicisiz atları da bırakmaları gerekirdi ama açgözlülük edip hepsini almışlardı ve bu da, zemin kuru olmasına rağmen, izlerinin kolayca takip edilebileceği anlamına geliyordu. İki adam bilmedikleri bir bölgedeydi. Güneye doğru çok fazla saptılar, bu da bize doğuya giden yolları engelleme şansı verdi. Akşama kadar altmıştan fazla adamımız onları avlıyordu ve alacakaranlıkta onları bir gürgen ağacının dibinde bulduk.

Yaşça büyük olan adam savaştı. Yaşamak için çok az zamanı kaldığını biliyordu ve Niflheim'ın dehşetiyle yüzleşmektense Odin'in ölüler konağına gitmeye kararlıydı. Yorgun atının üzerinde ağaçların arasından meydan okuyarak saldırdı. Topuklarımla Witnere'in böğrüne dokundum ama Guthred beni engelledi. "O benim," dedi kılıcını çekerek. Atı sıçrayarak uzaklaştı çünkü engellenmekten rahatsız olan Witnere küçük aygırı kıçından ısırmıştı.

Guthred bir kral gibi davranıyordu. Dövüşmekten hiç hoşlanmazdı. Savaş konusunda benden çok daha az deneyimliydi ancak bu ölümün kendi ellerinden olması gerektiğini biliyordu, yoksa insanlar kılıcımın arkasına sığındığını söyleyeceklerdi. Yeterince iyi idare etti. Kjartan'ın adamıyla karşılaşmadan hemen önce atı tökezledi. Tökezlemesi onu düşmandan uzaklaştırdığından ona bir avantaj sağladı çünkü düşmanın güçlü darbesi zararsız bir şekilde Guthred'in belini sıyırırken Guthred'in çaresiz darbesi adamın bileğine çarpıp onu kırdı, bundan sonra düşmanın üzerine atlayıp onu doğrayarak öldürmek işten bile değildi. Guthred bundan hoşlanmamıştı ama bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Zamanla atlıyı öldürme hikâyesi efsanesinin bir parçası haline geldi. Northumbrialı Guthred'in savaşta altı şeytanı nasıl öldürdüğüne dair şarkılar söylendi, aslında sadece bir kişi öldürmüş-

tü ve Guthred atı tökezlediği için şanslıydı. Ama bu bir kral için iyidir. Kralların şanslı olması gerekir. Daha sonra Cair Ligualid'e döndüğümüz zaman, cesaretinin ödülü olarak ona babamın eski miğferini verdiğimde buna çok memnun oldu.

Rypere'e ikinci adamı öldürmesini emrettim, o da bunu umut verici bir zevkle yaptı. Onun için zor olmadı çünkü ikinci adam bir korkaktı ve tek istediği teslim olmaktı. Kılıcını fırlattı ve titreyerek diz çöküp teslim olduğunu haykırdı ama benim onun için başka planlarım vardı. "Öldür onu!" dedim Rypere'e, o da kurt gibi sırıtarak sertçe kılıcını indirdi.

On iki atı aldık. İki adamın zırhlarını ve silahlarını çıkarıp cesetlerini hayvanlara bırakmadan önce Clapa'ya kılıcıyla ölenlerin kafalarını kesmesini söyledim. Clapa eşek gözleriyle bana baktı. "Kafaları mı lordum?" diye sordu.

"Kafalarını kes, Clapa," dedim, "ve bunlar senin için." Tekil'in kol halkalarından ikisini ona verdim.

"Daha önce hiç böyle harikalar görmemiş gibi gümüş halkalara baktı. "Benim için mi, lordum?"

"Hayatlarımızı kurtardın, Clapa."

"Bizi getiren Rypere'di," dedi. "Kralın yanından ayrılmamamız gerektiğini söyledi, siz de uzaklaşmıştınız, bu yüzden peşinizden gelmek zorundaydık."

Böylece diğer iki halkayı da Rypere'e verdim. Clapa ölü adamları doğradı ve bir boynu kesmenin ne kadar zor olduğunu öğrendi. İş bittiğinde kanlı kafaları Cair Ligualid'e geri taşıdık. Harap kasabaya ulaştığımızda ilk iki cesedi dereden çıkarıp başlarını kestirdim.

Başrahip Eadred kalan dört mahkûmu da asmak istiyordu ama onu en azından bir geceliğine Tekil'i bana vermeye ikna ettim ve onu Romalılar tarafından yapılmış olduğunu düşündüğüm eski bir binanın yıkıntıları arasına getirttim. Yüksek

duvarlar yontulmuş taştan yapılmıştı ve üç yüksek pencere ile bölünmüştü. Çatısı yoktu. Zemin, bir zamanlar bir desen oluşturan küçük siyah ve beyaz kiremitlerden yapılmıştı ancak desen çoktan bozulmuştu. Kalan en büyük kiremit parçasının üzerinde bir ateş yaktım. Alevler eski duvarlarda parlak, kızıl titreşimler yarattı. Bulutlar aydan uzaklaştığında pencerelerden zayıf bir ışık geldi. Rypere ve Clapa Tekil'i bana getirdiler ve kalıp ona ne yapacağımı izlemek istediler. Onları gönderdim.

Tekil zırhını kaybetmişti ve kirli bir yelek giyiyordu. Yüzü yara bere içindeydi. El ve ayak bileklerinde bana takmayı düşündüğü prangalar vardı. O, eski odanın en ucuna oturdu, ben de ateşin karşısına oturdum. Bana baktı. Güzel, güçlü bir yüzü vardı. Eğer düşman değil de yoldaş olsaydık Tekil'den hoşlanabileceğimi düşündüm. Onu incelememle eğlenmiş görünüyordu. Bir süre sonra, "Sen ölü kılıç ustasıydın," dedi.

"Öyle miydim?"

"Ölü kılıç ustasının tepesinde kurt arması olan bir miğfer taktığını biliyorum. O miğferi senin üzerinde gördüm." Omuz silkti, "Ya da belki de sana onu sana ödünç vermiştir," dedi.

"Belki de öyle yapmıştır."

Hafifçe gülümsedi. "Ölü kılıç ustası Kjartan ve oğlunu ölümüne korkuttu ama zaten istediğin buydu, değil mi?"

"Kılıç ustasının istediği buydu," dedim.

"Şimdi ise," dedi, "dört adamımın kafalarını kestin ve o kafaları Kjartan'a geri vereceksin, öyle değil mi?"

"Evet."

"Çünkü onu daha da korkutmak istiyorsun."

"Evet," dedim.

"Ama sekiz kafa olmalı, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim tekrar.

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu, sonra duvara yaslanıp hilal şeklindeki ayın yanında sürüklenen bulutlara baktı. Yıkıntıların arasında köpekler uluyordu. Tekil başını çevirip sesleri dinledi. "Kjartan köpekleri sever," dedi. "Onlardan bir sürü besliyor. Kötü şeyler. Birbirleriyle dövüşmek zorundalar çünkü sadece en güçlülerini tutuyor. Onları Dunholm'daki bir salonda barındırıyor ve iki şey için kullanıyor." Sonra duraksadı ve merakla bana baktı. "İstediğin bu, değil mi? Sana Dunholm hakkında her şeyi anlatmam? Güçlü yanlarını, zayıflıklarını, orada kaç adam olduğunu, orayı nasıl ele geçirebileceğini?"

"Hepsi," dedim, "ve daha fazlası."

"Çünkü bu senin kan davan, değil mi? Kont Ragnar'ın ölümünün intikamı için Kjartan'ın hayatı?"

"Kont Ragnar beni büyüttü," dedim, "onu bir baba gibi sevdim."

"Peki ya oğlu?"

"Alfred onu rehine olarak tutuyor."

"Yani bir oğulun yapması gerekeni yapacaksın?" diye sordu, sonra cevabım çok açıkmış gibi omuz silkti. "Zorlanacaksın," dedi, "Kjartan'ın köpekleriyle savaşmak zorunda kalırsan daha da zorlanacaksın. Onları kendi salonlarında tutuyor. Krallar gibi yaşıyorlar. Salonun zemininin altında Kjartan'ın hazinesi var. Çok fazla altın ve gümüş. Dönüp bakmadığı bir hazine. Ama hepsi orada, köpeklerin altındaki toprağa gömülü."

"Hazineyi kim koruyor?"

"Köpeklerin bir görevi bu," dedi Tekil, "diğer görevi insanları öldürmek. Seni öyle öldürecek. Önce gözlerini alacak,

sonra da tazıları seni parçalara ayıracak. Ya da belki santim santim derini yüzer. Bunu yaptığını gördüm."

"Zalim Kjartan," dedim.

"Ona boş yere zalim demiyorlar," dedi Tekil.

"Öyleyse neden ona hizmet ediyorsun?"

"Çünkü cömert," dedi Tekil. "Kjartan'ın sevdiği dört şey var: köpekler, hazine, kadınlar ve oğlu. Bunlardan ikisini seviyorum ve Kjartan ikisinde de cömert."

"Peki sevmediğin ikisi?"

"Köpeklerinden nefret ediyorum," dedi, "ayrıca oğlu bir korkak."

Tekil bir bacağını uzattı, sonra prangaları ayağını engellediğinde yüzünü buruşturdu. "Odin bir gözünü kaybettiğinde bilgelik kazandı," dedi, "ama Sven bir gözünü kaybettiğinde korkuyu öğrendi. Zayıflarla savaşırken yeterince cesur ama güçlülerle yüzleşmekten hoşlanmıyor. Babası bir korkak değil."

"Kjartan'ın cesur olduğunu hatırlıyorum," dedim.

"Cesur, zalim ve acımasız," dedi Tekil, "artık seni kanlı parçalara ayıracak tazılarla dolu bir salonu olduğunu biliyorsun. Uhtred Ragnarson, sana söyleyeceklerim bu kadar."

Başımı salladım. "Bana daha fazlasını anlatacaksın."

Ateşe bir kütük koymamı izledi. "Neden daha fazlasını anlatacakmışım?" diye sordu.

"Çünkü bende istediğin bir şey var," dedim.

"Hayatım mı?"

"Ölüm şeklin," dedim.

Anladı ve hafifçe gülümsedi. "Keşişlerin beni asmak istediğini duydum."

"Evet," dedim, "çünkü hayal güçleri yok. Ama onların seni asmasına izin vermeyeceğim."

"Peki onun yerine ne yapacaksın? Beni üzerimde pratik yapmaları için asker dediğin o çocuklara mı vereceksin?"

"Eğer konuşmazsan," dedim, "tam olarak bunu yapacağım çünkü pratik yapmaya ihtiyaçları var. Onlar için bunu kolaylaştıracağım. Bir kılıcın olmayacak."

Kılıcı olmadan ölüler konağına gidemezdi ve bu Tekil'i konuşturmaya yetecek bir tehditti. Kjartan'ın Dunholm'da yüz elli savaşçıdan oluşan üç ekibi olduğunu ama kaleye yakın yerlerde, çağrıldıklarında onun için savaşacak başkalarının da bulunduğunu, böylece Kjartan'ın isterse dört yüz iyi eğitimli savaşçıyla ilerleyebileceğini söyledi.

"Ona sadıklar," diye uyardı.

"Onlara cömert davrandığı için mi?"

"Asla kadın ya da gümüş sıkıntısı çekmeyiz. Bir savaşçı başka ne isteyebilir?"

"Ölüler konağına gitmeyi," dedim. Tekil başıyla onayladı. "Peki köleler nereden geliyor?" diye sordum.

"Senin öldürdüğün gibi tüccarlardan. Ya da onları kendimiz buluyoruz."

"Onları Dunholm'da mı tutuyorsunuz?"

Tekil başını salladı. "Sadece genç kızlar oraya gidiyor, geri kalanlar Gyruum'a gidiyor. Gyruum'da iki ekibimiz var." Bu çok mantıklıydı. Yaşlı Ragnar yıkmadan önce bir zamanlar ünlü bir manastırın bulunduğu Gyruum'a gitmiştim. Tyne Nehri'nin güney kıyısında, denize çok yakın küçük bir kasabaydı, bu da onu köleleri sudan geçirmek için uygun bir yer haline getiriyordu. Gyruum'un burnunda eski bir Roma kalesi vardı. Kale Dunholm kadar savunmaya elverişli değildi, bunun pek önemi yoktu çünkü bir sorun çıkarsa Gyruum garnizonunun güneye, daha büyük olan kaleye yürüyecek ve

kölelerini de yanlarına alarak oraya sığınacak zamanları olacaktı. "Dunholm," dedi Tekil, "alınamaz."

"Alınamaz mı?" diye sordum kuşkuyla.

"Susadım," dedi Tekil.

"Rypere!" diye bağırdım. "Orada olduğunu biliyorum! Biraz bira getir!"

Tekil'e bir kupa bira, biraz ekmek ve soğuk keçi eti verdim. Yerken Dunholm'dan bahsetti ve oranın gerçekten zapt edilemez olduğunu söyledi.

"Yeterince büyük bir ordu orayı alabilir," diye iddia ettim.

Bu düşüncemle alay etti. "Sadece kuzeyden yaklaşabilirsin," dedi, "yaklaşacağın yer dik ve dar, dolayısıyla dünyadaki en büyük orduya sahip olsan bile savunmaya karşı sadece birkaç adamla ilerleyebilirsin."

"Hiç deneyen oldu mu?"

"Ivarr bize bakmaya geldi, dört gün kaldı ve sonra gitti. Ondan önce Kont Ragnar'ın oğlu geldi, o bu kadar bile kalmadı. Açlıktan ölmelerini sağlayabilirsin belki ancak bu bir seneni alacaktır. Kuşatma yapan bir kuvveti bir yıl boyunca beslemeye kaç kişinin gücü yeter?" Başını salladı. "Dunholm, Bebbanburg gibi zapt edilemez."

Ne olursa olsun her iki yer de kaderimdi. Sessizce oturup düşündüm, ta ki Tekil prangalarını koparıp koparamayacağını görmek istercesine onları çekiştirene kadar. Koparamadı. "Öyleyse bana ölüm şeklimi anlat," dedi.

"Bir sorum daha var."

Omuz silkti. "Sor."

"Thyra Ragnarsdottir."

Şaşırdı. Bir süre sessiz kaldı, sonra Thyra'yı da çocukluğumdan beri tanıdığımı anladı.

"Kıymetli Thyra," dedi alaycı bir üslupla.

"Yaşıyor mu?"

"Sven'in karısı olması gerekiyordu," dedi Tekil.

"Peki oldu mu?"

Güldü. "Onun yatağına girmeye zorlandı, sence? Sven artık ona dokunmuyor. Ondan korkuyor. Bu yüzden kilit altında ve Kjartan onun rüyalarını dinliyor."

"Rüyalarını mı?"

"Tanrılar onunla konuşuyor. Kjartan öyle olduğunu düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence kaltak bir deli."

Alevlerin arasından ona baktım. "Ama yaşıyor?"

"Eğer ona yaşamak dersen," dedi soğuk bir şekilde.

"Kendini kesiyor," dedi Tekil, bir elinin kenarını kolunun üzerinde gezdirerek. "Feryat ediyor, etini kesiyor ve küfürler ediyor. Kjartan ondan korkuyor."

"Peki Sven?"

Tekil yüzünü buruşturdu. "Ondan ödü kopuyor. Ölmesini istiyor."

"Peki o halde neden hâlâ yaşıyor?"

"Çünkü köpekler ona dokunmuyor," dedi Tekil, "Kjartan onun kehanet yeteneğine sahip olduğuna inanıyor. Ona ölü kılıç ustasının kendisini öldüreceğini söylemiş, bir yanı ona inanıyor."

"Ölü kılıç ustası Kjartan'ı öldürecek," dedim, "yarın seni öldüreceği gibi."

Kaderini kabullenmişti. "Fındık dalları?"

"Evet."

"Peki elimde bir kılıç?"

"İstersen, iki elinde de," dedim, "çünkü ölü kılıç ustası seni yine de öldürecek."

Başıyla onayladı, sonra gözlerini kapatıp tekrar duvara yaslandı. "Sihtric," dedi bana, "Kjartan'ın oğlu."

Sihtric, Tekil ile birlikte yakalanan çocuktu. "Sven'in kardeşi mi?" diye sordum.

"Üvey kardeşi. Sihtric'in annesi Sakson bir köleydi. Kjartan onun kendisini zehirlemeye çalıştığına inanıp onu köpeklere vermiş. Belki zehirlemişti, belki sadece karnına ağrı girdi. Ama her ne olduysa onu köpeklerine yedirmiş ve kız ölmüş. Sihtric'in yaşamasına izin verdi çünkü o benim hizmetkârım. Onu öldürmemesi için yalvardım. O iyi bir çocuk. Yaşamasına izin verirsen iyi edersin."

"Ama bana sekiz kafa lazım," diye hatırlattım ona.

"Evet," dedi yorgun bir sesle, "öyle." Kader amansızdır.

Başrahip Eadred dört adamın asılmasını istiyordu. Ya da suda boğulmalarını. Ya da boğazlanmalarını. Ölmelerini, onurlarının çiğnenmesini ve unutulmalarını istiyordu. "Kralımıza saldırdılar!" diye haykırdı hararetli bir şekilde. "Aşağılık bir ölüme katlanmalılar, aşağılık bir ölüme!" Bu sözleri nadir görülen bir zevkle tekrarlayıp durdu, ben de omuz silkip Tekil'e onurlu bir ölüm sözü verdiğimi, onu Niflheim yerine Valhalla'ya göndereceğimi söyledim. Eadred çekiç muskama bakıp Haliwerfolkland'da Cuthbert'in seçtiği kişiye saldıranlara merhamet edilemeyeceğini haykırdı.

Yeni kilisenin hemen altındaki yamaçta tartışıyorduk. Guthred'in hanedan askerleri tarafından korunan, hepsi de prangalı ya da iple bağlı dört mahkûm yerde oturmuş, kasabadan birçok kişinin arasında Guthred'in kararını bekliyordu. Eadred zayıflık gösterisinin Guthred'in otoritesini sarsacağını söyleyerek krala nasihat ediyordu. Kilise mensupları başrahip ile aynı fikirdeydi ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Guthred'i des-

tekleyenlerin başında Northumbria'nın doğusundan tepeleri aşarak henüz gelmiş iki keşiş vardı. Adları Jænberht ve Ida'ydı, ikisi de yirmili yaşlarındaydı ve ikisi de Eadred'e sadıktı. Belli ki başrahibin verdiği bir görevle tepeleri aşmışlardı. Artık Cair Ligualid'e dönmüşlerdi ve tutsakların utanç ve acı verici bir şekilde ölmeleri gerektiğini söylüyorlardı. "Yakın onları!" diyordu Jænberht ısrarla, "paganların kutsal azizlerin çoğunu yaktığı gibi! Onları cehennem ateşinde kızartın!"

"Asın onları!" diyordu Başrahip Eadred ısrarla.

Eadred anlamasa da Guthred'e katılan Cumbraland Danlarının rahiplerin sertliğine alındıklarını hissedebiliyordum, bu yüzden kralı bir kenara çektim. "Danlar olmadan kral kalabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki hayır."

"Danlı akranlarına ölümüne işkence edersen bundan hoşlanmazlar. Saksonları onlara tercih ettiğini düşünecekler."

Guthred sıkıntılı görünüyordu. Tahtını Eadred'e borçluydu. Başrahip onu terk ederse tahtını koruyamazdı, buna karşın Cumbraland Danlarının desteğini kaybederse de koruyamazdı. "Alfred ne yapardı?" diye sordu bana.

"Dua ederdi," dedim, "tüm keşiş ve rahiplerine dua ettirirdi ve sonunda krallığını korumak için ne gerekiyorsa onu yapardı." Guthred öylece bana baktı. "Ne gerekiyorsa," diye tekrarladım yavaşça.

Guthred başıyla onayladı, sonra kaşlarını çatarak Eadred'e doğru yürüdü. "Bir ya da iki gün içinde," dedi Guthred kalabalığın çoğunun duyabileceği kadar yüksek sesle, "doğuya doğru yürüyeceğiz. Tepeleri aşacağız ve kutsanmış azizimizi kutsal topraklardaki yeni evine taşıyacağız. Her kim olursa olsun düşmanımızın üstesinden geleceğiz ve yeni bir krallık kuracağız." Danca konuşuyordu ama sözleri üç ya da dört kişi

tarafından İngilizceye çevriliyordu. "Bu olacak," dedi, artık daha güçlü konuşuyordu, "çünkü dostum Başrahip Eadred'e Tanrı ve kutsal Aziz Cuthbert tarafından bir rüya gönderildi. Tepeleri aşmak için buradan ayrıldığımızda Tanrı'nın inayeti ve Aziz Cuthbert'in yardımıyla gideceğiz, daha iyi bir krallık kuracağız, Hristiyanlığın büyüsüyle korunacak kutsal bir krallık." Eadred büyü kelimesini duyunca kaşlarını çatsa da itiraz etmedi. Guthred'in yeni dinini kavrayışı hâlâ üstünkörüydü ama çoğunlukla Eadred'in duymak istediği şeyleri söylüyordu. "Adaletin hüküm sürdüğü bir krallığımız olacak!" dedi Guthred çok yüksek sesle. "Herkesin Tanrı'ya ve krala inanacağı, ama herkesin aynı tanrıya tapmayacağı bir krallık." Artık herkes dikkatle dinliyordu. Jænberht ile Ida, Guthred'in son önerisini protesto etmek istercesine hafifçe ayağa kalktılar ama Guthred konuşmaya devam etti. "İnsanlara başka insanların adetlerini dayattığım bir ülkenin kralı olmayacağım ve bu insanların adeti," dedi Tekil ve yoldaşlarını işaret ederek, "ellerinde kılıçla ölmektir, öyle de olacak. Tanrı ruhlarına merhamet edecektir."

Sessizlik oldu. Guthred, Eadred'e dönerek bu kez alçak bir sesle konuştu. "Bazı insanlar," dedi İngilizce, "Danları savaşta yenebileceğimizi düşünmüyorlar. O yüzden bırakalım da artık bunu görsünler."

Eadred kaskatı kesildi, sonra istemeyerek de olsa başıyla onayladı. "Nasıl emrederseniz, kralım," dedi.

Ve böylece fındık dalları getirildi. Danlar soyulmuş fındık dallarıyla işaretlenmiş bir alanda savaşmanın kurallarını bilirler. Bu sadece bir kişinin sağ çıkabileceği bir dövüştür, eğer iki kişiden biri fındık dallarıyla işaretlenmiş alandan kaçarsa herhangi biri tarafından öldürülebilir. O artık bir hiç olmuştur. Guthred, Tekil ile kendisi dövüşmek istiyordu, bu

öneriyi sadece kendisinden beklenildiği ve tecrübeli bir savaşçıyla karşılaşmak istemediği için yaptığını hissediyordum. Reddedilecek bir ruh halinde değildim. "Hepsiyle dövüşeceğim," dediğimde itiraz etmedi.

Artık yaşlıyım. Çok yaşlıyım. Bazen kaç yaşında olduğumu unutuyorum ama annemin beni doğururken ölmesinin üzerinden seksen yıl geçmiş olmalı. Çok az insan bu kadar uzun yaşar ve kalkan duvarında duran çok az insan da bunun yarısı kadar yaşar. İnsanların beni izlediğini, ölmemi beklediklerini görüyorum. Şüphesiz yakında onlara istediklerini vereceğim. Beni rahatsız ederler diye yakınımdayken seslerini kısıyorlar. Bu canımı sıkıyor çünkü eskisi kadar iyi duyamıyorum, eskisi kadar iyi göremiyorum, bütün gece işiyorum, kemiklerim sertleşiyor, eski yaralarım ağrıyor ve her alacakaranlıkta, yattığımda, Yılan Nefesi'nin ya da başka bir kılıcımın yatağın yanında olduğundan emin oluyorum, böylece ölüm benim için geldiğinde kabzasını tutabilirim. Karanlıkta, denizin kumlara çarpışını ve rüzgârın sazları dalgalandırmasını dinlerken genç, uzun, güçlü ve hızlı olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Ve kibirli.

Ben bunların hepsiydim. Ben Ubba'nın katili Uhtred'dim ve 878'de, Alfred'in Guthrum'u yendiği, Guthred'in de Northumbria tahtına çıktığı yıl henüz yirmi bir yaşındaydım. Adım insanların kılıç bilediği her yerde biliniyordu. Bir savaşçıydım. Bir kılıç savaşçısıydım ve bununla gurur duyuyordum. Tekil bunu biliyordu. İyiydi, çok sayıda savaşa katılmıştı ama fındık dalına adımını attığında öleceğini biliyordu.

Gergin olmadığımı söylemeyeceğim. Britanya adasının dört bir yanındaki savaş meydanlarında bana bakıp hiç korkmadığımı düşünenler oldu. Elbette korkuyordum. Hepimizde korku vardır. Korku bir canavar gibi içinizi kemirir, mi-

denizi tırmalar, kaslarınızı zayıflatır, bağırsaklarınızı deşmeye çalışır, ona yaltaklanmanızı ve ağlamanızı ister ancak korkuyu bir kenara bırakılmalı, hünerlerinizi konuşturmalısınızdır. Merhametsiz olmalısınızdır. Birçok adam Uhtred'i öldürmenin sağlayacağı övgü için beni öldürmeye çalışsa da şimdiye kadar hayatta kalmış olmam merhametsizliğimdendir. Artık sanırım savaşta ölmek için çok yaşlıyım, bunun yerine hiçliğe sürükleneceğim. Biz "*Wyrd bið ful aræd*," deriz ve bu doğrudur. Kader amansızdır.

Tekil'in kaderi ölmekti. Kılıç ve kalkanla savaştı, ona zırhını geri vermiştim ve kimse ona karşı avantajlı olduğumu söylemesin diye zırhım bile olmadan savaştım. Kalkanım da yoktu. Kibirliydim. Gisela'nın beni izlediğinin bilincindeydim, içimden Tekil'in ölümünü ona adadım. Topallamama rağmen bir dakika bile sürmedi. Ethandun'da sağ kalçama saplanan mızraktan beri hafifçe topallıyordum ama bu topallama beni yavaşlatmadı. Tekil aceleyle üzerime geldi, kalkanıyla beni yere sermeyi, sonra da kılıcıyla kesmeyi umuyordu. Onu döndürdüm ve hareket etmeye devam ettim. Bir kılıç dövüşünü kazanmanın sırrı budur. Hareket etmeye devam etmek. Dans etmek. Kalkan duvarında bir adam hareket edemez, sadece hamle yapar; vurur, keser ve kalkanı yüksekte tutar ama fındık dallarının içinde kıvraklık hayat demektir. Diğer adamın karşılık vermesini sağlayıp dengesini bozarsınız. Tekil yavaştı çünkü zırhlıydı, ben ise zırhsızdım, gerçi zırh içindeyken bile hızlıydım ve hızıma yetişme şansı yoktu. Tekrar üzerime geldi, yanımdan geçip gitmesine izin vererek ölümünü hızlandırdım. Bana doğru dönerken hızlı hareket ettim ve Yılan Nefesi ile zırhının hemen üstünden boynunun arkasını kestim. Miğferi olmadığı için kılıç omurgasını delip geçti ve

tozun içinde yere yığıldı. Onu çabucak öldürdüm, böylece bir gün beni karşılayacağı ölüler konağına gitti.

Kalabalık alkışladı. Sanırım aralarındaki Saksonlar mahkûmların yakılmasını, boğulmasını ya da atlar tarafından çiğnenmesini görmeyi tercih ederlerdi ama kılıç işini takdir eden yeterince kişi vardı ve beni alkışladılar. Gisela bana sırıtıyordu. Hild izlemiyordu. Peder Willibald ile birlikte kalabalığın kenarındaydı. İkisi uzun saatler boyunca konuştular. Konuştuklarının Hristiyanlıkla ilgili konular olduğunu biliyordum ama bu beni ilgilendirmiyordu.

Sıradaki iki mahkûm dehşete kapılmıştı. Tekil onların lideriydi. Bir adam en iyi savaşçı olduğu için diğer adamlara liderlik eder. Tekil'in ani ölümünde kendi ölümlerini gördüler ve ikisi de gerçek bir mücadele vermedi. Bana saldırmak yerine kendilerini savunmaya çalıştılar. İkincisi beni tekrar tekrar savuşturacak kadar becerikliydi, ta ki ben yüksekten bir hamle yapana kadar. Kalkanı havaya kalkınca bileğini kalkanın altından tekmeledim. Kalabalık ölürken tezahürat yaptı.

Geriye çocuk Sihtric kalmıştı. Bu Danları asmak isteyen ama artık onların onurlu ölümlerinden kutsal olmayan bir zevk alan keşişler onu fındık dallarının içine ittiler. Sihtric'in kılıcı nasıl tutacağını bilmediğini, kalkanının yükten başka bir şey olmadığını görebiliyordum. Ölümü bir kalp atışı uzaklıktaydı, benim için bir sineği ezmekten daha büyük bir sorun değildi. O da bunu biliyordu ve ağlıyordu.

Sekiz kafaya ihtiyacım vardı. Bende yedi tane vardı. Çocuğa baktım, bakışlarıma karşılık veremedi, onun yerine uzaklara baktı. İlk üç cesedin sürüklenerek götürüldüğü yerdeki kan izlerini görüp dizlerinin üzerine çöktü. Kalabalık alay ediyordu. Keşişler onu öldürmem için bana bağırıyorlardı.

Bunun yerine Sihtric'in ne yapacağını görmek için bekledim ve onun korkusunu yendiğini gördüm. Sümkürmeyi kesmek, nefesini kontrol etmek, titreyen bacaklarını kendisine itaat etmeye zorlamak ve böylece ayakta durmayı başarmak için gösterdiği çabayı gördüm. Kalkanı kaldırdı, burnunu çekti, sonra gözlerimin içine baktı. Kılıcını işaret ettim. Bir erkek gibi ölmek için itaatkâr bir şekilde kılıcını kaldırdı. Alnında, ona prangayla vurduğum yerde kanlı kabuklar vardı.

"Annenin ismi neydi?" diye sordum. Bana baktı, konuşmaya takati yokmuş gibi görünüyordu. Keşişler onu öldürmem için bağırıyorlardı. "Annenin ismi neydi?" diye sordum tekrar.

"Elflæd," diye kekeledi, ama o kadar kısık sesle söyledi ki onu duyamadım. Kaşlarımı çatıp bekledim. İsmi tekrar etti. "Elflæd."

"Elflæd, lordum," diye düzelttim.

"İsmi Elflæd'di lordum," dedi.

"Sakson muydu?"

"Evet, lordum."

"Babanı zehirlemeye çalıştı mı?"

Durakladı, sonra gerçeği söylemekten zarar gelmeyeceğini fark etti. "Evet, lordum."

"Nasıl?" Kalabalığın sesini bastırmak için sesimi yükseltmek zorunda kaldım.

"Böğürtlenle, lordum."

"İt üzümü mü?"

"Evet, lordum."

"Kaç yaşındasın?"

"Bilmiyorum, lordum."

On dört, diye tahmin ettim. "Baban seni seviyor mu?" diye sordum.

Sorum onu şaşırttı. "Beni seviyor mu?"

"Kjartan. O senin baban, değil mi?"

"Onu çok az tanıyorum, lordum," dedi Sihtric. Muhtemelen doğruyu söylüyordu. Kjartan'ın Dunholm'da yüzlerce yavrusu olmalıydı.

"Peki ya annen?"

"Onu seviyordum, lordum," dedi Sihtric, yine gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Ona bir adım daha yaklaştığımda kılıç tutan kolu titredi ama kendini hazırlamaya çalıştı. "Dizlerinin üzerine çök evlat," dedim.

O zaman meydan okur gibi bana baktı. Korkudan tizleşen bir sesle, "Düzgün bir şekilde öleceğim," dedi.

"Dizlerinin üzerine çök!" diye gürledim. Sesimin tonu onu dehşete düşürdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Ona doğru gelirken hareket edemiyor gibiydi. Yılan Nefesi'ni ters çevirdiğimde irkildi. Ağır kabzasıyla ona vurmamı bekliyordu ama kılıcın kabzasını ona doğru tuttuğumda gözlerinde bir kuşku belirdi. "Sıkıca kavra," dedim, "ve kelimeleri söyle." Hâlâ bana bakıyordu, sonra kalkanını ve kılıcını bırakıp ellerini Yılan Nefesi'nin kabzasına koymayı başardı. Ben de ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Kelimeleri söyle," dedim tekrar.

"Sizin emrinizde olacağım lordum," dedi kafasını kaldırıp bana bakarak, "ve ölene kadar size hizmet edeceğim."

"Ve ötesinde."

"Ve ötesinde lordum, yemin ederim."

İtiraz edenlerin başında Jænberht ve Ida geliyordu. İki keşiş fındık dallarının arasından geçip çocuğun ölmesi gerektiğini, ölmesinin Tanrı'nın isteği olduğunu haykırdılar. Sihtric Yılan Nefesi'ni ellerinden çekip etrafında döndürdüğümde

irkildi. Henüz kana bulanmış ve çentilmiş kılıç keşişlere doğru savruldu, ucu Jænberht'in boynuna gelince hareketsiz kaldı. O anda içimi öfke kapladı; savaş öfkesi, kana susamışlık, katliam coşkusu. Yılan Nefesi'nin bir can daha almasına izin vermemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bunu istiyordu, ellerimde titrediğini hissedebiliyordum. "Sihtric benim adamım," dedim keşişe, "eğer biri ona zarar verirse düşmanım olur ve seni öldürürüm keşiş, eğer ona zarar verirsen seni hiç düşünmeden öldürürüm." Artık bağırıyor, onu geri çekilmeye zorluyordum. Öfke ve kızıl alevden başka bir şey değildim, onun ruhunu istiyordum. "Burada Sihtric'in benim adamım olduğunu inkâr eden var mı?" diye bağırdım, sonunda Yılan Nefesi'nin ucunu Jænberht'in boğazından çekmeyi başarıp kılıcı kalabalığı kapsayacak şekilde döndürerek. "Var mı?"

Kimse konuşmadı. Rüzgâr, Cair Ligualid boyunca esiyordu ve herkes bu esintide ölümün kokusunu alabiliyordu ama kimse konuşmadı. Sessizlikleri öfkemi yatıştırmamıştı. "Var mı?" Çılgınca birinin meydan okumama karşılık vermesini isteyerek bağırdım. "Çünkü onu şimdi öldürebilirsiniz. Onu orada, dizlerinin üzerinde öldürebilirsiniz ama önce beni öldürmelisiniz."

Jænberht beni izliyordu. Dar, esmer bir yüzü ve kurnaz bakışları vardı. Ağzı belki de çocukluğunda geçirdiği bir kaza yüzünden çarpıktı ve bu ona alaycı bir ifade veriyordu. Onun çürümüş ruhunu ince bedeninden söküp atmak istiyordum. Ruhumu istiyordu ama kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Guthred fındık dallarının arasından geçip elini Sihtric'e uzatana kadar kimse kıpırdamadı. "Hoş geldin," dedi çocuğa.

Hiddetle meydan okumamı ilk duyduğunda koşarak gelen Peder Willibald da fındık dallarının üzerinden geçti. "Kılıcınızı kınına sokabilirsiniz lordum," dedi nazikçe. Yaklaşama-

yacak kadar korkmuştu ama önümde durup Yılan Nefesi'ni yavaşça kenara itecek kadar da cesurdu. "Kılıcınızı kınına sokabilirsiniz," diye tekrarladı.

"Çocuk yaşayacak," diye gürledim ona.

"Evet lordum," dedi yavaşça, "çocuk yaşayacak."

Gisela beni izliyordu, gözleri kölelikten kurtulan kardeşini karşıladığı zamanki kadar parlaktı. Hild de Gisela'yı izliyordu.

Ve hâlâ bir kafa eksiğim vardı.

Savaşa giden ordumuz şafakta yola çıktı.

Ulf'un adamları öncüydü, ardından Başrahip Eadred'in üç değerli sandığını taşıyan kilise adamları geliyordu ve arkalarında beyaz bir kısrağa binmiş olan Guthred vardı. Gisela kardeşinin yanında yürüyordu, ben arkasındaydım. Hild Witnere'i çekiyordu ama yorulduğunda aygırın eyerine binmesi için ısrar ettim.

Hild bir rahibe gibi görünüyordu. Altın sarısı uzun saçlarını örüp kafasının etrafına dolamış, saçlarının üzerine de soluk gri bir başlık takmıştı. Pelerini de başlığı gibi soluk griydi ve boynunda, ata binerken dokunduğu sade, tahta bir haç asılıydı. "Peşini bırakmıyorlar, değil mi?" dedim.

"Kimler?"

"Rahipler," dedim. "Peder Willibald. Sana rahibe manastırına geri dönmeni söylüyorlar."

"Tanrı peşimi bırakmıyor," dedi. Ona baktım. İkilemiyle bana sıkıntı vermeyeceğini anlatmak istercesine gülümsedi. "Aziz Cuthbert'e dua ettim," dedi.

"Cevap verdi mi?"

Haçına dokundu. "Sadece dua ettim," dedi sakince, "bu bir başlangıç."

"Özgür olmak hoşuna gitmiyor mu?" diye sordum ona sertçe. Hild buna güldü. "Ben bir kadınım," dedi, "nasıl öz-

gür olabilirim?" Hiçbir şey söylemedim. Gülümsedi. "Ben ökse otu gibiyim," dedi, "büyümek için bir dala ihtiyacım var. Dal olmadan bir hiçim." Sanki apaçık bir gerçeği dile getiriyormuş gibi yalın bir şekilde konuşmuştu. Bu doğruydu. O iyi bir aileden gelen bir kadındı ve eğer kiliseye verilmeseydi küçük Æthelflaed gibi, bir erkeğe verilecekti. Kadının kaderi böyleydi. Zamanla buna meydan okuyan bir kadın tanıdım, ama Hild bir bayram günü boyunduruğundan kurtulan bir öküz gibiydi.

"Şu an özgürsün," dedim.

"Hayır," dedi, "sana bağlıyım." Kardeşinin az önce söylediği bir şeye gülmekte olan Gisela'ya baktı. "Ve sen de beni utandırmamak için çok dikkatli davranıyorsun, Uhtred." Gisela'nın peşinden gitmek için onu terk ederek küçük düşürmediğimi kastetmişti, ki bu doğruydu, ama hepsi o kadardı. Yüz ifademi görünce güldü. "Birçok açıdan sen iyi bir Hristiyansın," dedi.

"Öyle miyim?"

"Doğru şeyi yapmaya çalışıyorsun, değil mi?" Yüzümdeki şaşkın ifadeye güldü. "Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi.

"Eğer tutabileceksem," dedim temkinli bir şekilde.

"Bana sekize ulaşmak için Aziz Oswald'ın kafasını çalmayacağına söz ver."

Güldüm, vereceğim sözün Gisela'yı içermemesi beni rahatlatmıştı.

"Çalmayı düşünüyordum," diye itiraf ettim.

"Öyle düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ama işe yaramaz. Çok yaşlı. Ayrıca, Eadred'i mutsuz etmiş olursun."

"Bunun nesi yanlış?"

Sorumu duymazdan geldi. "Yedi kafa yeterli," diye ısrar etti.

"Sekiz daha iyi olurdu."

"Açgözlü Uhtred," dedi.

Yedi kelle Sihtric'in iple çektiği bir eşeğe yüklediği bir çuvalın içine dikilmişti. Çuvalın etrafında sinekler vızıldıyordu. Çuval koktuğundan Sihtric tek başına yürüyordu.

Garip bir orduyduk. Kilise adamlarını saymazsak üç yüz on sekiz kişiydik. Bizimle birlikte en az bir o kadar kadın, çocuk ve her zamanki gibi çok sayıda köpek yürüyordu. Altmış ya da yetmiş rahip ve keşiş vardı. Onların her birini daha fazla at ya da daha fazla savaşçıyla değiştirebilirdim. Üç yüz on sekiz adamın yüz tanesinin bile bir kalkan duvarı örmeye değeceğinden şüpheliydim. Gerçekte biz bir ordu değil, bir ayaktakımıydık.

Rahipler yürürken ilahi söylüyorlardı. Sanırım Latince söylüyorlardı çünkü kelimeleri anlamıyordum. Aziz Cuthbert'in tabutunu haçlarla işlenmiş ince yeşil bir kumaşla örtmüşlerdi ve o sabah bir kuzgun kumaşa bok sıçratmıştı. Önce bunu kötü bir alamet olarak algıladım, sonra kuzgun Odin'in kuşu olduğu için sadece ölü Hristiyandan hoşnutsuzluğunu gösterdiğine karar verip Tanrı'nın şakasını alkışladım. Ida ve Jænberht kardeşler bana kötü kötü baktılar.

"Eğer Eoferwic'i alırsak ve Ivarr'ın dönmüş olduğunu görürsek ne yapacağız?" diye sordu Hild.

"Kaçacağız elbette," dedim.

Güldü. "Mutlusun, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü Alfred'den uzaktayım," dedim ve bunun doğru olduğunu fark ettim.

"Alfred iyi bir adam," diye çıkıştı Hild.

Öyle," diye yanıtladım, "ama onun arkadaşlığını özlüyor musun? Sırf ona özel bir bira yapıyor musun? Ona bir fıkra anlattığını hatırlıyor musun? Hiç ateşin başında oturup ona bilmeceler soran oldu mu? Onunla şarkı söylüyor muyuz? Tek yaptığı tanrısının ne istediği konusunda endişelenmek. Tanrısını memnun etmek için kurallar koyuyor ve tanrısı için bir şey yapsan bile asla yeterli olmuyor. Sefil tanrısı daha fazlasını istiyor."

Hild tanrısına hakaret ettiğim zamanlarda takındığı hoşgörülü gülümsemesini takındı. "Alfred seni geri istiyor," dedi.

"Benim kılıcımı istiyor," dedim, "beni değil."

"Geri dönecek misin?"

"Hayır," dedim kati bir şekilde. Bu cevabı test etmek için geleceği görmeye çalıştım ama hayat ipliğimizi bükenlerin benim için ne planladığını bilmiyordum. Bir şekilde, bu ayaktakımıyla Kjartan'ı yok etmeyi ve Bebbanburg'u ele geçirmeyi umuyordum. Sağduyu bana bunun yapılamayacağını söylüyordu ama sağduyu azat edilmiş bir kölenin hem Saksonlar hem Danlar tarafından kral olarak kabul edileceğini de öngöremezdi.

"Asla geri dönmeyecek misin?" diye sordu Hild ilk cevabıma şüpheyle yaklaşarak.

"Asla," dedim. Hayat ipliğimizi bükenlerin bana güldüklerini duyabiliyordum. Kaderin beni Alfred'e bağlamış olduğundan korktum ve buna içerledim çünkü bu kendi kendimin efendisi olmadığımı gösteriyordu. Belki ben de ökse otuydum ama bir görevim, bitirmem gereken bir kan davası vardı.

Tepeler boyunca Roma yollarını takip ettik. Beş gün sürdü. Yavaş gidiyorduk çünkü azizin cesedini omuzlarında taşıyan keşişlerden daha hızlı gidemezdik. Her gece dualar ettiler ve her gün aramıza yeni insanlar katıldı, böylece son gün düz

ovada Eoferwic'e doğru yürürken sayımız beş yüze yaklaştı. Artık kendisine Kont Ulf diyen Ulf kartal başlı sancağının altında yürüyüşe önderlik ediyordu. Guthred'i sevmeye başlamıştı ve Ulf ile ben kralın en yakın danışmanlarıydık. Elbette Eadred de yakındı ama Eadred'in savaş konularında söyleyecek çok az şeyi vardı. Çoğu kilise adamı gibi o da tanrısının bize zafer getireceğini varsayıyordu ve katkıda bulunabileceği tek şey buydu. Öte yandan Ulf ve benim söyleyecek çok şeyimiz vardı ve bunların özü şuydu: Egbert'in savunmayı düşündüğü Eoferwic'i ele geçirmek için beş yüz yarı eğitimli adam yeterli değildi.

Ama Egbert çaresizlik içindeydi. Hristiyanların kutsal kitaplarının birinde duvarda bir yazı gören bir kralla ilgili bir hikâye vardır. Bu hikâyeyi birkaç kez dinlemiş olsam da detayları hatırlayamıyorum. Sadece onun bir kral olduğunu, duvarında yazılar olduğunu ve bu yazıların onu korkuttuğunu hatırlıyorum. Sanırım kelimeleri Hristiyan tanrısı yazmıştı, gerçi bundan bile emin değilim. Karımın rahibini çağırıp ondan ayrıntıları isteyebilirdim çünkü bugünlerde böyle bir mahluku işe almasına izin veriyorum, ama o sadece ayaklarıma kapanıp ailesinin balık, bira ve yakacak odun yardımını artırmam için yalvarırdı. Bunu yapmak istemiyorum, o yüzden ayrıntılar şu an için önemli değil. Bir kral varmış, duvarında kelimeler varmış ve bu kelimeler onu korkutuyormuş.

Hikâyeyi aklıma sokan Willibald oldu. Şehre girdiğimizde ağlıyordu, sevinç gözyaşları döküyordu. Egbert'in bize direnmeyeceğini öğrendiğinde kralın duvardaki yazıyı gördüğünü haykırmaya başladı. Tekrar tekrar bağırdı. Bana o zaman hiçbir anlam ifade etmemişti ama şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Egbert'in daha savaşmaya başlamadan kaybettiğini bildiğini söylemek istiyordu.

Eoferwic Ivarr'ın dönüşünü bekliyordu ve Dan'ın intikamından korkan pek çok vatandaşı şehri terk etmişti. Egbert'in koruması elbette vardı ama adamlarının çoğu onu terk etmişti, bu yüzden hanedan birlikleri artık sadece yirmi sekiz kişiydi ve hiçbiri duvarında yazı olan bir kral için ölmek istemiyordu. Geri kalan vatandaşlar kapılara barikat kuracak ya da surlara adam yerleştirecek durumda değildi, dolayısıyla Guthred'in ordusu herhangi bir direnişle karşılaşmadan şehre girdi. Hoş karşılandık. Sanırım Eoferwic halkı tacı Egbert'ten almak yerine onları Ivarr'a karşı savunmaya geldiğimizi düşünmüştü ama yeni bir kralları olduğunu öğrendiklerinde bile yeterince mutlu göründüler. Elbette onları en çok sevindiren şey Aziz Cuthbert'in varlığı oldu. Eadred azizin tabutunu başpiskoposun kilisesine koyup kapağını açtı. Halk ölü adamı görmek ve ona dualar etmek için içeri doluştu.

Başpiskopos Wulfhere şehirde değildi ama Peder Hrothweard hâlâ oradaydı, hâlâ delice vaazlarına devam ediyordu ve hemen Eadred'in tarafına geçti. Sanırım o da duvardaki yazıyı görmüştü ama benim gördüğüm tek yazı kapılara kazınmış haçlardı. Haçlar içeride Hristiyanların yaşadığını göstermek içindi ama hayatta kalan Danların çoğu da yağmacılara karşı bir koruma olarak aynı şeyi yapıyordu. Guthred'in adamları yağma istiyordu. Başrahip Eadred onlara şehvetli kadınlar ve yığınla gümüş vaat etmişti, şimdi ise şehrin Hristiyanlarını Guthred'in Danlarından korumak için var gücüyle çabalıyordu. Biraz sorun vardı ama fazla değil. Halk soyulmaktansa para, yiyecek ve bira teklif etme sağduyusuna sahipti. Guthred sarayda içinde gümüş olan sandıklar buldu ve parayı ordusuna dağıttı, ayrıca tavernalarda bol miktarda bira vardı, bu yüzden Cumbraland'in adamları şimdilik yeterince mutluydu.

"Alfred ne yapardı?" diye sordu Guthred, Eoferwic'teki o ilk akşam. Bu soruya alışmaya başlamıştım çünkü Guthred bir şekilde Alfred'in özenilecek bir kral olduğuna kendini ikna etmişti. Bu kez yatak odasına saklanmış Egbert ile ilgili bir soru sormuştu. Egbert büyük salona sürüklenmiş, orada Guthred'in önünde diz çökerek bağlılık yemini etmişti. Bir kralın diğerinin önünde diz çökmesi, eski Roma salonunun üst kısmını dumanla dolduran maltızlarla aydınlatılması ve Egbert'in arkasında, Guthred'e sadakat sözü vermek için dizlerini sürüyen saray mensupları ve hizmetkârların olması tuhaf bir manzaraydı. Egbert yaşlı, hasta ve mutsuz görünürken Guthred parlayan genç bir hükümdardı. Egbert'in zırhını bulmuştum. Onu Guthred'e verdim. Guthred zırhı giymişti çünkü onu bir kral gibi gösteriyordu. Devrik krala karşı neşeliydi, onu dizlerinden kaldırıp iki yanağından öptü, sonra nazikçe yanına oturmaya davet etti.

"Öldür yaşlı piçi," dedi Ulf.

"Merhametli olmaya kararlıyım," dedi Guthred asil bir tavırla.

Ulf, "Aptal olmaya kararlısın," diye karşılık verdi. Eoferwic beklediği ganimetin çeyreğini bile vermediği için kasvetli bir ruh hali içindeydi ama onu memnun eden ikiz kızlar bulmuştu ve bu da onu çok fazla şikâyet etmekten alıkoyuyordu.

Tören yapıldıktan ve Eadred bitmek bilmeyen bir dua okuduktan sonra Guthred benimle birlikte şehrin içinde yürüdü. Sanırım yeni zırhını göstermek istiyordu ya da belki sadece sarayın dumanından kafasını temizlemek istiyordu. Her meyhanede bira içti, adamlarıyla İngilizce ve Danca şakalaştı ve en az elli kızı öptü, sonra beni şehrin istihkâmlarına götürdü. Doğu yakasına gelene kadar bir süre sessizce yürüdük, orada durdum ve nehrin yarım ayın altında dövülmüş bir

gümüş tabakası gibi uzandığı yere baktım. "Burası babamın öldüğü yer," dedim.

"Kılıç elinde?"

"Evet."

"Güzel," dedi, bir anlığına Hristiyan olduğunu unutarak. "Ama senin için üzücü bir gün."

"Güzel bir gündü," dedim, "Kont Ragnar ile tanıştım. Babamı hiçbir zaman çok sevmedim."

"Sevmedin mi?" Şaşırmış gibiydi. "Neden?"

"Sert bir mahluktu," dedim. "Askerler onun onayını istiyordu ama hevesli sayılmazlardı."

"Senin gibi öyleyse," dedi, şaşırma sırası bana gelmişti.

"Benim gibi?"

"Sert Uhtred'im," dedi, "bütün o öfke ve tehditler. Pekâlâ, bana Egbert hakkında ne yapacağımı söyle?"

"Elbette Ulf'un önerdiğini," dedim.

"Ulf önüne geleni öldürürdü," dedi Guthred, "çünkü o zaman hiçbir sorunu kalmazdı. Alfred ne yapardı?"

"Alfred'in ne yapacağı önemli değil."

"Önemli," diye ısrar etti sabırla, "haydi söyle."

Guthred'de beni her zaman ya da çoğunlukla doğruyu söylemeye iten bir şey vardı ve Alfred'in yaşlı kralı pazar yerine sürükleyip kellesini uçuracağını söylemek istiyordum ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Alfred Ethandun'dan sonra hain kuzeninin canını bağışlamıştı ve yeğeni Æthelwold'un tahtta Alfred'in kendisinden daha fazla hak iddia etmesine rağmen yaşamasına izin vermişti. İç çektim. "Yaşamasına izin verirdi," dedim, "ama Alfred dindar bir aptal."

"Hayır değil."

"Tanrı'nın hoşnutsuzluğundan çok korkuyor," dedim.

"Bu korkulacak bir şey," dedi Guthred.

"Egbert'i öldürün, lordum," dedim hararetli bir şekilde. "Eğer onu öldürmezseniz, o zaman krallığını tekrar almaya çalışacak. Buranın güneyinde arazileri var. Yaşamasına izin verirseniz o adamları Ivarr'a götürecek ve Ivarr onu tekrar tahtta görmek isteyecek. Egbert bir düşman!"

"O yaşlı bir adam ve sağlığı yerinde değil, ayrıca korkmuş durumda," dedi Guthred sabırla.

"O halde piç kurusunun ızdırabına son verin," diye üsteledim. "Sizin için bunu yapacağım. Daha önce hiç bir kral öldürmedim."

"Peki ister miydin?"

"Bu kralı sizin için öldüreceğim," dedim. "Saksonların Danları katletmesine göz yumdu. Düşündüğünüz kadar zavallı değil." Guthred bana sitem dolu bir bakış attı. "Seni tanıyorum Uhtred," dedi şefkatle. "Denizin kıyısında Ubba'yı öldüren, Beyaz Atlı Svein'ı atından indiren ve Eoferwic Kralı Egbert'i soğuk mezarına gönderen adam olduğun için övünmek istiyorsun."

"Ve Zalim Kjartan'ı öldüren," dedim, "ve Bebbanburg'un gaspçısı Ælfric'i katleden."

"Düşmanın olmadığım için memnunum," dedi kaygısızca, sonra yüzünü buruşturdu. "Buranın birası ekşi."

"Farklı bir şekilde yapıyorlar," diye açıkladım. "Başrahip Eadred ne yapmanı söylüyor?"

"Senin ve Ulf'un söylediğiniz şeyi elbette. Egbert'i öldürmemi."

"Bir kereliğine de olsa Eadred haklı."

"Ama Alfred onu öldürmezdi," dedi kararlılıkla.

"Alfred Wessex'in kralı," dedim, "ayrıca Ivarr'la karşı karşıya değil ve Egbert gibi bir rakibi yok."

"Ama Alfred iyi bir kral," diye ısrar etti.

Hayal kırıklığı içinde çite bir tekme attım. "Neden Egbert'in yaşamasına izin vereceksin?" diye sordum, "halk seni sevsin diye mi?"

"İnsanların beni sevmesini istiyorum," dedi.

"Senden korkmalılar," dedim hararetli bir şekilde. "Sen bir kralsın! Acımasız olmak zorundasın. Senden korkmak zorundalar."

"Alfred'den korkarlar mı?"

"Evet," dedim ve doğru söylediğimi duyunca şaşırdım.

"Acımasız olduğu için?"

Başımı salladım. "İnsanlar onun hoşnutsuzluğundan korkar."

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ama birdenbire anladım. Alfred acımasız değildi. Merhametliydi ama yine de kendisinden korkulurdu. Bence insanlar Alfred'in disiplin altında olduğunun farkındaydı, tıpkı onun yönetiminde disiplin altında oldukları gibi. Alfred'in disiplini tanrısının hoşnutsuzluğundan korkmasıydı. Bundan asla kaçamazdı. Asla istediği kadar iyi olamasa da denemekten asla vazgeçmedi. Ben uzun zamandır hata yapabileceğimi kabul etmiştim. Alfred bunu asla kabul etmezdi.

Guthred yumuşak bir sesle, "İnsanların benim hoşnutsuzluğumdan korkmalarını isterim," dedi.

"O zaman Egbert'i öldürmeme izin ver," dedim. Nefesimi boşa harcamıştım. Guthred Alfred'e duyduğu saygıdan ilham alarak Egbert'in canını bağışladı ve sonunda haklı çıktı. Yaşlı kralı nehrin güneyindeki bir manastırda yaşamaya zorladı ve keşişleri Egbert'i manastırın duvarlarına hapsetmekle görevlendirdi, onlar da öyle yaptılar. Egbert bir yıl içinde, onu acı içinde kıvrandıran ve bir deri bir kemik bırakan bir hasta-

lıktan öldü. Eoferwic'teki büyük kiliseye gömüldü ama ben bunların hiçbirini görmedim.

Artık yaz mevsimi gelmişti. Her gün Ivarr'ın adamlarının güneye geldiğini görmekten korkuyordum ama bunun yerine Ivarr ile İskoçlar arasında büyük bir savaş çıktığı söylentisi yayıldı. Bu tür söylentiler her zaman olurdu ve çoğu doğru çıkmazdı, bu yüzden söylentilere itibar etmedim ama Guthred etti ve ordusunun çoğunun hasat yapmak için Cumbraland'e geri dönmesine izin verdi. Bu da bize Eoferwic'in savunması için çok az asker bıraktı. Guthred'in hanedan birlikleri kaldı, ben de onlara her sabah kılıç, kalkan ve mızrak talimi yaptırdım ve her öğleden sonra onları Eoferwic'in birçok yerde yıkılan surunu onarmaları için çalıştırdım. Guthred'in, adamlarının çoğunun gitmesine izin verdiği için aptal olduğunu düşündüm ama hasat olmadan halkının açlıktan öleceğini ve geri döneceklerinden emin olduğunu söyledi. Yine haklı çıktı. Döndüler. Ulf onları Cumbraland'den geri getirdi ve toplanan ordunun nasıl kullanılacağını öğrenmek istedi.

"Kjartan'ı halletmek için kuzeye yürüyoruz," dedi Guthred.

"Ve Ælfric," diye ısrar ettim.

"Elbette," dedi Guthred.

"Kjartan'ın ne kadar ganimeti var?" Ulf bilmek istiyordu.

Tekil'in anlattıklarını hatırlayarak "Büyük bir ganimet," dedim. Gümüşü ve altını koruyan vahşi köpekler hakkında hiçbir şey söylemedim. "Kjartan hayal edemeyeceğin kadar zengin."

"Kılıçlarımızı bilemenin zamanı geldi," dedi Ulf.

"Ælfric'in daha da büyük bir hazinesi var," diye ekledim, gerçi doğruyu söyleyip söylemediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bebbanburg'u ele geçirebileceğimize gerçekten inanıyordum. Daha önce hiçbir düşman tarafından alınmamıştı ama bu alınamayacağı anlamına gelmiyordu. Her şey Ivarr'a bağlıydı. Eğer o yenilebilirse Guthred Northumbria'daki en güçlü adam olacaktı ve Guthred benim dostumdu. İnanıyordum ki o sadece Kjartan'ı öldürmeme ve böylece Yaşlı Ragnar'ın intikamını almama yardım etmekle kalmayacak, aynı zamanda bana topraklarımı ve deniz kıyısındaki kalemi geri verecekti. O yaz hayallerim bunlardı. Guthred için krallığı güvence altına alabilirsem geleceğin parlak olduğunu düşünüyordum ama dünyanın kökenindeki üç dokumacının kötülüğünü unutmuştum.

Peder Willibald Wessex'e dönmek istiyordu, bunun için onu suçlayamazdım. O bir Batı Sakson'du ve Northumbria'dan hoşlanmıyordu. Bir gece inek memesinin ezilip pişirilmesiyle elde edilen bir yemek yediğimizi hatırlıyorum. Ben yemeği mideye indirip çocukluğumdan beri bu kadar güzel yemek yemediğimi söylerken zavallı Willibald bir lokmayı bile bitiremiyordu. Sanki hasta olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Omurgasız bir güneyli olduğu için onunla alay etmiştim. Artık hizmetçim olan Sihtric ona ekmek ve peynir getirmiş, Hild ve ben de onun payını aramızda paylaşmıştık. Hild de bir güneyliydi ama Willibald kadar seçici değildi. O gece, yemekten dolayı yüzü buruşmuş bir halde, bize Alfred'e geri dönmek istediğini söyledi.

Wessex'ten barış içinde olduğu dışında bir haber alamamıştık. Elbette Guthrum yenilmiş ve Alfred ile yaptığı barış anlaşmasının bir parçası olarak vaftiz edilmeyi kabul etmişti. "Soylu taş" anlamına gelen "Æthelstan" adını almıştı ve Alfred onun vaftiz babası olmuştu. Güneyden gelen raporlar Guth-

rum'un ya da artık her ne deniyorsa onun, barışı koruduğunu söylüyordu. Alfred yaşıyordu. Bildiğimiz tek şey buydu.

Guthred Alfred'e bir elçi heyeti göndermeye karar verdi. Güneye gitmek için dört Dan ve dört Sakson seçti, böyle bir grubun Dan ve Sakson topraklarından güvenle geçebileceğini düşünüyordu ve mesajını iletmesi için Willibald'ı seçti. Willibald tüy kalemiyle yeni hazırlanmış bir parşömen parçasına mesajı yazdı. "Tanrı'nın yardımıyla," diye yazdırdı Guthred, "Northumbria Krallığı'nı ele geçirdim..."

"Haliwerfolkland denen," diye araya girdi Eadred.

Guthred Willibald'ın bu cümleyi ekleyip eklememeye kendisinin karar verebileceğini ima edercesine kibarca el salladı. "Ve ben," diye devam etti, "Tanrı'nın lütfuyla bu toprakları barış ve adalet içinde yönetmeye kararlıyım..."

"Çok hızlı söylüyorsunuz, lordum," dedi Willibald.

"Ve onlara doğru düzgün nasıl bira yapılır öğretmeye," diye devam etti Guthred.

"Ve onlara..." dedi Willibald fısıldayarak.

Guthred güldü. "Hayır, hayır, peder. Onu yazmayın!"

Zavallı Willibald. Mektup o kadar uzundu ki başka bir kuzu derisinin gerilmesi, kazınması ve kesilmesi gerekti. Mesaj, kutsal Aziz Cuthbert'ten, onun kutsal ordusunu Eoferwic'e nasıl getirdiğinden ve Guthred'in aziz için nasıl bir tapınak yapacağından bahsedip duruyordu. Mektupta bu emeli bozabilecek düşmanların varlığından bahsediliyordu ama sanki Ivarr, Kjartan ve Ælfric küçük engellermiş gibi onları hafife alıyordu. Kral Alfred'in dualarını istiyor, Wessex kralına her gün Haliwerfolkland'daki Hristiyanlar tarafından kendisine dua edildiği konusunda güvence veriyordu. "Alfred'e bir hediye göndermeliyim," dedi Guthred, "ne ister?"

"Kutsal bir emanet," diye önerdim yüzümü ekşiterek.

Bu iyi bir öneriydi çünkü Alfred'in kutsal bir emanet kadar sevdiği bir şey yoktu ama Eoferwic'te fazla bir şey bulunmuyordu. Başpiskoposun kilisesi, İsa'ya ölürken içmesi için şarap verilen sünger de dahil olmak üzere birçok hazineye sahipti ve ayrıca Balaam'ın eşeğinin yuları da vardı, ancak Balaam'ın kim olduğunu bilmiyordum ve eşeğinin neden kutsal olduğu benim için daha da büyük bir gizemdi. Kilisede böyle bir düzine şey vardı ama başpiskopos onları yanında götürmüştü ve kimse Wulfhere'in nerede olduğundan emin değildi. Ivarr'a katıldığını sanıyordum. Hrothweard elinde İncil'de adı geçen çınar ağacından bir tohum olduğunu söyledi ama tohumun saklandığı gümüş kutuyu açtığımızda içinde tozdan başka bir şey olmadığını gördük. Sonunda Aziz Oswald'ın üç dişinden ikisini çekmeyi önerdim. Eadred bu fikre önce burun kıvırdı, sonra o kadar da kötü bir fikir olmadığına karar verdi. Bir pense getirilerek küçük sandık açıldı ve keşişlerden biri ölü kralın paslanmış çivilere benzeyen dişlerinden ikisini çekti. Dişler Egbert'in tütsülenmiş istiridyeleri saklamak için kullandığı güzel gümüş bir çanağa yerleştirildi.

Elçi heyeti bir Ağustos sabahı yola çıktı. Guthred Willibald'ı bir kenara çekerek Alfred'e son bir mesaj iletti. Kendisinin bir Dan olmasına rağmen aynı zamanda bir Hristiyan olduğunu söyledi ve Northumbria'nın düşmanlar tarafından tehdit edilmesi durumunda Alfred'in Tanrı'nın toprakları için savaşacak savaşçılar göndermesini istedi. Bunun akıntıya kürek çekmek olduğunu düşündüm çünkü Wessex'in Northumbria'nın kaderi hakkında endişelenmeden de yeterince düşmanı vardı.

Ben de Willibald'ı bir kenara çektim. Gittiği için üzülüyordum çünkü onu severdim. O iyi bir adamdı ancak Wes-

sex'e dönmek için sabırsızlandığını görebiliyordum. "Benim için bir şey yapacaksın, peder," dedim.

"Eğer yapabileceğim bir şeyse," dedi temkinli bir şekilde.

"Krala selamlarımı ilet," dedim.

Willibald sanki istediğim iyiliğimin çok daha külfetli olmasını bekliyormuş gibi rahatlamış göründü, külfetli olduğunu sonradan kendisi de anlayacaktı. "Kral ne zaman döneceğinizi bilmek isteyecektir, lordum," dedi.

"Zamanı geldiğinde," diye cevap verdim, gerçi artık Wessex'i ziyaret etmemi gerektirecek tek sebep Fifhaden'de sakladığım hazineyi almaktı. O hazineyi gömdüğüme pişman olmuştum, çünkü aslında Wessex'i bir daha asla görmek istemiyordum. "Kont Ragnar'ı bulmanı istiyorum," dedim Willibald'a.

Gözleri büyüdü. "Rehineyi?" diye sordu.

"Bul onu," dedim, "ve ona benden bir mesaj ilet."

"Eğer elimden gelirse," dedi, hâlâ temkinliydi.

Dikkatini vermesi için omuzlarını kavradım. Ellerimin gücüyle yüzünü buruşturdu. "Onu bulacaksın," dedim tehditkâr bir şekilde, "ve ona bir mesaj vereceksin. Ona Kjartan'ı öldürmek için kuzeye gittiğimi söyle. Ve kız kardeşinin yaşadığını. Onu bulmak ve güvende tutmak için elimden geleni yapacağımı. Ona hayatım üzerine yemin ettiğimi söyle. Özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz buraya gelmesini söyle." Ona bunu tekrarlattım ve mesajı ileteceğine dair haçı üzerine yemin ettirdim. Böyle bir yemin etmekte isteksizdi ama öfkemden korktuğu için küçük haçı kavradı ve ciddi bir şekilde yemin etti.

Sonra gitti.

Tekrar bir ordumuz vardı çünkü hasat yapılmıştı. Kuzeyin yolunu tutmanın zamanı gelmişti.

Guthred üç nedenden dolayı kuzeye gitti. Birincisi yenilmesi gereken Ivarr, ikincisi Northumbria'daki varlığı iğrenç bir yara gibi olan Kjartan ve üçüncüsü de Guthred'in otoritesine boyun eğmek zorunda olan Ælfric'ti. Ivarr en tehlikelisiydi. Ordusunu güneye getirirse bizi kesinlikle yenerdi. Kjartan daha az tehlikeliydi ama o yaşarken Northumbria'da barış olmayacağı için yok edilmesi gerekiyordu. Ælfric en az tehlikeli olanıydı. Kuzeye doğru yürürken Guthred bana "Amcan Bebbanburg'da kral," dedi.

"Kendisine öyle mi diyor?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Hayır, hayır! Çok mantıklı biri. Ama aslında öyle. Kjartan'ın toprakları bir bariyer, değil mi? Yani Eoferwic'in hükmü Dunholm'un ötesine uzanmıyor."

"Eskiden Bebbanburg'da kraldık," dedim.

"Öyle mi?" Guthred şaşırmıştı. "Northumbria'nın kralı mı?"

"Bernicia'nın," dedim. Guthred bu ismi daha önce hiç duymamıştı. "Northumbria'nın bütün kuzeyi," dedim, "ve Eoferwic'in etrafındaki her yer Deira Krallığı'ydı."

"Birleştiler mi?" diye sordu Guthred.

"Son krallarını öldürdük," dedim, "ama bu yıllar önceydi. Hristiyanlık gelmeden önce."

"Yani burada krallık iddian mı var?" diye sordu şaşırtıcı bir şekilde sesinde şüphe vardı. Ona bakınca yüzü kızardı. "Ama öyle mi?" dedi, ne cevap vereceğimi umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak.

Ona güldüm. "Kralım," dedim, "eğer beni Bebbanburg'a geri getirirseniz önünüzde diz çöküp size ve vârislerinize ömür boyu sadakat yemini edeceğim."

"Vârisler!" dedi canlı bir sesle. "Osburh'u gördün mü?"

"Osburh'u gördüm," dedim. Egbert'in yeğeniydi, Sakson bir kızdı ve Eoferwic'i aldığımızda sarayda yaşıyordu. On dört yaşındaydı, siyah saçlıydı ve tombul, güzel bir yüzü vardı.

"Eğer onunla evlenirsem," diye sordu Guthred bana, "Hild onun yoldaşı olur mu?"

"Ona sor," dedim başımı Hild'in bizi takip ettiği yere doğru sallayarak. Hild'in Peder Willibald ile birlikte Wessex'e döneceğini düşünmüştüm ama Alfred ile yüzleşmeye henüz hazır olmadığını söylemişti ve bunun için onu suçlayamazdım, bu yüzden onu zorlamamıştım. Guthred'e, "Bence karınızın yoldaşı olmaktan onur duyacaktır," dedim.

İlk gece, küçük bir manastırın Guthred, Eadred ve din adamlarına barınak sağladığı Onhripum'da kamp kurduk. Ordumuz altı yüz kişiye yaklaşmıştı ve neredeyse yarısı atlıydı. Kamp ateşlerimiz manastırın etrafındaki tarlaları aydınlatıyordu. Hanedan birliklerinin komutanı olarak binalara en yakın yerde kamp kurdum. Artık sayıları kırk olan ve çoğu Eoferwic'ten yağmalanmış zırhlar giyen genç adamlarım manastırın kapısına yakın bir yerde uyudular.

Gecenin ilk bölümünde Clapa ve iki Sakson'la birlikte nöbet tuttum. Sihtric benimleydi. Ona hizmetkârım diyordum ama kılıç ve kalkan kullanmayı öğreniyordu ve bir ya da iki yıl içinde yararlı bir asker olacağını tahmin ediyordum. "Kelleler güvende mi?" diye sordum ona.

"Kokularını alabilirsin!" diye çıkıştı Clapa.

"Senden daha kötü kokmuyorlar, Clapa," diye cevabı yapıştırdım.

"Güvendeler, lordum," dedi Sihtric.

"Sekiz kellem olması gerekiyordu," dedim ve parmaklarımı Sihtric'in boynunda gezdirdim.

"Güzel, ince bir boynun var, Sihtric."

"Ama sert bir boyun, lordum," dedi.

Tam o sırada manastırın kapısı açıldı ve siyahlara bürünmüş Gisela dışarı süzüldü. "Uyuyor olmalıydınız, hanımefendi," diye azarladım onu.

"Uyuyamıyorum. Yürümek istiyorum." Meydan okurcasına bana baktı. Dudakları hafifçe aralanmıştı, ateşin ışığı dişlerinden parlıyor, geniş gözlerinden yansıyordu.

"Nereye yürümek istersiniz?" diye sordum.

Omuz silkti, hâlâ bana bakıyordu. Manastırda uyuyan Hild'i düşündüm.

"Komutayı sana bırakıyorum, Clapa," dedim, "eğer Ivarr gelirse o piç kurusunu öldür."

"Emredersiniz, lordum."

Biz uzaklaşırken muhafızların kıs kıs güldüklerini duydum. Bir hırlamayla onları susturdum, sonra Gisela'yı manastırın doğusundaki ağaçlara doğru götürdüm çünkü orası karanlıktı. Uzanıp elimi tuttu. Hiçbir şey söylemedi, yanımda yürümekten memnundu. "Geceden korkmuyor musun?" diye sordum ona.

"Senleyken hayır."

"Küçükken," dedim, "kendimi bir *sceadugengan*'a dönüştürürdüm."

"*Sceadugengan* nedir?" Kelime Saksonca olduğundan ona yabancıydı.

"Bir gecegezen," dedim, "geceleri dolaşan bir yaratık." Çok yakınımızda bir baykuş öttü ve içgüdüsel olarak parmakları benimkilere sıkıca sarıldı.

Rüzgârın hışırdattığı kayın ağaçlarının altında durduk. Yaprakların arasından kamp ateşinin yaydığı küçük bir ışık geliyordu ve yüzünü yukarı kaldırıp ona baktım. Uzun boylu olmasına rağmen benden bir baş kısaydı. Kendini inceleme-

me izin verdi, sonra parmağımı nazikçe uzun burnundan aşağıya doğru indirdiğimde gözlerini kapattı. "Ben..." dedim, sonra durdum.

"Evet," dedi sanki söylemek üzere olduğum şeyi biliyormuş gibi.

Kendimi ondan uzaklaştırdım. "Hild'in mutsuz olmasına izin veremem."

"Bana söylediğine göre," dedi Gisela, "Peder Willibald ile Wessex'e geri dönebilirmiş ama senin Dunholm'u ele geçirip geçiremeyeceğini görmek istiyor. Bunun için dua ettiğini ve başarılı olursan bunun tanrısından bir işaret olacağını söylüyor."

"Böyle mi söyledi?"

"Bunun manastıra dönmesi için bir işaret olacağını söyledi. Bana bu akşam söyledi."

Söylediklerinin doğruluğundan şüphelenmiştim. Gisela'nın yüzünü okşadım. "O halde, Dunholm alınana kadar beklemeliyiz," dedim ama söylemek istediğim bu değildi.

"Erkek kardeşim bir barış ineği olmak zorunda olduğumu söylüyor," dedi buruk bir şekilde. Barış ineği dostluk getirmek amacıyla rakip bir aileyle evlendirilen kadına denirdi ve şüphesiz Guthred'in aklında Ivarr'ın oğlu ya da başka bir İskoç koca vardı. "Ama ben barış ineği olmayacağım," dedi sert bir sesle. "Rün çubuklarını attım ve kaderimi öğrendim."

"Ne öğrendin?"

"İki oğlumun ve bir kızımın olacağını."

"Güzel," dedim.

"Senin oğulların olacak," dedi cüretkâr bir biçimde, "ve senin kızın."

Bir an konuşmadım. Gece aniden kırılganlaşmıştı. Birkaç kalp atışından sonra "Sana bunu rün çubukları mı söyledi?" demeyi başardım.

"Her zaman doğruyu söylerler," dedi sakince. "Guthred esir alındığında, rün çubukları bana onun geri geleceğini ve kocamın da onunla beraber geleceğini söyledi. Ve sen geldin."

"Ama senin bir barış ineği olacağını söylüyor."

"O zaman beni kapmalısın," dedi, "eski usulle."

Danların eski gelin alma yöntemi onu kaçırmak, evini basmak ve ailesinden koparıp evliliğe zorlamaktı. Ara sıra hâlâ yapılır, ancak daha ılımlı bu günlerde baskın genellikle resmi müzakereleri takip ediyor ve gelinin atlılar gelmeden önce eşyalarını toplaması için zamanı oluyor.

"Seni kapacağım," diye söz verdim. Belayı çağırdığımı, Hild'in bu belayı hak edecek hiçbir şey yapmadığını ve Guthred'in ihanete uğramış hissedeceğini biliyordum ama yine de Gisela'nın yüzünü yukarı kaldırıp onu öptüm.

Bana sarıldı ve sonra bağırışlar başladı. Gisela'yı sıkıca tutup dinledim. Bağrışmalar kamptan geliyordu ve ağaçların arasından, insanların ateşlerin yanından geçip yola doğru koştuğunu görebiliyordum. "Bela," dedim ve elini tutup onunla birlikte Clapa ve muhafızların kılıç çektiği manastıra doğru koştum. Gisela'yı kapıya doğru itip Yılan Nefesi'ni çektim.

Ama bela yoktu. Bizim için yoktu. Kamp ateşimizin ışığından etkilenen yeni gelenler biri ağır yaralı üç adamdı ve haber getirmişlerdi. Bir saat içinde manastırın küçük kilisesi alevlerle aydınlanıyor, rahipler ve keşişler Tanrı'ya övgüler düzüyordu. Üç adamın kuzeyden getirdiği mesaj tüm kampa yayıldı, öyle ki yeni uyanan halk haberi tekrar duymak ve doğru olduğundan emin olmak için manastıra koştu.

"Tanrı mucizeler yaratır!" diye bağırdı Hrothweard kalabalığa. Manastırın çatısına çıkmak için bir merdiven kullanmıştı. Hava karanlıktı ama bazı insanlar meşaleler getirmişti ve onların ışığında Hrothweard devasa görünüyordu. Kala-

balığın sessizleşmesi için kollarını kaldırıp ona doğru bakan yüzleri bekletti. Arkasından keşişlerin ilahileri geliyordu. Gecenin karanlığında bir baykuş öttü. Hrothweard yumruklarını sıkıp ay ışığında cennete dokunabilecekmiş gibi ellerini daha da yükseğe kaldırdı. "Ivarr yenildi!" diye bağırdı sonunda. "Tanrı'ya ve azizlere şükürler olsun, zalim Ivarr Ivarson yenildi! Ordusunu kaybetti!"

Ve güçlü Ivarr ile savaşmaktan korkan Haliwerfolkland halkı Guthred'in Northumbria'daki egemenliğinin önündeki en büyük engel ortadan kalktığı için sevinç çığlıkları attı. Sonunda kendisine gerçekten kral diyebilirdi. Kral olmuştu. Kral Guthred.

4

DUYDUĞUMUZA GÖRE BİR SAVAŞ, BİR KATLİAM, savaşın yapıldığı vadinin kan koktuğu dehşet verici bir dövüş olmuş ve Northumbria'nın en güçlü Dan'ı Ivarr Ivarson İskoçyalı Aed tarafından yenilmişti.

İki taraf da korkunç kayıplar vermişti. Ertesi sabah savaştan kurtulan yaklaşık altmış kişi daha geldiğinde savaş hakkında daha fazla şey öğrendik. Kjartan'ın kaçınacağı kadar büyük bir grup halinde seyahat etmişlerdi ve hâlâ şahit oldukları katliamın etkisindeydiler. Öğrendiğimize göre Ivarr, bir nehri geçip Aed'in sığındığına inandığı bir vadiye çekilmişti ama bu bir tuzaktı. Vadinin her iki yanındaki tepeler, sis ve fundalıkların arasından uluyarak Danların kalkan duvarlarını yarmaya hazır bekleyen kabile üyeleriyle doluydu. "Binlercesi vardı," dedi bir adam, konuşurken hâlâ titriyordu.

Ivarr'ın kalkan duvarı dayanmıştı ama o savaşın vahşetini hayal edebiliyordum. Babam İskoçlarla birçok kez savaşmıştı ve onları her zaman şeytan olarak tanımlamıştı. "Deli şeytanlar," derdi, "kılıçlı şeytanlar, uluyan şeytanlar." Ivarr'ın Danları bize o ilk saldırıdan sonra nasıl toparlandıklarını, şeytanları kılıç ve mızrak kullanarak nasıl yere serdiklerini anlattı ama çığlık atan daha fazla savaşçı gelmişti, kendi ölülerinin üzerine tırmanıyorlardı, dağınık saçları kandan kıpkırmızıydı, kılıçları tıslıyordu ve Ivarr yüksek yerlere ulaşmak için vadinin kuzeyine tırmanmaya çalışmıştı. Bu, bedenleri biçerek

kendine bir yol açması anlamına geliyordu ve Ivarr başarısız olmuştu. Bunun üzerine Aed, hanedan birliklerini Ivarr'ın en iyi adamlarının üzerine sürmüş, kalkanlar çarpışmış, kılıçlar çınlamış ve savaşçılar birer birer ölmüştü. Hayatta kalanların anlattığına göre Ivarr bir canavar gibi dövüşmüş ama göğsüne bir kılıç darbesi almış, bacağına bir mızrak saplanmış ve hanedan birlikleri onu kalkan duvarından uzaklaştırmıştı. Düşmanları karşısında ölmek istediğini söyleyerek onlara bağırıp çağırmıştı ama adamları ona engel olarak İskoçları püskürtmüş ve o sırada gece çökmüştü.

Dan kolunun en arka kısmı dayanmaya devam etmişti ve hayatta kalanlar, neredeyse hepsi kanlar içinde, liderlerini güneye, nehre doğru sürüklemişlerdi. Ivarr'ın henüz on altı yaşındaki oğlu Ivar en az yaralı savaşçıları bir araya getirmiş ve hücuma geçerek etraflarını saran İskoçları yarmayı başarmıştı, ama karanlıkta nehri geçmeye çalışırlarken çok sayıda kişi ölmüştü. Bazıları zırhlarının ağırlığıyla boğulmuş, diğerleri sığ sularda katledilmişti, yine de Ivarr'ın ordusunun belki de altıda biri suyu geçmeyi başarmış ve güney kıyısında toplanarak ölenlerin çığlıklarını ve İskoçların ulumalarını dinlemişti. Şafakta İskoçların nehri geçip katliamı tamamlamasını bekleyerek bir kalkan duvarı örmüşlerdi ama Aed'in adamları da neredeyse mağlup Danlar kadar kanlı ve yorgundu. "Yüzlercesini öldürdük," dedi bir adam kasvetli bir şekilde. Daha sonra bunun doğru olduğunu ve Aed'in yaralarını sarmak için topallayarak kuzeye döndüğünü duyduk.

Kont Ivarr yaşadı. Yaralıydı ama yaşadı. Kjartan tarafından yakalanmaktan korktuğu için tepelerde saklandığı söyleniyordu. Guthred onu bulmak için kuzeye yüz atlı gönderdi. Atlılar Kjartan'ın birliklerinin de tepeleri taradığını keşfettiler. Ivarr bulunacağını biliyor olmalıydı, bu yüzden

Guthred'in esiri olmayı Kjartan'ın esiri olmaya tercih ederek yaralı kontu öğleden hemen sonra kampımıza getiren Ulf'un adamlarından oluşan birliğe teslim oldu. Ivarr ata binemediği için bir kalkanın üzerinde taşınıyordu. Yanında oğlu Ivar ve bazıları liderleri kadar ağır yaralı otuz kişi daha vardı. Ivarr, Northumbria tahtını gasp eden adamla yüzleşmesi gerektiğini anladığında bunu kendi ayakları üzerinde yapmakta ısrar etti. Yürüdü. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum çünkü çok acı çekiyor olmalıydı ama kendini topallamaya zorladı ve birkaç adımda bir koltuk değneği olarak kullandığı mızrağa yaslanmak için durakladı. Acısını görebiliyordum ama Guthred'in huzuruna taşınmasına izin vermeyen gururunu da görebiliyordum.

Böylece bize doğru yürüdü. Her adımda irkilmesine rağmen cüretkâr ve öfkeliydi. İrlanda'da büyüdüğü için onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama tıpkı babasına benziyordu. Kemiksiz Ivar'ın iskeletimsi görünümüne sahipti. Aynı çöküк gözler, aynı kafatasına benzeyen yüz, ensesine doğru çekilmiş aynı sarı saçlar ve aynı asık suratlı kötülük. O da aynı güce sahipti.

Guthred manastırın girişinde bekliyordu ve hanedan birlikleri Ivarr'ın arasından geçmesi gereken iki sıra oluşturmuştu. Guthred'in yanında en önemli adamları vardı. Başrahip Eadred, Peder Hrothweard ve diğer tüm kilise adamları da ona eşlik ediyordu. Ivarr bir düzine adım uzaklaştığında durdu, mızrağına yaslanıp hepimize sert bir bakış attı. Belki de zırhım ve miğferim Guthred'inkinden çok daha iyi olduğu için beni kral sandı. "Kendine kral diyen çocuk sen misin?" diye sordu.

"Ben Ubba Lothbrokson'u öldüren çocuğum," diye cevap verdim.

Ubba Ivarr'ın amcasıydı ve alayla söylediğim bu laf Ivarr'ın yüzünü kaldırmasına neden oldu. Gözlerinde garip, yeşil bir parıltı gördüm. Kafatasını andıran yüzünde, gözleri bir yılanın gözlerine benziyordu. Yaralanmış ve gücü kırılmış olabilirdi ama o anda tek istediği beni öldürmekti.

"Peki sen kimsin?" diye sordu bana.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedim küçümseyerek. Genç bir savaşçı kibirli olur.

Guthred sessiz olmamı söylercesine kolumu tutarak bir adım öne çıktı. "Lord Ivarr," dedi, "sizi yaralı gördüğüme üzüldüm."

Ivarr buna dudak büktü. "Memnun olman gerekirdi," dedi, "ve sadece öldüğüm için üzgün olman. Guthred sen misin?"

"Yaralandığınız için üzgünüm lordum," dedi Guthred, "kaybettiğiniz adamlar için de üzgünüm ve öldürdüğünüz düşmanlar için seviniyorum. Size teşekkür borçluyuz." Geri çekilip Ivarr'ın yanından geçerek ordumuzun yolun etrafında toplandığı yere baktı. "Ivarr Ivarson'a teşekkür borçluyuz!" diye bağırdı. "Kuzeyimizdeki bir tehdidi ortadan kaldırdı! Kral Aed kayıplarına ağlamak ve İskoçya'nın dul kadınlarını teselli etmek için topallayarak evine döndü!"

Elbette gerçekte topallayan Ivarr'dı ve zafer Aed'in olmuştu ama Guthred'in sözleri tezahüratlara yol açınca Ivarr şaşırdı. Guthred'in onu öldüreceğini düşünmüş olmalıydı, ki Guthred'in yapması gereken de tam olarak buydu, ama bunun yerine Ivarr'a onurlu bir şekilde davranılıyordu.

"Öldürün piç kurusunu," diye mırıldandım Guthred'e. Sanki böyle bir şey hiç aklına gelmemiş gibi, tam bir şaşkınlık ifadesiyle bana baktı. "Neden?" diye sordu sessizce.

"Onu hemen öldürün," dedim ısrarla, "sıçan suratlı oğlunu da."

"Öldürmeye kafayı takmışsın," dedi Guthred, eğlenerek. Ivarr'ın beni izlediğini gördüm, ne söylediğimi anlamış olmalıydı. "Hoş geldiniz Lord Ivarr." Guthred benden uzaklaştı ve Ivarr'a gülümsedi. "Northumbria'nın büyük savaşçılara ihtiyacı var," diye devam etti, "sizin de dinlenmeye, lordum."

O yılan gözlerini izliyordum ve Ivarr'ın gözlerinde şaşkınlık vardı, ama aynı zamanda Guthred'i bir aptal olarak gördüğünü anladım. Yine de o an Guthred'in parlak bir geleceği olacağını fark ettim. *Wyrd bið ful aræd*. Guthred'i Sven'den kurtardığımda ve kral olduğunu iddia ettiğinde onun bir şaka olduğunu, Cair Ligualid'de kral yapıldığında da bunun hayli iddialı bir jest olduğunu düşünmüştüm. Hatta Eoferwic'te bile kahkahaların birkaç haftadan fazla sürdüğünü görememiştim çünkü Ivarr Northumbria'nın büyük zalim derebeyi idi ama şimdi Aed bizim işimizi kendi halletmişti. Ivarr adamlarının çoğunu kaybetmiş ve yaralanmıştı, böylece Northumbria'da artık sadece üç büyük lord kalmıştı. Bebbanburg'daki çalıntı topraklarına tutunan Ælfric, bir örümcek gibi nehrin kıyısındaki sığınağında saklanan Zalim Kjartan ve Britanya'da Danların yanı sıra gönüllü Saksonları da yöneten tek Dan olan kuzeyin lordu Kral Guthred vardı.

Onhripum'da kaldık. Bunu yapmayı planlamamıştık ama Guthred Ivarr'ın yaraları tedavi edilirken beklememiz konusunda ısrar etti. Keşişler onunla ilgilendi ve Guthred de yaralı konta yiyecek ve bira götürerek başında bekledi. Ivarr'dan kurtulanların çoğu yaralıydı. Hild yaraları yıkayıp sarmak için temiz bezler buldu. "Yiyeceğe ihtiyaçları var," dedi bana ama zaten oldukça az yiyeceğimiz vardı ve

her gün tahıl ya da çiftlik hayvanı bulmak için daha uzaklara gruplar göndermek zorunda kalıyordum. Guthred'e bizi erzakların daha bol olabileceği bir yere götürmesi için tekrar yola çıkmasını söyledim ama Ivarr onu büyülemişti. "Ondan hoşlanıyorum!" dedi bana, "hem onu burada bırakamayız."

"Onu buraya gömebiliriz," diye önerdim.

"O bizim müttefikimiz!" diye ısrar etti Guthred. Buna inanıyordu. Ivarr ona övgüler yağdırıyordu ve Guthred her aldatıcı sözüne kanıyordu.

Keşişler işlerini iyi yapmışlardı çünkü Ivarr çabucak iyileşti. Yaralarından öleceğini ummuştum ama üç gün içinde ata binmeye başladı. Hâlâ canı yanıyordu. Bu çok açıktı. Acısı korkunç olmalıydı ama kendini yürümeye ve ata binmeye zorladı, tıpkı Guthred'e sadakatini sunmak için kendini zorladığı gibi.

Bu konuda çok az seçeneği vardı. Ivarr artık çoğu yaralı, yüzden az adama komuta ediyordu ve artık eskisi gibi büyük bir savaş lordu değildi. Bu yüzden o ve oğlu Guthred'in önünde diz çöküp elini sıktılar ve ona sadakat yemini ettiler. Oğlu, on altı yaşındaki Ivar, babası ve büyükbabasına benziyordu, zayıf ve tehlikeliydi. İkisine de güvenmiyordum ama Guthred beni dinlemedi. Bir kralın cömert olması gerektiğini ve Ivarr'a merhamet göstererek onu sonsuza dek kendisine bağladığına inandığını söyledi. "Alfred de böyle yapardı," dedi bana.

"Alfred oğlanı rehin alıp babayı gönderirdi," dedim.

"Yemin etti," diye ısrar etti Guthred.

"Yeni adamlar bulacak," diye uyardım.

"Güzel!" Bulaşıcı gülümsemesiyle bana baktı. "Savaşabilen adamlara ihtiyacımız var."

"Oğlunun kral olmasını isteyecek."

"Kendisi bir kral olmak istememişken oğlunun olmasını neden istesin? Her yerde düşmanlar görüyorsun Uhtred. Genç Ivar yakışıklı bir çocuk, sence de öyle değil mi?"

"Aç kalmış bir sıçana benziyor."

"Gisela için uygun yaşta! At surat ve sıçan, ne dersin?" dedi sırıtarak. Yüzündeki sırıtışı yumruğumla dağıtmak istedim. "Bu bir ihtimal, değil mi?" diye devam etti. "Evlenmesinin zamanı geldi, hem Ivarr'ı da bana bağlamış olacak."

"Neden beni kendine bağlamıyorsun?" diye sordum.

"Seninle zaten arkadaşız," dedi hâlâ sırıtarak, "ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum."

Ivarr yeterince iyileştiğinde kuzeye doğru yürüdük. Ivarr adamlarından bazılarının İskoç katliamından kurtulduğundan emindi, bu yüzden Jænberht ve Ida kardeşler elli kişilik bir grupla önden gittiler. Guthred bu iki keşişin Tuede Nehri çevresindeki bölgeyi bildiklerini ve Ivarr'ın kayıp adamlarını arayanlara rehberlik edebileceklerini söyledi.

Guthred yolculuğun büyük kısmında Ivarr ile birlikte at sürdü. Ivarr'ın Hristiyan büyüsüne atfettiği yemini gururunu okşamıştı. Ivarr kendi adamlarıyla at sürmek için geride kaldığında Guthred, Peder Hrothweard'ı çağırarak, vahşi sakallı rahibi Cuthbert, Oswald ve Teslis hakkında sorguladı. Guthred büyüyü kendi başına nasıl yapacağını öğrenmek istiyordu ve Hrothweard'ın açıklamaları karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. "Oğul baba değildir," diye anlatmaya çalıştı Hrothweard tekrar, "ve baba ruh değildir, ruh da oğul değildir ama baba, oğul ve ruh birdir, bölünmez ve ebedidir."

"Yani onlar üç tanrı?" diye sordu Guthred.

"Tek tanrı!" dedi Hrothweard sinirli bir şekilde.

"Sen bunu anlıyor musun, Uhtred?" diye seslendi Guthred.

"Hiçbir zaman anlamadım, lordum," dedim. "Benim için hepsi saçmalık."

"Saçmalık değil," diye tısladı Hrothweard bana. "Bunu yonca yaprağı gibi düşünün, lordum," dedi Guthred'e, "üç ayrı yaprak ama tek bitki."

"Bu bir gizem, lordum," diye araya girdi Hild.

"Gizem?"

"Tanrı gizemlidir, lordum," dedi, Hrothweard'ın kötücül bakışlarını görmezden gelerek, "ve onun gizeminde mucizeyi keşfedebiliriz. Anlamak zorunda değilsiniz, sadece hayret edin yeter."

Guthred eyerinde dönerek Hild'e baktı. "Peki karımın yoldaşı olacak mısın?" diye sordu neşeyle.

"Önce evlenin, lordum," dedi Hild, "ondan sonra karar vereceğim."

Sırıtarak döndü.

"Manastıra dönmeye karar verdiğini sanıyordum," dedim sessizce.

"Gisela mı söyledi?"

"Evet."

"Tanrı'dan bir işaret bekliyorum," dedi Hild.

"Dunholm'un düşüşü mü?"

Kaşlarını çattı. "Belki, orası habis bir yer. Eğer Guthred onu Aziz Cuthbert'in sancağı altına alırsa bu Tanrı'nın gücünü gösterecektir. Belki istediğim işaret budur."

"Bana işaretini zaten almışsın gibi geliyor," dedim.

Kısrağını ona kem gözlerle bakan Witnere'den uzaklaştırdı. "Peder Willibald onunla birlikte Wessex'e dönmemi istedi," dedi, "ama ben hayır dedim. Ona, eğer dünyadan tekrar emekli olacaksam önce dünyanın ne olduğunu bilmek istedi-

ğimi söyledim." Birkaç adım sessizce at sürdü, sonra oldukça alçak bir sesle konuştu: "Çocuk sahibi olmak isterdim."

"Çocuk sahibi olabilirsin," dedim.

Başını salladı. "Hayır," dedi, "bu benim kaderim değil." Bana baktı. "Guthred'in Gisela'yı Ivarr'ın oğluyla evlendirmek istediğini biliyor musun?" diye sordu.

Beklenmedik sorusuyla irkildim. "Düşündüğünü biliyorum," dedim temkinlice.

"Ivarr 'Evet,' dedi. Dün gece."

Yüreğim ezildi ama belli etmemeye çalıştım. "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Gisela söyledi. Ama başlık parası var."

"Her zaman başlık parası vardır," dedim sertçe.

"Ivarr Dunholm'u istiyor," dedi.

Bir an anlayamadım, sonra tüm bu korkunç pazarlığı gördüm. Ivarr, ordusu Aed tarafından katledildiğinde gücünün çoğunu kaybetmişti ama Dunholm ve Dunholm'un toprakları ona verilirse yeniden güçlü olacaktı. Şu an Kjartan'ı takip eden adamlar onun adamları olacak ve Ivarr bir hamlede gücünü yeniden kazanacaktı. "Peki Guthred kabul etti mi?" diye sordum.

"Henüz değil."

"O kadar salak olamaz," dedim öfkeyle.

"Erkeklerin salaklığının sonu yok gibi görünüyor," dedi Hild sertçe. "Ama hatırlıyor musun, Wessex'ten ayrılmadan önce bana Northumbria'nın düşmanlarla dolu olduğunu söylemiştin?"

"Hatırlıyorum."

"Senin düşündüğünden de dolu bence," dedi, "o yüzden senin hayatta kaldığından emin olana kadar kalacağım." Uzanıp koluma dokundu. "Bazen buradaki tek arkadaşının ben

olduğumu düşünüyorum. O yüzden güvende olduğunu bilene kadar kalmama izin ver."

Ona gülümsedim ve Yılan Nefesi'nin kabzasına dokundum. "Güvendeyim," dedim.

"Kibrin," dedi, "insanları nezaketine karşı körleştiriyor." Bunu sitemkâr bir şekilde söyledi, sonra önündeki yola baktı. "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kan davamı bitireceğim," dedim. "Bu yüzden buradayım." Bu doğruydu. Bu yüzden kuzeye gelmiştim, Kjartan'ı öldürmek, Thyra'yı kurtarmak için, ama bunları gerçekleştirirsem o zaman Dunholm Ivarr'ın olacaktı ve Gisela da Ivarr'ın oğlunun. İhanete uğramış hissediyordum, aslında ortada bir ihanet yoktu, çünkü başından beri bana Gisela için verilen bir söz yoktu. Guthred onu kiminle isterse evlendirmekte özgürdü. "Ya da belki de sadece gitmeliyiz," dedim buruk bir şekilde.

"Nereye?"

"Herhangi bir yere."

Hild gülümsedi. "Wessex'e mi?"

"Hayır!"

"Peki o zaman nereye?"

Hiçbir yere.

Atımı Wessex'ten uzaklara sürmüştüm. Güvenli bir yer bulduğumda hazinemi almak dışında geri dönmeyecektim. Kader beni avucunun içine almıştı ve kader bana düşmanlar vermişti. Her yerde.

Dunholm'un batısındaki Wiire Nehri'nden geçip orduyu Dunholm'un beş mil kuzeyinde Roma yolunun ortasında yer alan ve yerel halkın Cuncacester adını verdiği yere götürdük. Romalılar Cuncacester'da bir kale inşa etmişlerdi. Surlar hâlâ

oradaydı, ancak artık yeşil tarlalarda aşınmış tümseklerden farkları kalmamıştı. Guthred ordunun köhne kalenin yakınında kalacağını söyledi, ben de Dunholm'a varana kadar ordunun güneye yürümeye devam etmesi gerektiğini söyledim ve ilk tartışmamızı yaptık, çünkü fikrini değiştirmeyecekti. "Bir orduyu düşmanından iki saatlik yürüyüş mesafesinde tutmanın amacı nedir lordum?" diye sordum.

"Eadred burada durmamız gerektiğini söylüyor."

"Başrahip Eadred? Kendisi kalelerin nasıl ele geçirildiğini biliyor mu?"

"Bir rüya görmüş," dedi Guthred.

"Bir rüya?"

"Aziz Cuthbert tapınağını burada istiyor," dedi. "Tam burada." Tabuttaki azizin dua eden keşişler tarafından çevrelendiği küçük bir tepeyi işaret etti.

Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Kalenin kalıntıları dışında etrafta hiçbir şey yoktu. Tepeler, tarlalar, birkaç çiftlik ve küçük bir nehir vardı. Genel olarak yeterince hoş bir yerdi ancak azizin tapınağı için neden doğru yer olduğunu anlayamadım. "Bizim işimiz lordum," dedim, "Dunholm'u ele geçirmek. Bunu buraya bir kilise inşa ederek yapamayız."

"Ama Eadred'in hayalleri her zaman doğru çıkmıştır," dedi Guthred ciddiyetle, "ayrıca Aziz Cuthbert beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Tartıştım ve kaybettim. Ivarr bile beni destekledi. Guthred'e orduyu Dunholm'a yaklaştırmamız gerektiğini söyledi ama Başrahip Eadred'in rüyası, Cuncacester'da kamp kurmamız ve keşişlerin hemen kiliseleri üzerinde çalışmaya başlamaları anlamına geliyordu. Ağaçlar kesilip tepe düzleştirildi ve Başrahip Eadred duvarların nereye yapılacağını göstermek için kazıklar dikti. Temeller için taş istiyordu, bu da bir taş

ocağı ya da daha iyisi yıkılabilecek eski bir Roma binası aramak anlamına geliyordu ancak büyük bir bina olması gerekiyordu çünkü planladığı kilise çoğu kralın salonundan daha büyüktü.

Ertesi gün, geç bir yaz günü, dağınık bulutların altında, Kjartan ile yüzleşmek ve kalenin gücünü keşfetmek için güneye, Dunholm'a doğru yola çıktık.

Bu kısa yolculuğa yüz elli adam çıktı. Ivarr ve oğlu, Guthred'in yanındaydı; Ulf ve ben de onları takip ettik. Sadece kilise adamları Cuncacester'da kalmıştı. Bizler Danlar ve Saksonlar olarak kılıçlı savaşçılar ve mızraklı askerlerdik. Aziz Cuthbert'in bir elini kutsamak için kaldırdığı, diğer eliyle Lindisfarena'nın mücevherli İncil'ini tuttuğu Guthred'in yeni sancağının altında at sürdük. İlham verici bir sancak değildi, en azından benim için ve keşke Hild'den bana Bebbanburg'un kurt başını gösteren bir sancak yapmasını isteseydim diye düşündüm. Kont Ulf'un kartal başlı sancağı vardı, Guthred'in bayrağı vardı ve Ivarr İskoçya'daki yenilgisinden bir şekilde kurtardığı iki kuzgunu gösteren yırtık pırtık bir sancağın altında at sürüyordu ama ben sancaksızdım.

Dunholm'u gördüğümüzde Kont Ulf lanet okudu çünkü Wiire Nehri'nin bir kıvrımıyla çevrelenmiş o yüksek kayanın gücünü ilk kez görüyordu. Dik yamaçlarında gürgenler ve çınarlar sıkça yetiştiği için kaya dik değildi ama zirve temizlenmişti ve üç ya da dört salonun inşa edildiği yüksekliği koruyan sağlam bir kazıklı çit görebiliyorduk. Kalenin girişi üçgen bir sancağın dalgalandığı, bir surla çevrili yüksek bir kapı kulesiydi. Bayrakta Kjartan'ın bir zamanlar gemi ustası olduğunu hatırlatan yılan başlı bir gemi vardı, sancağın altında mızraklı adamlar ve surun üzerinde de sıra sıra kalkanlar asılıydı.

Ulf kaleye baktı. Guthred ve Ivarr da ona katıldı. Hiçbirimiz konuşmadık çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Kale zapt edilemez görünüyordu. Korkunç görünüyordu. Kaleye çıkan bir yol vardı ama dik ve dardı. Kütüklerin arasından ve kayaların yanından geçerek yüksek kapıya ulaşan bu yolu tutmak için çok az adam yeterliydi. Bütün ordumuzu o patikadan yukarı salabilirdik ama yol yer yer o kadar daralmıştı ki yirmi adam bu orduyu durdurabilirdi ve bu esnada başımıza mızraklar ve kayalar yağardı. Dunholm'un alınamayacağına açıkça inanan Guthred bir şey söylemeden yalvarırcasına bana baktı.

"Sihtric!" diye bağırdım. Çocuk aceleyle yanıma koştu. "O sur," dedim, "zirvenin her tarafını dolaşıyor mu?"

"Evet lordum," dedi, "sonra durakladı, "yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Güney tarafında küçük bir yer var lordum, orada sarp bir kayalık var. Boku oraya boşaltıyorlar."

"Kayalık mı?" diye sordum. Sağ eliyle bunun dik bir kaya parçası olduğunu gösteren bir hareket yaptı. "Bu kayalığa tırmanılabilir mi?"

"Hayır, lordum."

"Peki su?" diye sordum, "hiç kuyu var mı?"

"İki tane, lordum, her ikisi de çitin dışında. Batıda sık kullanmadıkları bir tane var, diğeri de doğu tarafında. Ama bu, ağaçların büyüdüğü yamacın yukarısında."

"Surun dışında mı?"

"Dışında, lordum, ancak kendi suru var."

Cevapları beni neşelendirmemiş olsa da ödül olarak ona para attım. Kjartan'ın adamları sularını nehirden alırlarsa onları durdurmak için okçular gönderebileceğimizi düşünmüş-

tüm ama hiçbir okçu ağaçları ve suru delerek kuyuya ulaşmalarını engelleyemezdi.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Guthred. İçimden bir ses ordunun kampını bu kadar uzakta kurmakta ısrar eden rahiplere neden danışmadığını sormak istedi. Bu isteği bastırmayı başardım. "Ona şartlar sunabilirsiniz lordum," dedim, "ve reddettiğinde onu açlıktan öldürmek zorunda kalırsınız."

Guthred, "Hasat zamanı geldi," dedi.

"Yani bir yıl sürecek," diye karşılık verdim. "Arazinin girişine bir duvar örün. Onu tuzağa düşürün. Gitmeyeceğimizi görsün. Açlığın onu beklediğini görsün. Eğer duvarı inşa ederseniz," dedim bu fikre ısınarak, "burada bir ordu bırakmak zorunda kalmazsınız. Altmış adam bile yeterli olacaktır."

"Altmış?" diye sordu Guthred.

"Altmış adam duvarı savunabilir," dedim. Dunholm'un üzerinde durduğu büyük kaya kütlesi armut biçimindeydi ve alt dar ucu yüksek surlara baktığımız yerden arazinin boynunu oluşturuyordu. Nehir sağımızdan akıyor, büyük taş çıkıntısının etrafından dolanıyor, sonra solumuzda yeniden beliriyordu ve tam burada nehir kıyıları arasındaki mesafe üç yüz adımdan biraz daha azdı. Bu üç yüz adımı ağaçlardan temizlemek bir haftamızı alacaktı, bir hendek ve bir siper kazmak bir hafta daha ve bu siperi güçlendirmek için üçüncü bir hafta, böylece altmış adam onu savunmak için yeterli olacaktı. Boyun düz bir arazi şeridi değil, kayalık ve engebeli bir tümsekti. Bu yüzden siperin tümseği aşması gerekecekti. Altmış adam üç yüz adımlık duvarı asla savunamazdı ama boynun büyük bir kısmı hiçbir saldırının gelemeyeceği taş kayalıklar nedeniyle geçilmezdi, bu yüzden gerçekte altmış kişinin sadece üç ya da dört yerde suru savunması gerekecekti.

"Altmış," Ivarr sessiz kalmıştı ama şimdi bu kelimeyi küfredercesine söylemişti. "Altmıştan fazlasına ihtiyacınız olacak. Adamların geceleri dinlendirilmesi gerekecek. Diğer adamların su getirmesi, sığır gütmesi ve nehir kıyısında devriye gezmesi gerekecek. Altmış adam duvarı tutabilir ama o altmış adamı yerinde tutmak için iki yüz adama daha ihtiyacınız olacak." Bana sert bir bakış attı. Elbette haklıydı. Eğer Dunholm'da iki veya üç yüz adam bırakılırsa bu Eoferwic'i koruyamayacak, sınırlarda devriye gezemeyecek ya da ekin yetiştiremeyecek iki veya üç yüz adam demekti.

"Ama burada bir duvar Dunholm'u alt edebilir," dedi Guthred.

"Edebilir," diye onayladı Ivarr, gerçi sesi şüpheli geliyordu.

"Yani sadece adama ihtiyacım var," dedi Guthred, "daha fazla adama."

Witnere'i sanki duvarın nereye yapılabileceğini araştırıyormuşum gibi doğuya doğru yürüttüm. Dunholm'un yüksek kapısındaki adamların bizi izlediğini görebiliyordum. "Belki bir sene sürmez," diye seslendim Guthred'e. "Gelin ve şuna bakın."

Atını bana doğru itti. Onu hiç bu kadar keyifsiz görmediğimi düşündüm. Şimdiye kadar Guthred hiçbir şey için çaba harcamamıştı; ne taht ne Eoferwic ne de Ivarr'ın biatı için, ama Dunholm onun iyimserliğine meydan okuyan, kaba güçten oluşan büyük bir kaya kütlesiydi. "Bana ne gösteriyorsun?" diye sordu. Onu patikadan uzaklaştırdığım için şaşkındı.

Ivarr ve oğlunun beni duymadığından emin olmak için arkama baktım, sonra da sanki arazinin yatağını tartışıyormuşum gibi nehri işaret ettim. "Dunholm'u ele geçirebiliriz," dedim Guthred'e sessizce, "ama orayı Ivarr'a ödül olarak ve-

rirsen sana yardım etmem." Bu sözlerimden sonra yüzünde bir kurnazlık pırıltısı gördüm ve Dunholm'u Ivarr'a vermeyi düşündüğünü inkâr etmek istediğini anladım. "Ivarr zayıf," dedim ona, "Ivarr zayıf olduğu sürece senin dostun olacaktır. Onu güçlendirirsen bir düşman edinirsin."

"Güçsüz bir arkadaş ne işe yarar?" diye sordu.

"Güçlü bir düşmandan daha çok işe yarar, lordum."

"Ivarr bir kral olmak istemiyor," dedi, "o yüzden neden düşmanım olsun?"

"Ivarr'ın istediği kralı tasmalı bir köpekmiş gibi kontrol etmek. İstediğin bu mu? Ivarr'ın köpeği olmak mı?"

Yüksek kapıya baktı. "Birinin Dunholm'u tutması gerek," dedi cılız bir sesle.

"O halde onu bana ver," dedim, "çünkü ben senin arkadaşınım. Bundan şüphen var mı?"

"Hayır, Uhtred," dedi, "şüphem yok." Uzanıp dirseğime dokundu. Ivarr yılana benzeyen gözleriyle bizi izliyordu. "Hiçbir söz vermedim," diye devam etti Guthred, ama bunu söylerken sıkıntılı görünüyordu. Sonra zorla gülümsedi. "Bu yeri ele geçirebilir misin?"

"Bence Kjartan'ı oradan çıkarabiliriz, lordum."

"Nasıl?" diye sordu.

"Bu gece büyücülük yapacağım lordum," dedim, "ve yarın onunla konuşacaksınız. Burada kalırsa onu yok edeceğinizi söyleyin. Ona Gyruum'daki ahırlarını ateşe vererek ve köle ağıllarını yakarak işe başlayacağınızı söyleyin. Onu yoksullaştıracağınıza yemin edin. Kjartan'ın burada kaldığı sürece ölüm, ateş ve sefaletten başka bir şey bulamayacağını anlamasını sağlayın. Sonra ona bir çıkış yolu sunun. Bırakın denizleri aşsın." İstediğim bu değildi, Zalim Kjartan'ın Yılan

Nefesi'nin altında kıvranmasını istiyordum ama intikamım Kjartan'ı Dunholm'dan çıkarmak kadar önemli değildi.

"O halde büyücülüğünü konuştur," dedi Guthred bana.

"Ve eğer işe yararsa lordum, burayı Ivarr'a vermeyeceğinize söz verin."

Durakladı, sonra elini uzattı. "Eğer işe yararsa dostum, o zaman burayı sana vereceğime söz veriyorum."

Kjartan'ın gözcüleri öğleden sonra geç saatlerde uzaklaştığımızda şaşırmış olmalılar. Çok uzağa gitmedik. Kalenin kuzeyindeki bir yamaçta kamp kurup Kjartan'a hâlâ yakınlarda olduğumuzu bildirmek için ateş yaktık. Sonra karanlıkta Sihtric ile birlikte Dunholm'a geri döndüm. Kjartan'ı korkutmak için büyücülük yapmaya gitmiştim ve bunu yapmak için bir *sceadugengan*, bir gecegezen olmam gerekiyordu. *Sceadugengan* geceleri yürür, dürüst insanlar evlerinden çıkmaya korktuklarında. Gece yeryüzünde garip şeylerin kol gezdiği; şekil değiştirenlerin, hayaletlerin, vahşi adamların, elflerin ve canavarların kol gezdiği zamandır.

Yine de geceyle aram hiç iyi olmamıştı. Çocukluğumdan beri, insanların korktuğu yaratıklardan biri haline gelene kadar gölge yürüyüşü çalışmıştım ve o gece Sihtric'i Dunholm'un yüksek kapısına doğru giden patikaya götürdüm. Sihtric atlarımızı çekiyordu, onlar da kendisi gibi korkmuştu. Yeni gelen bulutlar ayı gizlediği için patikayı takip etmekte zorlandım, bu yüzden çalıları ve kayaları yoklamak için Yılan Nefesi'ni bir sopa gibi kullanarak yolumu buldum. Sihtric beni kaybetmemek için pelerinimi tutarken yavaşça ilerledik. Yükseklere çıktıkça işimiz kolaylaştı çünkü kalenin içerisinde ateşler vardı ve alevlerinin surların üzerindeki parıltısı bir işaret ışığı görevi görüyordu. Yüksek kapıdaki nöbetçilerin gölgeli hatlarını görebiliyordum ama onlar kapıya giden son

uzun yolu tırmanmadan önce patikanın birkaç metre alçaldığı bir arazi parçasına ulaştığımızda bizi göremiyorlardı. Kısa alçaklık ile çit arasındaki tüm yamaç ağaçlardan temizlenmişti, böylece hiçbir düşman görünmeden savunmaya yaklaşıp ani bir saldırıya kalkışamazdı.

"Burada kal," dedim Sihtric'e. Ona atlara göz kulak olması, kalkanımı ve artık ondan aldığım kesik kafaların bulunduğu çuvalı taşıması için ihtiyacım vardı. Ağaçların arkasında saklanmasını ve orada beklemesini söyledim.

Kafaları patikaya yerleştirdim, en yakın olanı kapıdan elli adımdan biraz uzaktaydı, sonuncusu ise düzlüğün ağzında büyüyen ağaçlara çok yakındı. Kafaları çuvaldan çıkarırken ellerimin altında kurtçukların kıpırdadığını hissedebiliyordum. Çürümüş kafaları el yordamıyla yerleştirerek ölü gözlerin kaleye doğru bakmasını sağladım, sonunda bitirdiğimde ellerim yapış yapış olmuştu. Kimse beni duymadı, kimse beni görmedi. Karanlık etrafımı sardı, rüzgâr tepenin üzerinden esti ve nehir aşağıdaki kayaların üzerinden gürültüyle aktı. Titreyen Sihtric'i buldum. Bana siyah bir atkı verdi, onu yüzüme sararak ensemde düğümledim ve miğferimi ketenin üzerine geçirip kalkanımı aldım. Sonra bekledim.

Bulutlu bir şafakta ışık yavaş yavaş gelir. Önce gökyüzünün doğu kenarına değen bir grilik olur ve bir süre ne aydınlık ne karanlık ne de herhangi bir gölge vardır; sadece yarasalar, gölgede uçanlar hızla yuvalarına kaçarken dünyayı dolduran soğuk bir grilik olur. Gökyüzü ufukta soluklaşırken ağaçlar siyaha döner ve ardından ilk güneş ışığı dünyayı renklendirir. Kuşlar ötüyordu. İlkbahar ve yazın başlarındaki kadar çok değillerdi ama çalı kuşlarının, çıvgınların ve kızılgerdanların günün gelişini selamladıklarını duyabiliyordum ve aşağıdaki ağaçlarda bir ağaçkakan bir ağacın gövdesini tıkırdatıyordu.

Siyah ağaçlar artık koyu yeşildi, çok uzaktaki bir üvez çalısının parlak kırmızı meyvelerini görebiliyordum. İşte o zaman muhafızlar kafaları gördü. Bağırdıklarını duydum, daha fazla adamın sura geldiğini görüp bekledim. Sancak yüksek kapının üzerine çekildi ve sura daha fazla adam geldi. Kapı açıldı ve iki adam sürünerek dışarı çıktı. Kapı arkalarından kapandı. Büyük kilit mandalı yerine oturtulurken boğuk bir gümbürtü duydum. İki adam tereddüt ediyor gibiydi. Yılan Nefesi'ni çekerek ağaçların arasında saklanmıştım. Miğferimin yanakları açık olduğundan siyah keten miğferin kenarları arasındaki boşluğu dolduruyordu. Zırhımın üzerine Hild'in nehir kumuyla ovarak parlattığı siyah bir pelerin ve yüksek siyah çizmeler giymiştim. Yine ölü kılıç ustasıydım ve iki adamın dikkatle patikadan kafaların olduğu sıraya doğru gelişini izledim. Kanla örtülü ilk başa ulaştıklarında içlerinden biri kaleye doğru bağırıp bunun Tekil'in adamlarından biri olduğunu söyledi ve ne yapması gerektiğini sordu.

Kjartan cevap verdi. Yüzünü göremesem de o olduğundan emindim. Sesi bir kükreme gibiydi. "Tekmele onları!" diye bağırdı. İki adam itaat ederek kafaları patikadan uzaklaştırıp ağaçların kesildiği yerdeki uzun otların arasına yuvarladılar.

Yedi kafadan sadece biri kalana kadar yaklaştılar. Sonuncu kafaya ulaştıkları anda ağaçların arasından çıktım.

Kılıcı ve kalkanı elinde ışıldayan uzun boylu gölge yüzlü bir savaşçı gördüler. Ölü kılıç ustasını gördüler. Orada öylece durdum, onlardan on adım ötedeydim, hareket etmedim ve konuşmadım. Bana baktılar. Biri kedi yavrusunun miyavlamasına benzer bir ses çıkardı ve sonra başka bir şey söylemeden kaçtılar.

Güneş doğarken hâlâ oradaydım. Kjartan ve adamları bana baktılar. O ilk ışıkta parlak zırhlı, parlak miğferli, karan-

lık yüzlü bir ölüm gibiydim, sonra bir hayalet değil de kanlı canlı biri olduğumu anlamaları için köpekleri göndermeden önce gölgelere dönüp Sihtric'e katıldım.

Kjartan'ı korkutmak için elimden geleni yapmıştım. Artık Guthred'in onu teslim olmaya ikna etmesi gerekiyordu. O zaman kayanın üzerindeki büyük kalenin ve onunla birlikte Gisela'nın da benim olacağını ummaya cüret ettim. Bunları ummaya cüret ettim çünkü Guthred benim dostumdu. Geleceğimin Guthred'inki gibi parlak olduğunu görebiliyordum. Kan davasının kazanıldığını, adamlarımın amcamı zayıflatmak için Bebbanburg topraklarına akınlar düzenlediğini ve Ragnar'ın benim yanımda savaşmak için Northumbria'ya döndüğünü görebiliyordum. Kısacası kendi parlak kaderimi örerken tanrıları unutmuştum. Hayatın kökenindeki üç dokumacı gülüyordu.

Otuz atlı sabahın ortasında Dunholm'a geri döndü. Clapa barış içinde geldiğimizi göstermek için elinde yapraklı bir dalla önümüzden gitti. Hepimiz zırhlar içindeydik ama ben güzel miğferimi Sihtric'e bırakmıştım. Ölü kılıç ustası gibi giyinmeyi düşünmüştüm ama o büyüsünü yapmıştı ve artık büyüsünün işe yarayıp yaramadığını öğrenecektik.

Durup iki adamın yedi kafayı patikadan atmasını izlediğim yere gelip bekledik. Clapa canlı bir şekilde dalı salladı. Guthred kapıyı izlerken yerinde duramıyordu. "Yarın Gyruum'a ulaşmamız ne kadar sürer?" diye sordu.

"Gyruum?"

"Yarın oraya gideriz diye düşündüm," dedi, "köle ağıllarını yakmak için. Şahinleri alıp ava gidebiliriz."

"Eğer şafakta yola çıkarsak öğlen vakti orada oluruz," diye cevap verdi Ivarr.

Uğursuz kara bulutların toplanmış olduğu batıya doğru baktım. "Kötü hava geliyor," dedim.

Ivarr aygırının boynundaki bir at sineğini tokatladı, sonra kaşlarını çatarak yüksek kapıya baktı. "Piç kurusu bizimle konuşmak istemiyor."

"Yarın gitmek isterdim," dedi Guthred nazikçe.

"Orada hiçbir şey yok," dedim.

"Kjartan'ın köle ağılları orada," dedi Guthred, "onları yok etmemiz gerektiğini sen söyledin. Ayrıca eski manastırı da görmek istiyorum. Muhteşem bir yapı olduğunu duydum."

"O halde kötü hava geçtiğinde gidin," diye önerdim.

Guthred hiçbir şey söylemedi çünkü Clapa'nın salladığı dala karşılık olarak yüksek kapıdan aniden bir boru sesi duyuldu. Kapılar itilerek açıldı. Bir grup adam bize doğru at sürerken sessizce bekledik.

Onlara Kjartan önderlik ediyordu; uzun, kır bir ata binmişti. İri yarı bir adamdı. Geniş bir yüzü, uzun sakalı ve merakla bakan küçük gözleri vardı. Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi büyük bir savaş baltası taşıyordu. Üzerine bir çift kuzgun kanadı takılmış bir miğfer giymişti ve geniş omuzlarından kirli beyaz bir pelerin sarkıyordu. Birkaç adım ötede durdu. Bir süre hiçbir şey söylemeyerek sadece bize baktı. Gözlerinde korku aradım ama yoktu, kavgaya hazır görünüyordu. Yine de sessizliği bozduğunda sesi kısıktı. "Lord Ivarr," dedi, "Aed'i öldüremediğiniz için üzgünüm."

"Hayattayım," dedi Ivarr soğuk bir şekilde.

"Buna sevindim," dedi Kjartan, sonra uzun uzun bana baktı. Diğerlerinden ayrı bir yerde, onların biraz yukarısında, patikanın ağaçlarla kaplı tepeye yükselip boyuna indiği öteki tarafında duruyordum. Kjartan beni tanımış olmalıydı. Kendi oğlunun bir gözüne mal olan Ragnar'ın evlatlığı olduğumu

biliyordu. Beni görmezden gelip Ivarr'a bakmaya karar verdi. "Aed'i mağlup etmek için ihtiyacınız olan şey bir büyücüydü," dedi.

"Büyücü mü?" diye sordu Ivarr, bunu komik bulmuş gibi.

"Aed kadim büyüden korkar," dedi Kjartan. "Büyüyle kelle alabilen bir adama karşı asla savaşmaz."

Ivarr hiçbir şey söylemedi. Onun yerine dönüp bana baktı, böylece ölü kılıç ustasına ihanet ederek Kjartan'a büyüyle değil, eski bir düşmanla karşı karşıya olduğu konusunda güvence verdi. Kjartan'ın yüzündeki rahatlamayı gördüm. Aniden gürültülü bir şekilde, küçümsercesine güldü ama yine de beni görmezden geldi. Onun yerine Guthred'e dönüp "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben senin kralınım," dedi Guthred.

Kjartan tekrar güldü. Artık kara büyüyle karşı karşıya olmadığından emin olduğu için rahatlamıştı. "Burası Dunholm, evlat," dedi, "bizim bir kralımız yok."

"Yine de buradayım," dedi Guthred, hakaretten etkilenmeden, "ve kemiklerin Dunholm'un güneşinde ağarana kadar burada kalacağım."

Bu laf Kjartan'ı eğlendirdi. "Beni açlıktan öldürebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Sen ve rahiplerin? Siz buradasınız diye açlıktan öleceğimi mi sanıyorsunuz? Dinle, evlat. Nehirde balıklar ve gökyüzünde kuşlar var, bu yüzden Dunholm açlıktan ölmeyecek. Dünyayı kaos kaplayana kadar burada bekleyebilirsin ve ben senden daha iyi beslenmiş olurum. Bunu ona neden söylemediniz Lord Ivarr?" Ivarr sanki Guthred'in hırsları onu ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkti. "Peki," Kjartan sanki ona ihtiyaç duymayacağını ima edercesine baltayı omzuna dayadı, "bana ne teklif etmek için buradasın, evlat?"

"Adamlarını Gyruum'a götürebilirsin," dedi Guthred, "biz de sana gemi temin ederiz ve yelken açarsın. Halkın da seninle gelebilir, Northumbria'da kalmak isteyenler hariç."

"Kral olmaya çalışıyorsun çocuk," dedi Kjartan, sonra tekrar Ivarr'a baktı. "Ve sen de onun müttefiki misin?"

"Onun müttefikiyim," dedi Ivarr düz bir sesle.

Kjartan tekrar Guthred'e baktı. "Burayı seviyorum, evlat. Dunholm'u seviyorum. Rahat bırakılmaktan başka bir şey istemiyorum. Senin tahtını istemiyorum, toprağını istemiyorum, gerçi eğer varsa ve yeteri kadar güzelse kadınını isteyebilirim. Bu yüzden sana bir teklifte bulunacağım. Beni rahat bırak, ben de senin varlığını unutayım."

"Huzurumu bozuyorsun," dedi Guthred.

"Eğer burayı terk etmezsen senin huzuruna sıçarım, evlat," diye gürledi Kjartan, sesinde Guthred'i ürküten bir güç vardı.

"Yani teklifimi geri çeviriyorsun?" diye sordu Guthred. Bu yüzleşmeyi kaybetmişti ve bunu biliyordu.

Kjartan sanki dünyayı beklediğinden daha hüzünlü bir yer olarak bulmuş gibi başını salladı. "Sen buna kral mı diyorsun?" diye sordu Ivarr'a. "Eğer bir krala ihtiyacın varsa bir adam bul."

"Bu kralın oğlunun üzerine işeyecek kadar adam olduğunu duydum," dedim ilk kez konuşarak, "Sven'in ağladığını ve sürünerek uzaklaştığını duydum. Bir korkak yetiştirmişsin, Kjartan."

Kjartan baltayı bana doğrulttu. "Seninle işim var," dedi, "ama bugün seni bir kadın gibi bağırtacağım gün değil. O gün gelecek." Bana tükürdü, sonra atını döndürüp başka bir şey söylemeden yüksek kapıya doğru mahmuzladı. Adamları da onu takip etti.

Guthred onun gidişini izledi. Büyüye kasten ihanet eden Ivarr'a baktım. Dunholm düşerse onu tutmamın söylendiğini ve bu yüzden düşmemesini sağladığını tahmin ettim. Bana baktı, oğluna bir şeyler söylediğinde ikisi de güldü.

"İki gün içinde," dedi Guthred bana, "duvar üzerinde çalışmaya başlayacaksın. Onu yapman için sana iki yüz adam vereceğim."

"Neden yarın başlamıyoruz?" diye sordum.

"Çünkü Gyruum'a gidiyoruz, o yüzden. Avlanacağız!"

Omuz silktim. Kralların kaprisleri vardır ve bu kral avlanmak istiyordu.

Cuncacester'a geri döndüğümüzde Jænberht ve Ida adındaki iki keşişin Ivarr'dan sağ kalanları aramaktan döndüklerini öğrendik. "Kimseyi bulabildiniz mi?" diye sordum attan inerken.

Jænberht sanki soru onu şaşırtmış gibi bana baktı, sonra Ida aceleyle başını salladı. "Kimseyi bulamadık," dedi.

"Yani vaktinizi boşa harcadınız," dedim.

Jænberht bunun üzerine pis pis sırıttı ya da belki de sırıttığını düşünmeme neden olan onun çarpık ağzıydı, sonra her iki adam da Guthred'e yolculuklarını anlatmaları için çağrıldı, ben de Hild'in yanına gidip ona Hristiyanların lanet okuyup okumadıklarını sordum, eğer okuyorlarsa o zaman Ivarr'a karşı lanet okuması gerekiyordu. "Şeytanını onun üzerine sal," dedim.

O gece Guthred bir ziyafet vererek moralimizi düzeltmeye çalıştı. Başrahip Eadred'in kilisesini inşa ettiği tepenin aşağısındaki vadide bir çiftlik ele geçirmişti ve o sabah Kjartan ile karşılaşan tüm adamları davet etti. Bize haşlanmış koyun eti, taze alabalık, bira ve iyi ekmek ikram etti. Yemekten sonra bir arpçı çaldı, ben de Alfred'in arpçı kılığında

Cippanhamm'a girişini anlattım. Çok kötü bir müzisyen olduğu için bir Dan'ın onu nasıl dövdüğünü anlatarak onları güldürdüm.

Başrahip Eadred de konuklardan biriydi ve Ivarr ayrıldığında akşam duası okumayı teklif etti. Hristiyanlar ateşin etrafında toplandılar. Gisela çiftliğin kapısının yanında benimle kaldı. Kemerinde kuzu derisinden bir kese vardı. Eadred duasını okurken keseyi açıp içinden yün iplikle bağlanmış bir demet sopa çıkardı. Çubuklar ince ve beyazdı. Onları fırlatıp fırlatamayacağını sorar gibi bana baktı. Başımla onayladım. Çubukları havaya kaldırdı, gözlerini kapattı ve sonra onları fırlattı.

Çubuklar etrafa dağıldı. Yüzü ateşin sönmekte olan alevleri tarafından keskin bir şekilde gölgelenmiş olan Gisela çubukların yanında diz çöktü. Karmakarışık çubuklara uzun süre baktı, bir iki kez başını kaldırıp bana baktı ve aniden ağlamaya başladı. Omzuna dokundum. "Ne oldu?" diye sordum.

Çığlık attı. Başını dumanlı kirişlere doğru kaldırıp feryat etti. "Hayır!" diye bağırınca Eadred şaşırarak sustu. "Hayır!" Hild aceleyle ateşin yanına gelip ağlayan kıza sarıldı ama Gisela kendini kurtardı ve tekrar rün çubuklarının üzerine eğildi. "Hayır!" diye bağırdı üçüncü kez.

"Gisela!" Ağabeyi onun yanına çömeldi. "Gisela!"

Gisela ona dönüp yüzüne bir tokat attı, sonra yaşamak için yeterli nefes bulamıyormuş gibi kesik kesik solumaya başladı. Yanağı kıpkırmızı olan Guthred çubukları topladı.

"Bunlar pagan büyüsü lordum," dedi Eadred, "menfur şeyler."

"Götür onu," dedi Guthred Hild'e, "kulübesine götür." Hild, Gisela'nın feryatlarından etkilenen iki hizmetkâr kadının yardımıyla onu alıp götürdü.

"Şeytan büyücülüğünü cezalandırıyor," diye üsteledi Eadred.

"Ne gördü?" diye sordu Guthred bana.

"Söylemedi."

Bana bakmaya devam etti. Bir an için gözlerinde yaşlar gördüğümüm düşündüm, sonra aniden arkasını dönüp rün çubuklarını ateşin üzerine bıraktı. Çubuklar hızla çatırdadı ve alevleri ağaca doğru sıçradı, sonra da kararmış çizgilere dönüştüler. "Hangisini tercih edersin," diye sordu Guthred bana, "şahin mi yoksa atmaca mı?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Yarın avlandığımızda," diye açıkladı, "hangisini tercih edersin?"

"Şahin," dedim.

"O zaman yarın İvinti ile avlanabilirsin," dedi kuşlarından birinin adını söyleyerek.

"Gisela hasta," dedi Hild o gece bana, "ateşi var. Et yememeliydi."

Ertesi sabah Ulf'un adamlarının birinden bir dizi rün çubuğu aldım. Siyah çubuklardı, yanmış beyaz çubuklardan daha uzundu ve onlara iyi para ödedim. Onları Gisela'nın kulübesine götürdüm ama kadınlarından biri Gisela'nın bir kadın hastalığına yakalandığını ve beni göremeyeceğini söyledi. Çubukları ona bıraktım. Geleceği anlatıyorlardı ve onları kendim atsaydım daha iyi, çok daha iyi yapmış olurdum. Onun yerine avlanmaya gittim.

Sıcak bir gündü. Batıda hâlâ kara bulutlar vardı ama yaklaşmış gibi görünmüyorlardı ve güneş öylesine yakıcıydı ki sadece bizi korumak için at binen birkaç asker zırh giymişti. Düşmanlarla karşılaşmayı beklemiyorduk. Guthred bize önderlik ediyordu, Ivarr ve oğlu yanındaydı, Ulf da oradaydı ve bir zamanlar Gyruum'da katledilen keşişler için dua et-

meye gelen iki keşiş, Jænberht ve Ida da oradaydı. Onlara Yaşlı Ragnar'ın işi olan katliamda hazır bulunduğumu söylemedim. Sebebi vardı. Keşişler Danları öldürmüş, Ragnar da onları cezalandırmıştı, ancak bugünlerde keşişlerin masumca dua ettikleri ve günahsız şehitler olarak öldükleri anlatılıyor. Gerçekte onlar kötü niyetli kadın ve çocuk katilleriydi ama rahipler masal anlatırken gerçeğin ne şansı olabilirdi ki?

Guthred o gün son derece mutluydu. Durmadan konuşuyor, kendi şakalarına gülüyor, hatta Ivarr'ın kafatasını andıran yüzünde bir gülümseme yaratmaya çalışıyordu. Ivarr oğluna şahincilikle ilgili tavsiyeler vermek dışında pek bir şey söylemedi. Guthred bana uçması için şahinini vermişti ama ilk başta bir şahinin avlanamayacağı ağaçlık bir araziden geçtik, bu yüzden onun atmacası avantajlıydı ve dalların arasından iki karga düşürdü. Atmacası her bir canlı öldürdüğünde Guthred sevinçten bağırıyordu. Nehrin kıyısındaki açık araziye ulaşana kadar şahin yükseklerden uçtu, sonra bir ördeğe saldırmak için hızla alçaldı ama ıskaladı ve ördek bir kızılağaç korusunun güvenliğine doğru uçtu. Guthred bana "Şanslı günün değil," dedi.

"Yakında hepimiz şanssız olabiliriz," dedim, batıda bulutların toplandığı yeri işaret ederek. "Fırtına çıkacak."

"Belki bu gece," dedi umursamazca, "ama hava kararana kadar çıkmaz." Atmacasını bir hizmetkâra vermişti, ben de şahini bir başkasına teslim ettim. Nehir artık solumuzdaydı. Gyruum'un manastırının yanmış taş binaları ileride, zeminin uzun tuzlu bataklıkların üzerinde yükseldiği nehir kıyısında inşa edilmişti. Sular çekilmişti ve sazdan balık tuzakları kısa bir mesafe doğuda denizle buluşan nehrin içine bırakılmıştı.

"Gisela'nın ateşi var," dedi Guthred bana.

"Duydum."

"Eadred Cuthbert'in yüzünü örten bezle ona dokunacağını, bunun onu iyileştireceğini söylüyor."

"Umarım iyileştirir," dedim usulca. Önümüzde Ivarr ve oğlu bir düzine yandaşlarıyla birlikte at sürüyorlardı. Şimdi dönerlerse Guthred ile beni katledebileceklerini düşündüm ve Ulf ile adamlarının bize yetişebilmesi için eğilip atını tuttum.

Guthred bunu yapmama izin verdi ancak eğlenmiş görünüyordu. "O bir düşman değil, Uhtred."

"Bir gün onu öldürmek zorunda kalacaksınız," dedim, "işte o gün güvende olacaksınız, lordum."

"Şu an güvende değil miyim?"

"Küçük bir ordunuz var, eğitimsiz bir ordu," dedim, "ve Ivarr tekrar adam toplayacak. Tekrar Northumbria'nın kralı olana kadar Dan kılıç ustaları, kalkan ustaları ve mızrak ustaları tutacak. Şu an güçsüz ama her zaman güçsüz olmayacak. Dunholm'u bu yüzden istiyor, çünkü orası ona gücünü geri kazandıracak."

"Biliyorum," dedi Guthred sabırla, "bunların hepsini biliyorum."

"Ve eğer Gisela'yı Ivarr'ın oğluyla evlendirirsen," dedim, "bu sana kaç adam getirir?"

Bana sertçe baktı. "Sen bana kaç adam getirebilirsin?" diye sordu ama cevabımı beklemedi. Bunun yerine atını mahmuzladı ve Kjartan'ın adamlarının salon olarak kullandığı yıkık manastıra çıkan yokuşu hızla tırmandı. Taş duvarların arasına sazdan bir çatı yapmışlardı, çatının altında bir ocak ve bir düzine uyku platformu vardı. Biz daha kuzeye giderken nehri geçmeden önce burada yaşayan adamlar Dunholm'a geri dönmüş olmalıydı çünkü salon uzun zamandır terk edilmişti. Ocak soğuktu. Tepenin ötesinde, manastır ile ucundaki eski

Roma kalesi arasındaki geniş vadide, sazdan çitlerle çevrilmiş alanlardan ibaret köle ağılları vardı. Hepsi terk edilmişti. Eski kalede bazı insanlar yaşıyordu ve nehre akıncılar gelirse yakmaları gereken yüksek bir işaret kulesini bekliyorlardı. Hiçbir Dan, Kjartan'ın topraklarına baskın yapmayacağı için kulenin daha önce kullanıldığından şüpheliydim ama kulenin bulunduğu tepenin altında, Tine Nehri'nin denize doğru döndüğü yerde demirlemiş tek bir gemi vardı. Guthred geminin varlığına içerlemiş gibi, "Bakalım ne işi varmış," dedikten sonra hanedan askerlerine sazdan çitleri yıkıp sazdan çatıyla birlikte yakmalarını emretti. "Hepsini yakın!" diye emretti. Çalışmanın başlamasını izledi, sonra bana sırıttı. "Gemi neymiş, görelim mi?"

"Bir tüccar," dedim. Bir Dan gemisiydi, çünkü bu kıyıda başka türlüsü dolaşmazdı. Kesinlikle bir savaş gemisi değildi çünkü gövdesi herhangi bir savaşçı teknesinden daha kısa, kirişi ise daha genişti.

"O zaman ona burada artık ticaret yapılmadığını söyleyelim," dedi Guthred, "en azından köle ticareti yapılmadığını."

O ve ben doğuya doğru at sürdük. Bizimle bir düzine adam geldi. Ulf bunlardan biriydi, Ivarr ve oğlu da gelmişti, arkalarında da Guthred'i manastırı yeniden inşa etmeye başlaması için sıkıştıran Jænberht vardı.

"İlk olarak Aziz Cuthbert'in kilisesini bitirmeliyiz," dedi Guthred Jænberht'a.

"Ama buradaki manastır yeniden inşa edilmeli," diye ısrar etti Jænberht, "kutsal bir yer. En kutsal ve mübarek Bede burada yaşamış."

"Yeniden inşa edilecek," diye söz verdi Guthred, sonra atını kaidesinden devrilmiş ve artık yarısı toprağa gömülmüş, otlar ve yabani otlarla kaplanmış taş bir haçın yanında dur-

durdu. Güzel bir oyma eserdi; hayvanlar, bitkiler ve azizlerle doluydu. "Ve bu haç tekrar dikilecek," deyip nehrin geniş kıvrımına baktı. "Güzel bir yer," dedi.

"Öyle," diye onayladım.

"Eğer keşişler geri gelirse burayı tekrar müreffeh bir yer haline getirebiliriz," dedi. "Balık, tuz, ekinler, sığırlar. Alfred nasıl para buluyor?"

"Vergiler," dedim.

"Kiliseden de vergi alıyor mu?"

"Kiliseden vergi almaktan hoşlanmıyor," dedim, "ama işler güçleştiğinde bunu yapıyor. Sonuçta korunmak için ödemek zorundalar."

"Kendi parasını mı basıyor?"

"Evet, lordum."

Güldü. "Kral olmak karmaşık bir iş. Belki de Alfred'i ziyaret etmeliyim. Tavsiyesini istemek için."

"Buna memnun olurdu," dedim.

"Beni hoş karşılar mıydı?" diye sordu ihtiyatlı bir şekilde.

"Karşılardı."

"Bir Dan olmama karşın?"

"Bir Hristiyan olduğunuz için," dedim.

Bunu düşündü, sonra atını patikanın bir bataklığın içinden kıvrıldığı ve iki köylünün yılanbalığı tuzakları kurduğu küçük sığ bir dereyi geçtiği yere doğru sürdü. Yanlarından geçerken diz çöktüler. Guthred onları gülümseyerek selamladı ama başları öne eğik olduğu için ikisi de bunu görmedi. Demirli gemiden dört adam kıyıya doğru ilerliyordu. Hiçbirinin silahı yoktu, sanırım sadece bizi selamlamaya ve zarar vermek istemediklerine dair güvence vermeye gelmişlerdi. "Söylesene," dedi Guthred aniden, "Alfred Hristiyan olduğu için mi farklı?"

"Evet," dedim.

"Ne şekilde?"

"İyi olmaya kararlı, lordum," dedim.

"Bizim dinimiz," dedi, bir an vaftiz edildiğini unutarak, "bunu yapmaz, değil mi?"

"Yapmaz mı?"

"Odin ve Thor cesur olmamızı istiyor, onlara saygı duymamızı; ama iyi olmamızı istemiyorlar." dedi,

"Hayır," diye kabul ettim.

"Öyleyse Hristiyanlık farklı," diye devam etti, sonra patikanın alçak bir kum ve çakıl tepesiyle son bulduğu yerde atını dizginledi. Dört adam yüz adım ötede, kayalığın uzak ucunda bekliyordu. "Bana kılıcını ver," dedi Guthred aniden.

"Kılıcımı mı?"

Sabırla gülümsedi. "O denizciler silahlı değil, Uhtred. Gidip onlarla konuşmanı istiyorum, o yüzden kılıcını ver."

Sadece Yılan Nefesi ile silahlanmıştım. "Silahsız olmaktan nefret ederim," diye cılız bir itirazda bulundum.

"Nezaketen, Uhtred," diye ısrar etti Guthred, elini uzatarak.

Kıpırdamadım. Daha önce bir lordun sıradan denizcilerle konuşmadan önce nezaketen kılıcını çıkarmasının istendiğini duymamıştım. Guthred'e baktım ve arkamdan kınlarından çıkan kılıçların sesini duydum.

"Kılıcı bana ver," dedi Guthred, "sonra adamlara doğru yürü. Atını ben tutarım."

Etrafıma baktığımı, arkamdaki bataklığı ve önümdeki çakıllı tepeyi gördüğümü hatırlıyorum. Atımı mahmuzlayıp dörtnala gidebileceğimi düşünüyordum ama Guthred uzanıp dizginlerimi kavradı. Zoraki bir ses tonuyla "Onları benim için selamla," dedi.

Dizginleri elinden koparıp dörtnala uzaklaşabilirdim ama o sırada Ivarr ve oğlu etrafımı sardı. Her iki adam da kılıçlarını çekmişti ve Ivarr'ın aygırı Witnere'in önünü kesti. Atı sakinleştirdim. "Ne yaptınız lordum?" diye sordum Guthred'e.

Bir kalp atışı boyunca konuşmadı. Aslında bana bakmaktan aciz görünüyordu ama sonra cevap verdi. "Bana Alfred'in krallığını korumak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemiştin," dedi. "Ben de bunu yapıyorum."

"Peki neymiş o?"

Mahcup olmuş görünme nezaketini gösterdi. "Bebbanburglu Ælfric Dunholm'u ele geçirmek için birlikler getiriyor," dedi. Ona öylece bakakaldım. "Bana sadakat yemini etmek için geliyor," diye devam etti Guthred.

"Ben size sadakat yemini ettim," dedim buruk bir şekilde.

"Ben de seni özgür bırakmaya söz verdim," dedi, "şimdi bunu yapıyorum."

"Yani beni amcama veriyorsunuz?" diye sordum.

Başını salladı. "Amcanın bedeli senin hayatındı, ama bunu kabul etmedim. Uzaklara gitmen gerekiyor, Uhtred. Hepsi bu. Çok uzaklara gitmen gerekiyor. Sürgününe karşılık birçok savaşçısı olan bir müttefik kazanıyorum. Haklıydın. Savaşçılara ihtiyacım var. Bebbanburglu Ælfric onları temin edebilir."

"Peki bir sürgün neden silahsız gitmek zorunda?" diye sordum, Yılan Nefesi'nin kabzasına dokunarak.

"Kılıcı bana ver," dedi Guthred. Ivarr'ın iki adamı arkama geçti, onlar da kılıçlarını çekmişti.

"Neden silahsız gitmek zorundayım?" diye sordum.

Guthred önce gemiye, sonra bana baktı. Söylenmesi gerekeni söylemek için kendini zorladı. "Silahsız gideceksin," dedi

bana, "çünkü ben neysem sen de öyle olmalısın. Dunholm'un bedeli budur."

Bir kalp atışı boyunca ne nefes alabildim ne de konuşabildim. Kendimi onun ne demek istediğini bildiğime ikna etmem bir anımı aldı. "Beni köle olarak mı satıyorsun?" diye sordum.

"Tam tersine," dedi, "seni köleleştirmek için para ödedim. O yüzden Tanrı yanında olsun, Uhtred."

O zaman Guthred'den nefret ettim ancak küçük bir parçam onun acımasız davrandığını ve bunun kral olmanın bir parçası olduğunu kabul etti. Ona iki kılıç sağlayabilirdim, daha fazlasını değil, ama amcam Ælfric ona üç yüz kılıç ve mızrak getirebilirdi. Guthred seçimini yapmıştı. Sanırım bu doğru bir seçimdi ve ben bunun geldiğini göremeyecek kadar aptaldım.

"Git," dedi Guthred daha sert bir sesle. İntikam yemini ederek topuklarımı geriye attım. Witnere ileri atıldı ama hemen ardından Ivarr'ın atı tarafından dengesi bozuldu, bu yüzden ön dizleri tökezledi ve boynunun üzerine doğru fırladım. "Onu öldürmeyin!" diye bağırdı Guthred. Ivarr'ın oğlu kılıcının kabzasını kafama vurunca düştüm. Ayağa kalktığımda Witnere Ivarr'ın ellerinde güvendeydi ve Ivarr'ın adamları kılıçlarını boynuma dayamıştı.

Guthred kımıldamadı. Sadece beni izliyordu. Arkasında, çarpık yüzünde bir gülümsemeyle Jænberht vardı, işte o zaman anladım. "Bunu o piç mi ayarladı?" diye sordum Guthred'e.

"Jænberht Kardeş ve Ida Kardeş amcanın hane halkından," diye itiraf etti Guthred.

O zaman ne kadar aptal olduğumu anladım. İki keşiş Cair Ligualid'e gelmişti ve o zamandan beri kaderimi müzakere ediyorlardı, ben ise bundan habersizdim.

Deri yeleğimin üzerindeki tozu silkeledim. "Bana bir iyilik bahşedin, lordum," dedim.

"Eğer elimden gelirse."

"Atımı ve kılıcımı Hild'e verin. Bana ait her şeyi ona verin ve onları benim için saklamasını söyleyin."

Duraksadı. "Geri gelmeyeceksin, Uhtred," dedi kibarca.

"Bana bu iyiliği bahşedin, lordum," diye ısrar ettim.

"Bunu yapacağım," diye söz verdi Guthred, "ama önce kılıcı bana ver."

Yılan Nefesi'nin kemerini çözdüm. Onu çekip güzel bıçağını etrafıma göstermeyi düşündüm ama göz açıp kapayıncaya kadar ölürdüm, bu yüzden kabzasını öpüp onu Guthred'e teslim ettim. Ardından, bir savaşçının işaretleri olan kol halkalarını çıkarıp ona uzattım. "Bunları Hild'e verin," dedim.

"Vereceğim," dedi, halkaları aldı, sonra beni bekleyen dört adama baktı. "Bu adamları Kont Ulf buldu," dedi Guthred, bekleyen köle tacirlerini başıyla işaret ederek, "senin kim olduğunu bilmiyorlar, sadece seni götüreceklerini biliyorlar." Bu anonimlik bir tür hediyeydi. Köle tacirleri Ælfric'in beni ne kadar çok istediğini ya da Zalim Kjartan'ın gözlerim için ne kadar ödeyeceğini bilselerdi, bir hafta bile yaşayamazdım. "Şimdi git," diye emretti Guthred.

"Beni gönderebilirdin," dedim ona acı acı.

"Amcanın bir bedeli var," dedi Guthred, "bu da o bedel. Senin ölmeni istiyordu ama onun yerine buna razı oldu."

Onun ötesine, batıda dağlar gibi yığılmış kara bulutların olduğu yere baktım. Bulutlar çok daha yakın ve karanlıktı, taze bir rüzgâr havayı serinletiyordu. "Siz de gitmelisiniz lordum," dedim, "çünkü fırtına yaklaşıyor."

Hiçbir şey söylemedi. Uzaklaştım. Kader amansızdır. Hayat ağacının kökündeki üç dokumacı hayatımı talihli kılan altın ipliğin sonuna geldiğine karar vermişti. Çizmelerimin çakılların üzerinde çıtırdadığını ve beyaz martıların özgürce uçtuğunu hatırlıyorum.

Dört adam hakkında yanılmıştım. Kılıç ya da mızrakla değil, kısa sopalarla silahlanmışlardı. Guthred ve Ivarr benim uzaklaşmamı izlerken onlar da benim onlara doğru gelmemi izlediler. Ne olacağını biliyordum. Direnmeye çalışmayarak onlara doğru yürüdüm. İçlerinden biri öne çıkıp karnıma vurarak tüm nefesimi kesti, bir diğeri de başımın yan tarafına vurunca çakıl taşlarının üzerine düştüm, sonra tekrar vurdular. Gerisini hatırlamıyorum. Northumbria'nın bir lorduydum, bir kılıç ustasıydım, Ubba Lothbrokson'u denizin kıyısında öldüren ve Beyaz Atlı Svein'ı deviren adamdım; şimdi ise bir köle olmuştum.

İkinci Kısım

Kırmızı Gemi

5

GEMİ KAPTANININ, YANİ EFENDİMİN ADI SVERRİ RAVNSON'DU. Beni sopalarla karşılayan dört adamdan biri oydu. Benden bir baş kısa, on yaş büyük ve iki kat daha genişti. Kürek ucu gibi yassı bir yüzü, kırılmış bir burnu, tel tel grilerle bezeli siyah bir sakalı, üç dişi vardı ve boynu yoktu. Tanıdığım en güçlü adamlardan biriydi. Fazla konuşmazdı.

O bir tüccardı ve gemisinin adı da *Tüccar*'dı. Dayanıklı bir gemiydi, sağlam inşa edilmişti, on altı kürekçiye yetecek kadar küreği vardı. Gerçi ben Sverri'nin mürettebatına katıldığımda sadece on bir kürekçisi vardı, bu yüzden sayıyı dengelememden memnun olmuştu. Kürekçilerin hepsi köleydi. Beş özgür mürettebat küreğe hiç dokunmazdı, sadece Sverri'yi dümen küreğinde rahatlatmak, çalıştığımızdan ve kaçmadığımızdan emin olmak ve ölürsek cesetlerimizi denize atmak için oradaydılar. İkisi Sverri gibi Nors, ikisi Dan ve beşincisi de Hakka adında bir Friz'di. Prangaları ayak bileklerime perçinleyen de Hakka'ydı. Önce güzel giysilerimi çıkarıp sadece gömleğimi bıraktılar. Bana bir çift bitli pantolon verdiler. Ayak bileklerimi zincirleyen Hakka, gömleğimi sol omzumdan yırtıp kısa bir bıçakla üst kolumun etine büyük bir "K" harfi kazıdı. Dirseğime kadar akan kan batıdan gelen yağmurun ilk birkaç damlasıyla seyreldi. "Derini yakmalıydım," dedi Hakka, "ama gemi ateş yakılacak yer değil."

Sintineden* çepel toplayıp yeni açılan kesiğe sürdü. O yara kötüleşti, irin akıttı ve beni ateşlendirdi, ama iyileştiğinde kolumda Sverri'nin izi kaldı. Bugün bile o izi taşıyorum.

Köle damgasının iyileşmesi için neredeyse hiç zaman yoktu, çünkü o ilk gece hepimiz ölümle burun buruna geldik. Rüzgâr aniden sert esmeye başladı ve nehri küçük, aceleci beyaz dalgalarla doldurdu. *Tüccar* çapa halatını salladı, rüzgâr şiddetini artırdı ve yağmur yatay olarak yağmaya başladı. Gemi sarsılıyor ve titriyordu. Gelgit çekildiğinden rüzgâr ve akıntı bizi kıyıya sürüklemeye çalışıyordu, sonunda muhtemelen gemiyi sadece ağırlığıyla tutan büyük bir taş halkadan başka bir şey olmayan çapa sürüklenmeye başladı. "Kürekler!" diye bağırdı Sverri, rüzgârın ve akıntının baskısına karşı kürek çekmemizi istediğini düşündüm ama bunun yerine bizi çapaya bağlayan titrek deri halatı kesti ve *Tüccar* sıçradı. "Kürek çekin, piç kuruları!" diye bağırdı Sverri, "kürek çekin!"

"Kürek çekin," diye tekrarladı Hakka, kırbacını üzerimize vurarak. "Kürek çekin!"

"Yaşamak istiyor musunuz?" diye böğürdü Sverri, rüzgârın sesini bastırarak.

Bizi denize götürdü. Nehirde kalsaydık karaya sürüklenecektik ama güvende olacaktık çünkü gelgit azalıyordu ve bir sonraki yüksek gelgit bizi yüzdürecekti ama Sverri'nin ambarında yük vardı ve karaya otururs a Gyruum'un barakalarında yaşayan asık suratlı insanlar tarafından yağmalanacağından korkuyordu. Karada öldürülmektense denizde ölmeyi göze almanın daha iyi olacağını düşündü ve bizi rüzgâr, karanlık ve sudan oluşan gri bir kaosa sürükledi. Nehir ağzından kuzeye dönüp kıyıya sığınmak istiyordu. Bu o kadar da kötü bir

* Gemilerin makine ve yardımcı makine alt tankları, koferdamlar, ambarlar veya benzer bölümlerinde oluşan sızıntı su ve yağlı atık suların biriktiği bölümlerdir -ed.n.

fikir değildi çünkü karada kalıp fırtınayı atlatabilirdik ancak gelgitin gücünü hesaba katmamıştı. Omuzlarımıza vurulan kamçılara rağmen ne kadar kürek çeksek de tekneyi kıyıya çekemedik. Bunun yerine denize sürüklendik ve birkaç dakika içinde kürek çekmeyi bırakmak, kürek deliklerini tıkamak ve tekneden su boşaltmaya başlamak zorunda kaldık. Bütün gece sintineden su alıp denize attık. Bunun yorgunluğunu, kemiklerimi sızlatan bitkinliği ve altımızda kükreyerek bizi kaldıran o görünmez engin denizin korkusunu hatırlıyorum. Dalgalara yandan çarptığımızda alabora olacağımızı düşünmüştüm. Kürekler gövdede şakırdar, su kalçalarım hizasında çalkalanırken bir banka tutunduğumu hatırlıyorum, ama bir şekilde *Tüccar* yukarı doğru fırlamış, biz de tekneye dolan suyu yan taraftan boşaltmıştık. Neden batmadığımızı asla bilemeyeceğim.

Şafak bizi kızgın ama artık hırçın olmayan bir denizde yarı yarıya suya gömülmüş halde buldu. Görünürde kara yoktu. Prangalar gece boyunca derime battığı için ayak bileklerim kan içindeydi ama yine de kurtulmaya çalışıyordum. Başka kimse kımıldamadı. Henüz isimlerini bile öğrenemediğim diğer köleler banklara yığılmıştı ve mürettebat Sverri'nin dümen küreğine yapıştığı platformun altında toplanmıştı. Ben su kovalarını doldurup okyanusa geri dökerken onun karanlık gözlerinin beni izlediğini hissettim. Durmak istedim. Kanıyordum, yara bere içindeydim ve bitkin düşmüştüm ama zayıflık göstermeyecektim. Kova kova su döktüm, kollarım ağrıyordu, midem bozulmuştu, gözlerim tuzdan yanıyordu ve perişan haldeydim ama durmayacaktım. Sintinede kusmuk vardı ama bana ait değildi.

Sonunda Sverri beni durdurdu. Yanıma inerek kısa bir kırbaçla omuzlarıma vurunca bir bankın üzerine yığıldım. Bir

süre sonra iki adamı bize deniz suyuna bulanmış bayat ekmek ve bir tulum ekşi bira getirdi. Kimse konuşmadı. Rüzgâr deri halatları kısa direğe çarpıyor, dalgalar teknenin gövdesinde tıslıyordu. Rüzgâr sertti ve yağmur denizi dövüyordu. Çekiç muskamı sıkıca kavradım. Onu bana bırakmışlardı, çünkü öküz kemiğinden oyulmuş zavallı bir şeydi ve hiçbir değeri yoktu. Tüm tanrılara dua ettim. Njord'a kızgın denizinde yaşamama izin vermesi için dua ettim, diğer tanrılara intikam için dua ettim. Sverri ve adamlarının uyuması gerektiğini ve uyuduklarında onları öldürebileceğimi düşündüm ama onlardan önce ben uyudum, rüzgâr öfkesini kaybettiğinde ise hepimiz uyuduk. Bir süre sonra biz köleler tekmelenerek uyandırıldık ve yelkeni direğe çekerek yağmurun önünde doğunun gri kıyılarına doğru ilerledik.

Kürekçilerin dördü Sakson, üçü İskandinav, üçü Dan ve son adam da İrlandalıydı. Karşımdaki bankta oturuyordu. Nadiren konuştuğu için ilk başta İrlandalı olduğunu bilmiyordum. Sırım gibiydi; koyu tenli, siyah saçlıydı ve benden sadece bir yaş kadar büyük olmasına rağmen eski bir savaşçının savaş izlerini taşıyordu. Sverri'nin adamlarının bela olmasından korkarak onu nasıl izlediklerini fark ettim. O günün ilerleyen saatlerinde rüzgâr güneye döndüğünde ve bize kürek çekmemiz emredildiğinde İrlandalı öfkeli bir suratla kürek çekti. İşte o zaman ona adını sordum. Hakka hışımla inerek yüzüme deri bir kırbaçla vurdu. Burun deliklerimden kan aktı. Güldü, sonra acı belirtisi göstermediğim için sinirlenerek tekrar vurdu. "Konuşmuyorsun," dedi bana, "sen bir hiçsin."

"Nesin sen?" Cevap vermeyince bana tekrar daha sert vurdu. "Nesin sen?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye homurdandım.

"Konuştun!" diye hırlayıp tekrar vurdu. "Konuşmamalısın!" diye bağırdı yüzüme doğru ve kamçısıyla kafa derimi kesti. Kuralları çiğnemem için beni kandırdığından güldü ve pruvaya geri döndü. Böylece sessizlik içinde kürek çektik. Karanlıkta uyuduk, ama uyumadan önce prangalarımızı birbirine zincirlediler. Bunu her zaman yaparlardı ve zinciri geçiren adam önümüzde eğilirken herhangi birimiz dövüşmeye kalkışırsa diye bir adamın yayında her zaman bir ok olurdu.

Sverri bir köle gemisi işletmeyi biliyordu. O ilk günlerde, dövüşmek için bir şans aradıysam da bulamadım. Prangalar hiç çıkmadı. İskeleye yanaştığımızda dümen platformunun altındaki boşluğa girmemiz emredildi ve burası tahtalar çivilenerek kapatılırdı. Orada konuşabiliyorduk. Bu sayede diğer köleler hakkında bir şeyler öğrenebildim. Dört Sakson'un hepsi de Kjartan tarafından köle olarak satılmıştı. Çiftçiydiler ve içinde bulundukları durumdan dolayı Hristiyan Tanrı'ya lanet okuyorlardı. Norslar ve Danlar hırsızdı, kendi halkları tarafından köleliğe mahkûm edilmişlerdi ve hepsi de asık suratlı zalimlerdi. İrlandalı Finan hakkında çok az şey öğrendim çünkü ağzı sıkı, sessiz ve dikkatliydi. Aramızda en ufak tefek olan oydu ama güçlüydü, siyah sakalının ardında keskin hatlara sahip bir yüzü vardı. Saksonlar gibi o da bir Hristiyan'dı ya da en azından deri bir kayışa asılı parçalanmış tahta bir haç taşıyordu ve bazen sessizce dua ederken tahtayı dudaklarına götürerek öperdi. Pek konuşmazdı ama diğer köleler kadınlardan, yiyeceklerden ve geride bıraktıkları hayatlardan bahsederken onları dikkatle dinlerdi. Üç kölenin de kendileri hakkında yalan söylediklerini söyleyebilirim. Finan'ın sessiz kaldığı gibi ben de sessiz kaldım ancak o bazen diğerleri uyuduğunda kendi dilinde hüzünlü bir şarkı söylerdi.

Geminin ortasında, direğin hemen kıç tarafındaki derin ambara giden yükü yüklemek için karanlık hapishaneden çıkarılırdık. Mürettebat bazen limanda sarhoş olurdu ama içlerinden ikisi her zaman ayıktı ve başımızda nöbet tutarlardı. Bazen açıkta demirlediğimizde Sverri güvertede kalmamıza izin verirdi ve hiçbirimiz kaçmaya teşebbüs edemeyelim diye prangalarımızı birbirine zincirlerdi.

Tüccar ile ilk yolculuğum Northumbria'nın fırtınalı kıyılarından Frizya'ya oldu. Burada alçak adalar, kumsallar, gelgitler ve parıldayan çamur düzlüklerinden oluşan garip bir deniz manzarası gördük. Diğer dört geminin yük yüklediği sefil bir limana uğradık. Dört gemide de köleler çalışıyordu. *Tüccar'ın* ambarını yılan balığı derisi, tütsülenmiş balık ve susamuru postları ile doldurduk.

Frizya'dan güneye, Frank Krallığı'nda bir limana gittik. Orasının Frank Krallığı olduğunu öğrendim çünkü Sverri karaya çıkıp morali bozuk bir şekilde geri döndü. "Eğer bir Frank senin dostunsa," diye hırladı tayfasına, "komşun olmadığından emin olabilirsin." Ona baktığımı görüp eliyle vurarak taktığı gümüş ve kehribar yüzükle alnımı kesti. "Piç kurusu Franklar," dedi, "piç kuruları! Dar gelirli, kötü niyetli piç Franklar." O akşam dümen platformunun üzerinde duran rün çubuklarını attı. Tüm denizciler gibi Sverri de batıl inançları olan bir adamdı ve deri bir çantada bir dizi siyah rünü vardı. Platformun altında kilitliyken ince çubukların yukarıdaki güvertede takırdadığını duydum. Düşen çubukların oluşturduğu desene bakmış ve dizilişlerinde biraz umut bulmuş olmalıydı ki cimri, piç Franklarla kalmaya karar verdi. Üç günün sonunda kılıçlar, mızrak uçları, tırpanlar, savaş zırhları, porsuk ağacı kütükleri ve yapağıdan oluşan bir yük yüklediğimiz başarılı bir pazarlık yaptı. Kargoyu kuzeye, çok

kuzeye, Danların ve İsveçlilerin topraklarına götürüp orada sattık. Frank kılıçları çok değerliydi, porsuk ağacının kütükleri ise kar küreme bıçağı olarak kesilirdi. Sverri kazandığı parayla tekneyi demir cevheri ile doldurdu ve yükü tekrar güneye taşıdık.

Sverri köleleri idare etmekte ve para kazanmakta çok iyiydi. Sikkeler tekneye akıyordu ve hepsi de yük ambarında tutulan büyük ahşap bir kutuda saklanıyordu. Bir gün isimsiz bir sahile doğru yelken açarken, "Bunu elinize geçirmek istersiniz, değil mi?" diye alay etti. "Sizi deniz kaplumbağaları!" Onu soyacağımız düşüncesiyle hırçınlaşmıştı. "Beni kandırabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Önce ben sizi öldürürüm. Sizi boğarım. Boğulana kadar boğazınıza fok boku tıkarım." O söylenirken biz hiçbir şey söylemedik.

O sırada kış geliyordu. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama kuzeyde, Danimarka'ya doğru uzanan denizde bir yerlerdeydik. Son yükümüzü de teslim ettikten sonra yüksüz gemiyi kürek çekerek ıssız bir kumsala yürüttük, ta ki Sverri bizi sazlıklarla çevrili bir dereye götürene ve *Tüccar'ı* çamurlu bir kıyıda karaya çıkarana kadar. Gelgit yüksekti ve gemi gelgitin başlangıcında karaya oturmuştu. Derenin etrafında bir köy yoktu, sadece yosun kaplı sazlarla kaplı uzun ve alçak bir ev vardı. Çatı deliğinden dumanlar yükseliyordu. Martılar bağırdı. Evden bir kadın çıktı ve Sverri gemiden atlar atlamaz sevinç çığlıklarıyla ona doğru koştu. Sverri onu kollarına alıp etrafında döndürdü. Sonra üç çocuk koşarak geldi ve her birine bir avuç gümüş verip onları gıdıkladı, havaya fırlattı ve onlara sarıldı.

Sverri'nin kış için *Tüccar'ı* bırakacağı yer kesinlikle burasıydı. Bize geminin safrasını boşalttırdı; yelkenini, direğini ve donanımını söktürdü, sonra en yüksek gelgitlerden uzak durması için onu kütük makaralar üzerinde çektirdi. Ağır bir

tekneydi ve Sverri bir çift öküzle çekilmesine yardım etmesi için bataklığın karşısındaki bir komşusunu çağırdı. En büyük çocuğu, on yaşlarındaki oğlu, öküzün boynuzunu bize batırmaktan zevk alıyordu. Evin arkasında bir köle kulübesi vardı. Ağır kütüklerden yapılmıştı, çatısı bile kütüktendi, orada prangalarımızla uyurduk. Gündüzleri *Tüccar'ın* gövdesini temizlemek ve pislikleri, yabani otları ve midyeleri kazımak için çalışırdık. Sintinesindeki pislikleri temizledik, yağmurla yıkansın diye yelkeni açtık ve Sverri'nin kadınının kumaşı kemik iğnesi ve katgütle* onarmasını iştahla izledik. Kısa bacakları, dolgun kalçaları ve bir hastalık yüzünden çukurlaşmış yuvarlak yüzüyle tıknaz bir kadındı. Elleri ve kolları kırmızı ve soyulmuştu. Güzel sayılmazdı ama kadına hasret kalmıştık ve ona bakıyorduk. Bu Sverri'yi eğlendiriyordu. Bir keresinde bize dolgun beyaz memesini göstermek için elbisesini indirdi ve bizim şaşkın bakışlarımıza güldü. Gisela'yı hayal ettim. Onun yüzünü rüyalarıma çağırmaya çalıştım ama gelmedi ve onu hayal etmek teselli olmadı.

Sverri'nin adamları bize yulaf ezmesi, yılanbalığı çorbası, bayat ekmek ve balık yahnisi yedirdiler. Kar yağdığında bize çamurlu koyun postları attılar, biz de köle kulübesinde büzülüp rüzgârı dinledik ve kütüklerin arasındaki çatlaklardan karı izledik. Hava soğuktu, çok soğuktu. Saksonlardan biri öldü. Ateşi vardı. Beş gün sonra öldüğünde Sverri'nin iki adamı cesedini dereye taşıyıp buzun ötesine attı, böylece cesedi bir sonraki gelgitte yüzerek uzaklaştı. Çok uzakta olmayan ormanlar vardı ve birkaç günde bir ağaçlara götürülür, elimize baltalar verilir ve yakacak odun yapmamız söylenirdi. Prangalar kasıtlı olarak çok kısa yapılmıştı. Bu yüzden tam

* Katgüt, hayvan bağırsaklarının duvarlarında bulunan doğal liflerden hazırlanmış bir iplik türü -ed.n.

bir adım atamazdınız, ayrıca baltalarımız varken başımızda yaylarla ve mızraklarla nöbet tutarlardı. Baltayla muhafızlardan birine ulaşamadan öleceğimi biliyordum ama denemeye meyilliydim. Danlardan biri benden önce davrandı, döndü ve çığlık atarak beceriksizce onlara doğru koştu. Karnına bir ok saplandı, iki büklüm oldu ve Sverri'nin adamları onu yavaşça öldürdü. Her uzun an boyunca çığlık attı. Kanı metrelerce karı boyadı. Geri kalanımıza bir ders olsun diye çok yavaş bir şekilde öldü. Bu yüzden sadece ağaçları kestim, gövdelerini budadım, bir tokmak ve kamayla gövdeleri ayırdım, tekrar kestim ve köle kulübesine geri döndüm.

Finan ertesi gün, "Eğer o küçük piç çocuklar yanıma yaklaşacak olursa o pis yaratıkları boğarım, onları boğarım," dedi.

Hayretler içinde kalmıştım çünkü bu onun ağzından duyduğum en uzun cümleydi. "Onları rehin almak daha iyi," diye önerdim.

"Ama yaklaşmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar," dedi önerimi görmezden gelerek. Dancayı garip bir aksanla konuşuyordu. "Sen bir savaşçıydın," dedi.

"Ben bir savaşçıyım," dedim. İkimiz kulübenin dışında, karların eridiği bir ot yığınının üzerinde oturmuş, kör bıçaklarla ringa balıklarının bağırsaklarını çıkarıyorduk. Martılar etrafımızda çığlık atıyordu. Sverri'nin adamlarından biri uzun evin dışından bizi izliyordu. Dizlerinin üzerinde bir yay ve yanında bir kılıç vardı. Finan'ın benim bir savaşçı olduğumu nasıl tahmin ettiğini merak ettim, çünkü hayatım hakkında hiç konuşmamıştım. Gerçek adımı da açıklamamıştım, adımı Osbert sanmalarını tercih etmiştim. Osbert bir zamanlar gerçek adımdı, doğduğumda bana verilen ad, ama ağabeyim öldüğünde Uhtred adını almıştım çünkü babam en büyük oğlunun adının Uhtred olmasında ısrar etmişti. Ama *Tüccar*

gemisinde Uhtred ismini kullanmadım. Uhtred gururlu bir isimdi, bir savaşçının ismiydi ve kölelikten kurtulana kadar bunu bir sır olarak saklayacaktım. "Benim bir savaşçı olduğumu nereden anladın?" diye sordum Finan'a.

"Çünkü o piçleri izlemekten asla vazgeçmiyorsun," dedi. "Onları nasıl öldüreceğini düşünmekten asla vazgeçmiyorsun."

"Sen de aynısın," dedim.

"Bana Çevik Finan derlerdi," dedi, "çünkü düşmanların etrafında dans ederdim. Dans eder ve öldürürdüm. Dans eder ve öldürürdüm." Başka bir balığın karnını yarıp sakatatını iki martının kapıştığı karların üzerine fırlattı. "Bir zamanlar," diye devam etti öfkeyle, "beş mızrağım, altı atım, iki kılıcım, parlak bir zırhım, bir kalkanım ve ateş gibi parlayan bir miğferim vardı. Saçları beline kadar dökülen ve gülümsemesiyle öğle güneşini bile söndürebilen bir kadınım vardı. Şimdi ringa balığı temizliyorum." Bıçağıyla bir kesik attı. "Ve bir gün buraya geri dönüp Sverri'yi öldüreceğim, kadınını bececeğim, piç çocuklarını boğacağım ve parasını çalacağım." Acı bir kahkaha attı. "Hepsini burada tutuyor. Bütün o parayı. Hepsi gömülü."

"Bundan emin misin?"

"Onunla başka ne yapacak? Onu yiyemez çünkü gümüş sıçmıyor, değil mi? Hayır, para burada."

"Burası neresiyse," dedim.

"Jutland," dedi. "Kadın bir Dan. Buraya her kış geliriz."

"Kaç kıştır?"

"Bu üçüncü kışım," dedi Finan.

"Sen nasıl yakaladı?"

Temizlenmiş bir balığı daha sazdan sepete attı. "Bir savaş oldu. Norslara karşıydık ve piçler bizi yendi. Ben esir alındım ve o piçler beni Sverri'ye sattı. Peki ya sen?"

"Lordum tarafından ihanete uğradım."

"Yani öldürülecek bir piç daha, ha? Benim lordum da bana ihanet etti."

"Nasıl?"

"Benden fidye istemedi. Kadınımı istiyordu, anlıyor musun? Bu yüzden gitmeme izin verdi, bu iyiliğinin karşılığında ölmesi ve karılarının kazıklı hummaya yakalanması, sığırlarının delibaş olması, çocuklarının kendi boklarında çürümesi, ekinlerinin solması ve tazılarının boğulması için dua ediyorum." Sanki öfkesi kontrol edilemeyecek kadar büyükmüş gibi ürperdi.

Kar yerine sulu kar yağdı ve deredeki buz yavaş yavaş eridi. Bir önceki kış kesilmiş ladin ağacından yeni kürekler yaptık. Kürekler şekillenene kadar buzlar erimişti. Araziyi gri sisler kapladı ve sazlıkların kenarlarında ilk çiçekler göründü. Güneş sabah ayazını eritirken balıkçıllar sığ sularda geziniyordu. Bahar geliyordu. *Tüccar'ı* sığır kılı, katran ve yosunla kapladık. Onu temizleyip denize indirdik, safrasını sintinesine geri koyduk, direği sabitledik ve temizlenip onarılmış olan yelkeni serenine doğru eğdik. Sverri karısını kucakladı, çocuklarını öptü ve bize doğru yürüdü. Mürettebatından iki kişi onu gemiye çekti, biz de küreklere asıldık.

"Asılın, piç kuruları," diye bağırdı, "asılın!"

Küreklere asıldık.

Öfke sizi hayatta tutabilir ama bir yere kadar. Hasta olduğum, kürek çekemeyecek kadar güçsüz hissettiğim zamanlar oldu ama çektim çünkü bocalarsam güverteden aşağı atılacaktım. Kusarken kürek çektim, terlerken kürek çektim; titrerken ve her kasım ağrırken kürek çektim. Yağmurda, güneşte, rüzgârda ve sulu karda kürek çektim. Ateşim çıktığını ve öleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Hatta ölmek istedim

ama Finan bana küfretti. "Sen zayıf bir Sakson'sun," diye kışkırttı beni, "zayıfsın. Acınacak haldesin, seni Sakson pisliği." Homurdanarak karşılık verdiğimde bana tekrar hırladı, bu sefer daha yüksek sesle, Hakka'nın pruvadan duyabileceği şekilde. "Senin ölmeni istiyorlar, piç kurusu," dedi Finan, "o yüzden yanıldıklarını kanıtla. Asıl küreklere, seni zayıf Sakson piçi, asıl." Hakka konuştuğu için ona vurdu. Başka bir sefer aynısını Finan için ben yaptım. Onu kucağıma aldığımı ve parmaklarımla ağzına yulaf ezmesi koyduğumu hatırlıyorum. "Yaşa piç kurusu," dedim ona, "bu götlerin bizi yenmesine izin verme. Yaşa!" Yaşadı.

Bir sonraki yaz kuzeye gittik, yosunlar ve huş ağaçları arasından kıvrılan bir nehre girdik, o kadar kuzeyde bir yerdi ki gölgeli yerlerde hâlâ kar birikintileri görünüyordu. Huş ağaçlarının arasındaki bir köyden ren geyiği postu satın alıp onları denize geri taşıdık ve mors dişleri, balina kemiği ile takas ettik, sonra bunları da amber ve kuş tüyü ile takas ettik. Malt ve fok derisi, kürk, tuzlu et, demir cevheri ve yapağı taşıdık. Kayalarla çevrili bir koyda, bileme taşına dönüştürülecek arduvazları yüklemek için iki gün harcadık. Sverri arduvazları geyik boynuzundan yapılmış taraklarla, büyük fok derisi ip kangallarıyla ve bir düzine ağır bronz külçeyle takas etti. Tüm bunları Jutland'e geri götürdük ve büyük bir ticaret limanı olan Haithabu'ya gittik. Liman o kadar büyüktü ki bir köle yerleşkesi vardı. Oraya götürüldük. Mızrakçılar ve yüksek duvarlar tarafından korunduğumuzdan içeride serbest bırakıldık.

Finan yerleşkede bazı İrlandalı dostlar buldu, ben de Doğu Anglia kıyılarından bir Dan tarafından esir alınmış bir Sakson keşfettim. Sakson Kral Guthrum'un Doğu Anglia'ya geri döndüğünü, kendisine Æthelstan adını verdiğini ve kiliseler inşa ettiğini söyledi. Bildiği kadarıyla Alfred hâlâ

hayattaydı. Doğu Anglia Danları Wessex'e saldırmaya çalışmamışlardı ama yine de Alfred'in sınırlarında kaleler inşa ettiğini duymuştu. Alfred'in Dan rehineleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden bana Ragnar'ın serbest bırakılıp bırakılmadığını söyleyemezdi. Guthred veya Northumbria'dan da haber almamıştı, bu yüzden yerleşkenin ortasında durup bağırarak bir soru sordum: "Burada Northumbria'dan kimse var mı?" Adamlar bön bön bana baktı. "Northumbria?" diye bağırdım tekrar ve bu kez bir kadın, erkeklerin yerleşkesini kadınlarınkinden ayıran parmaklığın uzak tarafından seslendi. Erkekler parmaklıklara doluşmuş, aralıklardan kadınlara bakıyorlardı. İki tanesini kenara iterek bana seslenen kadına "Northumbria'dan mısın?" diye sordum.

"Onhripum'dan," dedi bana. On beş yaşında bir Sakson'du ve Onhripum'dan bir tabakçının kızıydı. Babasının Kont Ivarr'a borcu vardı. Ivarr borcunu ödemek için kızı alıp Kjartan'a satmıştı.

Başta, yanlış duyduğumu sandım. "Kjartan'a mı?" diye sordum.

"Kjartan'a," diye cevap verdi boğuk bir sesle, "bana tecavüz eden Kjartan'a, sonra beni bu piç kurularına sattı."

"Kjartan hayatta mı?" diye sordum, şaşırmış olarak.

"Yaşıyor," dedi.

"Ama etrafı kuşatılmıştı," diye itiraz ettim.

"Ben oradayken değil," dedi.

"Peki Sven? Oğlu?"

"O da bana tecavüz etti," dedi.

Sonra, çok sonra, tüm hikâyeyi birleştirebildim. Guthred ve Ivarr, amcam Ælfric'in de katılımıyla Kjartan'ı aç bırakarak boyun eğdirmeye çalışmışlardı ama kış sert geçmiş, orduları hastalıktan kırılmıştı. Kjartan üçüne de haraç ödemeyi tek-

lif etmiş, onlar da gümüşlerini kabul etmişti. Guthred ayrıca Kjartan'ın kilise mensuplarına saldırmayı bırakacağına dair bir söz almıştı. Bir süre için bu söz tutulmuştu ancak kilise çok zengin, Kjartan ise çok açgözlüydü. Bir yıl içinde söz bozuldu ve bazı keşişler öldürüldü ya da köleleştirildi. Kjartan'ın Guthred, Ælfric ve Ivarr'a vermesi gereken yıllık haraç bir kez ödenmiş ve bir daha asla ödenmemişti. Yani hiçbir şey değişmemişti. Kjartan birkaç ay boyun eğmiş, sonra düşmanlarının gücünü ölçmüş ve onları zayıf bulmuştu. Onhripumlu tabakçının kızı Gisela hakkında hiçbir şey bilmiyordu, adını bile duymamıştı, belki de ölmüştür diye düşündüm ve o gece umutsuzluğa kapıldım. Ağladım. Hild'i hatırladım. Ona ne olduğunu merak ettim, onun için korktum ve Gisela ile kayın ağaçlarının altında onu öptüğüm o geceyi hatırladım. Boşa çıkan tüm hayallerimi düşünüp ağladım.

Wessex'te bir kadınla evlenmiştim. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve gerçeği söylemek gerekirse hiçbir şey umurumda değildi. Ölüm küçük oğlumu elimden almıştı, Iseult'ü elimden almıştı. Hild'i kaybetmiştim, Gisela ile tüm şansımı kaybetmiştim. O gece kendime acıyarak kulübede oturdum. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü gören Finan da ağladı. Ona evini hatırlattığımı biliyordum. Öfkemi yeniden alevlendirmeye çalıştım çünkü sizi hayatta tutacak olan sadece öfkedir ama öfkelenmedim. Onun yerine ağladım. Durmadan ağladım. Umutsuzluğun, kaderimin güçten düşene kadar kürek çekip sonra da denize atılmak olduğunu bilerek ağladım.

"Sen ve ben," dedi Finan, sonra durakladı. Karanlıktı. Yaz mevsimi olmasına rağmen soğuk bir geceydi.

"Sen ve ben?" diye sordum, gözyaşlarımı dindirme çabasıyla gözlerimi kapayarak.

"Kılıçlar elimizde, dostum," dedi, "sen ve ben. Bu olacak." Özgür olacağımızı, intikamımızı alacağımızı kastediyordu.

"Hayaller," dedim.

"Hayır!" dedi Finan öfkeyle. Sürünerek yanıma geldi ve elimi iki elinin arasına aldı. "Sakın pes etme," diye hırladı bana. "Biz savaşçıyız, sen ve ben, biz savaşçıyız!" Bir savaşçıydım, diye düşündüm. Bir zamanlar zırh ve miğfer içinde parlıyordum ama şimdi bitlenmiş, pis, zayıf ve ağlamaklıydım. "İşte," dedi Finan elime bir şey tutuşturarak. Kargo olarak taşıdığımız geyik boynuzu taraklardan biriydi. Bir şekilde onu çalıp paçavralarının arasına saklamayı başarmıştı. "Asla pes etme," dedi bana. Tarağı neredeyse belime kadar uzayan saçlarımı çözmek için kullandım. Taradım, düğümleri kopardım, dişlerdeki bitleri ayıkladım. Ertesi sabah Finan düzelmiş saçlarımı ördü, ben de onun için aynısını yaptım. "Kabilemde savaşçılar saçlarını böyle örer," diye açıkladı, "sen ve ben savaşçıyız. Köle değiliz, savaşçıyız!" Zayıf ve kirliydik, her tarafımız yırtık pırtıktı ama umutsuzluk denizdeki bir fırtına gibi geçmiş, öfkem bana kararlılık vermişti.

Ertesi gün *Tüccar*'a bakır, bronz ve demir külçeler yükledik. Kıç tarafına bira fıçıları yuvarladık ve kalan kargo alanını tuzlu et, kraker ve tuzlanmış morina balığı fıçılarıyla doldurduk. Sverri örülmüş saçlarımıza güldü. "Siz ikiniz kadın bulacağınızı mı sanıyorsunuz?" diye alay etti bizimle. "Yoksa kadın gibi mi davranıyorsunuz?" İkimiz de cevap vermedik, Sverri ise sadece sırıttı. Keyfi yerindeydi, alışılmadık bir heyecan içindeydi. Denizciliği seviyordu ve istiflediğimiz erzak miktarından uzun bir yolculuk planladığını tahmin etmiştim ki öyle de oldu. Rün çubuklarını defalarca attı. Çubuklar ona başarılı olacağını söylemiş olmalı ki hepsi Frizyalı olan üç yeni köle satın aldı. Önümüzdeki yolculuk için yeterince

adama sahip olmak istemişti. Kötü başlayan bir yolculuktu çünkü Haithabu'dan ayrılırken başka bir gemi tarafından takip edildik. "Bir korsan," diye duyurdu Hakka yüzünü ekşiterek. Yelken ve küreklerle kuzeye doğru ilerledik. Diğer gemi daha uzun, daha zayıf ve daha hızlı olduğu için yavaşça arayı kapattı. Kaçmamızı sağlayan tek şey gecenin gelişiydi, ama bu gergin bir geceydi. *Tüccar'ın* ses çıkarmaması için kürekleri toplayıp yelkenleri indirdik. Karanlıkta takipçimizin kürek seslerini duydum. Sverri ve adamları ellerinde kılıçlarla yanımıza çömelmişlerdi, ses çıkarırsak bizi öldürmeye hazırdılar. Finan geminin bordasına vurup takipçileri bize yönlendirmek istedi ama Sverri bizi anında katlederdi, bu yüzden sessiz kaldık. Meçhul gemi karanlıkta yanımızdan geçip gitti. Şafak söktüğünde gözden kaybolmuştu.

Bu tür tehditler nadirdi. Kurt kurdu yemez, şahin de başka bir şahine saldırmaz; bu yüzden Kuzeyliler nadiren birbirlerini avlarlardı ancak çaresiz kalan bazı adamlar bir Dan ya da Nors kardeşine saldırmayı göze alırdı. Bu tür korsanlar dışlanır ve bir hiç olarak görülürdü, yine de onlardan korkulurdu. Genellikle avlanırlar, mürettebatları da ya öldürülür ya da köleleştirilirdi; ama yine de bazı adamlar, *Tüccar* gibi zengin bir gemiyi ele geçirebilirlerse kendilerine statü, güç ve kabul sağlayacak bir servet kazanabileceklerini bildiklerinden dışlanma riskini göze alırlardı. O gece kurtulmuştuk ve ertesi gün daha da kuzeye yelken açtık ve ne o gece ne de birçok gece karaya çıkmadık. Sonra bir sabah korkunç kayalıklardan oluşan karanlık bir sahil gördüm. Denizin bembeyaz dalgaları acımasız kayaları dövüyordu. Yolculuğumuzun sonuna geldiğimizi düşündüm ama karaya çıkmadık. Bunun yerine yelken açıp batıya ilerledik, ardından kısa bir süre güneye inip bir adanın koyuna demir attık.

Finan ilk başta buranın İrlanda olduğunu düşündü ama küçük deriden bir tekneyle *Tüccar*'a gelen halk onun dilini konuşmuyordu. Britanya'nın kuzey kıyılarında bir sürü ada vardır, sanırım burası da onlardan biriydi. Bu adalarda barbarlar yaşar, bu yüzden Sverri karaya çıkmayıp barbarlarla birkaç kuruş takas etti ve karşılığında biraz martı yumurtası, kurutulmuş balık ve keçi eti aldı. Ertesi sabah sert bir rüzgâra karşı kürek çektik. Bütün gün kürek çektik ve vahşi denizin batıdaki ıssızlığına doğru ilerlediğimizi biliyordum. Yaşlı Ragnar beni bu denizler konusunda uyarmış, ötesinde topraklar olduğunu ama uzak diyarları arayan çoğu insanın asla geri dönmediğini, o batı topraklarında ölü denizcilerin ruhlarının yaşadığını söylemişti. Sisle örtülü, fırtınalı gri yerlerdi ama gittiğimiz yer orasıydı ve Sverri düz yüzünde mutluluk ifadesiyle dümen küreğinin başında duruyordu. O mutluluğu tanıyordum. İyi bir geminin verdiği neşeyi, dümen küreğinde atan nabzını hatırladım.

İki hafta boyunca yolculuk ettik. Balinaların yolunu takip ediyorduk. Denizin canavarları bize bakmak için yuvarlandılar ya da su fışkırttılar. Hava soğudu. Gökyüzü daima bulutlarla kaplıydı. Sverri'nin tayfalarının gergin olduğunu biliyordum. Kaybolduğumuzu düşünüyorlardı, ben de öyle düşünüyordum ve hayatımın büyük girdapların gemileri ölüme sürüklediği denizin kenarında sona ereceğine inanıyordum. Deniz kuşları etrafımızda dönerken çığlıkları soğuk beyazlıklarda kayboluyor, dev balinalar altımıza dalıyor ve sırtımız ağrıyana kadar kürek çekiyorduk. Önümüzde dağ gibi yükselen sonsuz deniz griydi, soğuktu ve beyaz köpüklerle kaplıydı. Büyük gri deniz teknemizi yalarken dost rüzgârlarla yelken açabildiğimiz sadece bir günümüz oldu.

Ve böylece bazı insanların Thule dediği ateş ülkesinde Horn'a geldik. Dağlar tütüyordu ve ben hiç görmesem de büyülü sıcak su havuzlarına dair hikâyeler duyduk. Burası sadece bir ateş ülkesi değil, aynı zamanda bir buz diyarıydı. Buzdan dağlar, buzdan nehirler ve gökyüzünde buzdan tabakalar vardı. Morina balıkları bir insanın boyundan daha uzundu. Orada iyi yemek yedik. Sverri mutluydu. İnsanlar az önce tamamladığımız yolculuğu yapmaktan korkuyordu ve o bunu başarmıştı. Kargosu Thule'de Danimarka ya da Frank Krallığı'nda alacağının üç katı değerindeydi, tabii ki değerli kargonun bir kısmını yerel lorda haraç olarak vermek zorundaydı. Ama külçelerin geri kalanını sattı ve gemiye balina kemikleri, mors dişleri, mors postları ve fok derisi aldı. Bunları eve götürebilirse çok para kazanacağını biliyordu. Keyfi o kadar yerindeydi ki karaya çıkmamıza bile izin verdi. Balina eti kokan uzun bir evde ekşi huş şarabı içtik. Sadece her zamanki prangalarla değil, boyun zincirleriyle de zincirlenmiştik ve Sverri başımızda nöbet tutmaları için yerel adamlar tutmuştu. Bu nöbetçilerden üçü Thule'deki insanların balina öldürmek için kullandıkları uzun ve ağır mızraklarla silahlanmıştı, diğer dördünde ise balinaların derisini yüzdükleri bıçaklar vardı. Sverri onlar bizi izlerken güvendeydi, bunu biliyordu ve onunla birlikte olduğum aylar boyunca ilk kez bizimle konuşmaya tenezzül etti. Yaptığımız yolculukla övündü, hatta küreklerdeki becerimizi övdü. "Ama siz ikiniz benden nefret ediyorsunuz," dedi Finan'a ve sonra bana bakarak.

Hiçbir şey söylemedim.

"Huş şarabı güzel," dedi Finan, "bunun için teşekkür ederim."

"Huş şarabı mors sidiği," dedi Sverri, sonra geğirdi. Sarhoş olmuştu. "Benden nefret ediyorsunuz," dedi, nefretimizle eğlenerek. "İkinizi izliyorum ve siz benden nefret ediyorsunuz.

Diğerleri şu an kırbaçlanıyor ama siz ikiniz daha hapşırmadan beni öldürürsünüz. İkinizi de öldürmeliyim, değil mi? Sizi denize kurban etmeliyim." İkimiz de konuşmadık. Bir huş ağacı kütüğü ateşte çatırdayarak kıvılcımlar saçtı. "Ama iyi kürek çekiyorsunuz," dedi Sverri. "Bir keresinde bir köle azat etmiştim," diye devam etti, "onu sevdiğim için azat etmiştim. Ona güvenirdim. Hatta *Tüccar*'ı kullanmasına bile izin verdim ama beni öldürmeye çalıştı. Ona ne yaptım biliyor musunuz? Pis cesedini pruvaya çivileyip orada çürümeye bıraktım ve dersimi aldım. Kürek çekmek için oradasınız. Başka bir şey için değil. Kürek çekersin, çalışırsın ve ölürsün." Kısa bir süre sonra o da uyudu, biz de uyuduk. Ertesi sabah *Tüccar'a* geri döndük ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında o garip buz ve alev diyarını terk ettik.

Doğuya dönmek çok daha kısa sürdü çünkü dost bir rüzgârın önünde ilerledik, böylece kış için tekrar Jutland'e döndük. Köle kulübesinde titriyorduk. Geceleri Sverri'nin kadınının koynunda homurdanmasını dinliyorduk. Kar yağdı, dere buz tuttu ve yıl 880 oldu. Yirmi üç yıl yaşamıştım. Geleceğimin prangalar içinde ölmek olduğunu biliyordum çünkü Sverri uyanık, zeki ve acımasızdı.

İşte o zaman kırmızı gemi geldi.

Tam olarak kırmızı sayılmazdı. Çoğu gemi meşe ağacından inşa edilir ve gemi yaşlandıkça kararır, ama bu gemi çam ağacından yapılmıştı ve güneş ya da ay ışığı denizin kenarından usulca süzüldüğünde kan renginde görünüyordu.

Onu ilk gördüğümüzde kıpkırmızıydı. Denize açıldığımız günün akşamıydı. Kırmızı gemi uzun, alçak ve inceydi. Doğu ufkundan bize doğru bir açıyla geliyordu ve çapraz halatlarla güçlendirilmiş yelkeni kirli bir griydi. Sverri pruvasındaki canavar başını görerek onun bir korsan olduğuna kanaat

getirince onun iyi bildiği sularda kıyıya doğru yöneldik. Sığ sulardı ve kırmızı gemi takip etmekte tereddüt etti. Dar derelerden kürek çekip yaban kuşlarını kaçırdık. Kırmızı gemi görüş alanımızda ama kum tepelerinin uzağında kaldı, sonra gece çöktü ve rotamızı tersine çevirerek gelgitin bizi denize sürüklemesine izin verdik. Sverri'nin adamları kıyıdan kaçmak için sert kürek çekmemizi söyleyerek bizi kırbaçladı. Şafak soğuk ve puslu geldi ama sis kalktığında kırmızı geminin gitmiş olduğunu gördük.

Sezonun ilk yükünü bulmak için Haithabu'ya gidiyorduk. Limana yaklaşırken Sverri kırmızı gemiyi tekrar gördü. Gemi bize doğru dönünce gemiye lanet okudu. Rüzgârı arkamıza almıştık, bu da kaçmamızı kolaylaştırıyordu ama gemi yine de bizi yakalamaya çalıştı. Küreklerini kullanıyordu. En az yirmi bankı olduğu için *Tüccar*'dan çok daha hızlıydı, yine de rüzgârın açığını kapatamadı ve ertesi sabah boş bir denizde yine yalnızdık. Sverri gemiye tekrar lanet okudu. Rün çubuklarını fırlattı. Çubuklar onu Haithabu'ya gitme fikrinden vazgeçmeye ikna ettiler. Böylece İsveç topraklarına geçtik, orada kunduz postları ve yün gübresi yükledik.

Bu kargoyu balmumundan yapılmış güzel mumlarla değiştirdik. Tekrar demir cevheri sevkiyatı yaptık. Böylece bahar geçti, yaz geldi ve kırmızı gemiyi görmedik. Onu unutmuştuk. Sverri Haithabu'yu ziyaret etmenin güvenli olduğunu düşündü, biz de ren geyiği derilerinden oluşan bir yükü limana götürdük. Sverri orada kırmızı geminin onu unutmadığını öğrendi. Mal yükleme zahmetine bile girmeden aceleyle gemiye döndü. Tayfalarıyla konuştuğunu duydum. Kırmızı geminin *Tüccar'ı* aramak için kıyılarda dolaştığını söyledi. Bir Dan olduğunu ve mürettebatının savaşçılardan oluştuğunu düşünüyordu.

"Kim?" diye sordu Hakka.

"Kimse bilmiyor."

"Neden?"

"Nereden bileyim?" diye gürledi Sverri, ama güverteye rün çubuklarını fırlatacak kadar endişeliydi ve çubuklar ona derhal Haithabu'yu terk etmesini söyledi. Sverri bir düşman edinmişti ve kim olduğunu bilmiyordu, bu yüzden *Tüccar*'ı kışlık evinin yakınlarına götürüp oradan kıyıya hediyeler taşıdı. Sverri'nin bir lordu vardı. Neredeyse herkesin kendilerine koruma sağlayan bir lordu vardır. Lordun adı Hyring'di. Çok fazla toprağı vardı. Sverri her kış ona gümüş öderdi ve Hyring karşılığında Sverri ve ailesine koruma sağlardı. Ancak Hyring'in Sverri'yi denizde korumak için yapabileceği çok az şey vardı, yine de kırmızı gemiyi kimin kullandığını ve bu adamın Sverri'yi neden istediğini öğrenmeye söz vermiş olmalıydı. Bu arada Sverri uzaklara gitmeye karar verdi, böylece Kuzey Denizi'ne açıldı. Kıyıya inerek tuzlanmış ringa balıklarıyla biraz para kazandık. Köle olduğumdan beri ilk kez Britanya'ya geçtik. Bir Doğu Anglia nehrinde karaya çıktık, hangi nehir olduğunu hiç öğrenemedim. Frank Krallığı'na geri götürdüğümüz kalın yünleri yükledik ve orada demir külçe yükü satın aldık. Bu pahalı bir yüktü çünkü Frank demiri dünyanın en iyisiydi, onların değerli kılıçlarından da yüz tane satın aldık. Sverri her zaman olduğu gibi inatçılıklarından dolayı Frankları lanetledi, ama gerçekte Sverri de herhangi bir Frank kadar inatçıydı. Demir ve kılıçlar için iyi para ödemesine rağmen bunların kuzey topraklarında ona büyük bir kazanç sağlayacağını biliyordu.

Böylece kuzeye yöneldik. Yaz bitiyordu. Kazlar büyük sürüler halinde üstümüzden güneye uçuyordu. Yükü yükledikten iki gün sonra Frizya kıyılarında bizi bekleyen kırmızı

gemiyi gördük. Onu görmeyeli haftalar olmuştu. Sverri, Hyring'in bu tehdide bir son verdiğini ummuş olmalıydı ama kırmızı gemi hemen açıkta yatıyordu ve bu kez rüzgâr avantajına sahipti, bu yüzden kıyıya döndük. Sverri'nin adamları bizi hunharca kamçıladı. Her çekişimde homurdanarak küreği tüm gücümle çekiyormuş gibi yaptım ama aslında kırmızı geminin bizi yakalayabilmesi için palanın sudaki gücünü azaltmaya çalışıyordum. Onu açıkça görebiliyordum. Kürreklerin yükselip alçaldığını, pruvasına çarpan suyun beyaz köpüğünü görebiliyordum. *Tüccar*'dan çok daha uzun ve çok daha hızlıydı, ama aynı zamanda daha fazla su çekiyordu. Bu yüzden Sverri bizi tüm gemi kaptanlarının korktuğu Frizya kıyılarına götürdü.

Burası pek çok kuzey kıyısı gibi kayalık değildi. İyi bir geminin parçalara ayrılabileceği uçurumlar yoktu. Bunun yerine sazlıklar, adacıklar, dereler ve çamur düzlüklerinden oluşan bir keşmekeşti. Miller boyunca tehlikeli sığlıklardan başka bir şey yoktu. Bu sığlıklardaki geçitler çamura saplanmış söğüt dallarıyla işaretlenmiştir ve bu belli belirsiz işaretler keşmekeşin içinde güvenli bir yol sunar, ancak Frizyalılar korsandır. Çekilen bir gelgitin gemiyi karaya oturtabileceği, çamur adalarındaki çamur kulübelerde yaşayan halkın öldürmek ve yağmalamak için su sıçanları gibi geminin üzerine üşüşeceği çamurlu kıyılara çıkan sahte kanallar işaretlemeyi severler.

Ama Sverri burada ticaret yapmıştı ve tüm iyi gemi kaptanları gibi onun da bu suda iyi ve kötü anıları vardı. Kırmızı gemi bize yetişiyordu ama Sverri paniğe kapılmadı. Kürek çekerken onu izliyordum. Gözlerinin hangi geçitten gideceğimize karar vermek için sağa sola oynadığını görebiliyordum, sonra dümen küreğine hızlı bir hamle yapıyor ve onun seçtiği kanala dönüyorduk. En sığ yerleri, en kıvrımlı dereleri arardı

ve tanrılar da onunla birlikteydi; çünkü küreklerimiz bazen çamura çarpsa da *Tüccar* asla karaya oturmadı. Kırmızı gemi daha büyük olduğu ve muhtemelen kaptanı, sahili Sverri kadar iyi bilmediği için çok daha temkinli ilerliyordu. Böylece onu geride bırakıyorduk.

Geniş bir açık sudan geçmek zorunda kaldığımızda gemi tekrar arayı kapatmaya başladı ama Sverri uzakta başka bir kanal buldu ve burada ilk kez kürek vuruşlarımızı yavaşlattı. Pruvaya oturttuğu Hakka suya kurşun ağırlıklı bir misina atıp çekerek derinliği ölçtü. Çamur ve su labirentinin içinde sürünerek kuzeye ve doğuya doğru yavaş yavaş ilerliyorduk. Doğuya baktığımda Sverri'nin sonunda bir hata yaptığını gördüm. Bir sıra söğüt ilerlediğimiz kanalı işaretliyordu ama onların ve kuşlarla dolu alçak çamurlu bir adanın ötesinde, daha büyük söğütler kırmızı geminin kıyıya doğru rotamızı kesip bize doğru gelmesine izin verecek derin bir su kanalını işaretliyordu. Kırmızı gemi fırsatı görüp bu büyük kanala yöneldi. Kürekleri suya vuruyor, son sürat koşuyor, hızla arayı kapatıyor, sonra küreklerin karmaşa içinde birbirlerine çarpmasıyla karaya oturuyordu.

Sverri güldü. Büyük söğütlerin sahte bir kanalı işaret ettiğini ve kırmızı geminin tuzağa düştüğünü biliyordu. Artık gemiyi net bir şekilde görebiliyordum; silahlı adamlarla, zırhlı adamlarla, kılıçlı Danlarla ve mızraklı savaşçılarla dolu bir gemiydi ama karaya oturmuştu.

"Anneleriniz keçi!" diye bağırdı Sverri çamurlu sahile doğru, sesinin karaya oturmuş gemiye ulaştığından şüpheliydim, "adi herifler! Bir gemi nasıl komuta edilir öğrenin, sizi işe yaramaz piçler!"

Kırmızı gemiyi geride bırakarak başka bir kanala girdik. Hakka hâlâ *Tüccar'ın* pruvasındaydı ve sürekli olarak kurşun-

la ağırlaştırılmış misinayı atıyor ve bağırarak suyun ne kadar derin olduğunu söylüyordu. Bu kanal işaretlenmemişti. Sverri karaya oturmayı göze alamadığı için tehlikeli derecede yavaş gitmek zorundaydık. Arkamızda, artık çok geride, kırmızı geminin mürettebatının gemiyi kurtarmak için uğraştığını görebiliyordum. Savaşçılar zırhlarını atmış, suyun içinde uzun gövdeyi çekiştiriyordu. Gece çökerken geminin kurtulduğunu, takibe devam ettiğini gördüm ama artık çok ilerideydik ve karanlık bizi gizliyordu.

O geceyi sazlarla çevrili bir koyda geçirdik. Sverri karaya çıkmayacaktı. Yakındaki adada insanlar vardı ve yaktıkları ateş gecenin içinde parlıyordu. Başka hiçbir ışık göremiyorduk, bu da kesinlikle adanın kilometrelerce uzaktaki tek yerleşim yeri olduğu anlamına geliyordu. Sverri'nin endişelendiğini biliyordum çünkü ateşler kırmızı gemiyi çekecekti, bu yüzden şafağın ilk ışıklarında bizi uyandırdı. Çapayı çektik. Sverri bizi kuzeye, söğüt dallarıyla işaretlenmiş bir geçide götürdü. Geçit adanın kıyısından dalgaların bembeyaz kırıldığı açık denize doğru kıvrılıyor gibiydi ve karmakarışık kıyıdan bir çıkış yolu sunuyordu. Sazlıkların ve çamurlu sahillerin yanından geçerken Hakka derinlik ölçmeye devam etti.

Dere sığdı, o kadar sığdı ki küreklerimiz sürekli dibe vurarak çamurlu girdaplar oluşturuyordu, yine de adım adım küçük kanal işaretlerini takip ettik sonra Hakka kırmızı geminin arkamızda olduğunu haykırdı.

Çok gerimizdeydi. Sverri'nin korktuğu gibi yerleşim yerindeki yangınlar onu çekmişti ama adanın güneyine düşmüştü ve onunla aramızda çamurlu kıyıların ve derelerin oluşturduğu belirsizlik vardı. Batıya, açık denize gidemezdi çünkü dalgalar orada uzun, yarı batık bir kumsalı sürekli dövüyordu. Bu yüzden ya bizi takip edebilir ya da doğuya doğru

etrafımızdan dolaşıp okyanusa açılan başka bir yol keşfetmeye çalışabilirdi.

Bizi takip etmeye karar verdi. Adanın güney kıyısı boyunca temkinli bir şekilde ilerleyerek demirlediğimiz limana giden bir kanal arayışını izledik. Kuzeye doğru ilerlemeye devam ettik ama sonra omurgamızın altından aniden hafif bir gıcırtı sesi geldi ve *Tüccar* hafifçe titreyerek hayra alamet olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. "Küreklere asılın!" diye bağırdı Sverri.

Küreklere asıldık ama gemi karaya oturmuştu. Kırmızı gemi yarı aydınlıkta ve adalar boyunca sürüklenen belli belirsiz sisin içinde kaybolmuştu. Gelgit alçalmıştı. Ne çekilen ne yükselen su durgundu. Sverri dikkatle dereye baktı. Gelgitin bizi yüzdürmesi için içeri doğru aktığını görmek istiyordu ama su hareketsiz ve soğuktu.

"Denize!" diye bağırdı. "İtin onu!"

Denedik. Ya da Finan ve ben sadece itiyormuş gibi yaparken diğerleri denedi ama *Tüccar* iyice sıkışmıştı. O kadar yumuşak, o kadar sessiz bir şekilde karaya oturmuştu ki ama yine de hareket etmiyordu ve hâlâ dümen platformunda duran Sverri sazlıkların arasından bize doğru gelen adalıları, daha da endişe verici olarak, kırmızı geminin demirlediğimiz geniş koydan geçtiğini görebiliyordu. Ölümün yaklaştığını görebiliyordu.

"Boşaltın gemiyi," diye bağırdı.

Sverri için bu zor bir karardı ama ölümden daha iyiydi, bu yüzden tüm külçeleri denize attık. Finan ve ben artık kaytaramazdık çünkü Sverri ne kadar iş yaptığımızı görebiliyordu ve bize bir sopayla saldırdı, böylece bir yıllık ticaretin kârını boca ettik. Kılıçlar bile gitti ve bütün bu süre boyunca kırmızı gemi kanala yaklaşmaya devam etti. Son külçelerde gemiden

atıldığında ve Trader hafifçe yalpaladığında sadece çeyrek mil arkamızdaydı. *Tüccar* artık yükseliyor, fırlatılan külçelerin yanından ve etrafından dolanıyordu.

"Kürek çekin!" diye bağırdı Sverri. Adalılar bizi izliyordu. Kırmızı gemideki silahlı adamlardan korktukları için yaklaşmaya cesaret edememişlerdi ve durmuş kuzeye doğru sürüklenmemizi izliyorlardı. Gelgitle mücadele ediyorduk. Küreklerimiz suya olduğu kadar çamura da batıyordu ama Sverri daha sert kürek çekmemiz için bağırdı. Açıklara çıkmak için daha fazla karaya oturma riskini göze alacaktı. Tanrılar yanındaydı çünkü geçidin ağzından ok gibi fırladık. *Tüccar* yaklaşan dalgalara doğru şaha kalktı ve bir anda kendimizi denizde bulduk. Bembeyaz köpükler pruvamızı dövüyordu. Sverri yelkeni kaldırınca kuzeye doğru fırladık. Kırmızı gemi karaya oturduğumuz yerde saplanıp kalmış gibiydi. Külçe yığınına çarpmıştı ve gövdesi *Tüccar*'ınkinden daha derin olduğu için kaçması uzun zaman aldı. Kanaldan kurtulduğunda batıdan gelen ve kanaldan geçerken gemiyi döven yağmur fırtınaları tarafından çoktan gizlenmiştik.

Sverri çekiç muskasını öptü. Bir servet kaybetmişti ama varlıklı bir adamdı ve bunu karşılayabilirdi. Yine de varlıklı kalmak zorundaydı ve kırmızı geminin onu takip ettiğini, bizi bulana kadar kıyıda kalacağını biliyordu, bu yüzden karanlık çökerken yelkeni indirip küreklere asılmamızı emretti.

Kuzeye doğru gittik. Kırmızı gemi hâlâ arkamızdaydı, ama çok gerideydi ve yağmur fırtınaları zaman zaman bizi saklıyordu. Daha büyük bir fırtına geldiğinde Sverri yelkeni indirip gemiyi batıya, rüzgâra karşı çevirdi ve adamları bizi çalıştırdı. Hatta adamlarından ikisi küreklere asıldı, böylece kırmızı gemi rotamızı değiştirdiğimizi görmeden önce kararan ufukta kaçabilecektik. Amansız bir işti. Rüzgâr ve denizle

boğuşuyorduk. Her bir kürek darbesi kaslarımı yakıyordu, ta ki yorgunluktan bayılacağımı düşünene kadar. Gecenin ilerleyen saatlerinde kürek çekmeyi bıraktık. Sverri batıdan kabaran büyük dalgaları artık göremiyordu, bu yüzden kürekleri toplamamıza ve deliklerini tıkamamıza izin verdi. Gemi karanlık ve çalkantılı denizde bata çıka ilerlerken ölü gibi yattık.

Şafak bizi yalnız buldu. Rüzgâr ve yağmur güneyden vuruyordu, bu da kürek çekmek zorunda olmadığımız, bunun yerine yelken açıp rüzgârın bizi gri sularda taşımasına izin verebileceğimiz anlamına geliyordu. Kıç tarafa baktım, kırmızı gemiyi arıyordum ama onu göremedim. Sadece dalgalar, bulutlar ve arkamızdan esen fırtınalar vardı. Sert rüzgârda beyaz birer paçavra gibi uçuşan yabani kuşlar vardı. *Tüccar* bu rüzgâra boyun eğdi ve su yanımızdan hızla akıp gitti. Sverri dümen küreğine yaslanıp gizemli düşmandan kaçışını kutlamak için şarkı söyledi. Yine ağlayabilirdim. Kırmızı geminin ne olduğunu ya da onu kimin kullandığını bilmiyordum ama Sverri'nin düşmanı olduğunu ve Sverri'nin her düşmanının benim dostum olduğunu biliyordum. Ama gitmişti. Ondan kaçmıştık.

Böylece İngiltere'ye geri döndük. Sverri'nin oraya gitmeye niyeti yoktu, satacak malı da yoktu, gerçi gemide mal almak için sakladığı gümüşler vardı ama o gümüşlerin de hayatta kalmak için harcanması gerekecekti. Kırmızı gemiden kaçmıştı ama eve dönerse geminin onu Jutland açıklarında pusuya yatmış bulacağını biliyordu, bu yüzden kışı güven içinde geçirebileceği başka bir yer düşündüğünden şüphem yok. Bu da *Tüccar* karaya çekilirken, temizlenirken, onarılırken ve yeniden kalafatlanırken onu barındıracak bir lord bulmak anlamına geliyordu ve bu lordun gümüşe ihtiyacı olacaktı. Biz kürekçiler konuşmalardan bazı kesitler duyduk. Sverri'nin son

bir yük daha alıp onu Danimarka'ya götürüp satmayı, sonra da sığınabileceği bir liman bulup oradan da gelecek yılın ticaretini finanse etmek için daha fazla gümüş toplamak üzere karadan evine gitmeyi düşündüğünü anladık.

İngiliz kıyılarındaydık. Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Doğu Anglia olmadığını biliyordum çünkü kayalıklar ve tepeler vardı. "Burada satın alacak bir şey yok," diye yakındı Sverri.

"Koyun postu?" diye önerdi Hakka.

"Yılın bu zamanında ne kadar para eder?" diye sordu Sverri öfkeyle. "Alabileceklerimiz sadece baharda satamadıkları şeyler. Koyun bokuna bulanmış çöplerden başka bir şey değil onlar. Kömür taşımayı tercih ederim."

Bir gece bir nehir ağzına sığındık ve silahlı atlılar bizi seyretmek için kıyıya kadar geldiler, ancak onları yalnız bırakırsak bizi de yalnız bırakacaklarını ima ederek sahile çekilmiş küçük balıkçı teknelerinden hiçbirini yanımıza gelmek için kullanmadılar. Karanlık çökerken bir başka ticaret teknesi nehre girip yakınımıza demirledi ve Dan gemi kaptanı küçük bir tekneyle kürek çekerek yanımıza geldi. Sverri ile birlikte dümen platformunun altındaki boşluğa çömelip haber alışverişinde bulundular. Biz hiçbirini duymadık. Sadece iki adamı bira içerken ve konuşurken gördük. Yabancı, karanlık gemisini gizlemeden önce ayrıldı. Sverri bu sohbetten memnun kalmışa benziyordu çünkü sabah olduğunda diğer tekneye teşekkürlerini haykırdı ve bize çapayı çekip küreklere asılmamızı emretti. Rüzgârsız bir gündü, deniz sakindi ve kıyının yanından kuzeye doğru kürek çektik. İç kısımlara bakınca yerleşim yerlerinden yükselen dumanları gördüm ve özgürlüğün orada yattığını düşündüm.

Özgürlüğün hayalini kuruyordum ama artık onun geleceğini hiç düşünmüyordum. Sverri'nin kırbacı altında ölen pek

çok kişi gibi ben de o kürekte öleceğimi düşündüm. Sverri'ye teslim edildiğimde gemide bulunan on bir kürekçiden sadece dördü hayatta kalmıştı, bunlardan biri de Finan'dı. Artık on dört kürekçimiz vardı, çünkü Sverri ölenlerin yerini doldurmuştu ve kırmızı gemi onun varlığına musallat olduğundan beri kürek çekmeleri için daha fazla köle kiralamıştı. Bazı gemi kaptanları, daha istekli çalıştıklarını düşündüklerinden kürek çekmeleri için özgür adamları kullanırlardı ama bu adamlar gümüşten pay beklerdi ve Sverri cimri bir adamdı.

O sabah geç saatlerde bir nehrin ağzına geldik. Güney kıyısındaki burna baktım ve iç kesimlerdeki halkı akıncıların geldiği konusunda uyarmak için yakılmayı bekleyen yüksek bir işaret kulesi gördüm. Bu kuleyi daha önce de görmüştüm. Yüzlercesi gibiydi ama yine de onu tanımıştım. Köleliğimin başladığı yerdeki Roma kalesinin kalıntılarında durduğunu biliyordum. Tine Nehri'ne geri dönmüştük.

"Köleler!" diye bağırdı Sverri bize. "İşte bunu satın alıyoruz. Köleler, tıpkı sizin gibi piçler. Ama onlar sizin gibi değil, çünkü onlar kadın ve çocuk. İskoçlar. Burada onların boktan dilini konuşan var mı?" Hiçbirimiz cevap vermedik. İskoç dilini konuşmamıza gerek yoktu, çünkü Sverri'nin yeterince yüksek sesle konuşan kırbaçları vardı.

Sürekli izlenmeleri ve beslenmeleri gerektiği için yük olarak köle taşımaktan hoşlanmıyordu ama diğer tüccar ona Northumbria ile İskoçya arasındaki bitmek bilmeyen sınır baskınlarının birinde yeni ele geçirilen kadın ve çocuklardan bahsetmişti ve bu köleler kâr etmek için en iyi olasılığı sunuyordu. Kadın ve çocuklardan herhangi biri güzelse, Jutland'in köle pazarlarında iyi fiyata satılacaklardı ve Sverri'nin iyi bir ticaret yapması gerekiyordu, böylece yükselen gelgitte Tine'a doğru kürek çektik. Gyruum'a gidiyorduk. Sverri üzerinde

gemi enkazlarının yüzdüğü su neredeyse gelgit işaretine ulaşana kadar bekledi, sonra *Tüccar'ı* karaya çekti. Onu sık sık karaya oturtmazdı ama Danimarka'ya dönmeden önce gövdesini kazımamızı istiyordu, ayrıca karaya oturtulmuş bir gemiye insan yükü yüklemek daha kolay oluyordu, bu yüzden onu karaya oturttuk. Köle ağıllarının tekrar inşa edildiğini ve yıkık manastırın yeniden sazdan bir çatıya sahip olduğunu gördüm. Her şey eskisi gibiydi.

Sverri bize kaçmamamız için birbirine zincirlenmiş köle tasmaları taktı, sonra o tuzlu bataklığı geçip manastıra tırmanırken biz de açıkta kalan gövdeyi taşlarla kazıdık. Finan çalışırken ana dili olan İrlanda dilinde şarkı söylüyordu ve bazen bana pis pis sırıtıyordu. "Kalafatı sök, Osbert," diye önerdi.

"Ve batalım?"

"Aynen, ama Sverri de bizimle batar."

"Yaşasın ki onu öldürebilelim," dedim.

"Onu öldüreceğiz," dedi.

"Asla umudunu kaybetme, öyle değil mi?"

"Rüya gördüm," dedi Finan. "Kırmızı gemi geldiğinden beri üç kez rüyamda gördüm."

"Ama kırmızı gemi gitti," dedim.

"Onu öldüreceğiz, sana söz veriyorum. Leşinin üzerinde dans edeceğim, bunu yapacağım."

Gelgit öğlen saatlerinde en yüksek seviyesine ulaşmıştı, bu yüzden su seviyesi *Tüccar* hırçın dalgaların üzerinde karaya oturana kadar bütün öğleden sonra boyunca düştü ve hava kararana kadar yeniden yüzdürülemedi. Sverri, gemisi karaya oturduğunda her zaman tedirgin olurdu ve aynı gün yükünü yükleyip gece gelgitte gemiyi yeniden yüzdürmek isteyeceğini biliyordum. Karanlıkta sahilden ayrılıp nehrin ortasına

demirleyebilmemiz ve günün ilk ışıklarıyla birlikte nehirden ayrılmaya hazır olabilmemiz için bir çapa hazırlamıştı.

Otuz üç köle satın aldı. En küçükleri beş ya da altı yaşındaydı, en büyükleri belki on yedi ya da on sekiz yaşındaydı. Kölelerin hepsi kadın ve çocuktu, aralarında tek bir erkek bile yoktu. Onlar geldiğinde tekneyi temizlemeyi bitirmiş, sahilde çömelmiştik ve eşlerinden koparılan erkeklerin aç gözleriyle kadınlara bakıyorduk. Köleler ağladığından güzel olup olmadıklarını söylemek zordu. Köle oldukları için, toprakları onlardan çalındıkları için, denizden ve bizden korktukları için ağlıyorlardı. Arkalarında bir düzine silahlı adam at sürüyordu. Hiçbirini tanımıyordum. Sverri prangalı mahkûmların yanına gitti, çocukların dişlerini inceledi ve göğüslerini incelemek için kadınların elbiselerini indirdi. "Kızıl saçlı olan iyi para eder," diye seslendi silahlı adamlardan biri Sverri'ye.

"Hepsi iyi para eder."

"Dün gece onu becerdim," dedi adam, "belki benim bebeğimi taşıyordur, ne dersin? Bir köle fiyatına iki köle alacaksın, seni şanslı piç."

Köleler çoktan zincirlenmiş olduğundan Sverri bu kelepçe ve zincirlerin de parasını ödemek zorunda kalmıştı, tıpkı otuz üç İskoç'u Jutland'e yaptıkları yolculukta hayatta tutmak için yiyecek ve bira satın almak zorunda kaldığı gibi. Bu erzakları manastırdan almamız gerekiyordu, bu yüzden Sverri bizi nehrin üzerinden tuzlu bataklığa geri götürdü. Bir araba ile altı atlı adamın beklediği yıkık taş haçın yanına geldik. Arabada bira, tuzlu ringa balığı ve tütsülenmiş yılanbalığı fıçıları ile bir çuval elma vardı. Sverri bir elma ısırdı, yüzünü buruşturup ağzındakini tükürdü. "Solucan dolu," diye yakındı ve elmanın kalanının bize doğru fırlattı. Herkes elini uzatmasına rağmen onu havada kapmayı başardım. İkiye bölüp bir parçasını

Finan'a verdim. "Kurtlu bir elma için kavga edecekler," diye alay etti Sverri, sonra da bir torba dolusu parayı vagonun üzerine döktü. Yedinci bir atlı arabaya doğru at sürerken, "Diz çökün, sizi piçler," diye hırladı bize.

Yeni gelene hürmeten diz çöktük. "Paraları test etmeliyiz," dedi yeni gelen. Sesi tanıdım ve başımı kaldırdığımda Tek Gözlü Sven'i gördüm.

O da bana baktı.

Bakışlarımı kaçırıp elmayı ısırdım.

Sverri gururla, "Frank gümüşü," dedi ve gümüş paraların bir kısmını Sven'e uzattı.

Sven onları almadı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Kim o?" diye sordu.

Sverri bana baktı. "Osbert," dedi. Eline biraz daha para aldı. "Bunlar Alfred'in gümüşleri," diyerek onları Sven'e uzattı.

"Osbert?" dedi Sven. Hâlâ bana bakıyordu. Bebbanburglu Uhtred'e hiç benzemiyordum. Yüzümde yeni yaralar vardı, burnum kırıktı, taranmamış saçlarım karmakarışık bir çalıya benziyordu, sakalım dağınıktı ve tenim yanmış odun kadar karaydı, ama yine de bana bakıyordu. "Buraya gel, Osbert," dedi. Boynumdaki zincir beni diğer kürekçilere yakın tuttuğu için uzağa gidemedim ama ayağa kalkıp ona doğru süründüm, sonra tekrar diz çöktüm çünkü ben bir köleydim, o ise bir lorddu.

"Bana bak," diye hırladı.

İtaat ettim. Tek gözünün içine baktım. İyi bir zırh giydiğini, iyi bir pelerini olduğunu ve iyi bir ata bindiğini gördüm. Sağ yanağımı oynatıp yarı deliymişim gibi salya akıtarak onu gördüğüme sevinmişçesine sırıttım ve dürtüsel bir şekilde başımı salladım. Benim harap olmuş yarı deli bir köle olduğuma karar vermiş olmalı ki elini sallayarak beni uzaklaştırdı ve

Sverri'den paraları aldı. Pazarlık ettiler. Sonunda yeterli miktarda para iyi gümüş olarak kabul edildi ve biz kürekçilere fıçıları ve varilleri gemiye taşımamız emredildi.

Yürürken Sverri omuzlarıma vurdu. "Ne yapıyordun sen?"

"Yapmak mı, sahip?"

"Bir aptal gibi titriyordun, salyaların akıyordu."

"Sanırım hasta oluyorum, sahip."

"O adamı tanıyor muydun?"

"Hayır, lordum."

Sverri benden şüphelenmişti ama başka bir şey öğrenemedi. Varilleri hâlâ sahilde yarı karaya oturmuş bir şekilde duran *Tüccar*'ın üzerine taşırken beni yalnız bıraktı. Ancak erzakları yerleştirirken titremiyor ya da salya akıtmıyordum. Sverri bir şeylerin ters gittiğini anladı ve bunu biraz daha düşündükten sonra cevap aklına geldiğinde bana tekrar vurdu. "Buradan geldin, değil mi?"

"Öyle mi, lordum?"

Bana tekrar, daha sert vurdu. Diğer köleler izliyordu. Yaralı bir hayvan gördüklerinde anlıyorlardı ve sadece Finan bana sempati duyuyordu ama o da çaresizdi. "Sen buradan geldin," dedi Sverri. "Bunu nasıl unutabildim? Burası bana verildiğin yer." Bataklığın karşısındaki yıkık taçlı tepede duran Sven'i işaret etti. "Tek Gözlü Sven senin için ne ifade ediyor?"

"Hiçbir şey," dedim. "Onu daha önce hiç görmedim."

"Seni yalancı pislik," dedi. Bir tüccarın para kazanma içgüdüsüne sahipti, bu yüzden ayak bileklerimin hâlâ prangalı olduğundan ve boyun zincirimin hâlâ takılı olduğundan emin olarak benim diğer kürekçilerden ayrılmamı emretti. Zincirin ucunu tuttu, beni manastıra geri götürmek istiyordu ama çakıl taşlı kıyıdan öteye gidemedik çünkü Sven'in de tereddütleri vardı. Yüzüm kötü rüyalarına giriyordu ve Osbert'in

seğiren aptal suratında kâbuslarını görmüştü. Şimdi altı atlı tarafından takip edilerek dörtnala bize doğru geliyordu.

"Diz çök," diye emretti.

Diz çöktüm.

Sven'in atı kayalık kıyıda kayarak durdu. "Bana bak," diye emretti ikinci kez. Başımı kaldırdım ve ağzımdan sakalıma tükürükler saçıldı. Seğirince Sverri bana sertçe vurdu. "Kim o?" diye sordu Sven.

"Bana adının Osbert olduğunu söyledi, lordum," dedi Sverri.

"Sana söyledi?"

"Bana burada verildi, lordum, tam burada," dedi Sverri, "bana adının Osbert olduğunu söyledi.

O zaman Sven gülümsedi. Atından inip bana doğru yürüdü ve çenemi kaldırarak yüzüme baktı. "Onu buradan mı aldın?" diye sordu Sverri'ye.

"Onu bana Kral Guthred verdi, lordum."

İşte o zaman Sven beni tanıdı. Tek gözlü yüzü zafer ve nefretin garip karışımıyla buruşmuştu. Kafatasıma öyle bir vurdu ki bir an için gözlerim kararadı ve düştüm. "Uhtred!" diye haykırdı bir zafer edasıyla, "Sen Uhtred'sin!"

"Lordum!" Sverri başımda duruyor, beni koruyordu. Beni sevdiği için değil, başına talih kuşu konduğu için.

"O benim," dedi Sven, yün astarlı kınından kılıcını çıkararak.

Sverri alçakgönüllülükle ama kararlı bir şekilde, "O satmak için benim, almak içinse sizin, lordum," dedi.

"Onu almak için," dedi Sven, "seni ve tüm adamlarını öldürürüm Sverri. Yani bu adamın bedeli senin hayatın."

Sverri o zaman yenildiğini anladı. Eğildi, boyun zincirimi çözüp geri çekildi, ben de boyun zincirini yakalayarak gevşek

ucunu Sven'e doğru salladım. Sven geri çekilerek zincirden kıl payı kurtuldu, sonra kaçtım. Bacaklarımdaki prangalar beni engelliyordu ama nehre doğru koşmaktan başka çarem yoktu. Küçük dalgalar arasında tökezledim ve zinciri bir silah olarak kullanmaya hazır bir şekilde döndüm. Öldüğümü biliyordum çünkü Sven'in atlıları benim için geliyordu. Suyun derinliklerine döndüm. Sven'in işkencelerine katlanmaktansa boğulmak daha iyi diye düşünüyordum.

Sonra atlılar durdu. Sven onları geçti, sonra o da atını durdurdu. Göğsüme kadar nehirdeydim, zincir elimde garip duruyordu ve Sven geri çekildiğinde ölmek için kendimi nehrin karanlığına atmaya hazırlanıyordum. Sonra bir adım daha geri gitti ve dönüp atına doğru koştu. Yüzünde korku vardı. Onu neyin korkuttuğunu görmek için arkama bakmayı göze aldım.

Orada, denizden gelen, üst üste küreklerin ve hızla yükselen gelgitin ittiği kırmızı gemi duruyordu.

6

KIRMIZI GEMİ YAKINDAYDI VE HIZLA YAKLAŞIYORDU. Pruvası siyah dişli bir ejderha başıyla taçlanmış olan gemi zırhlı, miğferli ve silahlı adamlarla doluydu. Gümbür gümbür geliyordu. Kürekler su sıçratıyor, savaşçılar bağırıyor, beyaz sular geminin yüksek pruvasının büyük kırmızı gövdesinde çalkalanıyordu. Ondan kaçınmak için kendimi bir kenara atmak zorunda kaldım, çünkü sahile yaklaşırken yavaşlamayarak gelmeye devam etti. Kürekler son bir hamle yaptı, gemi kıyıya sürtündü, ejderhanın başı şaha kalktı ve büyük geminin omurgası, dağılan çakılların gürültüsüyle sahile çarptı. Karanlık gövde üzerimde belirdi, sonra bir kürek sırtıma çarparak beni dalgaların altına fırlattı. Sendeleyerek ayağa kalkmayı başardığımda geminin sarsılarak durduğunu ve bir düzine zırhlı adamın mızraklar, kılıçlar, baltalar ve kalkanlarla pruvadan atladığını gördüm. Kürekçiler küreklerini bırakıp silahlarını kuşanarak onları takip ederken sahile çıkan ilk adamlar meydan okurcasına böğürdüler. Bu bir ticaret gemisi değil, öldürmeye gelen bir Viking gemisiydi.

Sven kaçtı.

Eyerine atladı ve bataklığı mahmuzlayarak geçerken çok *daha cesur olan altı adamı atlarını istilacı Vikinglerin üzeri*ne sürdü. Mahluklar yere serilirken çığlık attı ve katledilen eyersiz binicilerin kanları ağzım açık, gördüklerime inanmakta güçlük çekerek durduğum küçük dalgalara damladı. Sverri

dizlerinin üzerine çökmüştü ve silahı olmadığını göstermek için ellerini iki yana açmıştı.

Kırmızı geminin kaptanı kartal kanatlarıyla süslü miğferi ile görkemli bir şekilde adamlarını bataklıktan geçirip manastır binalarına doğru yönlendirdi. Sahilde yarım düzine savaşçı bıraktı ve bunlardan biri, kanla lekelenmiş büyük bir savaş baltası taşıyan, bir ağaç kadar uzun ve bir fıçı kadar geniş, devasa bir adamdı. Miğferini çıkarıp bana sırıttı. Bir şeyler söylediyse de duymadım. Sadece ağzım açık bakıyordum. Tekrar sırıttı.

Bu Steapa'ydı.

Steapa Snotor. Zeki Steapa, bu bir şakaydı çünkü pek zeki bir adam sayılmazdı ama bir zamanlar ezeli düşmanım olan ve o zamandan beri dostum haline gelen büyük bir savaşçıydı. Şimdi suyun kenarından bana sırıtıyordu ve ben bir Batı Sakson savaşçısının neden bir Viking gemisi ile seyahat ettiğini anlamakta zorlanıyordum. Sonra ağlamaya başladım. Ağladım çünkü özgürdüm, çünkü Steapa'nın geniş, yaralı, uğursuz yüzü bu sahile son gelişimden beri gördüğüm en güzel şeydi.

Sudan çıkıp ona sarıldım, o da beceriksizce sırtımı sıvazladı. Sırıtmaktan kendini alamıyordu çünkü mutluydu. "Bunu sana onlar mı yaptı?" dedi, bacaklarımdaki prangaları göstererek.

"Onları iki seneden beri giyiyorum," dedim.

"Bacaklarınızı aralayın, lordum," dedi.

"Lordum?" Sverri Steapa'yı duymuştu ve Saksonca kelimeyi anlamıştı. Dizlerinin üzerinde kalkarak bize doğru kararsız bir adım attı. "Sana öyle mi dedi?" diye sordu, "Lordum mu dedi?"

Sverri'ye sadece baktım. Dizlerinin üzerine çöktü. "Kimsin sen?" diye sordu korkmuş bir şekilde.

"Onu öldürmemi istiyor musunuz?" diye gürledi Steapa.

"Henüz değil," dedim.

"Seni hayatta tuttum," dedi Sverri, "karnını doyurdum."

Parmağımı ona doğru uzattım. "Sessiz ol," deyince sesini kesti.

"Bacaklarınızı aralayın, lordum," dedi Steapa tekrar. "O zinciri benim için gerin."

Söylediği gibi yaptım. "Dikkatli ol," dedim.

"Dikkatli ol!" diye alay etti, sonra baltayı savurdu ve büyük bıçak kasıklarımın yanından ıslık çalarak geçip zincire çarptı. Ayak bileklerim büyük darbeyle içe doğru bükülünce sendeledim. Steapa bana, "Kıpırdama," diye emretti ve baltayı bir kez daha savurduğunda zincir koptu. "Artık yürüyebilirsiniz lordum," dedi. Yürüdüm, ancak kopan zincirin halkaları ayak bileklerimin arkasından sürükleniyordu.

Ölü adamlara doğru yürüyüp iki kılıç seçtim. "Şu adamı serbest bırak," dedim Steapa'ya, Finan'ı göstererek ve Steapa daha fazla zincir kesti. Finan sırıtarak bana koştu. Birbirimize baktık, gözlerimiz sevinç gözyaşlarıyla parlıyordu. Ona bir kılıç uzattım. Gördüklerine inanamıyormuş gibi bir an kılıca baktı, kabzasını kavrayıp kararan gökyüzüne doğru bir kurt gibi uludu. Sonra kollarını boynuma doladı.

Ağlıyordu. "Özgürsün," dedim ona.

"Ve tekrar bir savaşçıyım," dedi. "Ben Çevik Finan'ım."

"Ve ben Uhtred'im," dedim, en son bu kumsalda bulunduğumdan beri ilk kez bu ismi kullanarak. "Benim adım Uhtred," dedim tekrar, "ben Bebbanburg lorduyum." Öfkem kabarmıştı. Sverri'ye döndüm "Ben Lord Uhtred'im," dedim ona, "denizin kıyısında Ubba Lothbrokson'u öldüren, Beyaz Atlı Svein'ı ölüler konağına gönderen adam. Ben Uhtred'im." Öfkem artık iyice kabarmıştı. Sverri'ye doğru yürüyüp kılıcı-

mın ucuyla başını kaldırdım. "Ben Uhtred'im," dedim, "bana lord diyebilirsin."

"Evet, lordum."

"O da İrlandalı Finan," dedim, "ona da lord diyebilirsin."

Sverri Finan'a baktı, göz göze gelmeye cesaret edemeyerek gözlerini indirdi. "Lordum," dedi Finan'a.

Onu öldürmek istiyordum ama Sverri'nin bu dünyadaki yararlılığının tam olarak bitmediğini düşündüm. Steapa'nın bıçağını alıp Sverri'nin tuniğini keserek kolunu ortaya çıkarmakla yetindim. Titriyordu, boğazının kesilmesini bekliyordu ama onun yerine etine "K" harfini kazıyıp yaraya kum sürdüm. "Söyle bakalım köle," dedim, "bu perçinleri nasıl söküyorsun?" Bıçakla ayak bileğimdeki zincirlere vurdum.

"Bir demircinin aletlerine ihtiyacım var lordum," dedi Sverri.

"Eğer yaşamak istiyorsan Sverri, dua et de onları bulalım." Yıkık manastırda aletler olmalıydı çünkü Kjartan'ın adamları kölelerini orada kelepçeliyordu, bu yüzden Steapa zincirlerimizi koparacak aletleri aramak için iki adam gönderdi. Finan da Sverri'yi katletmesine izin vermediğim için Hakka'yı keserek kendini eğlendirdi. İskoç köleler kanın karaya oturmuş *Tüccar'ın* yanında denize karışmasını huşu içinde izlediler. Finan daha sonra sevinçle dans edip vahşi şarkılarından birini söyledi, ardından Sverri'nin mürettebatının geri kalanını öldürdü.

"Niye buradasın?" diye sordum Steapa'ya.

"Gönderildim, lordum," dedi gururla.

"Gönderildin mi? Kim gönderdi?"

"Kral, elbette," diye cevap verdi.

"Seni Guthred mi gönderdi?"

"Guthred?" diye sordu isme şaşırmış bir şekilde, sonra başını salladı. "Hayır, lordum. Kral Alfred gönderdi elbette."

"Seni Alfred mi gönderdi?" diye sordum ağzım açık kalarak. "Alfred?"

"Bizi Alfred gönderdi," diye onayladı.

"Ama bunlar Dan," dedim Steapa'yla birlikte sahilde kalan tayfaları işaret ederek.

"Bazıları Dan," dedi Steapa, "ama çoğumuz Sakson'uz. Bizi Alfred gönderdi."

"Seni Alfred mi gönderdi?" diye sordum tekrar. Sesimin tutarsız bir aptal gibi çıktığını biliyordum, ama duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. "Alfred Danları mı gönderdi?"

"Bir düzine, lordum," dedi Steapa. "Sadece onu takip ettikleri için buradalar." Kanatlı miğferiyle sahile doğru ilerleyen gemi kaptanını işaret etti. "O rehineyi," dedi Steapa, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Alfred beni onun sözünde durmasını sağlamam için gönderdi. Onu ben koruyorum."

Rehine mi? Sonra kimin ambleminin kartal kanadı olduğunu hatırladım ve ayak bileklerimden sürüklenen kopmuş zincirler beni engellemesine rağmen kırmızı geminin kaptanına doğru tökezledim. Yaklaşan savaşçı kanatlı miğferini çıkardı. Gözyaşlarım yüzünden yüzünü zar zor görebiliyordum, ama yine de adını haykırdım. "Ragnar!" diye bağırdım. "Ragnar!"

Karşı karşıya geldiğimizde gülüyordu. Bana sarıldı, beni döndürdü, ikinci kez sarıldı ve sonra beni itti. "Kokuyorsun," dedi, "sen gördüğüm en çirkin, en kıllı, en pis kokulu piçsin. Seni yengeçlere atmalıyım ama iyi bir yengeç senin gibi iğrenç bir şeyi neden istesin ki?"

Gülüyordum ve ağlıyordum. "Seni Alfred mi gönderdi?"

"Gönderdi ama senin nasıl bir pisliğe dönüştüğünü bilseydim gelmezdim," dedi. Kocaman gülümsedi ve bu gülümseme bana tüm hoş mizacı ve gücüyle babasını hatırlattı. Beni tekrar kucakladı. "Seni görmek güzel Uhtred Ragnarson," dedi.

Ragnar'ın adamları Sven'in kalan birliklerini uzaklaştırmıştı. Sven'in kendisi at sırtında Dunholm'a doğru kaçmıştı. Köle ağıllarını yakıp köleleri serbest bıraktık. O gece, yanan çitlerin ışığında prangalarım çözüldü ve sonraki birkaç gün boyunca yürürken ayaklarımı yukarı gülünç bir şekilde kaldırdım çünkü demir bağların ağırlığına çok alışmıştım.

Yıkandım. Kızıl saçlı İskoç köle Finan'ın gözetiminde saçlarımı kesti. "Adı Ethne," dedi bana. Onun dilini konuşuyordu ya da en azından birbirlerini anlayabiliyorlardı, gerçi birbirlerine bakışlarından farklı dillerin bir engel teşkil etmeyeceğini tahmin etmiştim. Ethne kendisine tecavüz eden adamlardan ikisini Sven'in ölüleri arasında bulmuş ve cesetlerini parçalamak için Finan'ın kılıcını ödünç almıştı Finan onu gururla izlemişti. Şimdi makasla saçımı kesip sakalımı düzeltiyordu. Deri bir cüppe, temiz bir çorap ve doğru düzgün ayakkabılar giydim. Ardından yıkık manastırın kilisesinde yemek yedik ve dostum Ragnar ile oturup kurtarılış hikâyemi dinledim.

"Seni bütün yaz boyunca takip ettik."

"Sizi gördük."

"Bizi kaçıramazdınız, değil mi, o gövdeyle? Korkunç değil mi? Çamdan yapılmış gövdelerden nefret ederim. Adı Ejder Ateşi, ama ben ona Solucan Nefesi diyorum. Onu denize hazır hale getirmek bir ayımı aldı. Ethandun'da öldürülen bir adama aitti. Alfred onu bize verdiğinde Thames'de çürüyüp gidiyordu."

"Alfred bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü Ethandun'da ona tahtını senin kazandırdığını söyledi," dedi Ragnar sırıtarak. "Alfred abartıyor," diye devam etti, "eminim öyle. Sanırım savaş alanına ayak basıp biraz gürültü çıkardın ama Alfred'i kandırmaya yetecek kadarını yaptın."

"Yeterince yaptım," dedim usulca, uzun yeşil tepeyi hatırlayarak. "Ama Alfred'in fark etmediğini düşünmüştüm."

"Fark etmiş," dedi Ragnar, "ama bunu sadece senin için yapmadı. Bir rahibe manastırı kazandı."

"Ne kazandı?"

"Kendine bir rahibe manastırı buldu. Neden istediğini Tanrı bilir. Ben seni bir genelev ile takas edebilirdim ama Alfred bir rahibe manastırı aldı ve bu pazarlıktan gayet memnun görünüyordu."

İşte hikâye o zaman ortaya çıktı. O gece hikâyenin tamamını dinlemedim ama daha sonra hepsini bir araya getirdim ve burada anlatacağım. Her şey Hild ile başlamıştı. Guthred bana verdiği son sözü tutmuş, ona onurlu davranmıştı. Kılıcımı ve miğferimi ona vermiş, zırhımı ve kol halkalarımı onda bırakmıştı. Ondan Eoferwic'te tahttan indirilen kralın Sakson yeğeni olan yeni karısı Kraliçe Osburh'un yoldaşı olmasını istemişti. Ama Hild sürgünümden dolayı kendini suçluyordu. Tanrısının rahibe olması çağrılarına direndiği için onu gücendirdiğini düşündüğünden Wessex'e dönüp yeniden kendi tarikatına katılmasına izin vermesi için Guthred'e yalvarmıştı. Guthred onun Northumbria'da kalmasını istiyordu ama Hild gitmesine izin vermesi için yalvarıp ona Tanrı'nın ve Aziz Cuthbert'in bunu kendisinden talep ettiğini söylemişti. Ne de olsa Guthred Cuthbert'in telkinlerine her zaman açıktı. Böylece onun Alfred'e gönderdiği elçilere eşlik etmesine izin

vermişti. Hild böylece Wessex'e dönmüş, orada ona her zaman düşkün olan Steapa'yı bulmuştu.

"Beni Fifhaden'e götürdü," diye anlattı Steapa o gece, Gyruum manastırının yıkık duvarları altında, yanan dallar çatırdarken.

"Fifhaden'e mi?"

"Senin hazineni çıkardık," dedi Steapa. "Hild bana yerini gösterdi, ben de onu çıkardım. Sonra onu Alfred'e götürdük. Tamamını. Onu zeminin üstüne dökünce öylece bakakaldı."

O hazine Hild'in silahıydı. Alfred'e Guthred'in hikâyesini ve bana nasıl ihanet ettiğini anlattı. Alfred'e beni bulması için adam gönderirse salonun zeminindeki tüm altın ve gümüşü bir Tanrı evi inşa etmek için kullanacağına ve günahlarından tövbe edip hayatının geri kalanını İsa'nın bir rahibesi olarak yaşayacağına söz verdi. Kilisenin prangalarını takacaktı ki benim demir zincirlerim kırılabilsin.

"Tekrar bir rahibe mi oldu?" diye sordum.

"Bunu istediğini söyledi," dedi Steapa. "Bunu Tanrı'nın istediğini söyledi. Alfred de istiyordu. Ona evet dedi."

"Yani Alfred seni serbest bıraktı?" diye sordum Ragnar'a.

"Seni eve götürdüğüm zaman, umarım bırakacak," dedi Ragnar. "Hâlâ rehineyim ama Alfred ona döneceğime söz verirsem seni arayabileceğimi söyledi. Yakında hepimiz serbest kalacağız. Guthrum sorun çıkarmıyor. Şimdi ona Kral Æthelstan deniyor."

"Doğu Anglia'da mı?"

"Doğu Anglia'da," diye onayladı Ragnar, "kiliseler ve manastırlar inşa ediyor."

"Zavallı piç Alfred kadar dindar," dedi Ragnar hüzünle. "Guthrum her zaman katıksız bir aptaldı. Ama Alfred beni çağırttı. Seni arayabileceğimi söyledi. Sürgünde bana hizmet

eden adamları yanıma almama izin verdi, geri kalanlar da Steapa'nın bulduğu tayfalar. Elbette Saksonlar, ama piçler gayet güzel kürek çekebiliyorlar."

"Steapa seni korumak için burada olduğunu söyledi," dedim.

"Steapa!" diye bağırdı Ragnar manastırın yıkık kilisesinin nefinde yaktığımız ateşin üzerinden, "seni pis kokulu sıçan pisliği. Beni korumak için mi burada olduğunu söyledin?"

"Ama öyleyim, lordum."

"Sen bir bok çuvalısın, ama iyi dövüşüyorsun." Ragnar sırıtıp tekrar bana baktı. "Ben de seni Alfred'e götürmek için buradayım."

Yanan dal parçalarının parlak bir kırmızıyla parladığı ateşe baktım. "Thyra Dunholm'da," dedim, "ayrıca Kjartan hâlâ yaşıyor."

"Alfred beni serbest bıraktığında Dunholm'a gideceğim," dedi Ragnar, "ama önce seni Wessex'e götürmem gerek. Bunun için yemin ettim. Northumbria'nın barışını bozmayacağıma, sadece seni getireceğime yemin ettim. Alfred Brida'yı da alıkoydu, elbette." Brida onun kadınıydı.

"Onu alıkoydu demek?"

"Bana karşı bir rehine olarak, sanırım. Ama onu serbest bırakacak, ben de para toplayıp bir ordu kuracağım. İşte o zaman Dunholm'u yeryüzünden kazıyacağım."

"Paran yok mu?"

"Yeteri kadar yok."

Ona Sverri'nin Jutland'deki evinden ve orada para olduğundan bahsettim, en azından biz orada para olduğuna inanıyorduk. Ben Alfred'i düşünürken Ragnar da bunu düşündü.

Alfred benden hoşlanmıyordu. Beni hiç sevmemişti. Bazen benden nefret ederdi ama ben ona hizmet etmiştim. Ona

büyük bir hizmette bulunmuştum, o ise bu hizmeti ödüllendirmek konusunda pek de cömert davranmamıştı. Ben ona bir krallık verirken o bana beş hanelik toprak vermişti. Yine de özgürlüğümü ona borçluydum ve bunu neden yaptığını anlamıyordum. Tabii Hild'in ona bir dua evi vermiş olması dışında... Hild'in bunu istemiş olması ve onun tövbesini memnuniyetle karşılamış olması dışında... Yine de anlayamıyordum ama beni kurtarmıştı. Elini uzatıp beni kölelikten kurtarmıştı. Onun her şeye rağmen cömert olduğuna karar verdim. Ama ödenecek bir bedel olacağını da biliyordum. Alfred Hild'in ruhundan ve yeni bir manastırdan daha fazlasını isteyecekti. Beni isteyecekti. "Wessex'i bir daha hiçbir zaman görmemeyi ummuştum," dedim.

"Göreceksin," dedi Ragnar, "çünkü seni götüreceğime yemin ettim. Ayrıca, burada kalamayız."

"Hayır," diye onayladım.

"Sabah Kjartan'ın burada yüz adamı olacak," dedi Ragnar.

"İki yüz," dedim.

"O yüzden gitmeliyiz," dedi, sonra düşünceli göründü. "Jutland'de bir gömü mü var?"

"Büyük bir gömü," dedi Finan.

"Sazdan bir kulübenin altında gömülü olduğunu düşünüyoruz," diye ekledim, "ve bir kadın ve üç çocuk tarafından korunuyor."

Ragnar kapıdan, eski Roma kalesinde inşa edilen ağılların arasında birkaç kor kıvılcımın göründüğü yere baktı. "Jutland'e gidemem," dedi usulca. "Seni bulur bulmaz geri götüreceğime dair yemin ettim."

"Yani başka biri gidebilir," diye önerdim. "Artık iki geminiz var. Sverri yeterince korkarsa istifinin nerede olduğunu açıklayacaktır."

Böylece ertesi sabah Ragnar on iki Dan'a *Tüccar*'ı denize taşımalarını emretti. Geminin komutası Ragnar'ın en iyi dümencisi Rollo'ya verildi. Finan Rollo'nun tayfasıyla gitmek için yalvardı ve İskoç kızı Ethne, artık zırh ve miğfer giyip beline uzun bir kılıç bağlayan Finan ile gitti. Sverri, *Tüccar'ın* kürek banklarından birine zincirlenmişti. Kıyıdan ayrılırken Finan'ın onu aylarca sırtımızı yaralayan kırbaçla kırbaçladığını gördüm.

Tüccar ayrıldı. İskoç köleleri kırmızı gemiyle nehrin karşısına taşıdık ve kuzey kıyısında serbest bıraktık. Korkmuşlardı, ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Bu yüzden onlara Sverri'nin kasasından aldığımız bir avuç gümüşü verdik ve deniz her zaman sağ taraflarında olacak şekilde yürümeye devam etmeleri halinde, biraz şansla evlerine ulaşabileceklerini söyledik. Büyük olasılıkla Bebbanburg garnizonu tarafından yakalanıp köle olarak satılacaklardı ama elimizden bir şey gelmezdi. Onları bıraktık, kırmızı gemiyi kıyıdan uzaklaştırdık ve denize doğru döndük.

Arkamızda, Gyruum'un ateşlerimizin kalıntılarının tüttüğü tepesinde zırhlı ve miğferli atlılar belirdi. Tepenin yamacına dizildiler ve bir grup tuzlu bataklığı dörtnala geçerek çakıllı kıyıya çıktı, ama çok geç kalmışlardı. Açık denize doğru gelgitte ilerliyorduk. Arkama bakınca Kjartan'ın adamlarını gördüm. Onları tekrar göreceğimi biliyordum. Ejder Ateşi nehrin kıvrımından döndü ve kürekler suya vurdu. Güneş küçük dalgaların üzerinde sivriltilmiş mızrak uçları gibi parladı ve tepemde bir balıkçıl uçtu. Gözlerimi rüzgârdan yana çevirip ağladım.

Katıksız sevinç gözyaşları.

Nehrin yukarısına kürek çeken her gemiden geçiş ücreti alan Danlara gümüş ödediğimiz Lundene'e yolculuk üç

haftamızı aldı, sonra Ejder Ateşi'ni karaya çıkarıp Sverri'nin parasıyla atlar satın aldığımız Readingum'a gitmemiz iki gün sürdü. Wessex'te sonbahardı, sislerin ve nadasa bırakılmış tarlaların zamanı. Ala doğanlar yaz aylarında gökyüzünde gezindikleri yerlerden geri dönmüşlerdi ve rüzgârla savrulan meşe yaprakları sararmıştı.

Wintanceaster'a doğru at sürdük çünkü bize Alfred'in sarayının orada olduğu söylenmişti ama vardığımız gün malikânelerinden birine gitmişti ve o gece dönmesi beklenmiyordu, bu yüzden Alfred'in inşa etmekte olduğu büyük kilisenin iskelesi üzerinde güneş alçalırken Ragnar'ı İki Turna tavernasında bırakıp kasabanın kuzey ucuna doğru yürüdüm. Yol sormak zorunda kaldım. Çamurlu çukurlarla dolu uzun bir sokağı işaret ettiler. Bir tarafı kasabanın yüksek parmaklıklarıyla, diğer tarafı üzerinde haç işareti olan alçak bir kapının bulunduğu ahşap bir duvarla çevrili sokakta iki domuz toprağı eşeliyordu. Kapının dışında çamur ve gübre içinde bir grup dilenci çömelmiş bekliyordu. Paçavralar içindeydiler. Bazılarının kolları ya da bacakları kopmuştu, çoğunun üzeri yaralarla kaplıydı ve kör bir kadının kucağında yaralı bir çocuk vardı. Ben yaklaşırken hepsi endişeyle kenara çekildi.

Kapıyı çalıp bekledim. Tam kapıyı tekrar çalacaktım ki kapıda küçük bir kapak açıldı. İşimi açıkladım, sonra kapak kapandı ve tekrar beklemeye başladım. Yaralı çocuk ağladı ve kör kadın bana doğru bir dilenci kâsesi tuttu. Duvarın tepesinde bir kedi yürüdü ve bir sığırcık kümesi batıya doğru uçtu. Sırtlarında kocaman odun yükleri olan iki kadın yanımdan geçti, arkalarında bir adam bir ineği güdüyordu. Tekrar bir lord gibi göründüğüm için hürmeten başını salladı. Deri giysiler içindeydim. Yılan Nefesi olmasa da yanımda bir kılıç vardı. Siyah pelerinim boğazımda Sverri'nin ölü tayfala-

rının birinden aldığım gümüş ve kehribardan yapılmış ağır bir broşla tutturulmuştu. Kolumda halka olmadığı için tek mücevherim bu broştu.

Sonra alçak kapının sürgüsü açıldı ve deri menteşeleri içeri doğru çekildi. Ufak tefek bir kadın beni içeri davet etti. Eğilerek içeri girdim. Kapıyı kapatıp beni çimenlik bir alana götürdü. Bir kiliseye girmeden önce çizmelerimdeki sokak pisliğini sıyırmama izin vermek için orada durdu. Beni içeri soktu, sonra mihraba doğru eğilerek selam vermek için tekrar durdu. Bir dua mırıldandı, sonra başka bir kapıdan geçmemi işaret ederek duvarları çamur ve sazdan yapılmış boş bir odaya girdi. Tek mobilya iki tabureydi. Bana onlardan birine oturabileceğimi söyledi, ardından akşamüstü güneşinin odayı aydınlatması için bir panjur açtı. Yerdeki çalıların arasında bir fare gezinirken mırıldandı ve sonra beni yalnız bıraktı.

Bekledim. Çatıda bir karga gakladı. Yakınlarda bir yerden, bir kovaya akan sütün ritmik fışkırmasını duyabiliyordum. Memesi dolu bir başka inek açık panjurun hemen ötesinde sabırla bekliyordu. Karga tekrar gakladı, sonra kapı açıldı ve üç rahibe odaya girdi. İkisi uzak duvarın dibinde dururken üçüncüsü bana bakıp sessizce ağlamaya başladı. "Hild," dedim ve onu kucaklamak için ayağa kalktım, ama ona dokunmamı engellemek için elini uzattı. Ağlamaya devam etti, gülümsüyordu da. Sonra iki elini yüzüne götürüp uzun bir süre öyle kaldı.

"Tanrı sonunda beni affetti," dedi parmaklarının arasından.

"Sevindim," dedim.

Burnunu çekti. Ellerini yüzünden çekerek tekrar oturmamı işaret etti. Karşıma oturdu. Bir süre sadece birbirimize baktık. Onu nasıl özlemiş olduğumu düşündüm, bir sevgili olarak de-

ğil, bir arkadaş olarak. Onu kucaklamak istedim, belki de bunu hissettiğinden daha dik oturuyordu ve çok resmi bir şekilde konuştu. "Ben artık Başrahibe Hildegyth'im," dedi.

"Tam isminin Hildegyth olduğunu unutmuştum," dedim.

"Ve seni görmek kalbime iyi geliyor," dedi resmi bir şekilde. Her ikisi de daha yaşlı kadınlar olan iki yoldaşının elbiseleriyle uyumlu, kaba, gri bir cüppe giymişti. Cüppelerin kuşağı kendir ipindendi ve saçlarını gizleyen büyük başlıkları vardı. Hild'in boynunda sade tahta bir haç vardı ve istemsizce ona dokunuyordu. "Senin için dua ettim," diye devam etti.

"Görünüşe göre duaların işe yaramış," dedim acemice.

"Ve bütün paranı çaldım," dedi eski muzipliğiyle.

"Onu sana seve seve veririm," dedim.

Bana rahibe manastırından bahsetti. Burayı Fifhaden'in hazinesinden gelen parayla inşa etmişti ve artık on altı rahibe ve sekiz rahibe yardımcısına ev sahipliği yapıyordu. "Hayatlarımız," dedi, "İsa'ya ve Aziz Hedda'ya adanmıştır. Hedda'nın kim olduğunu biliyor musun?"

"Onu hiç duymadım," dedim.

Bana onaylamadan sert sert bakan iki yaşlı rahibe birden kıkırdamaya başladı. Hild gülümsedi. "Hedda bir erkekti," dedi bana nazikçe, "Northumbria'da doğdu ve Wintanceaster'ın ilk piskoposuydu. Çok kutsal ve iyi bir adam olarak hatırlanır. Onu seçtim çünkü sen Northumbrialısın. Ayrıca Aziz Hedda'nın vaaz verdiği kasabada bu evi inşa etmemize izin veren habersiz olduğun cömertliğindi. Sen dönene kadar her gün ona dua edeceğimize yemin ettik, şimdi de her gün dualarımıza cevap verdiği için ona teşekkür etmek amacıyla dua edeceğiz."

Ne diyeceğimi bilmediğim için hiçbir şey söylemedim. Hild'in sesinin, mutlu olduğuna beni olduğu kadar kendini

de inandırmak istercesine gönülsüz çıktığını düşündüğümü hatırlıyorum ama bu konuda yanılmışım. Gönülsüzdü çünkü benim varlığım aklına tatsız anılar getirmişti. Zamanla gerçekten mutlu olduğunu öğrendim. İşe yarıyordu. Tanrısıyla barışmıştı ve öldükten sonra bir aziz olarak anıldı. Çok uzun zaman önce bir piskopos bana en kutsal ve kutsanmış Azize Hildegyth hakkında her şeyi anlattı. Onun, Hristiyan ahlakının ve hayırseverliğinin nasıl parlak bir örneği olduğunu anlattı. Ona bir zamanlar azizeyi düğün çiçekleri arasına yatırdığımı söylemeye çok istekliydim ama kendimi tutmayı başardım. Onun hayırseverliği konusunda kesinlikle haklıydı. Hild bana Aziz Hedda'nın rahibe manastırının amacının sadece benim için dua etmek değil, hastaları iyileştirmek olduğunu söyledi. "Bütün gün meşgulüz," dedi, "ve bütün gece. Yoksulları alıyoruz, onlara bakıyoruz. Şu anda kapımızın önünde bekleyenler olduğundan hiç şüphem yok."

"Var," dedim.

"İşte o zavallı insanlar bizim amacımız," dedi, "onların hizmetkârlarıyız." Bana canlı bir şekilde gülümsedi. "Şimdi bana duymak için dua ettiğim şeyleri anlat. Bana hikâyelerini anlat."

Ona olan biten her şeyi anlatmadım. Köleliğimin üzerinde durmadım, sadece kaçmayayım diye zincirlendiğimi söyledim. Ona yaptığım yolculukları, gördüğüm garip yerleri ve insanları anlattım. Buz ve ateş ülkesinden, uçsuz bucaksız denizde büyük balinaların geçişini izlediğimden, huş ağaçları ve her daim karlı bir ülkeye kıvrılan uzun nehirden bahsettim. Tekrar özgür bir adam olduğum için mutlu olduğumu ve bunu sağladığı için ona minnettar olduğumu söyleyerek bitirdim.

Bitirdiğimde Hild sessizdi. Süt hâlâ dışarıdaki kovaya fışkırıyordu. Bir serçe pencerenin pervazına tünedi, tüylerini

kabarttı, sonra uçup gitti. Hild sanki sözlerimin doğruluğunu test ediyormuş gibi bana bakıyordu. "Kötü müydü?" diye sordu bir süre sonra.

Yalan söylemeyi düşünerek tereddüt ettim, sonra omuz silktim. "Evet," dedim kısaca.

"Ama şimdi tekrar Lord Uhtred'sin," dedi, "eşyaların bende." Hemşirelerden birine işaret edince hemşire odadan çıktı. "Senin için her şeyi sakladık," dedi Hild neşeyle.

"Her şeyi?"

"Atın hariç," dedi kederli bir şekilde. "Atı getiremedim. Adı neydi? Witnere?"

"Witnere," dedim.

"Korkarım, çalındı."

"Çalındı mı?"

"Onu Lord Ivarr aldı."

Hiçbir şey söylemedim çünkü rahibe elinde bir kucak dolusu silah ve zırhla odaya dönmüştü. Miğferim, savaş zırhım ve deri zırhım; kol halkalarım, İğne ve Yılan Nefesi elindeydi. Hepsini ayaklarımın dibine bıraktı. Eğilip Yılan Nefesi'nin kabzasına dokunduğumda gözlerim yaşardı. "Savaş zırhı hasar görmüştü," dedi Hild, "bu yüzden kralın zırhçılarından birine tamir ettirdik."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Kral Guthred'den intikam almaman için dua ettim," dedi Hild.

"Beni köle olarak verdi," dedim sertçe. Son iki yılda umutsuzluğa kapıldığım pek çok an olmuştu, bırakın Yılan Nefesi'ni, bir daha asla herhangi bir kılıca dokunamayacağımı düşündüğüm anlar, ama işte buradaydı. Elim yavaşça kabzayı kavradı.

"Krallığı için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı, ayrıca o bir Hristiyan," dedi sert bir şekilde.

"Beni köle olarak verdi," dedim tekrar.

"Ve onu affetmelisin," dedi Hild güçlü bir sesle, "bana yanlış yapan adamları affettiğim ve Tanrı'nın da beni affettiği gibi. Ben bir günahkârdım," diye devam etti, "büyük bir günahkârdım. Tanrı bana dokunup lütfunu içime akıttı, beni bağışladı. Bu yüzden Guthred'i bağışlayacağına dair bana yemin et."

"Yemin etmeyeceğim," dedim sertçe, hâlâ Yılan Nefesi'ni kavramış olarak.

"Zalim bir adam değilsin," dedi Hild. "Bunu biliyorum. Bana hak ettiğimden çok daha nazik davrandın. Bu yüzden Guthred'e karşı da nazik ol. O iyi bir adam."

"Onunla karşılaştığımda bunu hatırlayacağım," dedim kaçamak bir ifadeyle.

"Yaptığından pişman olduğunu unutma," dedi Hild, "ve bunu krallığını koruyacağına inandığı için yaptığını da. Kefaret olarak bu eve para verdiğini de unutma. Gümüşe çok ihtiyacımız var. Yoksul ve hasta insan sıkıntısı yok ama sadaka sıkıntısı her zaman var."

Ona gülümsedim. Sonra ayağa kalkıp Gyruum'da Sven'in adamlarından birinden aldığım kılıcı çözüp boynumdaki broşu çıkardım. Pelerini, broşu ve kılıcı çalıların üzerine bıraktım. "Bunları satabilirsin," dedim. Sonra homurdanarak eski savaş zırhımı giydim, eski kılıçlarımı kuşandım ve kurt armalı miğferimi elime aldım. Zırh giymeyeli çok uzun zaman olduğu için bana korkunç derecede ağır gelmişti. Ayrıca Sverri'nin küreğini çektiğim o yıllarda zayıfladığım için bana çok büyük geliyordu. Kol halkalarını geçirip Hild'e baktım. "Sana bir yemin edeceğim, Başrahibe Hildegyth," dedim. Bana baktı. Eski Uhtred'i, ışıldayan bir lordu, bir kılıç savaşçısını görüyordu. "Evini destekleyeceğim," diye söz verdim,

"benden para alacaksın, zenginleşeceksin ve her zaman benim korumama sahip olacaksın."

Bunun üzerine gülümsedi, sonra kemerinde asılı olan çantasına uzanıp küçük, gümüş bir haç çıkardı. "Bu da benim sana hediyem," dedi, "dua ediyorum ki sen de benim gibi ona saygı duyacak, dersini alacaksın. Efendimiz o çarmıhta hepimizin yaptığı kötülükler için öldü. Hiç şüphem yok ki Lord Uhtred, ölürken hissettiği acının bir kısmı senin günahların içindi."

Haçı bana verirken parmaklarımız birbirine değdi ve gözlerinin içine bakınca elini çekti. Yine de kızardı ve yarı kapalı göz kapaklarının ardından bana baktı. Bir an için eski Hild'i, o kırılgan, güzel Hild'i gördüm ama sonra sert bir ifade takınmaya çalıştı. "Artık Gisela'ya gidebilirsin," dedi.

Gisela'dan söz etmemiştim ve bu ismin pek bir anlamı yokmuş gibi davrandım. "Şimdiye kadar evlenmiştir," dedim umursamazca, "eğer yaşıyorsa tabii."

"Northumbria'dan ayrıldığımda yaşıyordu," dedi Hild, "ama bu on sekiz ay önceydi. O zamandan beri kardeşiyle konuşmadı, sana yaptıklarından beri. Onu teselli etmek için saatler harcadım. Gözyaşları öfkeyle doluydu. Güçlü bir kız."

"Ve evlenilebilir," dedim sertçe.

Hild kibarca gülümsedi. "Seni beklemeye ant içti."

Yılan Nefesi'nin kabzasına dokundum.

Hem çok umutluydum hem de çok korkuyordum. Gisela. O bir kölenin ateşli hayallerine layık değildi ama onu aklımdan çıkaramıyordum.

"Ve belki de seni bekliyordur," dedi Hild, sonra tekrar resmileşerek geri çekildi. "Şimdi söyleyecek dualarımız, besleyecek insanlarımız ve iyileştirecek bedenlerimiz var."

Böylece yollandım ve manastırın duvarındaki kapıdan çıkıp çamurlu sokakta durdum. Dilencilerin içeri girmesine izin verildi. Gözlerim yaşlı bir şekilde ahşap duvara yaslandım. İki kılıcımla savaşa bilenmiş olduğum için benden korkan halk sokağın uzak tarafından geçiyordu.

Gisela, diye düşündüm, Gisela. Belki de bekliyordu, ama barış meleği olarak çok değerli olduğu için bundan şüpheliydim, yine de elimden geldiğince çabuk kuzeye döneceğimi biliyordum. Gisela için gidecektim. Gümüş haçı, kenarlarının Sverri'nin küreğinin elimde oluşturduğu büyük nasırları acıttığını hissedene kadar kavradım. Yılan Nefesi'ni çektim. Hild ona iyi bakmıştı. Desenli çeliğin paslanmasını önleyen ince bir domuz yağı ya da lanolin tabakasıyla parlıyordu. Uzun kılıcı dudaklarıma götürüp öptüm. "Öldürmen gereken adamlar var," dedim ona, "ve alman gereken bir intikam."

Ve öyle de yaptı.

Ertesi gün bir kılıç ustası buldum. Bana çok meşgul olduğunu, günlerce işimi yapamayacağını söyledi. Ona o gün işimi yapmasını, aksi takdirde bir daha hiç iş yapmayacağını söylediğimde bir anlaşmaya varabildik. O gün benim işimi yapmayı kabul etti. Yılan Nefesi çok güzel bir silah. Northumbria'da Demirci Ealdwulf tarafından dövüldü. Demircinin kılıcı büyülü bir şeydi, esnek ve güçlüydü. Yapıldığında sade demir kabzasının gümüş ya da yaldızlı bronzla süslenmesini istemiştim ama Ealdwulf bunu reddetmişti. "Bu bir alet," demişti bana, "sadece bir alet. İşini kolaylaştıracak bir şey."

Kabzanın her iki yanında dişbudak ağacından kulplar vardı ve yıllar geçtikçe iki taraftaki kulplar cilalanıp pürüzsüz hale gelmişti. Böyle aşınmış kulplar tehlikelidir. Savaşta elden

kayabilirler, özellikle de üzerlerine kan sıçradığında. Bu yüzden kılıç ustasına kabzaya perçinlenmiş yeni kulplar istediğimi, kulpların iyi bir tutuş sağlaması gerektiğini ve Hild'in bana verdiği küçük gümüş haçın kabzanın topuzuna gömülmesi gerektiğini söyledim.

"Yapacağım, lordum," dedi.

"Bugün."

"Deneyeceğim, lordum," dedi güçsüzce.

"Başaracaksın," dedim, "ve iyi bir iş çıkaracaksın." Yılan Nefesi'ni çekip demircinin fırınına doğru tuttuğumda bıçağı gölgeli odada parladı. Kırmızı ateşin ışığında çeliğindeki desenleri gördüm. Üç düz ve dört kıvrımlı demir çubuk dövülmüş, demir çubuklar tek bir metal bıçak haline getirilmişti. Isıtılıp dövülmüştü, ısıtılıp dövülmüştü. Tamamlandığında, parlayan yedi demir çubuk çelikten korkunç, yekpare bir çelik haline geldiğinde dört çubuktaki bükülmeler bıçakta hayalet desenler olarak kalmıştı. Adını da buradan alıyordu, çünkü desenler bir ejderhanın dönerek yükselen nefesine benziyordu.

"Güzel bir kılıç, lordum," dedi demirci.

"O deniz kıyısında Ubba'yı öldüren kılıç," dedim çeliğini okşayarak.

"Evet, lordum," dedi. Artık benden korkuyordu.

"Ve işi bugün yapacaksın," diye vurguladım. Kılıcı ve kını ateşten kararmış tezgâhının üzerine koydum. Kabzanın üstüne önce Hild'in haçını koydum, sonra bir gümüş para ekledim. Artık varlıklı değildim ama fakir de değildim ve Yılan Nefesi ve İğne'nin yardımıyla tekrar zengin olacağımı biliyordum.

Güzel bir sonbahar günüydü. Güneş parlıyor, Alfred'in kilisesinin yeni ahşabını altındanmış gibi parlatıyordu. Ragnar

ve ben kralı bekliyorduk. Bir avluda yeni tırpanlanmış çimlerin üzerine oturduk. Ragnar bir keşişin manastır yazıhanesine bir yığın parşömen taşımasını izledi. "Her şey orada yazılı," dedi, "her şey! Okuyabiliyor musun?"

"Okur yazarım," dedim.

Bundan etkilenmişti. "İşine yarıyor mu?"

"Hiçbir zaman yaramadı," diye kabul ettim. "Öyleyse neden yazıyorlar?" diye merak etti.

"Onların dini yazılı din," dedim, "bizimkisi değil."

"Yazılı bir din?" Şaşırmıştı.

"Bir kitapları var," dedim, "her şey onun içinde."

"Neden yazılmasına ihtiyaç duyuyorlar?"

"Bilmiyorum, yazıyorlar işte. Elbette kanunları da yazıyorlar. Alfred yeni kanunlar çıkarmaya bayılıyor ve hepsinin kitaplara yazılması gerekiyor."

"Eğer bir adam kanunları hatırlamıyorsa," dedi Ragnar, "o zaman çok fazla kanunu var demektir."

Çocukların bağırışları, daha doğrusu küçük bir oğlan çocuğunun rahatsız edici çığlığı ve bir kız çocuğunun alaycı kahkahası bizi böldü, kız hemen sonra köşeyi koşarak döndü. Güneş kadar parlak altın sarısı saçları olan kız dokuz ya da on yaşlarında görünüyordu ve onu takip eden küçük çocuğun malı olduğu açıkça belli olan oyma bir tahta at taşıyordu. Kız oyma atı bir ödül gibi sallayarak çimenlerin üzerinde koşmaya başladı. Bir tay gibi zayıf ve mutluydu, üç ya da dört yaş küçük oğlan ise daha sağlam yapılıydı ve son derece mutsuz görünüyordu. Çok hızlı olduğu için oğlanın kızı yakalama şansı yoktu. Beni görünce kızın gözleri büyüdü ve önümüzde durdu. Oğlan ona yetişti ama Ragnar ve benden tahta atını geri almaya çalışamayacak kadar korkmuştu. Yüzü kızarmış

ve nefes nefese kalmış bir hemşire köşede belirerek çocukların isimlerini bağırdı.

"Edward! Æthelflaed!"

"Sensin!" dedi Æthelflaed, bana sevinçle bakarak.

"Benim," dedim. Ayağa kalktım çünkü Æthelflaed bir kralın kızıydı. Edward da babası Alfred öldüğünde Wessex'i yönetecek olan *ætheling*'di, yani prens.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Æthelflaed sanki beni sadece bir ya da iki haftadır görmemiş gibi.

"Devlerin ülkesindeydim," dedim, "ateşin su gibi aktığı, buzdan dağların olduğu ve kız kardeşlerin küçük erkek kardeşlerine asla ama asla kötü davranmadığı yerde."

"Asla mı?" diye sordu sırıtarak.

"Atımı istiyorum!" diye çıkıştı Edward, onu kardeşinin elinden kapmaya çalışarak, ama Æthelflaed onu ulaşamayacağı şekilde yukarı kaldırdı.

Ragnar, Edward'a, "Bir kızdan kurnazlıkla alabileceğin bir şeyi asla güç kullanarak alma," dedi.

"Kurnazlık?" diye kaşlarını çattı Edward, belli ki bu kelimeye aşina değildi.

Ragnar, Æthelflaed'e kaşlarını çattı. "O atın karnı mı aç?"

"Hayır." Bir oyun oynadığını biliyordu ve kazanıp kazanamayacağını görmek istiyordu.

"Ama diyelim ki büyü kullandım," dedi Ragnar, "ve atın ot yemesini sağladım."

"Yapamazsın."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Tahta atların her sabah otlamaya gittiği, her gece otların gökyüzüne değecek kadar büyüdüğü ve her gün tahta atların onları yiyerek tekrar eski haline getirdiği yerlerde bulundum."

"Hayır, gitmiyorlar," dedi sırıtarak.

"Eğer sihirli sözcükleri söylersem atın ot yiyecek," dedi Ragnar.

"O benim atım," diye üsteledi Edward.

"Sihirli kelimeler?" Æthelflaed artık ilgiliydi.

"Atı otların üzerine koymalısın," dedi Ragnar.

Bana baktı, güvence istiyordu ama sadece omuz silktim. O da çok ciddi davranan Ragnar'a bakıp biraz sihir görmek istediğine karar vererek tahta atı dikkatlice kesilmiş otların yanına yerleştirdi. "Şimdi mi?" diye sordu beklenti içinde.

"Gözlerini kapatmalısın," dedi Ragnar, "etrafında üç kere hızlıca dönmelisin ve çok yüksek sesle 'Havacar' demelisin."

"Havacar?"

"Dikkatli ol!" diye uyardı onu, telaşlı görünerek. "Sihirli sözcükleri öylesine söyleyemezsin."

Bunun üzerine Æthelflaed gözlerini kapadı, üç kez arkasını döndü; bu sırada Ragnar Edward'a başıyla atı işaret etti. O da atı kaptığı gibi hemşirenin yanına koştu. Æthelflaed baş dönmesinden hafifçe sendeleyerek sihirli sözcüğünü haykırdığında at gitmişti.

"Hile yaptın," diye suçladı Ragnar'ı.

Sanki ona bir sır verecekmişim gibi yanına çömelip biraz yaklaşarak kulağına fısıldadım: "Asla bir Dan'a güvenme."

Buna gülümsedi. Ailesinin Sumorsæte bataklıklarında kaçak olduğu uzun ve yağışlı kıştan beri beni tanıyordu ve o kasvetli aylarda beni sevmeyi öğrenmişti, ben de onu sevmeye başlamıştım. Uzanıp burnuma dokundu. "Bu nasıl oldu?"

"Bir adam burnumu kırdı," dedim. Kıran Hakka'ydı, *Tüccar*'da kürek çekmekten kaçtığımı düşünerek bana vurmuştu.

"Eğri büğrü," dedi.

"Eğri büğrü kokuları almamı sağlıyor," dedim.

"Kıran adama ne oldu?"

"Öldü," dedim.

"Güzel," dedi. "Evleneceğim."

"Öyle mi?"

"Mersiyalı Æthelred ile," dedi gururla, sonra kaşlarını çattı çünkü yüzümde küçük bir hoşnutsuzluk ifadesi belirmişti.

"Kuzenimle mi?" diye sordum sevinmiş görünmeye çalışarak.

"Æthelred senin kuzenin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Karısı olacağım. Mersiya'da yaşayacağız," dedi. "Hiç Mersiya'ya gittin mi?"

"Evet."

"Güzel mi?"

"Orayı seveceksin," dedim, gerçi bundan şüpheliydim; sümüklü, kendini beğenmiş kuzenimle henüz evli değildi ama bunu söyleyemezdim.

Kaşlarını çattı. "Æthelred burnunu karıştırıyor mu?"

"Sanmıyorum," dedim.

"Edward karıştırıyor," dedi, "sonra da onu yiyor. Ögh." Öne doğru eğilerek kırık burnuma hızlıca bir öpücük kondurdu, sonra hemşirenin yanına koştu.

"Tatlı kız," dedi Ragnar.

"Kuzenimle harcanacak olan," dedim.

"Harcanacak?"

"O, Æthelred adında kendini beğenmiş küçük bir pislik," dedim. Ethandun'a adam getirmişti, sadece birkaç tane ama Alfred'in gözüne girmesine yetmişti. "Fikir şu ki," diye devam ettim, "babası öldüğünde Mersiya'nın özerk hükümdarı olacak, Alfred'in kızı da onun karısı olacak ve bu Mersiya'yı Wessex'e bağlayacak."

Ragnar başını salladı. "Mersiya'da çok fazla Dan var. Saksonlar bir daha orada hüküm sürmeyecek."

"Eğer kazanacağı bir şey olduğunu düşünmüyorsa Alfred kızını Mersiya'ya harcamaz," dedim.

"Bir şeyler kazanmak için," dedi Ragnar, "cesur olmalısın. Bir şeyler yazıp kazanamazsın, risk alman gerekir. Alfred çok temkinli."

Hafifçe gülümsedim. "Gerçekten temkinli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette, öyle," dedi Ragnar küçümseyerek.

"Her zaman değil," dedim, sonra aklımdan geçenleri söylemeli miyim diye düşünerek duraksadım.

Tereddütüm Ragnar'ı kışkırttı. Bir şeyler sakladığımı anlamıştı. "Ne?" diye sordu.

Hâlâ tereddüt ediyordum, sonra eski bir hikâyeden zarar gelmeyeceğine karar verdim. "Cippanhamm'daki o kış gecesini hatırlıyor musun?" diye sordum. "Guthrum'un orada olduğu, herkesin Wessex'in düştüğüne inandığı geceyi. Sen ve ben kilisede içmiştik."

"Elbette hatırlıyorum, evet."

Guthrum'un Wessex'i istila ettiği kıştı. Batı Sakson ordusu dağıldığı için Guthrum savaşı kazanmış gibi görünüyordu. Bazı soylular Wessex dışına kaçmış, birçoğu Guthrum ile barış yapmış, Alfred ise Sumorsæte bataklıklarında saklanmak zorunda kalmıştı. Yine de Alfred yenilmiş olmasına rağmen yılmamış, arpçı kılığına girerek Danları gözetlemek için gizlice Cippanhamm'a gitmekte ısrar etmişti. Bu neredeyse felaketle sonuçlanıyordu çünkü Alfred casusluk yapacak kurnazlığa sahip değildi. Onu o gece ben kurtarmıştım, Ragnar'ı kraliyet kilisesinde bulduğum gece. "Ve hatırlıyor musun," diye devam ettim, "yanımda bir uşağım vardı ve kilisenin arka tarafında başında bir başlıkla oturuyordu, ona sessiz olmasını emretmiştim?"

Ragnar kaşlarını çatarak o kış gecesini hatırlamaya çalıştı, sonra başıyla onayladı. "Öyle yapmıştın, doğru."

"O bir uşak değildi," dedim, "o Alfred'di."

Ragnar bana baktı. Kafasında bazı şeyleri hesaplıyor, o uzak gecede ona yalan söylediğimi fark ediyor ve eğer başlıklı hizmetkârın Alfred olduğunu bilseydi, aynı gece tüm Wessex'i Danlar için kazanabileceğini anlıyordu. Bir an için ona söylediğime pişman oldum, çünkü bana kızacağını düşünmüştüm, ama güldü. "O Alfred miydi? Gerçekten?"

"Seni gözetlemeye gitmişti," dedim, "ben de onu kurtarmaya."

"O Alfred miydi? Guthrum'un kampında?"

"Risk alıyor," dedim, Mersiya hakkındaki konuşmamıza dönerek.

Ama Ragnar hâlâ geçmişte kalmış o soğuk geceyi düşünüyordu. "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Çünkü ona yemin etmiştim."

"Seni en zengin kraldan daha zengin yapardık," dedi Ragnar. "Sana gemiler, adamlar, atlar, gümüş, kadınlar, ne istersen verirdik! Tek yapman gereken konuşmaktı."

"Ona yemin etmiştim," dedim tekrar ve Alfred'e ihanet etmeye ne kadar yaklaştığımı hatırladım. Gerçeği ağzımdan kaçırmayı çok istemiştim. O gece, birkaç kelimeyle, İngiltere'de bir daha hiçbir Sakson'un hüküm sürmemesini sağlayabilirdim. Wessex'i bir Dan krallığına dönüştürebilirdim. Tüm bunları, pek de sevmediğim bir adamı, kardeşim gibi sevdiğim bir adama satarak yapabilirdim ama yine de sessiz kalmıştım. Bir yemin etmiştim. Onur bizi dönemeyeceğimiz yollara sokar. "*Wyrd bið ful aræd*," dedim.

Kader amansızdır. Bizi bir koşum gibi kavrar. Wessex'ten kaçtığımı ve Alfred'den kurtulduğumu sanıyordum, ama işte

buradaydım, sarayına geri dönmüştüm. Alfred o öğleden sonra toynak sesleri ve hizmetkârların, keşişlerin ve rahiplerin gürültülü koşuşturması içinde geri döndü. İki adam kralın yatak takımlarını odasına taşırken bir keşiş Alfred'in bir günlük yokluğunda ihtiyaç duyduğu belli olan belgelerle dolu bir el arabası sürüyordu. Bir rahip sunak örtüsü ve bir haçla aceleyle geçerken iki kişi de Alfred'e tüm seyahatlerinde eşlik eden kutsal emanetleri yerine taşıyordu. Ardından kralın korumalarından bir grup geldi, kraliyet bölgesinde silah taşımalarına izin verilen tek kişilerdi ve hepsi konuşan başka rahipler geldi, Alfred de aralarındaydı.

Hiç değişmemişti. Hâlâ bir kâtip, bir âlim gibi görünüyordu; zayıf ve solgundu. Bir rahip onunla acele bir şeyler konuştu. Alfred dinlerken başını salladı. Sade giyinmişti, siyah pelerini onu bir din adamı gibi gösteriyordu. Kraliyet tacı takmıyordu, sadece yün bir şapka giymişti. Æthelflaed'in elini tutuyordu. Æthelflaed'in bir kez daha kardeşinin atını tuttuğunu fark ettim. Yürümek yerine tek ayağı üzerinde zıplıyordu, bu da babasını sürekli rahipten uzaklaştırdığı anlamına geliyordu, ama Alfred çocuklarına düşkün olduğu için onu hoş gördü. Sonra onu bilerek çekiştirdi, Ragnar ve benim onu karşılamak için durduğumuz çimlerin üzerine çekmeye çalıştı, o da ona boyun eğerek onu bize getirmesine izin verdi.

Ragnar ve ben diz çöktük. Ben başımı eğmiştim.

"Uthred burnunu kırmış, baba," dedi Æthelflaed babasına, "ve onu yapan adam ölmüş."

Bir soylu eli başımı kaldırdı. Zeki gözleriyle o solgun, dar yüze baktım. Solgun görünüyordu. Hayatını sürekli bir ıstırap haline getiren bağırsak kramplarından bir yenisini daha yaşadığını tahmin ediyordum. Bana her zamanki sertliğiyle

bakıyordu, sonra hafifçe gülümsemeyi başardı. "Sizi bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum Lord Uhtred."

"Size teşekkür borçluyum, lordum," dedim alçak gönüllülükle, "o yüzden, teşekkür ederim."

"Ayağa kalk," deyince ikimiz de ayağa kalktık. Alfred Ragnar'a baktı. "Sizi yakında serbest bırakacağım Lord Ragnar."

"Teşekkür ederim, lordum."

"Ama bir hafta içinde burada bir kutlama düzenleyeceğiz. Yeni kilisemizin bitişini kutlayacağız ve bu genç bayanı Lord Æthelred ile resmen nişanlayacağız. Witanları çağırdım. İkinizden de görüşmelerimiz bitene kadar burada kalmanızı rica ediyorum."

"Tamam lordum," dedim. Aslında tek istediğim Northumbria'ya gitmekti ama Alfred'e borçluydum ve bir ya da iki hafta bekleyebilirdim.

"Ve o sırada," diye devam etti, "meseleler olabilir." Sanki çok fazla konuştuğundan korkuyormuş gibi durakladı, "Meseleler," dedi belli belirsiz, "bana hizmet edebileceğin meseleler olabilir."

"Tamam, lordum," diye tekrarladım, sonra başını sallayıp uzaklaştı.

Böylece bekledik. Kutlamaları bekleyen kasaba halkla dolup taşıyordu. Yeniden bir araya gelme zamanıydı. Ethandun'da Alfred'in ordusuna liderlik eden tüm adamlar oradaydı. Beni sevinçle karşıladılar. Sumorsæteli Wiglaf, Defnascirli Harald, Wiltunscirli Osric ve Suth Seaxalı Arnulf, hepsi Wintanceaster'a gelmişti. Onlar artık krallığın güçlü adamlarıydı; büyük lordlar, kralları mahvolmuş gibi görünürken onun yanında duran adamlar. Ama Alfred Wessex'ten kaçanları cezalandırmadı. Wilfrith Guthrum'un saldırısından kaçmak için Frank Krallığı'na kaçmış olsa da hâlâ Hamptonscir'in

hükümdarıydı. Alfred Wilfrith'e abartılı bir nezaketle davranıyordu ama savaşmak için kalanlar ile kaçanlar arasında hâlâ dile getirilmeyen bir ayrım vardı.

Kasaba aynı zamanda eğlencelerle de doluydu. Her zamanki hokkabazlar, cambazlar, hikâye anlatıcıları ve müzisyenler vardı ama en başarılısı Offa adında, yanında bir sürü gösteri köpeğiyle dolaşan asık suratlı bir Mersiyalıydı. Köpekler sadece terrier cinsiydi, çoğu insanın fare avlamak için kullandığı türden. Ancak Offa onları dans ettirebiliyor, arka ayakları üzerinde yürütebiliyor ve çemberlerden atlatabiliyordu. Hatta köpeklerden biri dizginleri dişlerinin arasında tutarak bir midilliye binmiş ve diğer köpekler de kalabalığın bozuk paralarını toplamak için küçük deri kovalarla onu takip etmişti. Offa'nın saraya davet edilmesi beni şaşırtmıştı. Şaşırmıştım çünkü Alfred ciddiyetsizlikten hoşlanmazdı. Onun iyi vakit geçirmekten anladığı teoloji tartışmaktı ama köpeklerin saraya getirilmesini emretmişti. Bunu çocuklarını eğlendireceklerini düşündüğü için yaptığını sanıyordum. Ragnar ile birlikte gösteriye gittik. Peder Beocca beni orada buldu.

Zavallı Beocca. Ben yaşadığım için gözyaşları içindeydi. Her zaman kızıl olan saçlarına artık aklar düşmüştü. Kırkını aşmış, yaşlı bir adamdı ve dikkatli gözleri süt rengini almıştı. Topallıyordu ve sol eli felçliydi; bu dertleri yüzünden insanlar onunla alay ediyordu ama benim yanımda kimse bunu yapmazdı. Beocca beni çocukluğumdan beri tanırdı, çünkü babamın ayin rahibi ve benim ilk öğretmenimdi. Beni sevmekle benden nefret etmek arasında gidip gelirdi, yine de her zaman arkadaşım olmuştu. Aynı zamanda iyi bir rahipti, zeki bir adamdı. Alfred'in papazlarından biriydi ve kralın hizmetinde mutluydu. Sayıklıyor, gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu. "Yaşıyorsun," dedi beni beceriksizce kucaklayarak.

"Ben öldürülmesi zor bir adamım, peder."

"Öyleymişsin gerçekten, öyleymişsin," dedi, "ama cılız bir çocuktun."

"Ben mi?"

"Tekne kazıntısı derdi baban her zaman. Sonra büyümeye başladın."

"Durmadım da, değil mi?"

"Ne kadar zekice!" dedi Beocca, arka ayakları üzerinde yürüyen iki köpeği izlerken. "Köpekleri seviyorum," diye devam etti, "Offa ile konuşmalısın."

"Offa ile mi?" diye sordum, parmaklarını şıklatarak ya da ıslık çalarak köpeklerini kontrol eden Mersiyalıya bakarak.

"Bu yaz Bebbanburg'daydı," dedi Beocca. "Bana amcanın salonu yeniden inşa ettiğini söyledi. Eskisinden daha büyükmüş. Gytha öldü. Zavallı Gytha," dedi haç işareti yaparak, "iyi bir kadındı."

Gytha benim üvey annemdi. Babam Eoferwic'te öldürüldükten sonra amcamla evlenip onun Bebbanburg'u gasp etmesine ortak olmuştu. Ölümü hakkında hiçbir şey söylemedim. Gösteriden sonra Offa ve iki kadın yardımcısı çemberleri toplayıp köpekleri bağlarken Mersiyalıyı bulup onunla konuşmak istediğimi söyledim.

Garip bir adamdı. Benim gibi uzun boylu, huysuz, bilgili ve en tuhafı da Hristiyan bir rahipti. O gerçekten de Peder Offa'ydı. "Ama kiliseden sıkılmıştım," dedi bana, ona bir kupa bira ısmarladığım İki Turna'da, "karımdan da sıkılmıştım. Ondan çok sıkılmıştım."

"Yani çekip gittin?"

"Dans ederek uzaklaştım," dedi, "sekerek uzaklaştım. Tanrı bana kanat verseydi uçarak giderdim."

Bir düzine yıldır seyahat ediyor, Britanya'daki Sakson ve Dan topraklarında dolaşıyordu. Her yerde hoş karşılanıyordu çünkü sohbet ederken kasvetli bir adam olmasına rağmen kahkaha da atıyordu. Beocca haklıydı. Offa Northumbria'da bulunmuştu ve gördüğü her şeye çok keskin bir gözle baktığı açıktı. O kadar keskindi ki Alfred'in köpeklerini neden saraya davet ettiğini anlamıştım. Offa açıkça Batı Sakson Sarayı'na Britanya'dan haberler getiren casuslardan biriydi. "Öyleyse bana Northumbria'da neler olduğunu anlat," diye başladım.

Yüzünü buruşturup gözlerini tavan kirişlerine dikti. Bir adamın tavernanın fahişelerinden birini her kiralayışında kirişte bir çentik açması İki Turna'nın hoş tarafıydı ve Offa bir ömür boyu sürecekmiş gibi çentikleri sayıyordu, sonra ekşi bir suratla bana baktı. "Haber, lordum," dedi, "bira, deri ya da fahişelerin hizmeti gibi bir metadır. Alınıp satılır." Aramızdaki masaya bir para koyana kadar bekledi, sonra tek yaptığı paraya bakıp esnemek oldu. İlkinin yanına bir şilin daha koydum.

"Nereden başlamamı istersin?" diye sordu.

"Kuzeyden."

İskoçya'nın sessiz olduğunu söyledi. Kral Aed'in onu rahatsız eden bir çıbanı vardı. Artık kendisini Bernicia Lordu olarak adlandıran amcam Gaspçı Ælfric sığır çalmak için Northumbria'ya sık sık akınlar düzenliyordu.

"Bernicia kralı mı olmak istiyor?" diye sordum.

"Rahat bırakılmak istiyor," dedi Offa. "Kimseyi incitmiyor, para biriktiriyor; Guthred'i kral olarak kabul ediyor ve kılıçlarını keskin tutuyor. O aptal değil. Dan yerleşimcileri İskoçlara karşı koruma sağladıkları için hoş karşılıyor ama onlara güvenmediği sürece hiçbir Dan'ın Bebbanburg'a girmesine izin vermiyor. O kaleyi güvende tutuyor."

"Ama kral olmak istiyor?" diye üsteledim.

"Ben ne yaptığını biliyorum," dedi Offa sertçe, "ama ne istediği Ælfric ile tanrısı arasında."

"Oğlu yaşıyor mu?"

"Artık iki oğlu var, ikisi de genç, ama karısı öldü."

"Duydum."

"Büyük oğlu köpeklerimi seviyor ve babasının onları satın almasını istiyor. Hayır, dedim."

Bebbanburg ile ilgili, salonun genişletildiğinden ve daha da kaygı verici olanı, dış surun ve alçak kapının daha yüksek ve güçlü bir şekilde yeniden inşa edildiğinden başka pek bir şey bilmiyordu. Kendisinin ve köpeklerinin Dunholm'da hoş karşılanıp karşılanmadığını sordum. Sertçe bana bakarak haç çıkardı. "Kimse Dunholm'a isteyerek gitmez," dedi Offa. "Amcan bana Kjartan'ın topraklarında koruma sağladığında, bundan memnun oldum."

"Yani Kjartan büyüyor?" diye sordum.

"Hızla yayılıyor," dedi Offa. Şaşkınlığımı görünce açıkladı. "Büyüyor, çalıyor, tecavüz ediyor, öldürüyor ve Dunholm'da gizleniyor. Ama artık etkisi daha geniş, çok daha geniş. Parası var ve parasını dost satın almak için kullanıyor. Eğer bir Dan Guthred'den şikâyet ediyorsa Kjartan'ın parasını aldığından emin olabilirsin."

"Kjartan'ın Guthred'e haraç vermeye razı olduğunu sanmıştım?"

"Bir senelik ödendi. O zamandan beri İyi Kral Guthred haraçsız da yapabileceğini öğrendi."

"İyi Kral Guthred mi?" diye sordum.

"Eoferwic'te böyle tanınıyor," dedi Offa, "ama sadece Hristiyanlar tarafından. Danlar onu katıksız bir aptal olarak görüyor."

"Hristiyan olduğu için mi?"

"O bir Hristiyan mı?" diye sordu kendine. "Öyle olduğunu iddia ediyor ve kiliseye gidiyor ama bir tarafım onun hâlâ eski tanrılara inandığını düşünüyor. Hayır, Danlar ondan hoşlanmıyor çünkü Hristiyanları kayırıyor. Danlardan kilise vergisi almaya çalıştı. Parlak bir fikir değildi."

"Peki İyi Kral Guthred'in ne kadar zamanı var?" diye sordum.

"Kehanet için daha fazla ücret alıyorum," dedi Offa, "değersiz olanın değerli hale gelmesi gerektiği için."

Paramı cebimde tuttum. "Guthred'i hâlâ kralı olarak tanıyor mu?"

"Şimdilik," dedi Offa temkinli bir şekilde, "ama Kont Ivarr bir kez daha Northumbria'daki en güçlü adam. Duyduğuma göre Kjartan'dan para almış ve parayı adam toplamak için kullanmış."

"Neden adam topluyor?"

"Sence neden?" diye sordu Offa alay ederek.

"Tahta kendi adamını geçirmek için?"

"Öyle görünüyor," dedi Offa, "ama Guthred'in de bir ordusu var."

"Sakson bir ordu mu?"

"Hristiyan bir ordu. Çoğu Sakson."

"Yani iç savaş yaklaşıyor?"

"Northumbria her zaman iç savaşa yakın."

"Ve acımasız olduğu için Ivarr kazanacak," dedim.

"Eskisinden daha temkinli," dedi Offa. "Bunu ona üç sene önce Aed öğretti. Ama, evet, bir gün saldıracak. Kazanacağına emin olduğu zaman."

"Yani Guthred'in Ivarr ve Kjartan'ı öldürmesi gerek."

"Kralların ne yapması gerektiği, lordum, benim mütevazı anlayışımın ötesinde. Ben köpeklere dans etmeyi öğretirim, insanlara hükmetmeyi değil. Mersiya hakkında bilgi edinmek istiyor musun?"

"Guthred'in kız kardeşini öğrenmek istiyorum."

Offa hafifçe gülümsedi. "O kız! O bir rahibe."

"Gisela!" Şok olmuştum. "Bir rahibe?" Hristiyan mı oldu?"

"Hristiyan olduğundan şüpheliyim," dedi Offa, "ama onu koruyan manastıra gidiyor."

"Kimden?"

"Kjartan. Kızı oğluyla evlendirmek istiyor."

Bu beni gerçekten şaşırttı. "Ama Kjartan Guthred'den nefret ediyor," dedim.

"Yine de Kjartan Guthred'in kız kardeşinin tek gözlü oğluna iyi bir eş olacağına karar verdi," dedi Offa. "Oğlunun bir gün Eoferwic'te kral olmasını istediğinden Guthred'in kız kardeşiyle evlenmesinin bu arzusuna yardımcı olacağını düşünüyor. Her neyse, Eoferwic'e adamlar gönderdi. Guthred'e para, barış ve Hristiyanları taciz etmeyi bırakma sözü teklif etti. Sanırım Guthred yarı yarıya ikna oldu."

"Nasıl olabilir?"

"Çünkü çaresiz bir adamın müttefiklere ihtiyacı vardır. Belki Guthred bir ya da iki gün boyunca Ivarr ve Kjartan'ı ayırmayı hayal etti. Kesinlikle paraya ihtiyacı var ve Guthred, diğer insanlar için her zaman en iyisine inanan bir adamın ölümcül zihnine sahip. Kız kardeşi naif fikirlerle o kadar yüklü olmadığından bunu kabul etmedi. Bir rahibe manastırına kaçtı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Geçen sene. Kjartan onun reddini bir başka hakaret olarak algıladı. Adamlarının ona teker teker tecavüz etmesine izin vereceğini söyleyerek tehdit etti."

"Hâlâ manastırda mı?"

"Eoferwic'ten ayrıldığımda öyleydi. Orada evlilikten uzakta, değil mi? Belki erkeklerden hoşlanmıyordur. Birçok rahibe hoşlanmaz. Ama kardeşinin onu uzun süre daha orada bırakacağından şüpheliyim. Çok kullanışlı bir barış meleği."

"Kjartan'ın oğluyla evleneceği için mi?" diye sordum küçümseyerek.

"O iş olmayacak," dedi Offa. Kendine biraz daha bira doldurdu. "Peder Hrothweard, kim olduğunu biliyor musun?"

Hrothweard'ın Danları öldürmek için Eoferwic'teki kalabalığı nasıl ayaklandırdığını hatırlayarak, "Kötü bir adam," dedim.

Offa, "Hrothweard son derece sevimsiz bir yaratık," diye katıldı nadir görülen bir coşkuyla. "Danlardan kilise vergisi alınmasını öneren oydu. Ayrıca Guthred'in kız kardeşinin amcanın yeni karısı olmasını önerdi. Bu fikir muhtemelen Guthred'in ilgisini çekmiş. Ælfric'in bir eşe ihtiyacı var ve eğer mızrakçılarını güneye göndermeye istekli olursa bu Guthred'in gücünü büyük ölçüde artıracaktır."

"Bu Bebbanburg'u korumasız bırakır," dedim.

"Altmış adam Bebbanburg'u Kıyamet Günü'ne kadar tutabilir," diye itiraz etti Offa. "Guthred'in daha büyük bir orduya ihtiyacı var. Bebbanburg'dan iki yüz adam Tanrı'dan bir armağan olur, bu da kesinlikle bir kız kardeşe değer. Ivarr bu evliliği durdurmak için her şeyi yapar. Kuzey Northumbria'daki Saksonların Eoferwic'teki Hristiyanlarla birleşmesini istemiyor. Yani lordum," gözlemlerinin bittiğini belirtmek istercesine oturduğu bankı geriye itti, "Guthred'in başının dertte olduğu Northumbria dışında Britanya barış içinde."

"Mersiya'da sorun yok mu?"

Başını salladı. "Olağandışı bir şey yok."

"Doğu Anglia?"

Durakladı. Tereddüt ettikten sonra, "Sorun yok," dedi ama duraklamasının kasıtlı olduğunu, bana olta attığını biliyordum; bu yüzden bekledim. Offa masumca bana baktı. İçimi çekip çantamdan bir gümüş daha çıkarıp masanın üze-

rine koydum. Gümüşün iyi olduğundan emin olmak için ona vurdu. "Kral Æthelstan," dedi, "eski adıyla Guthrum, Alfred ile pazarlık yapıyor. Alfred bildiğimi düşünmüyor ama biliyorum. Birlikte İngiltere'yi paylaşacaklar."

"Birlikte?" diye sordum? "İngiltere'yi mi paylaşacaklar? Onların değil ki paylaşsınlar!"

Danlara Northumbria, Doğu Anglia ve Mersiya'nın kuzeydoğu bölgeleri verilecek. Wessex, Mersiya'nın güneybatı kısmını alacak."

Bakakaldım. "Alfred buna razı olmayacaktır," dedim.

"Olacak."

"O bütün İngiltere'yi istiyor," diye itiraz ettim.

"Wessex'in güvende olmasını istiyor," dedi parayı masanın üzerinde döndürerek.

"Yani İngiltere'nin yarısını vermeye razı olacak?"

Offa gülümsedi. "Şu şekilde düşünün, lordum," dedi, "Wessex'te hiç Dan yok, ama Danların hükmettiği yerlerde pek çok Sakson var. Danlar Alfred'e saldırmamayı kabul ederlerse Alfred kendini güvende hissedebilir. Peki Danlar nasıl güvende hissedecek? Alfred onlara saldırmamayı kabul etse bile topraklarında hâlâ binlerce Sakson olacak. Bu Saksonlar her an onlara karşı ayaklanabilir, özellikle de Wessex'ten cesaret alırlarsa. Kral Æthelstan Alfred ile antlaşmasını yapacaktır ama üzerine karaladığı parşömene değmeyecektir."

"Yani Alfred anlaşmayı bozacak mı?"

"Açıkça değil, hayır. Alfred Sakson isyanını teşvik edecek, Hristiyanları destekleyecek, belayı körükleyip her zamanki gibi dualarını okuyarak düşmanla süresiz barış yemini edecek. Hepiniz Alfred'i dindar bir bilgin olarak görüyorsunuz ama onun hırsı burası ile İskoçya arasındaki tüm toprakları kapsıyor. Sen onu dua ederken görüyorsun, ben hayal ederken.

Danlara misyonerler gönderecek. Siz onun tek yaptığının bu olduğunu düşüneceksiniz ama ne zaman bir Sakson bir Dan'ı öldürse bıçağı Alfred tedarik etmiş olacak."

"Hayır," dedim, "Alfred yapmaz. Tanrısı onun hainlik etmesine izin vermez."

"Alfred'in tanrısı hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Offa küçümseyerek. Gözlerini kapattı. "Sonra Tanrı'mız Rab düşmanı bize teslim etti," diye mırıldandı, "biz de ona, oğullarına ve bütün kabilesine saldırdık. Bütün kentlerini aldık; erkekleri, kadınları, küçük çocukları öldürdük." Gözlerini açtı. "Bunlar Alfred'in tanrısının eylemleri, Lord Uhtred. Kutsal kitaplardan daha fazlasını mı istiyorsun? Tanrı'n Rab bütün düşmanlarını sana teslim edecek ve sen onları ezip yok edeceksin." Offa yüzünü buruşturdu. "Alfred Tanrı'nın vaatlerine inanıyor. Paganların olmadığı, düşmanın tamamen yok edildiği, sadece dindar Hristiyanların yaşadığı bir ülke hayal ediyor. Britanya adasında korkulacak bir adam varsa Lord Uhtred, o da Kral Alfred'dir." Ayağa kalktı. "O aptal kadınların köpeklerimi beslediğinden emin olmalıyım."

Gidişini izlerken onun Alfred'i yanlış anlamış zeki bir adam olduğunu düşündüm.

Elbette bu Alfred'in düşünmemi istediği şeydi.

7

KRALLIĞIN ÖNDE GELEN ADAMLARINDAN oluşan kraliyet konseyi Alfred'in yeni kilisesinin ithafı ve Æthelflaed'in kuzenimle nişanlanmasını kutlamak için toplanmıştı. Onların tartışmalarıyla bir alakamız olmadığından onlar konuşurken Ragnar ile kasabanın tavernalarında içki içtik. Brida'nın bize katılmasına izin verilmişti. Ragnar bundan mutlu olmuştu. Brida bir Doğu Anglia Sakson'uydu ve bir zamanlar benim sevgilimdi ama bu yıllar önce, ikimiz de çocukken olan bir şeydi. O artık bir kadındı ve Danlardan daha Dan'dı. Ragnar ile resmen hiç evlenmemişlerdi ama Brida onun arkadaşı, sevgilisi, danışmanı ve büyücüsüydü. Ragnar açık tenli, Brida esmerdi; Ragnar yaban domuzu gibi yerken Brida yemeğini didiklerdi. Ragnar çok konuşurdu, Brida ise sessiz ve bilgeydi ama ikisi birlikte mutluydular. Ona saatlerce Gisela'yı anlattığımda beni sabırla dinledi. "Gerçekten seni beklediğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Öyle umuyorum," dedim çekiç muskama dokunarak.

"Zavallı kız," dedi Brida gülümseyerek. "Yani âşık oldun?"

"Evet."

"Bir kez daha."

Üçümüz Æthelflaed'in resmi nişanından bir gün önce İki Turna'daydık. Peder Beocca bizi orada buldu. Elleri mürekkeple kirlenmişti. "Yine yazıyorsun," diye suçladım onu.

"Kontların milislerinin listesini yapıyoruz," diye açıkladı.

"On iki ile altmış yaş arasındaki her erkek artık krala hizmet etmek için yemin etmek zorunda. Listeleri derliyorum ama mürekkebimiz bitti."

"Şaşılacak bir şey yok," dedim, "hepsi senin yüzünden."

"Yenisini hazırlıyorlar," dedi beni duymazdan gelerek, "bu zaman alacağından yeni kiliseyi görmek isteyeceğini düşündüm."

"Başka şeyler hayal ediyordum."

Bizi götürmek için ısrar etti. Kilise gerçekten de son derece görkemliydi. Şimdiye kadar gördüklerimden daha büyüktü. Oldukça yüksekti; çatısı azizler ve krallarla oyulmuş devasa meşe kirişlerle desteklenmişti. Oymalar boyanmıştı. Kralların taçları, azizlerin haleleri ve kanatları Beocca'nın Frank Krallığı'ndan getirilen ustalar tarafından işlendiğini söylediği altın varaklarla parlıyordu. Zeminin tamamı taşla kaplıydı, o yüzden hiç çalılık yoktu ve köpekler nereye işeyeceklerini şaşırıyorlardı. Alfred köpeklerin kiliseye girmemesi için bir kural koymuştu ama yine de giriyorlardı. Bu yüzden elinde bir kırbaçla hayvanları büyük nefin dışına sürmekle görevlendirilen bir bekçi atamıştı. Bekçi Ethandun'da Dan bir savaş baltasıyla bir bacağını kaybettiğinden yavaş hareket ediyordu, dolayısıyla köpekler ondan kaçmakta zorlanmıyordu. Kilisenin duvarlarının alt kısmı yontulmuş taştan inşa edilmişti ancak üst kısımlar ve çatı ahşaptı. Çatının hemen altında, yağmurun içeri girmemesi için kazınmış boynuzla doldurulmuş yüksek pencereler vardı. Duvarların her bir parçası cennet ve cehennem resimleriyle boyalı gerilmiş deriden küçük parşömenlerle kaplıydı. Cennet Saksonlarla doluydu, cehennem ise Danların meskeni gibi görünüyordu. Birkaç rahibin şeytanın alevlerine atılmış gibi göründüğünü şaşkınlıkla fark ettim. "Kötü

rahipler de var," dedi Beocca bana içtenlikle. "Çok değil tabii ki."

"Ve iyi rahipler de var," dedim Beocca'yı sevindirerek. "Peder Pyrlig'ten haber var mı?" diye sordum. Pyrlig Ethandun'da benimle birlikte savaşmış bir Briton'du. Onu çok severdim. Danca konuşurdu ve Guthrum'un Doğu Anglia'daki rahiplerinden biri olmak üzere gönderilmişti.

"Tanrı'nın işini yapıyor," dedi Beocca coşkuyla. "Danların büyük sayılarda vaftiz edildiğini söylüyor! Paganların dönüşümünü gördüğümüze gerçekten inanıyorum."

"Bu Pagan'ın değil," dedi Ragnar.

Beocca başını salladı. "İsa bir gün sana da gelecek, Lord Ragnar ve sen onun zarafetine hayran kalacaksın."

Ragnar hiçbir şey söylemedi. Alfred'in yeni kilisesinden onun da benim kadar etkilendiğini görebiliyordum. Aziz Swithun'un gümüşle kaplanmış mezarı, bir ejderha kayığın yelkeni büyüklüğünde kırmızı bir örtüyle kaplanmış olan yüksek sunağın önünde duruyordu. Sunağın üzerinde Ragnar'ın ele geçirmek için bir aylık yolculuğa değeceğini mırıldandığı altın işlemeli büyük gümüş haçı çevreleyen gümüş mumluklarda bir düzine ince mum vardı. Haçın her iki yanında kutsal emanetler bulunuyordu. Tamamı mücevherlerle süslenmiş, bazılarının içinden kutsal emanetlerin görülebildiği küçük kristal pencereleri olan gümüş ve altından sandıklar ve mataralar vardı. Mecdelli Meryem'in ayak parmağındaki yüzük de, Nuh'un gemiden saldığı güvercinin tüylerinden geriye kalanlar da oradaydı. Aziz Kenelm'in boynuzdan kaşığı, Aziz Hedda'nın mezarından bir şişe toz ve İsa'nın Kudüs'e sürdüğü eşekten bir toynak vardı. Mecdelli Meryem'in İsa'nın ayaklarını yıkadığı bez büyük altın bir sandığın içindeydi;, yanında, altının ihtişamı karşısında oldukça sönük kalan,

Guthred'in hediyesi Aziz Oswald'ın dişleri duruyordu. Bu iki diş hâlâ gümüş istiridye çanağın içindeydi ve diğer çanaklara kıyasla çok perişan görünüyordu. Beocca bize tüm kutsal hazineleri gösterdi ama en çok bir sütlü kuvars parçasının arkasında sergilenen bir kemik parçasıyla gurur duyuyordu. "Bunu buldum," dedi, "çok heyecan verici!" Sandığın kapağını kaldırdı ve kötü bir yahniden arta kalmışa benzeyen kemiği çıkardı. "Bu Aziz Cedd'in aesteli*!" dedi huşu içinde. Haç çıkardı. Tek sağlam gözüyle sararmış kemik parçasına, sanki ok başı şeklindeki kalıntı cennetten düşmüş gibi baktı.

"Aziz Cedd'in neyi?"

"Aesteli."

"Aestel nedir?" diye sordu Ragnar. Yıllarca rehin tutulduğundan İngilizcesi iyiydi ama bazı kelimeler hâlâ kafasını karıştırıyordu.

"Aestel okumana yardımcı olan bir alet," dedi Beocca. "Onu satırları takip etmek için kullanıyorsun. Bir işaretleyici."

"Parmağın nesi yanlış?" diye sordu Ragnar.

"Mürekkep bulaşabilir. Aestel temizdir."

"Ve o gerçekten de Aziz Cedd'e mi aitti?" diye sordum, şaşırmış görünmeye çalışarak.

"Öyleydi, öyleydi," dedi Beocca, "Kutsal Cedd'in kendi aesteli. Onu ben keşfettim! Dornwaraceaster'da küçük bir kilisedeydi. Oradaki rahip cahil bir adamdı ve bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Boynuzdan bir kutunun içindeydi. Aziz Cedd'in adı kutunun üzerine kazınmıştı ve rahip yazıyı okuyamıyordu bile! Bir rahip! Okuma yazma bilmiyor! Ben de el koydum."

"Yani çaldım demek istiyorsun."

---

* İncil'deki metinleri takip etmek için kullanılan sapı ok biçiminde bir alet -çn.

"Onu emanete aldım!" dedi alınmış bir şekilde.

"Sen de bir aziz olduğunda," dedim, "birisi senin o kokuşmuş ayakkabılarından birini altın bir sandığa koyup ona tapacak."

Beocca kızardı. "Beni kızdırıyorsun, Uhtred, beni kızdırıyorsun." Güldü ama yüzünün kızarmasından onun gizli hırsına değindiğimi anladım. Bir aziz olarak ilan edilmek istiyordu. Neden olmasındı ki? O iyi bir adamdı, artık aziz olarak saygı gören tanıdığım pek çok kişiden çok daha iyiydi.

Brida'yla o öğleden sonra Hild'i ziyaret ettik. Rahibe manastırına otuz şilin verdim, neredeyse elimdeki tüm paraydı, ama Ragnar Jutland'de Sverri'nin servetini bulacağımızdan ve aramızda bölüşeceğimizden oldukça emindi. Bu yüzden parayı Hild'in eline tutuşturdum. Hild Yılan Nefesi'nin kabzasındaki gümüş haçtan çok hoşlandı. "Bundan sonra kılıcı akıllıca kullanmalısın," dedi bana sertçe.

"Her zaman akıllıca kullanırım."

"Kılıca Tanrı'nın gücünü aktardın," dedi, "ve o hiçbir kötülük yapmamalı."

Bu emre itaat edeceğimden şüpheliydim ama Hild'i görmek güzeldi. Alfred ona Aziz Hedda'nın mezarından bir miktar toz hediye etmişti. Bana bunun kaymakla karıştırıldığında mucizevi bir ilaç olduğunu ve rahibe manastırının hastaları arasında en az bir düzine kişiyi iyileştirdiğini söyledi. "Eğer hastalanırsan," dedi, "buraya gelmelisin ki tozu taze kaymakla karıştırıp üzerine sürelim."

Ertesi gün hepimiz kilisenin kutsanması ve Æthelflaed'in nişanına tanıklık etmek için kiliseye çağrıldığımızda, Hild'i tekrar gördüm. Hild Wintanceaster'ın diğer rahibeleriyle birlikte yan taraftaydı. Ragnar, Brida ve bense geç geldiğimiz için kilisenin en arkasında durmak zorunda kalmıştık.

Boyumun çoğu erkekten uzun olmasına rağmen sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen törenin çok azını görebildim. İki piskopos dualar okudu, rahipler kutsal su serpti ve keşişlerden oluşan bir koro ilahiler söyledi. Ardından Contwaraburg Başpiskoposu, tuhaf bir şekilde yeni kilise ya da nişan hakkında hiçbir şey söylemeyen, bunun yerine Wessex din adamlarını uzun cüppeler yerine kısa tunikler giydikleri için azarlayan uzun bir vaaz verdi. Başpiskopos bu barbarca uygulamanın Roma'daki kutsal pederi rahatsız ettiğini ve aforoz edilme pahasına derhal durdurulması gerektiğini haykırdı. Yakınımızda duran bir rahip kısa bir tunik giymişti. Çömelmeye çalışınca uzun cüppesi içinde bir cüce gibi göründü. Rahipler tekrar şarkı söyledi, sonra kızıl saçlı ve ukala kuzenim kasıla kasıla mihraba doğru yürüdü, küçük Æthelflaed de babası tarafından onun yanına götürüldü. Başpiskopos üzerlerine eğilerek bir şeyler mırıldandı, başlarına kutsal su serpti, sonra yeni nişanlı çifti cemaate takdim etti. Hepimiz gerektiği gibi alkışladık.

Æthelflaed aceleyle uzaklaştırılırken kilisedeki erkekler Æthelred'i tebrik etti. Yirmi yaşındaydı, Æthelflaed'den on bir yaş büyüktü ve kendi önemine inanmış kısa boylu, kızıl saçlı, hantal bir genç adamdı. Bu önem babasının oğlu olmasından kaynaklanıyordu ve babası ülkenin Danlar tarafından en az istila edilen bölgesi olan güney Mersiya'nın hükümdarıydı. Bu yüzden bir gün Æthelred özgür Mersiya Saksonlarının lideri olacaktı. Kısacası Æthelred, Mersiya'nın büyük bir bölümünü Wessex'in yönetimine teslim edebilirdi. Bu yüzden Alfred'in kızıyla evleneceği vaat edilmişti. Wessex lordlarını selamlayarak nefe doğru ilerledi. Beni görünce şaşırdı. "Kuzeyde esir düştüğünü duydum," dedi.

"Düştüm."

"Ama işte buradasın ve tam benim istediğim adamsın." Gülümsedi. Ondan hoşlandığımdan emindi ve bu konuda daha fazla yanılmış olamazdı. Æthelred dünyadaki herkesin onu kıskandığını ve onunla arkadaş olmaktan başka bir şey istemediğini düşünürdü. "Kral beni hanedan muhafızlarının komutasıyla onurlandırdı," dedi.

"Alfred mi?" diye sordum şaşırarak.

"En azından babamın görevlerini üstlenene kadar."

"Baban iyidir umarım?" diye sordum zoraki bir ifadeyle.

"Hasta," dedi Æthelred memnun bir sesle, "bu yüzden Alfred'in muhafızlarına daha ne kadar komuta edeceğimi kim bilebilir? Ama hanedan birliklerinde hizmet edersen benim için çok yararlı olursun."

"Bok küremeyi tercih ederim," deyip elimi Brida'ya doğru uzattım. "Brida'yı hatırlıyor musun?" diye sordum. "On yıl önce ona tecavüz etmeye çalışmıştın."

Kıpkırmızı olan Æthelred hiçbir şey söylemeyerek aceleyle uzaklaştı. Brida güldü, sonra küçük bir selam verdi, çünkü Alfred'in karısı Ælswith yanımızdan geçiyordu. Ælswith bizi görmezden geldi, çünkü Brida'dan ya da benden hiçbir zaman hoşlanmamıştı, ama Ælswith'in en yakın arkadaşı Eanflæd gülümsedi, ben de ona öpücük gönderdim. "O bir meyhane fahişesiydi," dedim Brida'ya, "şimdi kralın hane halkından sorumlu."

"Aferin ona," dedi Brida.

"Alfred onun bir fahişe olduğunu biliyor mu?" diye sordu Ragnar.

"Bilmiyormuş gibi davranıyor," dedim.

Alfred en son geldi. Hasta görünüyordu ki bu olağandışı bir şey değildi. Başını yarım yamalak bana doğru eğdi ama hiçbir şey söylemedi. Kapıdaki kalabalığın azalmasını bekler-

ken Beocca yanıma sokuldu. "Öğle duasından sonra kralı göreceksin," dedi bana, "siz de Lord Ragnar. Sizi çağıracağım."

"İki Turna'da olacağız," dedim ona.

"O meyhaneyi neden sevdiğini anlamıyorum."

"Çünkü orası aynı zamanda bir genelev," dedim. "Ve eğer oraya gidersen peder, kirişlerden birine bir çentik atmayı unutma ki kadınlardan birini becerdiğini görsünler. Ethel'i tavsiye ederim. Sadece bir eli var ama onunla yapabildikleri bir mucize."

"Yüce Tanrı'm, Uhtred, Yüce Tanrı'm. Aklın ne kadar çirkin bir lağım çukuru. Eğer bir gün evlenirsem, ki Tanrı'ya bu kutsal mutluluk için dua ediyorum, gelinime lekesiz gideceğim."

"Umarım öyle gidersin, peder," dedim içtenlikle. Zavallı Beocca. Çok çirkindi. Bir eş hayal ediyordu ama hiç bulamamıştı. Bulacağından da şüpheliydim. Alfred'in gözünde ayrıcalıklı bir rahip olduğu için onunla evlenmek isteyen pek çok kadın vardı ama Beocca bir yıldırım aşkı bekliyordu. Güzel kadınlara bakar, umutsuz rüyalar görüp dualar ederdi. Belki cenneti onu görkemli bir gelinle ödüllendirir diye düşündüm ama Hristiyan cenneti hakkında duyduğum hiçbir şey böyle mutlulukların mevcut olduğunu söylemiyordu.

Beocca o öğleden sonra bizi İki Turna'dan aldı. Kirişlere bir göz attığını ve çentiklerin sayısına şaşırmış gibi göründüğünü fark ettim ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bizi saraya götürdü. Kapıda kılıçlarımızı teslim ettik. Beocca beni Wintanceaster'ın sarayının kalbi olan bir Roma binasının küçük bir çalışma odasındaki Alfred'e götürürken Ragnar'a avluda beklemesi emredildi. Odada daha önce de bulunmuştum. Bu yüzden ne yetersiz mobilyalar ne de geniş pencere pervazından dökülen parşömen yığınları beni şaşırttı. Duvarlar taştan

ve beyaz badanalıydı; bu yüzden iyi aydınlatılmış bir odaydı ancak nedense Alfred'in bir köşede yanan bir dizi mumu vardı. Her bir mumun üzerine başparmak genişliğinde derin çizgiler çizilmişti. Mumlar kesinlikle aydınlatma için orada değildi çünkü büyük pencereden sonbahar güneşi süzülüyordu. Bana söyleyeceğini düşünerek mumların hangi amaca hizmet ettiğini sormak istemedim. Sadece son birkaç gün boyunca dua ettiği her aziz için bir mum olduğunu ve çizilen çizgilerin her birinin yakılması gereken bir günah olduğunu varsaydım. Alfred'in günahlar konusunda çok keskin bir vicdanı vardı, özellikle de benimkiler konusunda.

Kahverengi bir cüppe giymişti. Bir keşiş gibi görünüyordu. Beocca'nınkiler gibi onun elleri de mürekkepliydi. Solgun ve hasta görünüyordu. Midesindeki sorunların yine kötüleştiğini duymuştum ve ara sıra karnına saplanan bir ağrıyla irkiliyordu. Yine de beni yeterince sıcak karşıladı.

"Lord Uhtred. Umarım sağlığınız yerindedir?"

"Yerinde, lordum" dedim hâlâ diz çökerken, "umarım sizin de öyledir."

"Tanrı canımı acıtıyor. Bunun bir nedeni olmalı, o yüzden bundan memnun olmalıyım. Ayağa kalkın lütfen. Kont Ragnar sizinle mi?"

"Dışarıda lordum."

"Güzel," dedi. Küçük odadaki tek boşlukta durdum. Gizemli mumlar geniş bir alan kaplıyordu. Beocca duvara yaslanmış, Steapa'nın yanında duruyordu. Steapa'yı gördüğüme şaşırdım. Alfred zeki adamları tercih ederdi ve Steapa pek de zeki sayılmazdı. Köle olarak doğmuştu ve artık bir savaşçıydı. Acımasız bir verimlilikle icra ettiği bira içmek ve kralın düşmanlarını katletmek dışında pek bir işe yaramazdı. Kralın

yüksek yazı masasının hemen ötesinde, neden çağrıldığından emin değilmiş gibi yüzünde garip bir ifadeyle bekliyordu.

Alfred'in başımdan geçenleri soracağını düşünmüştüm çünkü uzak yerler ve garip insanlarla ilgili hikâyeler dinlemeyi severdi, ama bunu tamamen görmezden gelerek bana Guthred hakkındaki fikrimi sordu. Guthred'i sevdiğimi söylediğimde kral buna şaşırmış göründü. Alfred, "Sana yaptıklarına rağmen onu seviyor musun?" diye sordu.

"Çok az seçeneği vardı, lordum," dedim. "Ona bir kralın krallığını korumak için acımasız olmak zorunda olduğunu söyledim."

"Öyle bile olsa," dedi Alfred şüpheli bir yüz ifadesiyle beni izleyerek.

"Eğer biz sıradan insanlar krallardan minnettarlık bekleseydik, lordum," dedim en ciddi ifademle, "o zaman sonsuza dek hayal kırıklığına uğrardık."

Bana sertçe baktı, sonra nadir görülen bir kahkaha patlattı. "Seni özledim, Uhtred," dedi. "Bana karşı küstah olan tek adam sensin."

"Onu kastetmedi, lordum," dedi Beocca endişeli bir biçimde.

"Elbette kastetti," dedi Alfred. Bazı parşömenleri pencere kenarına iterek oturdu. "Mumlarım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu bana.

Düşünceli bir şekilde, "geceleri daha etkili oluyorlar, lordum," dedim.

"Bir saat geliştirmeye çalışıyorum," dedi.

"Bir saat mi?"

"Geçen zamanı işaretlemek için."

"Gündüzleri güneşe bakarsınız, lordum, geceleri yıldızlara," dedim.

"Bazılarımız bulutların arasından göremiyor," dedi sertçe. "Her işaretin bir saati temsil etmesi gerekiyor. Hangi işaretlerin en doğru olduğunu bulmaya çalışıyorum. Öğle ile ikindi arasında yirmi dört bölüm yanan bir mum bulabilirsem o zaman saati her zaman bilebilirim, değil mi?"

"Evet lordum," dedim.

"Zamanımızı doğru bir şekilde harcamalıyız," dedi, "bunu yapmak için de ilk olarak ne kadar zamanımız olduğunu bilmeliyiz."

"Evet lordum," dedim sıkıldığımı saklamayarak.

Alfred içini çekti, sonra parşömenlere baktı ve içlerinden soluk yeşil balmumundan kocaman bir mühür vurulmuş bir tanesini aldı. "Bu, Kral Guthred'den bir mesaj," dedi. "Benden tavsiye istiyor, ben de tavsiyede bulunmaya kararlıyım. Bu amaçla Eoferwic'e bir elçi heyeti gönderiyorum. Peder Beocca benim adıma konuşmayı kabul etti."

"Bana bir ayrıcalık yapıyorsunuz lordum," dedi Beocca mutlulukla, "büyük bir ayrıcalık."

"Peder Beocca ayrıca Kral Guthred için değerli hediyeler taşıyacak," diye devam etti Alfred, "hediyelerin korunması gerekiyor, bu da savaşçıların refakati anlamına geliyor. Belki siz refakat etmek istersiniz diye düşündüm Lord Uhtred? Siz ve Steapa?"

"Evet, lordum," dedim bu kez coşkuyla, çünkü tek hayal ettiğim Gisela'ydı ve o da Eoferwic'teydi.

"Yetkili kişinin Peder Beocca olduğunu anlamalısın," dedi Alfred. "O benim elçim ve onun emirlerine uyacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle, lordum," dedim, ama gerçekte Alfred'in emirlerine uymama gerek yoktu. Artık ona yeminli değildim, bir Batı Sakson değildim. Benden gitmek istediğim yere gitmemi

istiyordu, bu yüzden ona benim yeminimden yoksun olduğunu hatırlatmadım.

Hatırlatılmaya ihtiyacı yoktu. "Üçünüz de Noel'den önce dönüp elçiliğiniz hakkında rapor vereceksiniz," dedi, "ve eğer yemin etmezseniz," şimdi bana bakıyordu, "benim adamım olacağınıza yemin etmezseniz o zaman gitmenize izin vermeyeceğim."

"Yeminimi mi istiyorsunuz?" diye sordum.

"Israr ediyorum, Lord Uhtred," dedi.

Tereddüt ettim. Tekrar Alfred'in adamı olmak istemiyordum ama bu sözde elçiliğin arkasında tavsiye vermekten çok daha fazlası olduğunu hissediyordum. Alfred, Guthred'e tavsiyede bulunmak istiyorsa bunu neden bir mektupla yapmasındı ki? Ya da Guthred'in kulaklarını yormak için yarım düzine rahip göndermesin? Bunun yerine Alfred, Steapa'yla beni gönderiyordu ve ikimiz de en çok bir şey için uygunduk: Savaşmak. Ayrıca, şüphesiz iyi bir adam olan Beocca etkileyici bir elçi sayılmazdı. Alfred'in Steapa ile beni kuzeyde istediğini düşündüm, yani şiddete başvurulmasını istiyordu ki bu umut vericiydi, ama hâlâ tereddüt ediyordum. Tereddütüm kralı kızdırdı.

"Sizi kölelikten kurtarmak için epey zahmete girdiğimi hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu Alfred.

"Bunu neden yaptınız lordum?" diye sordum.

Beocca, kralın isteklerine hemen boyun eğmediğim için öfkeyle tısladı. Alfred hakarete maruz kalmış gibi baktı, ama sonra sorumun bir cevabı hak ettiğini kabul eder gibi göründü. Beocca'ya sessiz olmasını işaret edip Guthred'in mektubundaki mühürle oynayarak yeşil balmumunu parçaladı. "Başrahibe Hildegyth beni ikna etti," dedi sonunda. Bekledim. Alfred bana baktı ve cevapta Hild'in yalvarışlarından

daha fazlası olduğunu düşündüğümü anladı. Omuz silkti. "Bana öyle geldi ki," dedi beceriksizce, "Æthelingæg'deki hizmetlerin için sana ödediğimden fazlasını borçluydum."

Bu bir özür sayılmazdı ama beş hanelik toprağın bir krallığa karşılık iyi bir ödül olmadığını kabul ediyordu. Başımı öne eğdim. "Teşekkür ederim lordum," dedim, "yeminimi alacaksınız." Ona yemin etmek istemedim ama başka ne seçeneğim vardı ki? Hayatlarımız böyle belirlenir. Yıllarca Danlara olan sevgim ve Saksonlara olan sadakatim arasında gidip geldim ve orada, oyuk mum saatlerinin yanında, sevmediğim bir krala hizmetimi sunmuştum. "Ama sorabilir miyim lordum," diye devam ettim, "Guthred'in neden tavsiyeye ihtiyacı var?"

"Çünkü Ivarr Ivarson ondan bıktı," dedi Alfred, "Northumbria tahtına daha uyumlu başka bir adam oturtmak istiyor."

"Ya da tahtı kendisi için alacak?" diye belirttim.

"Bence Ivarr bir kralın ağır sorumluluklarını istemiyor," dedi Alfred. "Güç istiyor, para istiyor, savaşçılar istiyor, bu yüzden Saksonlar üzerinde yasaları uygulamak ve onlardan vergi toplamak gibi zor işleri yapacak başka bir adam istiyor. Bunu yapmak için de bir Sakson seçecektir." Bu mantıklıydı. Danlar fethettikleri Saksonları genellikle böyle yönetirdi. "Ve Ivarr," diye devam etti Alfred, "artık Guthred'i istemiyor."

"Neden, lordum?"

"Çünkü Kral Guthred yasalarını hem Danlara hem de Saksonlara eşit şekilde dayatmaya çalışıyor," dedi Alfred.

Guthred'in adil bir kral olacağına dair umudunu hatırladım. "Bu kötü bir şey mi?" diye sordum.

Alfred, "İster pagan ister Hristiyan olsun, herkesin ondalık vergisini kiliseye bağışlamasını emretmesi aptallıktır," dedi.

Offa, kilise vergisinden bahsediyordu ve bu gerçekten de aptalca bir dayatmaydı. Ondalık, bir adamın yetiştirdiği ya da

yaptığı her şeyin onda biriydi. Pagan Danlar böyle bir yasayı asla kabul etmezdi. "Onaylayacağınızı düşünmüştüm lordum," dedim muzipçe.

"Ondalığı elbette onaylıyorum," dedi Alfred bıkkınlıkla, "ama ondalık gönülden verilmeli."

"*Hilarem datorem diligit Deus*," diye söze girdi Beocca gereksiz bir şekilde. "Müjde kitabında öyle yazıyor."

Alfred çevirdi: "Tanrı seve seve verenleri onaylar." Ama bir ülkenin yarısı pagan, yarısı Hristiyansa, daha güçlü olan yarıyı gücendirerek birlik teşvik edemezsin. Guthred Danlara karşı Dan, Hristiyanlara karşı Hristiyan olmalı. Ona tavsiyem bu."

"Danlar isyan ederse Guthred'in onları yenecek gücü var mı?" diye sordum.

"Sakson milisleri var, onlardan geriye kalanlar ve bazı Dan Hristiyanlar, ama ne yazık ki sayıları çok az. Tahminime göre altı yüz mızrak toplayabilir ama bunların yarısından azı savaşta güvenilir adamlar olacaktır."

"Peki Ivarr?" diye sordum.

"Bine yakın. Eğer Kjartan da ona katılırsa binden de fazla. Kjartan Ivarr'ı kışkırtıyor."

"Kjartan Dunholm'dan ayrılmaz," dedim.

"Ayrılmasına gerek yok," dedi Alfred, "Ivarr'ın yardımına sadece iki yüz adam göndermesi yeterli olacaktır. Ayrıca, bana söylendiğine göre Kjartan Guthred'den özellikle nefret ediyormuş."

"Çünkü Guthred oğlunun üzerine işedi," dedim.

"Ne yaptı dedin?" Kral bakakaldı.

"Saçını idrarıyla yıkadı," dedim, "oradaydım."

"Yüce Tanrı'm," dedi Alfred, açıkça Humber'ın kuzeyindeki her erkeğin bir barbar olduğunu düşünüyordu.

"O halde şu an Guthred'in yapması gereken şey Ivarr ve Kjartan'ı yok etmek," dedim.

"O Guthred'in meselesi," dedi Alfred ilgisizce.

"Onlarla barış yapmalı," dedi Beocca, kaşlarını çatarak.

"Barış herkesin arzu ettiği şey," dedi Alfred coşkulu sayılamayacak bir biçimde.

"Eğer Northumbrialı Danlara misyonerler göndereceksek lordum," diye ısrar etti Beocca, "o zaman barış yapmalıyız."

"Dediğim gibi barış herkesin arzu ettiği şey." Bir kez daha asıl mesajını ele verircesine coşkusuzca konuşmuştu. Barış olmayacağını biliyordu.

Köpekleri dans ettiren Offa'nın, Gisela'nın amcamla evlendirilmesi konusunda bana söylediklerini hatırladım. "Guthred amcamı kendisini desteklemesi için ikna edebilir," diye düşüncemi söyledim.

Alfred düşünceli bir şekilde bana baktı. "Bunu onaylar mıydınız Lord Uhtred?"

"Ælfric bir gaspçı," dedim. "Beni Bebbanburg'un varisi olarak tanımaya yemin etti ve yeminini bozdu. Hayır lordum, bunu onaylamıyorum."

Alfred dumanlarıyla beyaz badanalı duvarı kirleten mumlara baktı. "Bu çok hızlı yanıyor," dedi. Parmaklarını yalayıp mumu söndürdü ve sönmüş mumu diğer bir düzine ıskartanın yanına bir sepete koydu. "Northumbria'da Hristiyan bir kralın hüküm sürmesini çok isterdim," dedi, hâlâ mumları inceleyerek. "Hatta bu kralın Guthred olması arzu edilebilir. O bir Dan ve eğer Danları Mesih'in bilgisine ve sevgisine dahil etmek istiyorsak Hristiyan olan Dan krallara ihtiyacımız var. İhtiyacımız olmayan şey Kjartan ve Ivarr'ın Hristiyanlara savaş açması. Ellerinden gelse kiliseyi yok ederler."

"Kjartan kesinlikle eder," dedim.

"Amcanın Kjartan ve Ivarr'ı yenecek kadar güçlü olduğundan şüpheliyim," dedi Alfred, "Guthred ile ittifak yapmaya razı olsa bile. Hayır," deyip düşündü, "tek çözüm Guthred'in paganlarla barış yapması. Benim ona tavsiyem budur." Son birkaç kelimeyi doğrudan Beocca'ya söyledi.

Beocca memnun görünüyordu. "Akıllıca bir tavsiye lordum," dedi, "Tanrı'ya şükürler olsun."

"Paganlardan bahsetmişken eğer onu serbest bırakırsam Kont Ragnar ne yapacak?" diye sordu Alfred bana bakarak.

"Ivarr için savaşmayacaktır," dedim kesin bir dille.

"Bundan emin misin?"

"Ragnar, Kjartan'dan nefret ediyor," dedim, "eğer Kjartan, Ivarr ile ittifak yaparsa o zaman ikisinden de nefret edecektir. Evet, lordum, eminim."

"Yani Ragnar'ı serbest bırakıp seninle kuzeye gitmesine izin verirsem Guthred'e karşı gelmeyecek mi?" diye sordu.

"Kjartan ile savaşacaktır ama Guthred hakkında ne düşünür bilmiyorum," dedim.

Alfred bu cevabı düşündü, sonra başıyla onayladı. "Kjartan'a karşı olması yeterli olacaktır," dedi. Dönüp Beocca'ya gülümsedi. "Senin mesajın peder, Guthred'e barış telkin etmek. Ona Danlar arasında bir Dan, Saksonlar arasında bir Hristiyan olmasını tavsiye edeceksin."

"Evet, elbette lordum," dedi Beocca, ama kafasının tamamen karışmış olduğu belliydi. Alfred barıştan söz ediyor ama savaşçılar gönderiyordu, çünkü Ivarr ve Kjartan yaşadığı sürece barış olmayacağını biliyordu. Böyle bir açıklamayı alenen yapmaya cesaret edemiyordu, yoksa kuzey Danlar Wessex'i Northumbria'nın işlerine karışmakla suçlayacaklardı. Bu durum onları kızdırırdı ve kızgınlıkları Ivarr'ın davasına güç katardı. Alfred de Guthred'i Northumbria tahtında gör-

mek istiyordu çünkü Guthred bir Hristiyandı. Hristiyan bir Northumbria'nın bir Sakson ordusunu hoş karşılama ihtimali daha yüksekti. Ivarr ve Kjartan ellerinden gelse Northumbria'yı bir pagan kalesi haline getireceklerdi. Alfred bunu engellemek istiyordu. Bu nedenle Beocca barış ve uzlaşma vaazları verecekti ama Steapa, Ragnar ve ben kılıç taşıyacaktık. Biz onun savaş köpekleriydik ve Alfred Beocca'nın bizi kontrol edemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Alfred hayal kuruyordu. Hayalleri tüm Britanya adasını kapsıyordu.

Bir kez daha onun yeminli adamı olacaktım. İstediğim bu değildi ama beni kuzeye, Gisela'ya gönderiyordu. Bu yüzden önünde diz çöküp ellerimi onunkilerin arasına koyarak yemin ettim. Özgürlüğümü kaybetmiştim. Sonra Ragnar çağrıldı, o da diz çöktü ve özgürlüğüne kavuştu.

Ertesi gün hepimiz kuzeye doğru at sürdük.

Gisela çoktan evlenmişti. Bunu Eoferwic Başpiskoposu Wulfhere'den duydum. Doğruyu söylüyor olmalıydı çünkü töreni büyük kilisesinde gerçekleştirmişti. Görünüşe göre beş gün geç kalmıştım. Haberi duyduğumda Haithabu'da gözyaşlarıma neden olana benzer bir umutsuzluk hissettim. Gisela evlenmişti.

Northumbria'ya vardığımızda sonbahar gelmişti. Alaca doğanlar gökyüzünde devriye geziyor, bölgeye henüz gelmiş olan çullukların ya da yağmurdan boğulmuş karıklara üşüşen martıların üzerine alçalıyordu. Şimdiye kadar güzel bir sonbahardı ama Mersiya'dan kuzeye doğru ilerlerken batıdan yağmurlar gelmeye başladı. On kişiydik. Ragnar, Brida, Steapa ve benimle birlikte kalkanlarımızı, zırhlarımızı, giysilerimizi ve Alfred'in Guthred'e gönderdiği hediyeleri taşıyan yük atlarını

süren üç hizmetkârdan sorumlu Peder Beocca. Ragnar sürgününü paylaşan iki adamın başındaydı. Hepimiz Alfred'in bize verdiği güzel atlara binmiştik. Hızlı gitmemiz gerekirdi ama Beocca bizi yavaşlattı. At sırtında olmaktan nefret ediyordu ve kısrağının eyerine iki kalın yapağı koymamıza rağmen yine de ağrıdan iki büklümdü. Yolculuk boyunca Guthred'i selamlayacağı konuşmayı prova etmiş, hepimiz sıkılana kadar kelimeleri çalışmış, çalışmıştı. Mersiya'da hiçbir sorunla karşılaşmamıştık çünkü Ragnar'ın varlığı Dan salonlarında hoş karşılanmamızı sağlamıştı. Kuzey Mersiya'da hâlâ bir Sakson kral vardı, adı Ceolwulf'tu. Onunla karşılaşmamıştık ve asıl gücün Danlı büyük lordlarda olduğu açıktı. Sağanak yağmur altında Northumbria sınırını geçtik. Eoferwic'e yaklaşırken hâlâ yağmur yağıyordu.

Orada Gisela'nın evli olduğunu öğrendim. Sadece evli değil, kardeşiyle birlikte Eoferwic'ten ayrıldığını da. Başpiskopos Wulfhere bize, "Evliliği ben onayladım," dedi. Arpa çorbası kaşıklıyordu ve uzun damlalar beyaz sakalında yapışkan ilmekler halinde sarkıyordu. "Aptal kız tören boyunca ağladı. Ayine de katılmadı ama fark etmez. Evlendi."

Dehşete düşmüştüm. Beş gün, hepsi bu. Kader amansızdır. "Rahibe manastırına gittiğini sanıyordum," dedim, sanki bir şey fark edecekmiş gibi.

"Bir rahibe manastırında yaşıyordu," dedi Wulfhere, "ama bir kediyi ahıra koymak onu at yapmaz, değil mi? Kendini saklıyordu! Mükemmel bir rahmi ziyan etti! Şımartılmış, onun sorunu bu. Hiç dua etmediği bir rahibe manastırında yaşamasına izin verildi. Kayışa ihtiyacı vardı; iyi bir dayağa. Ben olsam ona bunu verirdim. Yine de artık rahibe manastırında değil. Guthred onu oradan çıkarıp evlendirdi."

"Kiminle?" diye sordu Beocca.

"Lord Ælfric ile tabii ki."

"Ælfric, Eoferwic'e mi geldi?" diye sordum şaşkınlıkla, çünkü Kjartan Dunholm'un güvenliğinden ayrılmaya ne kadar istekliyse amcam da Bebbanburg'dan ayrılmaya o kadar istekliydi.

"Gelmedi," dedi Wulfhere. "Birkaç adam gönderdi. Onlardan biri Lord Ælfric'in yerine geçti. Vekâleten yapılan bir düğündü. Tamamen yasal."

"Öyle," dedi Beocca.

"O halde nerede?" diye sordum.

"Kuzeye gitti," dedi Wulfhere, boynuzdan kaşığını sallayarak. "Hepsi gitti. Kardeşi onu Bebbanburg'a götürdü. Başrahip Eadred de onlarla, elbette Aziz Cuthbert'in cesediyle birlikte. O korkunç adam Hrothweard da gitti. Hrothweard'a katlanamıyorum. Guthred'i Danlardan vergi almaya ikna eden salak oydu. Ona bunun aptallık olduğunu söyledim, ama Hrothweard emirleri doğrudan Aziz Cuthbert'ten aldığını iddia etti. Bu yüzden söyleyebileceğim hiçbir şeyin en ufak bir etkisi olmazdı. Danlar şu an muhtemelen güçlerini topluyordur, yani savaş çıkacak."

"Savaş mı?" diye sordum. "Guthred Danlara savaş mı ilan etti?" Kulağa pek olası gelmiyordu.

"Elbette, hayır. Ama onu durdurmaları gerek." Wulfhere sakalını temizlemek için cüppesinin kolunu kullandı.

"Ne yapmasını durdurmaları gerek?" diye sordu Ragnar.

"Bebbanburg'a ulaşmasını elbette, başka ne olabilir? Guthred'in kız kardeşini ve Aziz Cuthbert'i Bebbanburg'a teslim ettiği gün, Ælfric'in ona iki yüz mızraklı verdiği gündür. Ama Danlar buna izin vermeyecektir! Guthred'e az çok katlanıyorlar ama sadece onlara emir veremeyecek kadar zayıf olduğu için. Eğer Ælfric'ten birkaç yüz birinci sınıf mızrakçı

alırsa Danlar onu bir bit gibi ezeceklerdir. Ivarr'ın bu saçmalığı durdurmak için şimdiden asker topladığını sanıyorum."

"Kutsanmış Aziz Cuthbert'i yanlarında mı götürdüler?" diye sordu Beocca.

Başpiskopos Beocca'ya kaşlarını çattı. "Sen tuhaf bir elçisin," dedi.

"Tuhaf mı, lordum?"

"Düzgün bakamıyorsun, değil mi? Alfred senin gibi çirkin bir şeyi gönderdiğine göre adam bulmakta zorlanıyor olmalı. Bebbanburg'da eskiden şaşı bir rahip vardı. Bu yıllar önceydi, Lord Uhtred'in zamanında."

"O bendim," dedi Beocca hevesle.

"Aptal olma, elbette o sen değildin. Bahsettiğim adam genç ve kızıl saçlıydı. Bütün sandalyeleri al, seni beyinsiz aptal!" dedi bir hizmetkâra dönerek, "Altısını da ve bana biraz daha ekmek getir." Wulfhere Guthred ile Danlar arasında savaş çıkmadan önce kaçmayı planlıyordu. Avlusu at arabaları, öküzler ve yük beygirleriyle doluydu çünkü büyük kilisesinin hazineleri güvenli bir yere götürülmek üzere toplanıyordu. "Kral Guthred Aziz Cuthbert'i aldı," dedi başpiskopos, "çünkü bu Ælfric'in bedeli. Hem cesedi hem de rahmi istiyor. Umarım hangisini dürteceğini hatırlar."

Amcamın güç için teklifte bulunduğunu fark ettim. Guthred zayıftı ama Cuthbert'in cesedi gibi büyük bir hazineye sahipti ve eğer Ælfric azizi ele geçirebilirse o zaman Northumbria'daki tüm Hristiyanların koruyucusu olacaktı. Ayrıca hacıların bozukluklarından da küçük bir servet kazanacaktı. "Yaptığı şey Bernicia'yı yeniden inşa etmek," dedim. "Çok geçmeden kendini kral ilan edecek."

Wulfhere bana o kadar da salak değilmişim gibi baktı. "Haklısın," dedi, "onun iki yüz mızrakçısı Guthred ile bir

ay kalacak, hepsi bu. Sonra evlerine dönecekler, Danlar da Guthred'i ateşte kızartacak. Onu uyardım! Ona ölü bir azizin iki yüz mızrakçıdan daha değerli olduğunu söyledim ama çaresiz. Onu görmek istiyorsan kuzeye gitmen mantıklı olur." Wulfhere bizi Alfred'in elçileri olduğumuz için kabul etmişti ama bize ne yiyecek ne de barınak teklif etti, mümkün olan en kısa sürede dönüp gittiğimizi görmek istediği açıktı.

"Kuzeye gidin," diye tekrarladı, "aptal adamı canlı bulabilirsiniz."

Steapa ve Brida'nın beklediği tavernaya döndük. Beni ona bu kadar yaklaştırıp sonra uzaklaştıran üç dokumacıya lanet ettim. Gisela gideli dört gün olmuştu, bu Bebbanburg'a ulaşmak için fazlasıyla yeterli bir süreydi ve kardeşinin Ælfric'in desteğini almak için yaptığı umutsuz teklif muhtemelen Danları isyana teşvik etmişti. Danların öfkesini önemsemiyordum, sadece Gisela'yı düşünüyordum.

"Kuzeye gidip kralı bulmalıyız," dedi Beocca. "Bebbanburg'a girersen Ælfric seni öldürür," dedim. Bebbanburg'dan kaçarken Beocca benim gerçek lord olduğumu kanıtlayan tüm parşömenleri almıştı. Ælfric bunu biliyordu ve buna içerlemişti.

"Ælfric bir papazı öldürmeyecektir," dedi Beocca, "eğer onun ruhuna değer veriyorsa. Ayrıca, ben bir elçiyim! Bir elçiyi öldüremez."

"Bebbanburg'da güvende olduğu sürece ne isterse yapabilir," diye araya girdi Ragnar.

"Belki Guthred Bebbanburg'a ulaşmamıştır," dedi Steapa. Konuşmasına o kadar şaşırmıştım ki ne dediğine pek dikkat etmedim. Görünüşe göre başka kimse de dikkat etmemişti çünkü hiçbirimiz yanıt vermedik. "Eğer kızın evlenmesini istemiyorlarsa onu durduracaklardır," diye devam etti.

"Kimler?" diye sordu Ragnar.

"Danlar, lordum," dedi Steapa.

"Ayrıca Guthred yavaş seyahat edecek," diye ekledi Brida.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Cuthbert'in cesedini yanına aldığını söyledin."

İçimde bir umut belirdi. Steapa ve Brida haklıydı. Guthred Bebbanburg'a ulaşmaya niyetli olabilirdi ama cesedin taşınabileceğinden daha hızlı gidemezdi ve Danlar onu durdurmak isteyecekti. "Şimdiye kadar ölmüş olabilir," dedim.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Ragnar.

Ertesi şafak Roma yolunu kullanarak kuzeye doğru at sürdük ve olabildiğince hızlı gittik. Şimdiye kadar Alfred'in atlarını şımartmıştık ama artık Beocca tarafından yavaşlatılsak da onları zorluyorduk. Sabahın ilerleyen saatlerinde yağmur tekrar başladı. Başta hafifti ama kısa sürede zemini tehlikeli hale getirecek kadar sertleşti. Artan rüzgâr yüzümüze vuruyordu. Uzaklardan gök gürültüsü sesi geliyordu ve yağmur yeni bir şiddetle yağıyordu. Çamura bulanmıştık, üşümüştük ve sırılsıklam olmuştuk. Ağaçlar savruluyor, son yapraklarını sert rüzgâra veriyordu. Bir salonun içinde, büyük bir ateşin yanında oturulacak bir gündü.

İlk cesetleri yolun kenarında bulduk. Yaraları yağmurla kandan temizlenmiş, çıplak yatan iki adamdı bunlar. Ölü adamlardan birinin yanında kırık bir orak vardı. Yarım mil kuzeyde üç ceset daha vardı ve ikisinin boynunda Sakson olduklarını gösteren tahta haçlar vardı. Beocca cesetlerin üzerinde haç çıkardı. Şimşekler batıdaki tepeleri kamçıladı. Ragnar ileriyi işaret edince bastıran yağmurun arasından yolun kenarında bir yerleşim yeri gördüm. Birkaç alçak ev, kilise olabilecek bir yapı ve ahşap bir çitin çevrelediği yüksekçe bir salon vardı.

Salonun çitlerine bağlı bir düzine at vardı. Fırtınanın içinden göründüğümüzde bir düzine adam ellerinde kılıç ve mızraklarla kapıdan koştu. Atlarına binip dörtnala bize doğru geldiler ama Ragnar ile benim kol halkalarımızı görünce yavaşladılar. "Siz Dan mısınız?" diye bağırdı Ragnar.

"Dan'ız!" Kılıçlarını indirip bize eşlik etmek için atlarını çevirdiler. "Hiç Sakson gördünüz mü?" diye sordu içlerinden biri Ragnar'a.

"Sadece ölü olanları."

Atları evlerin birindeki bir ahıra koyduk, atları içeri alabilmek için çatının bir kısmını aşağıya çekerek kapıyı genişlettik. Orada Sakson bir aile vardı. Bizden çekindiler. Kadın inledi ve sessizce dua ederek ellerini bize doğru uzattı. "Kızım hasta," dedi.

Kız karanlık bir köşede titreyerek yatıyordu. Hastadan çok korkmuş gibi görünüyordu. "Kaç yaşında?" diye sordum.

"On bir, lordum, öyle sanıyorum," diye cevap verdi kızın annesi.

"Tecavüze mi uğradı?" diye sordum.

"Dört adam tarafından, lordum," dedi.

"Artık güvende," dedim ve onlara çatıdaki hasarı ödemeleri için para verdim. Alfred'in hizmetkârları ile Ragnar'ın iki adamını atları korumaları için bıraktıktan sonra ortada harlı bir ateşin yandığı büyük salonda Danlara katıldık. Ateşin etrafındaki adamlar bize yer açtılar, ancak bir Hristiyan rahiple seyahat ettiğimiz için kafaları karışmıştı. Pasaklı Beocca'ya şüpheyle baksalar da Ragnar'ın bir Dan olduğu o kadar belliydi ki hiçbir şey söylemediler. Benim halkalarım gibi Ragnar'ın halkaları da onun yüksek rütbeli bir Dan olduğunu gösteriyordu. Adamların lideri Ragnar'dan etkilenmiş olmalıydı ki başını biraz eğdi. "Ben Hakon," dedi, "Onhripum'dan."

"Ragnar Ragnarson," diye tanıttı kendini Ragnar. Başıyla Brida'yı işaret etmesine rağmen ne Steapa'yı ne de beni tanıttı. "Bu da benim kadınım."

Hakon, Ragnar'ı tanıyordu; bu şaşırtıcı değildi çünkü Ragnar'ın adı Onhripum'un batısındaki tepelerde bilinirdi. "Wessex'te rehine miydiniz lordum?" diye sordu.

"Artık değil," dedi Ragnar kısaca.

"Evinize hoş geldiniz, lordum," dedi Hakon.

Bize bira, ekmek, peynir ve elma getirdiler. "Yolda gördüğümüz ölüler sizin işiniz miydi?" diye sordu Ragnar.

"Saksonlar, lordum. Toplanmalarını engelleyeceğiz."

"O adamların toplanmasını kesinlikle durdurdunuz," dedi Ragnar, Hakon'un gülümsemesine karşılık vererej. "Kimin emriyle peki?" diye sordu Ragnar.

"Kont Ivarr, lordum. Bizi çağırdı. Silahlı Saksonlar bulursak onları öldürmemizi söyledi."

Ragnar muzipçe başını Steapa'ya doğru salladı. "O bir Sakson, silahlı."

Hakon ve adamları devasa, öfkeli Steapa'ya baktılar. "O sizinle birlikte lordum."

"Peki Ivarr seni neden çağırdı?" diye sordu Ragnar.

Böylece hikâye ortaya çıktı, ya da Hakon'un bildiği kadarıyla. Guthred de aynı yoldan kuzeye gitmişti ama Kjartan onun yolunu kesmek için adamlarını göndermişti. "Guthred'in yüz elliden fazla mızrakçısı yoktu," dedi Hakon, "Kjartan iki yüz ya da daha fazla adamla karşısına çıktı. Guthred savaşmaya çalışmadı."

"Peki Guthred nerede?"

"Kaçtı, lordum."

"Nereye?" diye sordu Ragnar sertçe.

"Batıya gittiğini düşünüyoruz, lordum, Cumbraland'e doğru."

"Kjartan takip etmiyor mu?"

"Kjartan Dunholm'dan fazla uzaklaşmıyor, lordum. Uzaklara giderse Bebbanburglu Ælfric'in Dunholm'a saldıracağından korkuyor, bu yüzden yakınlarda kalıyor."

"Peki sen nereye çağrıldın?" diye sordu Ragnar.

"Lord Ivarr ile Thresk'te buluşacağız," dedi Hakon.

"Thresk mi?" Ragnar'ın kafası karışmıştı. Thresk birkaç mil doğuda, göl kıyısında bir yerleşim yeriydi. Anlaşılan Guthred batıya gitmişti ama Ivarr sancağını doğuya götürüyordu.

O zaman Ragnar anladı. "Ivarr Eoferwic'e mi saldıracak?"

Hakon başıyla onayladı. "Guthred'in evini alacak lordum," dedi, "Guthred nereye gidebilir?"

"Bebbanburg?" dedim.

"Guthred'i izleyen atlılar var," dedi Hakon, "eğer kuzeye gitmeye çalışırsa Kjartan tekrar sefere çıkar." Kılıcının kabzasına dokundu. "Saksonların işini sonsuza dek bitireceğiz lordum. Lord Ivarr dönüşünüzden memnun olacaktır."

"Benim ailem Kjartan'ın yanında savaşmaz," dedi Ragnar sertçe.

"Yağma için bile mi?" diye sordu Hakon. "Eoferwic'in yağma dolu olduğunu duydum."

"Daha önce de yağmalandı," dedim, "ne kalmış olabilir ki?"

Hakon kesin bir ifadeyle, "Yeterince," dedi.

Ivarr'ın zekice bir strateji geliştirdiğini düşündüm. Guthred çok az mızrakçının eşliğinde rahipler, keşişler ve ölü bir azizle birlikte vahşi Northumbria yabanında dolaşırken düşmanları sarayını, şehrini ve Guthred'in kuvvetlerinin kalbini oluşturan garnizonunu ele geçirecekti. Bu arada Kjartan da Guthred'in Bebbanburg'un güvenliğine ulaşmasını engelliyordu.

"Burası kimin salonu?" diye sordu Ragnar.

"Bir Sakson'a aitmiş, lordum," dedi Hakon.

"Aitmiş?"

"Kılıcını çekti," diye açıkladı Hakon, "bu yüzden o ve tüm halkı öldü. İki kızı hariç." Başını salonun arka tarafına doğru salladı. "İsterseniz sığır ağılındalar."

Akşam çökerken daha fazla Dan geldi. Hepsi Thresk'e gidiyordu ve salon şu anda bir fırtına gibi esen rüzgârdan korunmak için iyi bir yerdi. Salonda bira vardı ve kaçınılmaz olarak adamlar sarhoş oldular ama mutlu bir şekilde sarhoş oldular çünkü Guthred korkunç bir hata yapmıştı. Danların kendisine karışmayacağı inancıyla çok az adamla kuzeye yürümüştü. Danların elinde kolay bir savaş ve çok fazla yağma şansı vardı.

Salonun yan tarafındaki uyku platformlarından birini kendi kullanımımız için aldık. "Yapmamız gereken şey Synningthwait'e gitmek," dedi Ragnar.

"Şafakta," diye onayladım.

"Neden Synningthwait?" diye merak etti Beocca.

"Çünkü adamlarım orada," dedi Ragnar, "bize lazım olan da bu, adam."

"Guthred'i bulmalıyız," diye üsteledi Beocca.

"Onu bulmak için adama ihtiyacımız var, kılıçlara ihtiyacımız var," dedim.

Northumbria kaosa sürükleniyordu. Kaosa dayanmanın en iyi yolu kılıçlar ve mızraklarla donanmış olmaktı.

Üç sarhoş Dan konuşurken bizi izlemişti. Konuşmamıza bir Hristiyan rahibi dahil etmemiz ilgilerini çekmiş, belki de onları gücendirmişti. Platforma geçip Beocca'nın kim olduğunu ve ona neden eşlik ettiğimizi öğrenmek istediler.

"Onu acıkırsak diye tutuyoruz," dedim. Cevabım onları tatmin etmiş olmalı ki şaka daha fazla kahkaha eşliğinde salonda yayıldı.

Gece fırtına dindi. Gök gürültüsünün sesi zayıfladı ve rüzgârla savrulan sazların üzerindeki yağmurun şiddeti yavaş yavaş azaldı. Şafak söktüğünde sadece hafifçe çiseliyor, yosun kaplı çatıdan su damlıyordu. Zırhlarımızı ve miğferlerimizi giydik. Hakon ile diğer Danlar doğuya, Thresk'e doğru giderken biz de batıya, tepelere doğru at sürdük.

Tepelerde bir yerlerde kaybolmuş ve kardeşinin çaresizliğinin kurbanı olmuş Gisela'yı düşünüyordum. Guthred orduların toplanması için yılın geç bir zamanı olduğunu ve Danlar ona karşı koymaya çalışmadan Dunholm'u geçip Bebbanburg'a gidebileceğini düşünmüş olmalıydı. Artık her şeyi kaybetmenin eşiğindeydi. "Eğer onu bulursak güneye, Alfred'e götürebilir miyiz?" diye sordu Beocca at sürerken.

"Onu güneye, Alfred'e mi götüreceğiz?" diye sordum.

"Hayatta tutmak için. Eğer bir Hristiyansa, Wessex'te hoş karşılanacaktır."

"Alfred onun burada kral olmasını istiyor," dedim.

"Çok geç," dedi Beocca karamsar bir şekilde.

"Hayır, çok geç değil," dedim. Beocca bana deliymişim gibi baktı, belki de öyleydim ama Northumbria'yı karartan kaosta Ivarr'ın düşünmediği bir şey vardı. Çoktan kazandığına inanmış olmalıydı. Kuvvetleri toplanıyordu. Kjartan, Guthred'i hiçbir ordunun soğukta, rüzgârda ve yağmurda uzun süre hayatta kalamayacağı ülkenin vahşi merkezine sürüyordu. Ama Ragnar'ı unutmuştu. Ragnar çok uzun zamandır uzaklarda olsa da tepelerde hâlâ toprağı vardı. O toprakta insanlar yaşıyordu, Ragnar'a hizmet etmeye yemin etmiş insanlar.

Böylece Synningthwait'e doğru at sürdük. Vadiye girerken boğazıma bir yumru oturdu çünkü çocukluğum Synningthwait yakınlarında geçmişti. Ragnar'ın babası tarafından orada büyütülmüştüm, savaşmayı orada öğrenmiştim, orada sevilmiştim, orada mutlu olmuştum ve Kjartan'ın Ragnar'ın salonunu yakıp sakinlerini öldürmesini orada izlemiştim. O korkunç geceden beri ilk kez dönüyordum.

Ragnar'ın adamları yerleşim yerinde ya da yakındaki tepelerde yaşıyordu ama ilk gördüğüm kişi Gyruum'da azat ettiğimiz İskoç köle Ethne'ydi. İki kova su taşıyordu. Adını söyleyene kadar beni tanımadı. Sonra kovaları bırakıp bağırarak evlere doğru koştu. Finan alçak bir kapı aralığından çıkarak sevinçle bağırınca daha fazla insan ortaya çıktı ve bir anda Ragnar, halkına geri döndüğü için tezahürat yapan bir kalabalık oluştu.

Finan attan inmemi bekleyemedi. Sırıtarak atımın yanından yürüdü. "Sverri'nin nasıl öldüğünü bilmek ister misin?" diye sordu bana.

"Yavaşça," diye tahmin ettim.

"Ve bağırarak" Sırıttı. "Parasını aldık."

"Çok para mı?"

"Hayal edebileceğinden daha fazla!" dedi sevinç içinde. "Evini yaktık, kadınını ve çocuklarını ağlarken bıraktık."

"Yaşamalarına izin mi verdin?"

Utanmış göründü. "Ethne onlar için üzüldü. Ama onu öldürmek de yeterince zevkliydi." Tekrar sırıttı. "Öyleyse savaşa mı gidiyoruz?"

"Savaşa gidiyoruz."

"Guthred denilen o piçle savaşağız, he?" dedi Finan.

"Bunu yapmak ister misin?"

"Kiliseye para ödememiz gerektiğini söyleyen bir rahip gönderdi! Onu kovaladık."

"Senin Hristiyan olduğunu sanıyordum," dedim.

"Öyleyim," dedi Finan savunmaya geçerek, "ama bir rahibe ondalık vereceğime ölürüm daha iyi."

Synningthwait'in adamları Ivarr için savaşmayı bekliyorlardı. Onlar Dan'dı. Yaklaşan savaşı Danlar ile sonradan görme Saksonlar arasında bir savaş olarak görüyorlardı ancak Ivarr sevilmediği için hiçbiri savaşa pek hevesli değildi. Ivarr'ın çağrısı Synningthwait'e beş gün önce ulaşmıştı ve Ragnar'ın yokluğunda komuta eden Rollo kasıtlı olarak oyalanmıştı. Artık karar Ragnar'a aitti. O gece, bulutların altında büyük bir ateşin yandığı salonunun önünde, adamlarını fikirlerini söylemeye davet etti. Ragnar onlara ne isterse yapmalarını emredebilirdi ama çoğunu üç yıldır görmemişti ve ne durumda olduklarını bilmek istiyordu. "Konuşmalarına izin vereceğim," dedi bana, "sonra onlara ne yapacağımızı söyleyeceğim."

"Ne yapacağız?" diye sordum.

Ragnar sırıttı. "Henüz bilmiyorum."

Önce Rollo konuştu. Guthred'e bir garezi olmadığını ama Northumbria için en iyi kralın Guthred olup olmadığını merak ettiğini söyledi. "Bir ülkenin krala ihtiyacı vardır," dedi, "bu kral adil, dürüst, cömert ve güçlü olmalıdır. Guthred ne adil ne de güçlü. Hristiyanları kayırıyor." Adamlar mırıldanarak destek verdiler.

Beocca yanımda oturuyordu ve söylenenleri sinirlenecek kadar anlamıştı. "Alfred, Guthred'i destekliyor!" diye tısladı bana.

"Sessiz ol," diye uyardım.

"Guthred Hristiyan rahiplere vergi vermemizi buyurdu," diye devam etti Rollo.

"Verdiniz mi?" diye sordu Ragnar.

"Hayır."

"Eğer o değilse, kral kim olmalı?" diye sordu Ragnar. "Ivarr?" diye önerdiğinde kalabalık ürperdi. Kimse Ivarr'ı sevmezdi. Beocca dışında kimse konuşmadı. İtirazını kemikli kaburgalarına keskin bir darbe indirerek bastırmadan önce sadece bir kelime söyleyebildi. "Peki ya Kont Ulf?" diye sordu Ragnar.

"Artık çok yaşlı," dedi Rollo. "Ayrıca Cair Ligualid'e geri döndü, orada kalmak istiyor."

"Biz Danları rahat bırakacak bir Sakson var mı?" diye sordu Ragnar, bir kez daha kimse cevap vermedi. "O zaman başka bir Dan?" diye önerdi.

"Guthred olmalı!" diye hırladı Beocca.

Rollo sanki söyleyeceği şey önemliymiş gibi bir adım öne çıktı. "Sizin arkanızdan geliriz lordum," dedi Ragnar'a, "çünkü siz adil, cömert ve güçlüsünüz." Bu, ateşin etrafında toplanan kalabalığın çılgınca alkışlamasına neden oldu.

"Bu, ihanet!" diye tısladı Beocca.

"Sessiz ol," dedim.

"Ama Alfred bize..."

"Alfred burada değil, ama biz buradayız," dedim. "O yüzden sessiz ol."

Ragnar ateşe baktı. Çok yakışıklı bir adamdı, çok güçlüydü, içten ve neşeli bir yüzü vardı ama o anda sıkıntılıydı. Bana baktı. "Kral olabilirdin," dedi.

"Olabilirdim," diye onayladım.

"Guthred'i desteklemek için buradayız!" diye havladı Beocca.

"Finan," dedim, "yanımda şaşı gözlü, çarpık ayaklı, felçli bir rahip var ve beni rahatsız ediyor. Eğer bir daha konuşursa, boğazını kes."

"Uhtred!" diye ciyakladı Beocca.

"Son söylediğini saymayacağım," dedim Finan'a, "ama bir daha konuşursa onu atalarının yanına göndereceksin."

Finan sırıtarak kılıcını çekince Beocca sessizleşti.

"Kral olabilirdin," dedi Ragnar bana tekrar. Brida'nın kara gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim.

"Atalarım kraldı," dedim, "ve onların kanı benim içimde. Odin'in kanı." Babam, bir Hristiyan olmasına rağmen ailemizin Tanrı Odin'in soyundan gelmesinden her zaman gurur duymuştu.

"İyi bir kral olurdun," dedi Ragnar. "Bir Sakson'un hükümdarlığı daha iyidir, sen de Danları seven bir Sakson'sun. Northumbria Kralı Uhtred olabilirsin, neden olmasın?" Brida hâlâ beni izliyordu. Ragnar'ın babasının öldüğü geceyi ve Kjartan ile çığırtkan tayfasının yanan salondan tökezleyerek kaçan kadın ve erkekleri kestiği zamanı hatırladığını biliyordum.

"Ne diyorsun?" diye üsteledi Ragnar.

Cazip gelmişti. İtiraf ediyorum, çok cazip gelmişti. Zamanında ailem Bernicia'nın krallarıydı ve Northumbria'nın tahtı alınmak için bekliyordu. Ragnar yanımdayken Danların desteğinden emin olabilirdim. Saksonlar da kendilerine söyleneni yapacaklardı. Elbette Ivarr, Kjartan ve amcam gibi direnecekti ama bu yeni bir şey değildi; ayrıca Guthred'den daha iyi bir asker olduğumdan emindim.

Yine de kral olmanın benim kaderim olmadığını biliyordum. Birçok kral tanıdım. Hayatları gümüş, ziyafet ve kadınlardan ibaret değildi. Alfred görevlerinden dolayı yıpranmış görünüyordu; gerçi bunun bir nedeni sürekli hasta olması, diğer bir nedeni de görevlerini hafife alamamasıydı. Yine de Alfred kendini görevine adamakta haklıydı. Bir kral yönetmek zorundadır; krallığının büyük hükümdarları arasında

dengeyi korumak, rakiplerini savuşturmak, hazineyi dolu tutmak, yolları, kaleleri ve orduları korumak zorundadır. Beocca yanımda nefesini tutmuştu. Ragnar ve Brida bana bakarken bunları düşündüm ve bu sorumluluğu istemediğimi anladım. Gümüşü, ziyafeti ve kadınları istiyordum ama bunlara taht olmadan da sahip olabilirdim.

"Bu benim kaderim değil," dedim.

"Belki kaderini bilmiyorsundur," dedi Ragnar.

Duman parlayan kıvılcımlarla birlikte soğuk gökyüzüne doğru savruldu. "Benim kaderim Bebbanburg'un hükümdarı olmak," dedim. "Bunu biliyorum. Northumbria'nın Bebbanburg'dan yönetilemeyeceğini de biliyorum. Ama belki de senin kaderin budur," dedim Ragnar'a.

Başını salladı. "Benim babam, onun babası ve ondan önceki babası da Viking'di. Servet kazanabileceğimiz yerlere yelken açtık. Zenginleştik. Kahkahalarımız, biramız, gümüşümüz ve savaşımız vardı. Eğer kral olsaydım, sahip olduklarımı benden alacak adamlardan korumam gerekirdi. Bir Viking olmak yerine bir çoban olurum. Özgür olmak istiyorum. Çok uzun zamandır rehineyim. Özgürlüğümü istiyorum. Yelkenlerim rüzgârda, kılıçlarım güneşte olsun istiyorum. Görevlerle boğuşmak istemiyorum." O da benim düşündüğümü düşünüyordu ama bunu çok daha etkili bir şekilde ifade etmişti. Sanki bir yükten kurtulmuş gibi aniden sırıttı. "Bütün krallardan daha zengin olmak istiyorum," dedi adamlarına, "ve hepinizi benimle birlikte zengin edeceğim."

"O halde kim kral olacak?" diye sordu Rollo.

"Guthred," dedi Ragnar.

"Şükürler olsun," dedi Beocca.

"Sessiz," diye tısladım.

Ragnar'ın adamları onun seçiminden memnun değildi. Çelimsiz, sakallı ve sadık Rollo onlar adına konuştu. "Guthred Hristiyanları destekliyor," dedi. "Dan'dan çok bir Sakson. Hepimizi çivilenmiş tanrılarına taptırır."

"Kendisine söyleneni yapacak," dedim kararlı bir şekilde, "ve ona söyleyeceğimiz ilk şey, hiçbir Dan'ın kiliselerine ondalık ödemeyeceği. Egbert gibi Danların isteklerine boyun eğen bir kral olacak." Beocca bir şeyler geveliyordu ama onu duymazdan geldim. "Önemli olan ona emirleri hangi Dan'ın vereceği," diye devam ettim. "Ivarr mı? Kjartan mı? Yoksa Ragnar mı?"

"Ragnar!" diye bağırdı adamlar.

"Benim dileğim," dedi Ragnar. Ateşe yaklaştığında alevler onu aydınlatarak daha büyük ve güçlü gösterdi. "Dileğim," dedi tekrar, "Kjartan'ın yenildiğini görmek. Eğer Ivarr, Guthred'i yenerse Kjartan daha da güçlenecek. Kjartan benim düşmanım. O bizim düşmanımız. Onun ailesiyle benim ailem arasında bir kan davası var ve ben bu kan davasına artık son vereceğim. Guthred'e yardım etmek için yürüyoruz ama Guthred Dunholm'u almamızda bize yardım etmezse size yemin ederim ki Guthred'i ve tüm halkını öldürüp tahtı alacağım. Ama tüm Danların kralı olmaktansa Kjartan'ın canını almayı tercih ederim. Tüm dünyanın kralı olmaktansa Kjartan'ın katili olmayı tercih ederim. Benim kavgam Guthred'le değil. Saksonlarla değil. Hristiyanlarla değil. Benim kavgam Zalim Kjartan'la."

"Ayrıca, Dunholm'da tanrılara layık gümüşlerle dolu bir hazinesi var."

"O yüzden Guthred'i bulacağız ve onun için savaşacağız!" diye duyurdu Ragnar.

Biraz önce Ragnar'ın Guthred'e karşı onlara liderlik etmesini isteyen kalabalık şimdi kral için savaşacakları haberi-

ni alkışlıyorlardı. Orada yetmiş savaşçı vardı, çok sayılmazdı ama Northumbria'nın en iyileri arasındaydılar ve kılıçlarını kalkanlarına vurarak Ragnar'ın adını haykırdılar.

"Artık konuşabilirsin," dedim Beocca'ya.

Ama söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Sonraki şafakta, berrak bir gökyüzünün altında Guthred'i bulmak için yola çıktık.

Ve Gisela'yı.

Üçüncü Kısım

Gece Gezen

8

STEAPA VE BEN DE DAHİL OLMAK üzere yetmiş altı savaşçıydık. Hepimiz at sırtındaydık, hepimizin silahları, zırhları ya da kaliteli deri üstlük ve miğferleri vardı. Daha küçük atlara binmiş iki hizmetkâr kalkanları taşıyor, yedek aygırlarımızı çekiyordu ama bu hizmetkârlar savaşçı değildi ve yetmiş altı kişi arasında değillerdi. Bir zamanlar Ragnar iki yüzden fazla savaşçı toplayabiliyordu ama savaşçılarının çoğu Ethandun'da ölmüş, diğerleri ise Ragnar'ın rehin olduğu uzun aylar boyunca kendilerine yeni lordlar bulmuştu, yine de yetmiş altı hâlâ iyi bir sayıydı. Bana gururla, "Zorlu adamlar," dedi.

Kartal kanadından sancağının altında at sürüyordu. Yüksek bir direğin tepesine çivilenmiş gerçek bir kartal kanadıydı ve miğferini süsleyen iki kanat da gerçekti. "Bunun hayalini kurmuştum," dedi bana doğuya doğru at sürerken, "savaşa gitmenin hayalini kurmuştum. Rehine olduğum onca zaman boyunca savaşa gitmek istedim. Hayatta buna benzer hiçbir şey yok, Uhtred, hiçbir şey!"

"Kadınlar?" diye sordum.

"Kadınlar ve savaş!" dedi. "Kadınlar ve savaş!" Sevinçle uludu. Aygırı kulaklarını dikti ve sanki efendisinin mutluluğunu paylaşıyormuş gibi birkaç kısa, yüksek adım attı. Biz önden gidiyorduk, gerçi Ragnar'ın hafif midillilere binmiş bir düzine adamı önümüzde ilerliyordu. Bir düzine adam birbirlerine ve Ragnar'a işaret veriyor, çobanlarla konuşuyor, söylentileri

dinliyor ve rüzgârı kokluyordu. Koku arayan tazılar gibiydiler. Guthred'in izini arıyorlardı. İzini batıya, Cumbraland'e doğru bulmayı umuyorduk ama sabah ilerledikçe gözcüler doğuya yönelmeye devam ettiler. İlerlememiz yavaştı, bu da Peder Beocca'yı hayal kırıklığına uğratıyordu ama hızlı at sürmeden önce nereye gittiğimizi bilmemiz gerekiyordu. Sonunda gözcüler izlerin doğuya gittiğinden emin göründüler ve midillilerini mahmuzlayarak tepeleri aştılar. Onları takip ettik. Ragnar, "Guthred Eoferwic'e geri dönmeye çalışıyor," diye tahmin etti.

"Onun için çok geç kaldı," dedim.

"Ya da paniğe kapıldı ve ne yaptığını bilmiyor," diye tahminde bulundu neşe içinde.

"Bu daha muhtemel," dedim.

Brida ve yirmi kadar kadın daha bizimle geliyordu. Brida deri bir zırh giymişti. Boynunda gümüş ve oltu taşından ince bir broşla tutturulmuş siyah bir pelerini vardı. Saçları yukarı doğru toplanıp siyah bir kurdeleyle tutturulmuştu, yanında da uzun bir kılıç vardı. Otoriter bir havası olan zarif bir kadın haline gelmişti ve sanırım bu onu çocukluğundan beri tanıyan Peder Beocca'yı rahatsız ediyordu. Bir Hristiyan olarak yetiştirilmesine rağmen inançtan uzaklaşmıştı. Beocca bundan rahatsız olmuştu, ancak sanırım güzelliğini daha rahatsız edici buluyordu. "O bir büyücü," diye tısladı bana.

"Eğer bir büyücüyse yanında öyle biri olduğu için sevinmelisin," dedim.

"Tanrı bizi cezalandıracak," diye uyardı.

"Burası senin tanrının ülkesi değil," dedim, "burası Thor'un vatanı."

Sözlerimin şerrinden korunmak için haç çıkardı. "Dün gece ne yapıyordun?" diye sordu kızarak. "Buraların kralı olmayı nasıl düşünebilirsin?"

"Bal gibi düşünürüm," dedim. "Ben kralların soyundan geliyorum. Senin aksine, peder. Domuz çobanlarının soyundan geliyorsun sen, değil mi?"

Duymazdan geldi. "Kral Tanrı'nın seçtiği kişidir," diye üsteledi. "Kral, Tanrı ve tüm kutsal azizler tarafından seçilir. Aziz Cuthbert Northumbria için Guthred'i seçti, onun yerine geçmeyi nasıl düşünebilirsin? Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"O zaman geri dönüp eve gidebiliriz," dedim.

"Geri dönüp eve gitmek mi?" Beocca dehşete kapılmıştı. "Neden?"

"Çünkü eğer Cuthbert onu seçtiyse o zaman Cuthbert onu savunabilir," dedim. "Guthred'in bize ihtiyacı yok. Ölü aziziyle birlikte savaşa girebilir. Ya da belki de çoktan girmiştir," dedim, "bunu düşündün mü?"

"Neyi düşündüm mü?"

"Guthred'in çoktan yenilmiş olabileceğini. Ölmüş olabilir ya da ayağına Kjartan'ın prangaları takılı olabilir."

Beocca tekrar haç çıkararak, "Tanrı bizi korusun," dedi.

"Böyle bir şey olmadı," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü şimdiye kadar ondan kaçanlarla karşılaşmış olurduk," dedim, ama bundan emin değildim. Belki Guthred şimdi biz konuşurken bile savaşıyordu ama içimden bir ses onun hayatta olduğunu ve çok uzakta olmadığını söylüyordu. Bu hissi tarif etmek zor. Bu bir içgüdü, bir çalıkuşu tüyünün düşüşünde tanrının mesajını okumak kadar anlatması zor bir his ama ben bu hisse güvenmeyi öğrenmiştim.

İçgüdülerim yanılmadı çünkü sabahın geç saatlerinde, gözcülerden biri midillisinin yelesi rüzgârda savrularak bozkırdan geri döndü. Otları ve toprağı etrafa saçarak atını döndürdü ve

Ragnar'a Swale Nehri vadisinde atların da olduğu büyük bir insan grubu olduğunu söyledi. "Cetreht'teler lordum," dedi.

"Nehrin bizim tarafında mı?" diye sordu Ragnar.

"Bizim tarafında, lordum," dedi gözcü, "eski kalede. Orada kapana kısılmışlar."

"Kapana mı kısılmışlar?"

"Kalenin dışında savaşçı başka bir grup daha var lordum," dedi gözcü. Herhangi bir sancak görecek kadar yaklaşmamıştı ama diğer iki gözcü vadiye doğru at sürerken bu ilk gözcü Guthred'in muhtemelen çok yakında olduğu haberini getirmek için dörtnala geri dönmüştü.

Adımlarımızı hızlandırdık. Bulutlar rüzgârla yarışıyordu ve öğle vakti kısa süreliğine şiddetli bir yağmur yağdı. Yağmur bittikten hemen sonra kalenin dışındaki tarlalara at sürmüş ve savaşçı grupla konuşmuş olan iki gözcüyle karşılaştık. İçlerinden biri, "Guthred kalede," diye rapor verdi.

"O halde dışarıdaki kim?"

"Kjartan'ın adamları, lordum," dedi gözcü. Sırıttı. Kjartan'ın adamları yakındaysa bir savaş çıkacağını biliyordu. "Altmış kişiler, lordum. Sadece altmış."

"Kjartan orada mı? Ya da Sven?"

"Hayır, lordum. Başlarında Rolf denilen bir adam var."

"Onunla mı konuştunuz?"

"Konuştuk ve birasını içtik, lordum. Guthred'i izliyorlar. Kaçmadığından emin oluyorlar. Ivarr kuzeye gelene kadar onu orada tutacaklar."

"Ivarr gelene kadar? Kjartan değil?" diye sordu Ragnar.

"Kjartan Dunholm'da kalıyor, lordum," dedi gözcü, "söyledikleri bu, Ivarr Eoferwic'te garnizon kurar kurmaz kuzeye gelecek."

"Vadide Kjartan'ın altmış adamı var," diye bağırdı Ragnar savaşçılarına ve eli içgüdüsel olarak Kalp Kıran'ın kabzasına gitti. Bu onun kılıcıydı. Yaşlı Ragnar'ın intikamını alma görevinin bir hatırlatıcısı olarak babasının kılıcıyla aynı adı taşıyordu. "Öldürülecek altmış adam var!" diye devam etti, sonra da kalkanını getirmesi için bir hizmetkâr çağırdı. Gözcülere döndü. "Kim olduğunuzu sanıyorlardı?"

"Hakon'a hizmet ettiğimizi, onu aradığımızı söyledik."

Ragnar adama gümüş paralar verdi. "İyi iş çıkardınız," dedi.

"Peki Guthred'in kalede kaç adamı var?"

"Rolf en azından yüz adamı olduğunu söylüyor, lordum."

"Yüz mü? Ve altmış adamı püskürtmeye çalışmıyor mu?"

"Hayır, lordum."

"Ne kral ama," dedi Ragnar küçümseyerek.

"Eğer onlarla savaşırsa gün sonunda elliden az adamı kalacağını biliyor," dedim.

"Peki onun yerine ne yapıyor?"

"Dua ediyor, muhtemelen."

Sonradan öğrendiğimize göre Guthred paniğe kapılmıştı. Bebbanburg'a ulaşma çabaları başarısızlığa uğrayınca batıya, Cumbraland'e doğru dönmüş, bu tanıdık ülkede dostlar bulabileceğini düşünmüştü ama hava onu yavaşlatmıştı. Düşman atlıları her zaman görüş alanındaydı ve ilerideki sarp tepelerde pusuya düşmekten korkuyordu. Bu yüzden fikrini değiştirip Eoferwic'e dönmeye karar vermişti ancak bir zamanlar Cetreht'te Swale'in geçişlerini koruyan Roma kalesinden öteye gidememişti. Artık çaresizdi. Mızrakçılarından bazıları, kralın yanında kalırlarsa kendilerini sadece ölümün beklediğini düşünerek firar etmişti. Bu yüzden Guthred Northumbria'nın Hristiyan soylularından yardım istemek için ulaklar

göndermişti. Cesetleri çoktan görmüştük, bu yüzden yardım gelmeyeceğini biliyorduk. Artık kapana kısılmıştı. Ivarr onu öldürmeye gelene kadar altmış adam onu Cetreht'te tutacaktı.

"Eğer Guthred dua ediyorsa o zaman duaları kabul oldu," dedi Beocca sertçe.

"Bizi Hristiyan tanrının mı gönderdiğini söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Başka kim olabilir?" diye cevap verdi hararetli bir şekilde, bir yandan da eliyle siyah cüppesini temizliyordu. "Guthred ile karşılaştığımızda ilk önce benim konuşmama izin vereceksin," dedi bana.

"Sence şu an merasimin zamanı mı?"

"Ben bir elçiyim," diye itiraz etti, "bunu unutuyorsun." Öfkesi yağmurdan taşan bir dere gibi aniden patladı. "Sende haysiyet kavramı yok! Ben bir elçiyim! Dün gece Uhtred, o İrlandalı barbara boğazımı kesmesini söylediğinde ne düşünüyordun?"

"Seni sessiz tutmayı düşünüyordum, peder."

"Küstahlığını Alfred'e anlatacağım. Bundan emin olabilirsin. Ona söyleyeceğim!"

Sızlanmaya devam etti. Dinlemiyordum çünkü ufuk çizgisini aşmıştık ve Cetreht ile kıvrımlı Swale Nehri altımızdaydı. Roma kalesi Swale'in güney kıyısına yakın bir mesafede bulunuyordu ve eski surlar merkezinde bir kilise bulunan bir köyü çevreleyen geniş bir meydan oluşturuyordu. Kalenin ötesinde Romalıların Eoferwic'ten vahşi kuzeye giden büyük yollarını uzatmak için yaptıkları taş köprü vardı ve eski kemerin yarısı hâlâ duruyordu.

Yaklaştıkça kalenin atlar ve insanlarla dolu olduğunu görebiliyordum. Kilisenin tepesinde bir sancak dalgalanıyordu. Bunun Guthred'in Aziz Cuthbert'i gösteren sancağı olduğu-

nu düşündüm. Birkaç atlı nehrin kuzeyinde Guthred'in geçitten kaçışını engellerken Rolf'un altmış atlısı kalenin güneyindeki tarlalardaydı. Tilkinin yolunu kesen tazılar gibiydiler.

Ragnar atını durdurdu. Adamları savaşa hazırlanıyordu. Kollarını kalkanların içine sokmuş bir halde kınlarındaki kılıçları gevşetiyor, Ragnar'ın emirlerini bekliyorlardı. Vadiye baktım. Kale umutsuz bir sığınaktı. Surları çoktan hendeğin içine doğru aşınmıştı. Kazık çit yoktu, bu yüzden bir insan hiç yavaşlamadan surların üzerinden geçebilirdi. Altmış atlı, eğer isteselerdi, köyün içine doğru at sürebilirlerdi ama eski surun yakınından at sürüp hakaretler yağdırmayı tercih etmişlerdi. Guthred'in adamları kalenin kenarından onları izliyordu. Kilisenin etrafında daha fazla adam kümelenmişti. Bizi tepede görmüşlerdi. Yeni düşmanlar olduğumuzu düşünmüş olmalılar ki aceleyle güney surunun kalıntılarına doğru ilerlediler. Gözlerimi köye diktim. Gisela orada mıydı? Başını sallayışını ve siyah saçlarının gözlerini nasıl gölgelediğini hatırladım ve farkında olmadan atımı birkaç adım mahmuzladım. Sverri'nin küreğinde iki yıldan fazla cehennem hayatı yaşamıştım ama bu, onca zaman hayalini kurduğum andı, bu yüzden Ragnar'ı beklemedim. Atımın böğrüne tekrar dokundum ve Swale Vadisi'ne doğru tek başıma at sürdüm.

Beocca elbette beni takip etti. Alfred'in elçisi olarak Guthred'in huzuruna önden gitmesi gerektiğini haykırdı. Onu duymazdan geldim. Tepenin yarısında atından yuvarlanınca acı bir çığlık attı. Onu kısrağını yakalamaya çalışırken otların arasında topallarken bıraktım. Sonbahar güneşi yağmurdan hâlâ ıslak olan toprakta parlıyordu. Dışa doğru bombeli bir kalkan taşıyordum, zırhım ve miğferim vardı, kol halkalarım parlıyordu, bir savaş lordu gibi ışıldıyordum. Eyerimde dön-

düm ve Ragnar'ın tepeden aşağı inmeye başladığını gördüm. Doğuya meyletmişti, en iyi kaçışları doğudaki nehrin çayırları olan Kjartan'ın adamlarının yolunu kesmeye niyetli olduğu açıktı.

Tepenin eteklerine ulaşıp Roma yoluna çıkmak için nehrin düz ovasını hızla katettim. Bir Hristiyan mezarlığının yanından geçtim, toprak zemin yumru yumru olmuştu. Hristiyanların cesetlerinin topraktan çıkacağına inandıkları gün, ölülere Kudüs'ün yönünü gösterecek olan daha büyük bir haça doğru bakan küçük tahta haçlar etrafa dağılmıştı. Yol mezarların yanından geçerek Guthred'in adamlarından oluşan bir kalabalığın beni izlediği kalenin güney girişine doğru uzanıyordu. Kjartan'ın adamları önümü kesmek için atlarını mahmuzladılar, yolu kapattılar ama hiçbir endişe belirtisi göstermediler. Neden göstersinler ki? Bir Dan gibi görünüyordum, tek bir adamdım, onlar ise çok kalabalıktı ve kılıcım hâlâ kınındaydı. "Hanginiz Rolf?" diye bağırdım yaklaşırken.

Siyah sakallı bir adam atını bana doğru döndürerek "Benim," diye cevap verdi. "Sen kimsin?"

"Ben senin ölümünüm, Rolf," dedim ve Yılan Nefesi'ni çekip topuklarımı aygırın böğrüne vurdum. At dörtnala koşmaya başladı. Ben yanından geçip Yılan Nefesi'ni savurduğumda Rolf hâlâ kılıcını çekiyordu. Kılıç boynunu kesti, arkaya doğru savrulan kafası yolda zıplayarak iniğferi ile birlikte atımın toynaklarının altına yuvarlandı. Gülüyordum çünkü savaşın coşkusunu hissediyordum. Önümde üç adam vardı. Hiçbiri henüz kılıç çekmemişti. Şaşkınlıkla bir bana bir Rolf'un eyerde sallanan başsız gövdesine bakıyorlardı. Atımın onunkine toslamasına izin vererek ortadaki adama saldırdım. Yılan Nefesi ile ona sertçe vurdum, böylece Kjartan'ın atlılarının arasından geçmiş oldum. Kale önümdeydi.

Elli ya da altmış adam kalenin girişinde duruyordu. Sadece birkaçı atlıydı ama neredeyse hepsinin elinde kılıç ya da mızrak vardı. Guthred'i görebiliyordum, kıvırcık saçları güneşte parlıyordu. Gisela yanında duruyordu. Sverri'nin küreğinde geçirdiğim o uzun aylar boyunca sık sık onun yüzünü gözümün önüne getirmeye çalışmıştım ama her seferinde başarısız olmuştum, yine de geniş ağzı ve meydan okuyan gözleri aniden çok tanıdık geldi. Beyaz keten bir elbise giymişti, belinde gümüş bir zincir vardı ve evli olduğu için bağlanmış olan saçlarında keten bir başlık vardı. Kardeşinin kolunu tutmuştu. Guthred ağzı açık bir şekilde sığınağının dışında gelişen garip olaylara bakıyordu.

Kjartan'ın adamlarından ikisi beni takip ederken diğerleri Rolf'un ölümünün şoku ile Ragnar'ın adamlarının aniden ortaya çıkışı arasında kalmış, boş boş dolanıyordu. Beni takip eden iki adama döndüm, atımı öyle sert bir şekilde döndürdüm ki toynakları ıslak çamuru eşeledi. Ani dönüşüm takipçilerimi püskürttü. Peşlerinden mahmuzladım. Biri çok hızlıydı, ikincisi ise hantal bir atın üzerindeydi. Toynak seslerimi duyduğunda beni uzaklaştırmak için umutsuzca kılıcını savurdu. Kılıcı kalkanımla karşıladım, ardından Yılan Nefesi'ni adamın omurgasına sapladım. Sırtı büküldü ve çığlık attı. Yılan Nefesi'ni çekip kurtardım ve adamın suratına doğru tekrar savurdum. Eyerinden düşen adamın etrafından dolandım. Kılıcım kırmızıydı. Kaleye doğru tekrar mahmuzlarken miğferimi çıkardım.

Gösteriş yapıyordum. Tabii ki gösteriş yapıyordum. Altmışa karşı bir adam mı? Ama Gisela izliyordu. Aslında tehlikede değildim. Altmış adam savaşa hazır değildi ve artık peşime düşseler bile Guthred'in adamlarına sığınabilirdim. Kjartan'ın adamları takip etmedi. Ragnar'ın yaklaşmasından

dolayı çok gergindiler. Onları görmezden gelip Guthred ve adamlarına yaklaştım.

"Nasıl savaşılacağını unuttunuz mu?" diye bağırdım onlara. Guthred'i görmezden geldim. Gisela'yı bile görmezden geldim, gerçi beni tanıyabilsin diye miğferimi çıkarmıştım. Beni izlediğini biliyordum. O koyu gözlerini, o şaşkınlığını hissedebiliyordum ve bunun neşeli bir şaşkınlık olmasını umuyordum.

Kılıcımı Kjartan'ın adamlarına doğrultarak "Hepsi ölmek zorunda!" diye bağırdım. "O piçlerin her biri ölmek zorunda, o yüzden gidin ve öldürün onları!"

Ragnar tam o anda saldırdı. Kalkanın kalkana vuruşu, kılıçların şakırtısı, adamların ve atların çığlıkları duyuldu. Kjartan'ın adamları dağılıyordu. Bazıları doğuya doğru kaçma umudunu yitirerek dörtnala batıya doğru koştu. Geçitteki adamlara baktım, "Rypere! Clapa! Bu adamların durdurulmasını istiyorum!"

Clapa ve Rypere bana bir hayaletmişim gibi bakıyorlardı ki sanırım bir bakıma öyleydim. Clapa'nın hâlâ Guthred ile birlikte olmasına sevinmiştim, çünkü Clapa bir Dan'dı, bu da Guthred'in hâlâ bazı Danların sadakatini kazanabildiğini gösteriyordu "Clapa! Seni bok çuvalı!" diye bağırdım. "Aval aval bakmayı bırak. Bir ata bin ve savaş!"

"Tamam, lordum!"

Guthred ile yüz yüze gelene kadar yaklaştım. Arkamda bir savaş devam ediyordu ve Guthred'in adamları uyuşukluklarından sıyrılmış, katliama katılmak için sabırsızlanıyorlardı ama onun gözü savaşı görmüyordu. Sadece bana bakıyordu. Arkasında rahipler vardı. Gisela da onun yanındaydı ama ben sadece Guthred'in gözlerine baktım ve gözlerindeki korkuyu gördüm. "Beni hatırladın mı?" diye sordum soğuk bir şekilde.

Dilini yutmuştu.

"Örnek bir kral olup hemen şimdi birkaç adam öldürsen iyi edersin," dedim. "Atın var mı?"

Başıyla onayladı ama hâlâ konuşamıyordu.

"O zaman atına bin ve savaş," dedim sertçe.

Guthred başıyla onayladı, geriye doğru bir adım attı ama hizmetkârı atını önüne getirmesine rağmen Guthred ata binmedi. O zaman Gisela'ya baktım, o da bana baktı ve gözlerinin bir ateş yakabileceğini düşündüm. Konuşmak istedim ama dilimi yutma sırası bendeydi. Bir rahip onu savaştan uzaklaştırmak istercesine omzunu tuttu ve Yılan Nefesi'nin kanlı ucunu ona doğru uzatınca olduğu yerde kaldı. Tekrar Gisela'ya baktım. Sanki nefesim kesilmiş, dünya durmuş gibiydi. Bir rüzgâr başlığının altından görünen bir tutam siyah saçı kaldırdı. Saçını düzeltip gülümsedi. "Uhtred," dedi, sanki bu ismi ilk kez söylüyormuş gibi.

"Gisela," demeyi başardım.

"Döneceğini biliyordum," dedi.

"Savaşacağını sanıyordum," diye gürledim Guthred'e. Kırbaç yemiş bir köpek gibi uzaklaştı.

"Atın var mı?"

"Hayır."

"Sen!" diye bağırdım aval aval bana bakan bir çocuğa. "Şu atı bana getir!" Yüzünden yaraladığım adamın atını işaret ettim. Adam artık ölmüştü, savaşa katılan Guthred'in adamları tarafından öldürülmüştü.

Çocuk atı getirdi. Gisela eyerine tırmanarak eteklerini beceriksizce uyluklarının etrafında topladı. Çamurlu ayakkabılarını üzengiye geçirdi ve yanağıma dokunmak için elini uzattı. "Zayıflamışsın," dedi.

"Sen de öyle."

"Sen gittiğinden beri mutsuzum," dedi. Elini bir kalp atışı süresince yanağımda tuttu, sonra aniden çekerek keten başlığı yırtıp attı. Siyah saçlarını çözdü ve saçları bekâr bir kızınkiler gibi omuzlarına döküldü. "Ben evli değilim," dedi, "doğru dürüst evli değilim."

"Henüz değil," dedim. Kalbim sevinçle dolmuştu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Tekrar onunla birlikteydim. Kölelik ayları sanki hiç yaşanmamış gibi geçip gitmişti.

"Yeteri kadar adam öldürdün mü?" diye sordu muzipçe.

"Hayır."

Böylece, birlikte katliam alanına doğru at sürdük.

Düşman ordusundaki herkesi öldüremezsiniz. Ya da nadiren böyle olur. Şairler ne zaman bir savaş öyküsü anlatsalar, şairin kendisi tek başına kaçarken savaşın bir parçası olmadığı sürece hiçbir düşman kaçamaz. Gariptir. Herkes ölürken şairler hep yaşar, ama şairler ne bilir ki? Bir kalkan duvarında hiç şair görmedim. Yine de Cetreht'in dışında Kjartan'ın elliden fazla adamını öldürmüş olmalıyız. Sonra her şey karıştı çünkü Guthred'in adamları Kjartan'ın takipçileriyle Ragnar'ın Danları arasındaki farkı anlayamadılar. Bu yüzden biz savaşçıları ayırırken düşmanın bir kısmı kaçtı. Guthred'in hanedan birliklerinden iki askerin saldırısına uğrayan Finan ikisini de öldürmüştü. Onu bulduğumda üçüncü bir askere saldırmak üzereydi. Finan'a, "O bizim tarafımızda," diye bağırdım.

"Bir sıçana benziyor," dedi Finan.

"Adı Sihtric. Bir zamanlar bana sadakat yemini etmişti," dedim.

"Bizim tarafımızda mısın?" diye seslendim Sihtric'e, "yoksa tekrar babanın birliklerine mi katıldın?"

"Lordum, lordum!" Sihtric koşarak yanıma geldi ve atımın yanında çiğnenmiş çamurun içinde dizlerinin üzerine çöktü. "Ben hâlâ sizin adamınızım lordum."

"Guthred'e yemin etmedin mi?"

"Hiçbir zaman yemin etmemi istemedi, lordum."

"Ama ona hizmet ediyorsun? Koşup Dunholm'a dönmedin?"

"Hayır, lordum! Kralla kaldım."

"Öyle yaptı," diye onayladı Gisela.

Yılan Nefesi'ni Gisela'ya verdim ve Sihtric'in elini tutmak için eğildim. "Yani hâlâ benim adamım mısın?"

"Elbette, lordum." Elimi tutmuş, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Onun gibi sıska bir İrlandalıyı yenemedikten sonra pek işe yaramazsın, değil mi?" dedim.

"Hızlı, lordum," dedi Sihtric.

"Öyleyse ona numaralarını öğret," dedim Finan'a, sonra Sihtric'in yanağını okşadım. "Seni görmek güzel, Sihtric."

Ragnar'ın iki tutsağı vardı. Sihtric ikisinden daha uzun olanını tanıdı. "Onun adı Hogga," dedi bana.

"O artık ölü bir Hogga," dedim. Kjartan'ın kendisi yaşarken Ragnar'ın Kjartan'ın adamlarından hiçbirinin hayatta kalmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Bu kan davasıydı. Bu nefretti. Bu, Ragnar'ın babasının intikamını almasının başlangıcıydı ama Hogga ve kısa boylu yoldaşı belli ki şimdilik yaşayacaklarına inanıyordu. Kjartan'ın Dunholm'da nasıl iki yüze yakın adamı olduğunu anlatarak hararetle konuştular. Kjartan'ın Ivarr'ı desteklemek için büyük bir savaşçı grubu gönderdiğini, Rolf'un da geri kalan adamları Cetreht'teki bu lanet alana getirdiğini söylediler.

"Neden Kjartan bütün adamlarını göndermedi?" diye sordu Ragnar.

"Bebbanburglu Ælfric o yokken saldırır diye Dunholm'dan ayrılmayacak lordum."

"Ælfric bunu yapmakla mı tehdit etti?" diye sordum.

"Bilmiyorum, lordum," dedi Hogga.

Dunholm'a saldırma riskini almak amcamın yapacağı bir şey değildi ama belki de Guthred'in nerede olduğunu bilseydi onu kurtarmak için adamlarını gönderebilirdi. Amcam, azizin cesedini de Gisela'yı da istiyordu. Yine de tahminimce bu iki şeyi elde etmek için çok az riske girerdi. Kjartan nasıl Dunholm'u riske atmıyorsa amcamın da Bebbanburg'u riske atmayacağı kesindi.

"Peki Thyra Ragnarsdottir?" diye devam etti Ragnar sorgusuna. "O yaşıyor mu?"

"Evet, lordum."

"Mutlu bir şekilde mi yaşıyor?" diye sordu sertçe.

Tereddüt ettiler, sonra Hogga yüzünü buruşturdu. "O deli, lordum." Çok kısık bir sesle konuştu. "O gerçekten deli."

Ragnar gözlerini iki adama dikti. Bakışları altında rahatsız oldular, sonra Ragnar batı tepelerinden bir akbabanın süzüldüğü gökyüzüne baktı. "Söyleyin bana," dedi, sesi birden alçalmıştı, neredeyse arkadaşça konuşuyordu, "Kjartan'a ne kadar zamandır hizmet ediyorsunuz?"

"Sekiz yıl, lordum," dedi Hogga.

"Yedi yıl, lordum," dedi diğer adam.

"Yani Dunholm'u kuşatmadan önce, ikiniz de ona hizmet ediyordunuz?" diye sordu Ragnar, hâlâ alçak sesle konuşarak.

"Evet lordum."

"Yani ikiniz de Synningthwait'i basıp babamın salonunu yaktığında ona hizmet ediyordunuz," diye devam etti Ragnar, bu kez daha sert bir sesle. "Kız kardeşimi oğlunun fahişesi olarak aldığında. Annemi ve babamı öldürdüğünde."

İki adam da cevap vermedi. İkisinden kısa olanı titriyordu. Hogga kaçmanın bir yolunu bulmak istercesine etrafına bakındı ama etrafı atlı Dan kılıç ustaları tarafından sarılmıştı. Ragnar Kalp Kıran'ı çekince irkildi.

"Hayır lordum," dedi Hogga.

"Evet," dedi Ragnar ve kılıcını indirirken yüzü öfkeyle buruştu. İşi bitirmek için attan inmek zorunda kaldı. İki adamı da öldürdü ve yere yığılan bedenlerini öfkeyle parçaladı. Olan biteni izledim, sonra Gisela'nın yüzünü görmek için döndüm. Yüzü ifadesizdi. Bakışlarımın farkına varıp sanki bağırsakları deşilen adamların görüntüsünden dehşete düşmesini beklediğimi biliyormuş gibi küçük bir zafer edasıyla bana doğru döndü. "Bunu hak etmişler miydi?" diye sordu.

"Hak etmişlerdi," dedim.

"Güzel."

Erkek kardeşinin izlemediğini fark ettim. Benden çekiniyordu, bunun için onu suçlamıyordum; ayrıca şüphesiz kanlar içinde bir kasap gibi görünen Ragnar'dan korkuyordu. Dolayısıyla Guthred köye geri dönmüş, bizi ölülerle baş başa bırakmıştı. Peder Beocca Guthred'in rahiplerinden bazılarını bulmayı başarmış, onlarla konuştuktan sonra topallayarak yanımıza gelmişti. "Krala kendimizi kilisede takdim etmemiz konusunda anlaştık," dedi. Birden iki kesik başın ve kılıçtan geçirilmiş cesetlerin farkına vardı. "Yüce Tanrı'm, bunu kim yaptı?"

"Ragnar."

Beocca haç çıkardı. "Kilise," dedi, "kilisede buluşacağız. Zırhındaki kanı lütfen temizlemeye çalış, Uhtred. Biz bir elçiyiz!"

Döndüğümde bir avuç kaçağın batıdaki tepeleri aştığını gördüm. Şüphesiz nehri daha yukarıdan geçip uzak kıyıda-

ki atlılara katılacaklardı. O atlılar artık temkinli olacaklardı. Dunholm'a düşmanların geldiği haberini göndereceklerdi. Kjartan kartal kanatlı sancağı duyacak ve Ragnar'ın Wessex'ten döndüğünü öğrenecekti.

Ve belki de yüksek kayalıklarında, yüksek surlarının ardında korkacaktı.

Gisela'yı da yanıma alarak kiliseye doğru yöneldim. Beocca yürüyerek peşimizden geliyordu, ama yavaştı. "Bekleyin beni!" diye bağırdı, "bekleyin beni!"

Beklemedim. Aksine, atı hızlandırdım ve Beocca'yı epey arkamızda bıraktım.

Kilisenin içi karanlıktı. Tek aydınlık, kapının üzerindeki küçük bir pencereden ve siyah bir örtüyle örtülü bir sehpa olan sunağın üzerinde yanan mumların zayıf ışığından geliyordu. Aziz Cuthbert'in tabutu, diğer iki kutsal emanet sandığıyla birlikte, Guthred'in iki erkek ve bir kadın tarafından çevrelenmiş bir sağım taburesinde oturduğu sunağın önünde duruyordu. Adamlardan biri Başrahip Eadred, diğeri ise Peder Hrothweard idi. Kadın gençti; dolgun, güzel bir yüzü vardı ve hamileydi. Sonradan onun Guthred'in Sakson kraliçesi Osburh olduğunu öğrendim. Benden sonra kocasına baktı, belli ki Guthred'in konuşmasını bekliyordu ama Guthred sessizdi. Kilisenin sol tarafında birkaç savaşçı, sağ tarafındaysa daha fazla sayıda rahip ve keşiş duruyordu. Tartışıyorlardı. Ben içeri girince hepsi sustu.

Gisela sol kolumu tuttu. Bana bakmaktan ya da benimle konuşmaktan aciz görünen Guthred'in önüne gelene kadar birlikte yürüdük. Guthred ağzını açtı ama tek kelime konuşamadı; sanki kilisenin kapısından benden başka herkesin

girmesini istermiş gibi arkama baktı. "Kız kardeşin ile evleneceğim," dedim ona.

Ağzını açtı ve tekrar kapattı.

Bir keşiş sözlerime itiraz edecekmiş gibi kıpırdandı ve bir arkadaşı tarafından geri çekildi. Tanrıların o gün bana özellikle iyi davrandığını gördüm, çünkü bu çift Jænberht ve Ida'ydı, köleliğimi müzakere eden keşişler. Sonra kilisenin diğer tarafından bir adam itiraz etti. "Leydi Gisela zaten evli," dedi.

Konuşmacının yaşlı, kır saçlı ve şişman bir adam olduğunu gördüm. Boynunda gümüş bir zincir olan kısa kahverengi bir tunik giymişti. Ona doğru yürürken başını kavgacı bir tavırla yukarı kaldırdı. "Sen Aidan'sın," dedim. Bebbanburg'a geleli on dört yıl olmuştu ama Aidan'ı tanıyordum. Babamın kapıcılarından biriydi, istenmeyen kişileri büyük salondan uzak tutmakla görevliydi, gerçi gümüş zinciri o zamandan beri rütbesinin yükseldiğini açıkça gösteriyordu. Elimle zincire bir fiske vurdum. "Artık nesin sen, Aidan?" diye sordum.

"Bebbanburg Lordu'nun vekilharcı," dedi hoyratça. Beni tanımamıştı. Nasıl tanıyabilirdi ki? Beni son gördüğünde dokuz yaşındaydım.

"O zaman bu, seni benim vekilharcım yapar," dedim.

"Senin vekilharcın mı?" diye sordu, sonra kim olduğumu anlayarak geri çekildi ve iki genç savaşçının arasına sokuldu. Zamanında iyi bir askerdi ama benimle karşılaşması onu şok etmişti. Yine de toparlandı ve meydan okurcasına bana baktı. "Leydi Gisela zaten evli," dedi.

"Evli misin, Gisela?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"O evli değil," dedim Aidan'a.

Guthred konuşacakmış gibi boğazını temizledi ama Ragnar ve adamları kiliseye doluşunca sustu.

Rahiplerin ve keşişlerin arasından bir ses, "Leydi evlendi," diye seslendi. Döndüğümde konuşanın Kardeş Jænberht olduğunu gördüm. "O Lord Ælfric ile evli," diye üsteledi Jænberht.

"Ælfric'le mi evli?" diye sordum, sanki bu haberi daha önce duymamışım gibi. "O fahişeden doğma pislikle mi evli?"

Aidan yanındaki savaşçılardan birini sertçe dürtünce adam kılıcını çekti. Diğeri de aynısını yaptı. Onlara gülümsedim, sonra çok yavaş bir şekilde Yılan Nefesi'ni çektim.

"Burası Tanrı'nın evi," diye itiraz etti Eadred. "Kılıçlarınızı bırakın!"

İki genç adam tereddüt etti. Yılan Nefesi'ni çekili tuttuğumdan onlar da kendi kılıçlarını hazır tuttular ama ikisi de bana saldırmak için harekete geçmedi. Namımı biliyorlardı, ayrıca Yılan Nefesi Kjartan'ın adamlarının kanıyla hâlâ yapış yapıştı.

"Uhtred!" Bu kez sözümü kesen Beocca oldu. Kiliseye daldı ve Ragnar'ın adamlarını iterek aralarından geçti. "Uhtred!" diye seslendi tekrar.

Ona döndüm. "Bu benim işim peder," dedim, "bu işi bana bırakacaksın. Aidan'ı hatırlıyor musun?" Beocca şaşkın şaşkın baktı, sonra onun babamın rahibi olduğu yıllar boyunca Bebbanburg'da görev yapmış olan kâhyayı tanıdı. "Aidan bu iki çocuğun beni öldürmesini istiyor," dedim, "ama onlara bu zevki tattırmadan önce," yine kâhyaya bakıyordum, "bana Gisela'nın hiç tanımadığı bir adamla nasıl evlenebileceğini söyleyin?"

Aidan kraldan medet umar gibi Guthred'e baktı, ne var ki Guthred hâlâ hareketsizdi. Bu yüzden Aidan benimle tek başına yüzleşmek zorunda kaldı. "Lord Ælfric'in yerine onun yanında durdum," dedi, "yani kilisenin gözünde o evli."

"Sen de ona tecavüz ettin mi?" diye sorunca rahipler ve keşişler onaylamadıklarını mırıldandılar.

"Elbette hayır," dedi Aidan gücenerek.

"Eğer kimse ona binmediyse o zaman evli sayılmaz," dedim. "Bir kısrak eyerlenip binilene kadar eğitilmiş sayılmaz. Hiç binildi mi üstüne?"

"Henüz değil."

"Amcamın yerine mihrapta durdun, sen buna evlilik mi diyorsun?" diye sordum.

"Öyle," dedi Beocca sessizce.

Beocca'yı görmezden gelerek, "Yani seni öldürürsem dul mu kalmış olur?" diye sordum.

Aidan savaşçılardan birini bana doğru itti ve adam da bir aptal gibi yaklaştı. Yılan Nefesi bir kez, çok sert bir şekilde vurdu. Adamın kılıcı savruldu ve o anda kılıcım karnındaydı. "Bağırsaklarının yere saçılmasını mı istiyorsun?" diye sordum ona nazikçe. "Ben Uhtred'im," dedim, sesim artık sert ve gururluydu: "Bebbanburg Lorduyum. Ubba Lothbrokson'u denizin kıyısında öldüren adamım." Kılıcımla dürterek onu geri ittim. "Sayamayacağım kadar çok adam öldürdüm ama bunun benimle savaşmana engel olmasına izin verme," dedim ona. "Beni öldürdüğün için övünmek mi istiyorsun? O sümüklü Ælfric beni öldürmenden çok memnun olacaktır. Seni ödüllendirecektir." Tekrar dürttüm. "Haydi," dedim, öfkem kabarıyordu, "dene." Böyle bir şey yapmadı. Bunun yerine geriye doğru bir adım daha attı ve diğer savaşçı da aynısını yaptı. Şaşırmadım çünkü Ragnar ile Steapa da bana katılmıştı. Arkalarında zırh giymiş, balta ve kılıç taşıyan bir grup savaşçı Dan vardı. Aidan'a baktım. "Sürünerek amcama dönebilir ve ona gelinini kaybettiğini söyleyebilirsin," dedim.

"Uhtred!" Guthred sonunda konuşmayı başarmıştı.

Onu görmezden gelip kilisede rahiplerin ve keşişlerin toplandığı yere doğru yürüdüm. Gisela benimle geldi, hâlâ kolumdaydı. Ona tutması için Yılan Nefesi'ni verdim, sonra Jænberht'in önünde durdum. "Sence Gisela evli mi?" diye sordum ona.

"Evli," dedi meydan okurcasına. "Başlık parası ödendi ve birliktelik resmileşti."

"Başlık parası mı?" Gisela'ya baktım. "Size ne kadar ödediler?"

"Biz ödedik," dedi. "Onlara bin şilin ve Aziz Oswald'ın kolu verildi."

"Aziz Oswald'ın kolu mu?" Neredeyse gülecektim.

"Onu Başrahip Eadred bulmuş," dedi Gisela.

"Daha çok bir fakir mezarlığından çıkarmıştır," dedim.

Jænberht kıpırdandı. "Her şey insanlığın ve kutsal kilisenin yasalarına göre yapıldı," dedi alaycı bir ifadeyle Gisela'ya bakarak. "Kadın evli."

Onun dar, kibirli yüzünde beni rahatsız eden bir şey vardı; bu yüzden uzanıp saçlarını kavradım. Direnmeye çalıştı ama güçsüzdü. Başını öne aşağı salladım, sonra sağ dizimi sertçe yukarı kaldırınca yüzü zırhımın uyluk kısmına çarptı. Onu ayağa kaldırıp kanlı yüzüne baktım. "Evli mi?"

"Evli," dedi, sesi ağzındaki kan yüzünden boğuklaşmıştı. Başını tekrar aşağı doğru salladım ve dişlerinin dizime çarptığını hissettim.

"Evli mi?" diye sordum. Bu kez hiçbir şey söylemedi. Başını tekrar aşağı çektim ve burnunun zırhlı dizimde ezildiğini hissettim. "Sana bir soru sordum," dedim.

"Evli," diye ısrar etti Jænberht. Öfkeden titriyor, acıdan yüzünü buruşturuyordu. Rahipler yaptığım şeye itiraz ediyordu ama aniden yükselen öfkemle kendimi kaybetmiştim. Bu

amcamın evcil keşişiydi, beni köle yapmak için Guthred ile pazarlık yapan adam. Bana karşı komplo kurmuştu. Beni yok etmeye çalışmıştı ve bunun farkına varmak öfkemi kontrol edilemez hale getirdi. Sverri'nin *Tüccar*'ında uğradığım aşağılanmaların anısıyla beslenen ani, kan kırmızısı bir öfkeydi bu. Jænberht'in kafasını tekrar kendime doğru çektim ama bu sefer yüzüne diz atmak yerine kısa kılıcım İğne'yi çekip boğazını kestim. Tek bir kesik. Kılıcı çekmem bir kalp atışımı aldı. O anda keşişin gözlerinin inanmazlıkla büyüdüğünü gördüm. İtiraf etmeliyim ki ben de yaptığım şeye inanmakta güçlük çekiyordum. Yine de yaptım. Boğazını kestim. İğne'nin çeliği tendon ve kıkırdaklara sürtündü, sonra dirençlerini yararak kanın zırhımdan aşağı akmasına neden oldu. Jænberht titreyerek ve köpürerek ıslak çalıların üzerine yığıldı.

Keşişler ve rahipler kadınlar gibi çığlık attı. Jænberht'in yüzüne vurduğumda dehşete düşmüşlerdi ama hiçbiri düpedüz bir cinayet beklemiyordu. Öfkemle yaptığım şeye ben bile şaşırmıştım ama ne pişmanlık duydum ne de bunu bir cinayet olarak gördüm. Bunu intikam olarak görüyordum ve bundan büyük bir zevk alıyordum. Sverri'nin küreğini her çekişimde ve Sverri'nin tayfalarından aldığım her darbede o kılıç darbesi vardı. Jænberht'in seğirerek ölmesini izledim, sonra Kardeş Ida'ya dönerek "Gisela evli mi?" diye sordum.

"Kilise yasalarına göre," diye başladı Ida, hafifçe kekeleyerek, sonra durakladı ve İğne'ye baktı. "Evlilik tamamlanana kadar evli değil, lordum," diye devam etti aceleyle.

"Evli misin?" diye sordum Gisela'ya.

"Elbette hayır," dedi.

Eğilip İğne'yi Jænberht'in cüppesinin eteklerine silerek temizledim. Artık ölmüştü, gözleri hâlâ bundan duyduğu şaşkınlığı gösteriyordu. Diğerlerinden daha cesur olan bir rahip

keşişin cesedi üzerinde dua etmek için diz çöktü ancak diğer kilise adamları bir kurtla karşı karşıya kalmış koyunlar gibi görünüyordu. İtiraz edemeyecek kadar dehşete düşmüş bir halde bana bakıyorlardı. Beocca ağzını açıp kapatıyor, hiçbir şey söyleyemiyordu. İğne'yi kınına soktum, Gisela'dan Yılan Nefesi'ni aldım ve birlikte kardeşine doğru döndük. Guthred Jænberht'in cesedine, yere ve kız kardeşinin eteklerine sıçrayan kana bakıyordu. Ona da aynısını yapacağımı düşünmüş olmalı ki elini kendi kılıcına götürdü. Yılan Nefesi'ni Ragnar'a doğrulttum. "Bu Kont Ragnar," dedim Guthred'e, "senin adına savaşmak için burada. Onun yardımını hak etmiyorsun. Bana kalsa prangalar takmaya ve Kral Eochaid'in bok kovasını boşaltmaya geri dönerdin."

"O seçilmiş kral!" diye itiraz etti Peder Hrothweard. "Saygılı ol!"

Yılan Nefesi'ni kaldırdım. "Seni de hiç sevmezdim," dedim.

Beocca davranışımdan dehşete düştü ve beni bir kenara itip Guthred'in önünde eğildi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde beti benzi atmıştı çünkü az önce bir keşişin öldürüldüğünü görmüştü, ama bu bile onu Batı Saksonya elçisi gibi şerefli bir görevden alıkoyamadı. "Size Wessexli Alfred'in selamlarını getirdim," dedi, "kendisi..."

"Sonra peder," dedim.

"Size Hristiyanlar olarak selamımızı..." diye denedi tekrar, sonra onu geriye doğru sürüklediğim için ciyakladı. Rahipler ve keşişler belli ki onu öldüreceğimi düşünmüşlerdi, çünkü bazıları gözlerini kapatmıştı.

"Sonra, peder," dedim. Onu bırakarak Guthred'e döndüm. "Pekâlâ, şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

"Ne mi yapacağım?"

"Ne yapacaksın? Kapında bekleyen adamları uzaklaştırdık, o yüzden gitmekte serbestsin. Söyle, ne yapacaksın?"

"Yapacağımız şey seni cezalandırmak!" diye cevap verdi Hrothweard, öfke içinde beni işaret ederek. Benim bir katil, bir pagan, bir günahkâr olduğumu ve cezasız kalmama izin verilirse Tanrı'nın Guthred'den intikamını alacağını haykırdı. Hrothweard saçı başı dağınık bir halde tehditler savurur, ağzından tükürükler saçarak kutsal bir kardeşi öldürdüğümü haykırırken Kraliçe Osburh dehşet içindeydi. "Haliwerfolkland için tek umut Bebbanburglu Ælfric ile ittifakımız!" diye bağırdı. "Leydi Gisela'yı Lord Ælfric'e gönderip o paganı öldürün!" Beni işaret etti. Gisela hâlâ yanımdaydı, elimi tutuyordu. Hiçbir şey söylemedim.

Artık ölü Aziz Cuthbert kadar yaşlı görünen Başrahip Eadred kiliseyi sükûnete davet etti. Sessizlik sağlanana kadar ellerini havada tuttu, sonra Kjartan'ın adamlarını öldürdüğü için Ragnar'a teşekkür etti. "Şimdi yapmamız gereken," dedi Guthred'e dönerek, "azizi kuzeye taşımak. Bebbanburg'a."

"Katili cezalandırmalıyız!" diye araya girdi Hrothweard.

"Ülkemiz için hiçbir şey Aziz Cuthbert'in bedeninden daha değerli değildir," dedi Eadred, Hrothweard'ın öfkesini görmezden gelerek, "onu güvenli bir yere götürmeliyiz. Yarın yola çıkmalıyız, kuzeye, Bebbanburg tapınağına doğru at sürmeliyiz."

Aidan, Ælfric'in kâhyası, konuşmak için izin istedi. Güneye risk alarak ve iyi niyetle geldiğini, ona, efendisine ve Northumbria'nın barışına hakaret ettiğimi ama Guthred'in Aziz Cuthbert ve Gisela'yı kuzeye, Bebbanburg'a götürmesi halinde hakaretleri görmezden geleceğini söyledi. "Aziz sadece Bebbanburg'da güvende olacak," dedi Aidan.

"Ölmeli," diye ısrar etti Hrothweard tahta bir haçı bana doğru tutarak.

Guthred gergindi. "Kuzeye gidersek Kjartan yolumuza çıkar," dedi.

Eadred bu itiraza hazırdı. "Eğer Kont Ragnar bizimle gelirse lordum, o zaman hayatta kalırız. Kilise bu hizmet için Kont Ragnar'a ödeme yapacaktır."

Hrothweard, "Ama bir katilin yaşamasına izin verilirse hiçbirimiz için güvenlik kalmaz," diye bağırdı. Tahta haçı tekrar bana doğrulttu. "O bir katil! Bir katil! Kardeş Jænberht bir şehittir!" Keşişler ve rahipler desteklerini haykırdılar. Guthred ancak Peder Beocca'nın bir elçi olduğunu hatırladığında onların yaygarasını durdurdu. Sessizlik istedi ve Beocca'yı konuşmaya davet etti.

Zavallı Beocca. Günlerdir alıştırma yapıyor, sözlerini cilalıyor, yüksek sesle söylüyor, değiştiriyor ve sonra tekrar değiştiriyordu. Konuşması hakkında tavsiye istemiş, tavsiyeleri reddetmiş, kelimeleri durmadan tekrarlamıştı. Sonunda Alfred'in resmi selamını iletti. Guthred'in bunun bir kelimesini bile duyduğundan şüpheliyim çünkü Hrothweard kulağına hâlâ zehir tıslarken sadece bana ve Gisela'ya bakıyordu. Ama Beocca, Guthred ve Kraliçe Osburh'u överek onların kuzeyde tanrısal bir ışık olduklarını ilan ederek ve genel olarak dinleyebilecek herkesi sıkarak konuşmaya devam etti.

Guthred'in savaşçılarından bazıları yüzlerini buruşturarak ya da gözlerini kısar gibi yaparak Beocca'nın konuşmasıyla alay ettiler, ta ki Steapa onların acımasızlığından bıkıp Beocca'nın yanına giderek elini kılıcının kabzasına koyana kadar. Steapa nazik bir adamdı ama acımasız ve vahşi bir görünüme sahipti. Bir defa çok iriydi ve kafatasının derisi çok sıkı gerilmiş gibiydi, bu da onu saf nefret ve kurt gibi açlık dışında

herhangi bir ifade takınmaktan aciz bırakıyordu. Beocca'yı küçümseyecek herhangi bir adama meydan okurcasına odadakilere baktı. Herkes huşu içinde sessizleşti.

Beocca elbette onları susturanın belagati olduğuna inanıyordu. Konuşmasını Guthred'in önünde eğilerek bitirdi ve Alfred'in gönderdiği hediyeleri takdim etti. Alfred'in Latinceden İngilizceye çevirdiğini iddia ettiği bir kitap vardı, belki de çevirmişti. Beocca kitabın Hristiyan vaazlarıyla dolu olduğunu söyledi ve mücevherli örtülerle sarılı ağır cildi ona sunarken eğildi. Guthred kapağını nasıl açacağını düşünerek kitabı bir o yana bir bu yana çevirdi, sonra bir sayfaya tersinden bakarak bunun o güne kadar aldığı en değerli hediye olduğunu ilan etti. Aynı şeyi bir kılıç olan ikinci hediye için de söyledi. Bu bir Frank kılıcıydı. Kabzası gümüşten, topuzu parlak bir kristal parçasından yapılmıştı. Son hediye şüphesiz en kıymetlisiydi çünkü içinde Contwaraburglu Aziz Augustine'in sakalından kesilmiş kıllar olan, parlak lal taşlarıyla süslenmiş en iyi altından bir sandıktı. Northumbria'nın en kutsal cesedinin koruyucusu olan Başrahip Eadred bile etkilenmiş ve parıldayan altına dokunmak için öne doğru eğilmişti. "Kral bu hediyelerle bir mesaj vermek istiyor," dedi Beocca.

"Kısa tut," diye mırıldanınca Gisela elimi sıktı.

Guthred kibarca, "Mesajını duymak beni çok mutlu eder," dedi.

"Kitap öğrenmeyi simgeliyor," dedi Beocca, "çünkü öğrenmenin olmadığı bir krallık cahil bir barbarlıktan ibarettir. Kılıç, öğrenmeyi savunmak ve Tanrı'nın dünyevi krallığını korumak için bir araçtır. Kılıcın kristali kurtarıcımızın arzusunu keşfetmemize izin veren iç gözü temsil eder. Kutsal Augustinus'un sakalındaki tüyler, kralım, bize Tanrı olmadan bir hiç olduğumuzu ve kutsal kilise olmadan rüzgârda bir saman

çöpü gibi savrulacağımızı hatırlatır. Wessexli Alfred size uzun ve bilgili bir yaşam, Tanrısal bir yönetim ve güvenli bir krallık diler." Eğildi.

Guthred bir teşekkür konuşması yaptı ama konuşması hüzünlü bir şekilde sona erdi. Wessexli Alfred Northumbria'ya yardım gönderecek miydi?

"Yardım mı?" diye sordu Beocca, başka türlü nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak.

"Mızraklara ihtiyacım var," dedi Guthred, ama Batı Sakson birliklerinin ona ulaşmasına yetecek kadar uzun bir süre nasıl dayanmayı düşündüğü bir muammaydı.

"Beni gönderdi," dedim cevap olarak.

"Katil!" Hrothweard tükürdü. Peşini bırakmıyordu.

"Beni o gönderdi," dedim tekrar. Gisela'nın elini bırakıp nefin ortasındaki Beocca ve Steapa'nın yanına gittim. Beocca bana gitmemi ve sessiz olmamı söyler gibi küçük hareketler yapıyordu ama Guthred beni dinlemek istedi. "İki yıldan uzun bir süre önce, Ælfric müttefikiniz oldu ve benim özgürlüğüm bu ittifakın bedeliydi," diye hatırlattım Guthred'e. "Sana Dunholm'u yok edeceğine dair söz vermişti ama Dunholm'un hâlâ ayakta olduğunu ve Kjartan'ın hâlâ yaşadığını duydum. Ælfric'in sözüyle buraya kadar. Yine de ona güveniyor musun? Ona kız kardeşini ve ölü bir azizi verirsen Ælfric'in senin için savaşacağını mı sanıyorsun?"

"Katil," diye tısladı Hrothweard.

"Bebbanburg hâlâ iki günlük yürüyüş mesafesinde," dedim, "ve oraya ulaşmak için Kont Ragnar'ın yardımına ihtiyacın var. Ama Kont Ragnar benim dostum, senin değil. Bana asla ihanet etmedi."

İhanetten söz edilince Guthred'in yüzü buruştu.

"Pagan Danlara ihtiyacımız yok," diye tısladı Hrothweard Guthred'e. "Burada, Ürdün Nehri'nde kendimizi Tanrı'ya yeniden adamalıyız, kralım, Tanrı bizi Kjartan'ın topraklarından güven içinde götürecektir!"

"Ürdün mü?" diye sordu arkamdan Ragnar, "orası neresi?"

Ürdün Nehri'nin Hristiyanların kutsal topraklarında olduğunu sanıyordum ama meğer burada, Northumbria'daymış. "Swale Nehri," diye bağırıyordu Hrothweard, sanki yüzlerce kişilik bir cemaate hitap ediyormuş gibi, "kutsanmış Aziz Paulinus'un ülkemizin ilk Hristiyan kralı Edwin'i vaftiz ettiği yerdi. Binlerce insan burada vaftiz edildi. Bu bizim kutsal nehrimiz! Bizim Ürdün'ümüz! Eğer kılıçlarımızı ve mızraklarımızı Swale'e batırırsak Tanrı onları kutsayacaktır. Yenilmez oluruz!"

"Kont Ragnar olmadan Kjartan sizi paramparça eder," dedim Hrothweard'a küçümseyerek. "Ayrıca Kont Ragnar benim arkadaşım, senin değil," dedim tekrar Guthred'e bakarak.

Guthred karısının elini tuttu, sonra cesaretini toplayıp gözlerimin içine baktı. "Siz ne yapardınız Lord Uhtred?"

Düşmanlarım, ki o kilisede çok sayıda düşmanım vardı, bana Lord Uhtred dediğini fark ettiler. Hoşnutsuzluk mırıltıları yükseldi. Bir adım öne çıktım. "Çok kolay lordum," dedim ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum, sonra birden aklıma geldi. Üç dokumacı ya şaka yapıyordu ya da bana Guthred'inki kadar altın bir kader vermişlerdi, çünkü birden her şey kolay göründü.

"Kolay mı?" diye sordu Guthred.

"Ivarr Eoferwic'e gitti lordum," dedim, "ve Kjartan Bebbanburg'a ulaşmanızı engellemek için adamlar gönderdi. Yapmaya çalıştıkları şey, lordum, sizi bir kaçak olarak tutmak. Kalelerinizi alacaklar, sarayınızı ele geçirecekler, Sakson des-

tekçilerinizi yok edip saklanacak bir yeriniz kalmadığında gelip sizi alıp öldürecekler."

"Yani?" diye sordu Guthred hüzünlü bir şekilde, "Ne yapıyoruz?"

"Kendimizi bir kaleye yerleştiriyoruz, lordum, elbette. Güvenli bir yere."

"Nereye?" diye sordu.

"Dunholm," dedim, "başka neresi olabilir?"

Öylece bakakaldı. Başka kimse konuşmadı. Daha bir dakika önce ölümüm için feryat eden kilise adamları bile sessizdi. Alfred'i düşünüyordum, tüm Wessex'in sonunun gelmiş gibi göründüğü o korkunç kışta, yalnızca hayatta kalmayı değil, zaferi de düşünüyordum. "Şafakta yola çıkarsak ve hızlı yürürsek iki gün içinde Dunholm'u alırız," dedim.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Guthred.

"Hayır, lordum," dedim, "biz yapabiliriz." Gerçi nasıl yapacağımız konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim bizim az, düşmanınsa çok olduğuydu. Guthred şimdiye kadar düşmanın pençesinde bir fare gibiydi ve artık savaşmamızın zamanı gelmişti. Kjartan Guthred'in Bebbanburg'a yaklaşmasını önlemek için çok fazla adam göndermiş olduğundan Dunholm olabildiğince zayıftı.

"Bunu yapabiliriz," dedi Ragnar, gelip yanımda durarak.

"O zaman yapacağız," dedi Guthred. İşte karar böyle verildi.

Rahipler cezasız kalacağım düşüncesinden hoşlanmadı. Guthred'in, rahiplerin şikâyetlerini duymazdan gelerek onunla birlikte küçük evine gitmemi istemesinden ise hiç hoşlanmadılar. Gisela da geldi ve duvara yaslanıp ikimizi izledi. Küçük bir ateş yanıyordu. O öğleden sonra hava soğuktu, yaklaşan kışın ilk soğuğuydu.

Guthred kendini benim yanımda bulduğu için mahcup olmuştu. Hafifçe gülümsedi. "Özür dilerim," dedi durak-sayarak.

"Sen bir piç kurususun," dedim.

"Uhtred," diye başladı ama hiçbir şey söyleyemedi.

"Sen işe yaramaz bir bok çuvalısın," dedim.

"Ben bir kralım," dedi saygınlığını geri kazanmaya çalışarak.

"O halde sen tahtta oturan soylu bir bok çuvalısın," dedim.

"Ben," dedi ama bir kez daha söyleyecek başka bir şey bulamadı ve odadaki tek sandalyeye oturup omuz silkti.

"Ama doğru olanı yaptın," dedim ona.

"Öyle mi?" diye sordu hevesle.

"Ama işe yaramadı, değil mi? Ælfric'in askerlerini kendi tarafına çekmek için beni feda etmen gerekiyordu. Kjartan'ı bir bit gibi ezmen gerekiyordu ama Kjartan hâlâ orada. Ælfric kendine Bernicia Lordu diyor ve elinde bir Dan isyanı var. Ben bunun için mi iki yıldan fazla bir süre köle olarak kürek çektim?" Hiçbir şey söylemedi. Kılıcımın kemerini çözüp ağır zırhımı başımdan geçirerek yere bıraktım. Guthred sol omzumdaki tuniği çıkarmamı izlerken şaşkındı, sonra ona Hakka'nın üst koluma oyduğu köle izini gösterdim. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Başını salladı. "Bir köle işareti, kralım. Sizde yok mu?"

"Hayır," dedi.

"Onu sizin için taşıdım," dedim. "Kral olmanız için taşıdım ama siz pederlerin sözünden çıkmayan bir kaçak oldunuz. Size Ivarr'ı öldürmenizi çok önce söylemiştim."

"Öyle yapmalıydım," diye kabul etti.

"Hrothweard denen o sefil herifin Danlara vergi dayatmasına izin verdiniz."

"Tapınak içindi," dedi Guthred. "Hrothweard bir rüya gördü. Aziz Cuthbert'in ona konuştuğunu söyledi."

"Cuthbert ölü birine göre oldukça konuşkan biri, öyle değil mi? Neden bu ülkeyi yönetenin Aziz Cuthbert değil de siz olduğunu aklınıza getirmiyorsunuz?"

Perişan görünüyordu. "Hristiyan büyüsü her zaman işime yaradı," dedi.

"Yaramadı," dedim küçümseyerek. "Kjartan yaşıyor, Ivarr yaşıyor ve Danların isyanıyla karşı karşıyasın. Hristiyan büyüsünü unut. Artık ben varım, Kont Ragnar var. O krallığındaki en iyi adam. Ona iyi bak."

"Ve sana," dedi, "sana da iyi bakacağım. Söz veriyorum."

"Ona ben bakacağım," dedi Gisela.

"Çünkü kayınbiraderin olacağım," dedim Guthred'e.

Başıyla onayladı, sonra yorgun bir şekilde gülümsedi. "Hep döneceğini söyledi."

"Ölmüş olduğumu mu düşündün?"

"Ölmemiş olmanı diledim," dedi. Sonra ayağa kalkıp gülümsedi.

"Seni özlediğimi söylesem bana inanır mıydın?" diye sordu.

"Evet, lordum," dedim, "çünkü ben de sizi özledim."

"Özledin mi?" diye sordu umutla.

"Evet, lordum, özledim," dedim. Garip bir şekilde, bu doğruydu. Onu tekrar gördüğümde nefret edeceğimi sanmıştım ama bulaşıcı cazibesini unutmuştum. Onu hâlâ seviyordum. Kucaklaştık. Guthred miğferini alıp çivilere asılı bir bez parçasından ibaret kapıya gitti. "Bu gece evimi size bırakacağım," dedi gülümseyerek. "İkinize," diye ekledi.

Ve bıraktı.

Gisela. Bu yaşlılık günlerimde bazen bana Gisela'yı hatırlatan bir kız görüyorum ve boğazıma bir yumru oturuyor. Uzun adımlarla yürüyen bir kız görüyorum ve onda siyah saçlarını, ince belini, hareketlerindeki zarafeti ve başını yukarı doğru meydan okurcasına kaldırışını görüyorum. Böyle bir kız gördüğümde Gisela'yı yeniden gördüğümü sanıyorum ve çoğu zaman, yaşlandıkça duygusal bir aptala dönüştüğüm için, kendimi gözlerim yaşarırken buluyorum.

O gece ona "Benim zaten bir karım var," dedim.

"Evli misin?" diye sordu Gisela.

"Adı Mildrith," dedim, "onunla uzun zaman önce Alfred emrettiği için evlendim, benden nefret ediyor, bu yüzden bir rahibe manastırına gitti."

"Bütün kadınların böyle yapıyor," dedi Gisela. "Mildrith, Hild ve ben."

"Bu doğru," dedim, gülerek. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim.

Gisela "Hild bana tehdit edilirsem rahibe manastırına gitmemi söyledi," dedi.

"Hild mi söyledi?"

"Orada güvende olacağımı söyledi. Bu yüzden Kjartan oğluyla evlenmemi istediğini söylediğinde rahibe manastırına gittim."

"Guthred seni asla Sven ile evlendirmezdi," dedim.

"Bunu düşünen ağabeyimdi," dedi. "Paraya ihtiyacı vardı. Yardıma ihtiyacı vardı ve sunabileceği tek şey bendim."

"Barış meleği."

"O benim," dedi.

"Rahibe manastırını sevdin mi?"

"Sen uzaktayken manastırdan nefret ettim. Kjartan'ı öldürecek misin?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ya da belki de onu Ragnar öldürür. Onun benden daha çok nedeni var."

"Sven ile evlenmeyi reddettiğimde Kjartan beni yakalayacağını ve adamlarının bana tecavüz edeceğini söyledi," dedi. "Beni yere yatırıp adamlarının beni kullanmasına izin vereceğini ve işleri bitince de beni köpeklerine vereceğini söyledi. Mildrith ile çocuğunuz oldu mu?"

"Bir oğlan," dedim. "Öldü."

"Benimkiler ölmeyecek. Oğlanlarım savaşçı olacak, kızımsa savaşçıların annesi."

Gülümsedim, elimi uzun omurgasında gezdirince üzerimde titredi. Üç pelerinle örtülüydük ve saçları ıslaktı çünkü sazlar akıyordu. Altımdaki çalılar çürümüş ve nemliydi ama mutluyduk. "Rahibe manastırındayken Hristiyan mı oldun?" diye sordum ona.

"Elbette, hayır," dedi küçümseyerek.

"Umurlarında olmadı mı?"

"Onlara gümüş verdim."

"Yani umurlarında olmadı," dedim.

"Hiçbir Dan'ın gerçek bir Hristiyan olduğunu düşünmüyorum," dedi bana.

"Kardeşinin bile mi?"

"Birçok tanrımız var," dedi, "Hristiyan tanrısı onlardan sadece biri. Guthred'in de böyle düşündüğüne eminim. Hristiyan tanrının adı neydi? Bir rahibe bana söylemişti ama unuttum."

"Yehova."

"Al işte. Odin, Thor ve Yehova. Karısı var mı?"

"Hayır."

"Zavallı Yehova," dedi.

Zavallı Yehova, diye düşündüm. Roma yolunun taşlı kalıntılarını döven ve tarlaları çamura çeviren inatçı bir yağmur altında, Swale'i geçip alınamayan kaleyi almak için kuzeye doğru at sürerken hâlâ bunu düşünüyordum. Dunholm'u ele geçirmeye gidiyorduk.

9

BUNU ÖNERDİĞİMDE BASİT GÖRÜNMÜŞTÜ. Dunholm'a gitmeli, sürpriz bir saldırı yapmalı, böylece Guthred'e güvenli bir sığınak, Ragnar'a da intikam sağlamalıydık ama Hrothweard bizi engellemeye kararlıydı ve yola çıkmadan önce yine sert bir tartışma yaşandı. "Kutsanmış azize ne olacak?" diye sordu Hrothweard Guthred'e. "Eğer gidersen Cuthbert'i kim koruyacak?"

Hrothweard'ın tutkusu vardı. Sanırım öfkeyle besleniyordu. Onun gibi başka adamlar da tanıdım: En değer verdikleri şeye yapılan en ufak bir hakaret karşısında öfkeden kuduran adamlar. Hrothweard için bu tek şey kiliseydi ve Hristiyan olmayan herkes kilisesinin düşmanıydı. Guthred'in baş danışmanı olmuştu ve ona bu konumu kazandıran da tutkusuydu. Guthred Hristiyanlığı hâlâ üstün bir büyücülük olarak görüyordu ve onda bu büyüyü yapabilecek bir adam bulduğunu düşünüyordu. Hrothweard kesinlikle bir büyücüye benziyordu. Saçları dağınıktı, sakalları sivriydi, canlı gözleri vardı ve tanıdığım en gür sesli adamdı. Evlenmemişti, kendini sadece çok sevdiği dinine adamıştı. Wulfhere öldüğünde Eoferwic'te başpiskopos olacağı tahmin ediliyordu.

Guthred'in tutkusu yoktu. Mantıklı ve nazikti, çoğunlukla etrafındakilerin mutlu olmasını istiyordu ve Hrothweard ona zorbalık ediyordu. Vatandaşların çoğunun Hristiyan olduğu Eoferwic'te, Hrothweard'ın insanları sokaklara çağır-

ma gücü vardı ve Guthred şehri ayaklanmalardan korumak için Hrothweard'a boyun eğmişti. Hrothweard Guthred'i Aziz Cuthbert'in hoşnutsuzluğuyla tehdit etmeyi öğrenmişti. Dunholm'a gitmemizin arifesinde kullandığı silah buydu. Kaleyi ele geçirmek için tek şansımız sürpriz bir saldırıydı, dolayısıyla hızlı hareket etmeliydik, bu da Cuthbert'in cesedinin, Oswald'ın başının ve değerli İncil kitabının tüm rahipler, keşişler ve kadınlarla birlikte Cetreht'te bırakılmasını gerektiriyordu. Peder Hrothweard ilk görevimizin Aziz Cuthbert'i korumak olduğunda ısrar etti. "Eğer aziz paganların eline düşerse o zaman ona saygısızlık edilmiş olacak!" diye bağırdı Guthred'e. Elbette haklıydı. Aziz Cuthbert'in haçı ve güzel yüzüğü çıkarılacak, kendisi domuzlara yedirilecek, Lindisfarena'dan gelen değerli İncil kitabının mücevherli kapağı yırtılacak ve sayfaları ateş yakmak ya da Danların kıçlarını silmek için kullanılacaktı. Hrothweard Guthred'e, "Senin ilk görevin azizi korumak," diye bağırdı.

"İlk görevimiz kralı korumak," diye karşılık verdim.

Rahipler elbette Hrothweard'ı destekliyordu. Ben araya girdiğimde tutkusunu bana karşı kullandı. Ben bir katildim, bir pagandım, bir sapkındım, bir günahkârdım, bir kirleticiydim. Guthred'in tahtını korumak için yapması gereken tek şey beni adalete teslim etmekti. Kilise adamları arasında sadece Beocca dağınık saçlı rahibi sakinleştirmeye çalıştı ama bağrışmaların arasında sesini duyuramadı. Rahipler ve keşişler, Cuthbert'i terk ederse Guthred'in Tanrı tarafından lanetleneceğini ilan etti. Guthred şaşkın görünüyordu. Saçmalığa son veren Ragnar oldu. "Azizi saklayın," diye önerdi. Birinin onu duyması için bunu üç kez söylemesi gerekti.

"Saklamak mı?" diye sordu Başrahip Eadred.

"Nereye?" diye sordu Hrothweard küçümseyerek.

"Burada bir mezarlık var," dedi Ragnar. "Gömün onu. Kim mezarlıkta bir ceset arar ki?" Rahipler ona öylece baktılar. Başrahip Eadred itiraz etmek için ağzını açtı ama öneri o kadar mantıklıydı ki kelimeler dudaklarında can verdi. "Gömün onu," diye devam etti Ragnar, "sonra da batıya, tepelere gidip bizi bekleyin."

Hrothweard itiraz etmeye çalıştı ama Guthred Ragnar'ı destekledi. Rahipleri korumak için kalacak on savaşçının adını verdi. Sabah biz at sürerken bu adamlar mezarlıkta azizin cesedinin ve diğer kutsal emanetlerin saklanacağı geçici bir mezar kazıyorlardı. Bebbanburg'dan gelen adamlar da Cetreht'te kaldılar. Bu benim ısrarım üzerine oldu. Aidan bizimle gelmek istedi ama ona güvenmiyordum. Önden gidip Kjartan'a yaklaştığımızı haber vererek kolayca ölümüme neden olabilirdi, bu yüzden tüm atlarını aldık ve Aidan ile beraberindekileri kilise adamlarıyla kalmaya zorladık. Guthred'in hamile kraliçesi Osburh da kaldı. Başrahip Eadred onu Guthred'in dönüşüne karşı bir rehine olarak görüyordu ve Guthred kız için büyük bir yaygara koparmış olsa da onu terk ettiği için büyük bir pişmanlık duymadığını hissediyordum. Osburh endişeli bir kadındı, karım Mildrith gibi sulu gözlüydü ve yine Mildrith gibi rahipleri çok seviyordu. Hrothweard onun günah çıkardığı papazdı ve sanırım Guthred'in yatağına çılgın adamın vaazlarını taşıyordu. Guthred ona biz ayrıldıktan sonra Cetreht'e hiçbir başıboş Dan'ın yaklaşmayacağına dair güvence vermişti ama bundan emin olamazdı. Geri döndüğümüzde hepsini katledilmiş ya da esir alınmış bulma ihtimalimiz her zaman vardı ama Dunholm'u almak istiyorsak hızlı hareket etmeliydik.

Hiç umut var mıydı? Dunholm bir adamın yaşlanabileceği, güven içinde düşmanlarından korunabileceği bir yerdi.

Gelmekte ısrar eden birkaç kadınla birlikte iki yüzden az erkektik. Gisela da o kadınlardan biriydi ve o da diğer kadınlar gibi pantolon ve deri yelek giymişti. Peder Beocca da bize katıldı. Ona yeterince hızlı gidemeyeceğini, eğer geride kalırsa onu arkamızda bırakacağımızı söyledim ama Cetreht'te kalmayı kabul etmedi. "Bir elçi olarak benim yerim Guthred'in yanıdır," dedi gururlu bir şekilde.

"Senin yerin diğer rahiplerin yanıdır," dedim.

"Geleceğim," dedi inadından dönmeyerek. Düşmemesi için bacaklarını eyer kayışına bağlamamızı istedi ve zorlu yolculuğa katlandı. Acı içindeydi ama hiç şikâyet etmedi. Bu heyecanı gerçekten yaşamak istediğini düşündüm. Şaşı bir kötürüm, çarpık ayaklı bir rahip, mürekkep lekeli bir kâtip ve bilgiçlik taslayan bir âlim olabilirdi ama bir savaşçının yüreğini taşıyordu.

Cetreht'ten yağmurla karışık sisli bir sonbahar şafağında ayrıldık ve nehrin kuzey kıyısına dönen Kjartan'ın atlıları arkamızdan yaklaştı. Artık on sekiz kişiydiler. Bizi takip etmelerine izin verdik ve kafalarını karıştırmak için, Dunholm'a doğru düz arazide dümdüz giden Roma yolunda kalmayıp birkaç mil sonra kuzeye ve batıya, alçak tepelere tırmanan daha küçük bir patikaya döndük. Güneş öğleden önce bulutların arasından çıktı ama henüz alçakta olduğu için gölgeler uzundu. Kızıl ardıçlar şahinlerle dolu bulutların altında uçuyordu. Yılın bu zamanı erkekler hayvanlarını itlaf ederdi. Sığırlar uzun baltalarla öldürülüyor, sonbaharın bol meşe palamutlarıyla beslenmiş domuzlar kesiliyor, etleri fıçılarda tuzlanıyor ya da dumanlı ateşlerde kurumaya bırakılıyordu. Tabaklama çukurları tezek ve idrar kokuyordu. Koyunlar yüksek otlaklardan ahırlara yakın yerlerde otlanmak için aşağıya iner-

ken vadilerde ağaçlar, kışlık yakacak odunlarını hazırlayan insanların balta sesleriyle çınlıyordu.

Geçtiğimiz birkaç köy boştu. Halk atlıların geldiği konusunda uyarılmış olmalı ki biz gelmeden önce kaçmışlardı. Biz geçene kadar ormanlık alanlarda saklandılar ve köylerini yağmalamamamız için dua ettiler. Hâlâ tırmanarak yolumuza devam ediyorduk ve bizi takip eden adamların Roma yoluna haberciler gönderip Kjartan'a Dunholm'un etrafından dolaşmak için batıya doğru yöneldiğimizi söyleyeceklerinden hiç şüphem yoktu. Kjartan Guthred'in Bebbanburg'a ulaşmak için umutsuz bir girişimde bulunduğuna inanmak zorundaydı ve eğer onun böyle düşünmesini sağlarsak kaleden daha fazla adam göndereceğini umuyordum, batı tepelerinden Wire'e geçişimizi engelleyecek adamlar.

Geceyi o tepelerde geçirdik. Yine yağmur yağdı. Güneye bakan bir yamaçtaki bir ağaçlıkta küçük bir sığınağımız ve kadınların uyuyabileceği bir çoban kulübesi vardı, ama geri kalanımız ateşlerin etrafında çömelmiştik. Kjartan'ın gözcülerinin vadinin diğer tarafından bizi izlediğini biliyordum ve artık batıya gittiğimize ikna olduklarını umuyordum. Ragnar, Guthred ve ben Sihtric ile konuşup büyüdüğü yerle ilgili her şeyi hatırlamasını sağlarken yağmur ateşte tıslıyordu. Yeni bir şey öğrendiğimden şüpheliyim. Sihtric bana bildiği her şeyi uzun zaman önce anlatmıştı ve Sverri'nin teknesinde kürek çekerken sık sık anlattıklarını düşünmüştüm. Dunholm'un surlarının kayalığın zirvesini boydan boya geçtiğini ve sadece kayalığın bir insanın tırmanamayacağı kadar dik olduğu güney ucunda kırıldığını anlatırken onu tekrar dinledim. Su, doğu tarafındaki bir kuyudan geliyordu. "Kuyu surların dışında," dedi bize, "yamacın biraz aşağısında."

"Ama kuyunun kendi suru var?"

"Evet, lordum."

"Ne kadar dik bir yamaç?" diye sordu Ragnar.

"Çok dik, lordum," dedi Sihtric. "Bir çocuğun oraya düştüğünü ve kafasını bir ağaca çarpıp aptallaştığını hatırlıyorum. Batıda ikinci bir kuyu daha var," diye ekledi, "ama pek kullanılmıyor. Su bulanık."

"Yani suyu ve yiyeceği var," dedi Guthred acı acı.

"Orayı kuşatamayız," dedim, "adamımız yok. Sihtric'e döndüm. "Doğudaki kuyu ağaçların arasında. Ağaç çok mu?"

"Kalın ağaçlar, lordum, gürgenler ve çınarlar," dedi.

"İnsanların kuyuya ulaşabilmesi için kazık çitte bir kapı olması gerekir?"

"Kadınların kuyuya gitmesi için lordum, evet."

"Nehir geçilebilir mi?"

"Sanmıyorum, lordum." Sihtric yardımcı olmaya çalışıyordu ama Dunholm kayalıklarının etrafından dolanırken Wiire'in nasıl hızla aktığını anlatırken sesi umutsuz geliyordu. Nehrin bir insanın geçebileceği kadar sığ olduğunu ama gizli derin havuzları, girdaplı akıntıları ve söğüt ağacından örülmüş balık tuzaklarıyla tehlikeli olduğunu söyledi. "Dikkatli bir adam gündüz geçebilir lordum," dedi, "ama gece geçemez."

Ölü kılıç ustası kılığında kalenin dışında o kadar uzun süre durduğum zaman gördüklerimi hatırlamaya çalıştım. Hatırladığım kadarıyla toprak doğuya doğru dik bir şekilde alçalıyordu, ağaç kütükleri ve kayalarla dolu düzensiz bir zemindi ama gece bile bir adam o yamaçtan aşağıya, nehrin kıyısına tırmanabilirdi. Aynı zamanda nehrin aşağısındaki manzarayı gizleyen kayalı dik bir yamacı da hatırladım ve bu yamacın kafamda kalan resimdeki kadar dik olmamasını umdum. "Yapmamız gereken şey yarın akşam Dunholm'a ulaşmak,"

dedim. "Hava kararmadan hemen önce. Sonra da şafakta saldırmak."

"Karanlık çökmeden varırsak bizi görecekler ve hazır olacaklar," dedi Ragnar.

"Oraya karanlık bastığında varamayız, çünkü asla yolu bulamayız," dedim. "Ayrıca ben hazır olmalarını istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Guthred şaşırarak.

"Kuzeylerinde adamlar görürlerse surlara yığılırlar. Bütün garnizon kapıyı korumaya koşar. Ama saldıracağımız yer orası değil." Ateşin karşısından Steapa'ya baktım. "Karanlıktan korkuyorsun, değil mi?"

İri yüzü alevlerin arasından bana baktı. Herhangi bir şeyden korktuğunu itiraf etmek istemiyordu ama dürüstlüğü isteksizliğine ağır geldi. "Evet lordum."

"Peki yarın gece seni karanlıktan geçirdiğimde bana güvenecek misin?" diye sordum.

"Size güveneceğim lordum," dedi.

"Sen ve on adam daha," dedim. Zapt edilemez Dunholm'u nasıl ele geçirebileceğimizi bildiğimi düşünüyordum. Kader bizim yanımızda olmalıydı ama o ıslak ve soğuk karanlıkta otururken üç dokumacının kaderime yeni bir altın iplik dokumaya başladığına inanıyordum. Ayrıca Guthred'in altın bir kaderi olduğuna her zaman inanmıştım.

"Sadece bir düzine adam mı?" diye sordu Ragnar.

"Bir düzine *sceadugengan*," dedim çünkü Dunholm'u alacak olanlar gecegezenler olacaktı. Geceye musallat olan tuhaf şeylerin, şekil değiştirenlerin ve karanlığın dehşetlerinin yardımımıza koşma vakti gelmişti.

Ve Dunholm alındıktan sonra, eğer alınabilirse, Ivarr'ı öldürmek zorundaydık.

Kjartan'ın Wiire'in yukarı geçişlerini koruyan adamları olduğunu biliyorduk. Ayrıca ne kadar batıya gidersek geçişin o kadar kolay olacağını da biliyordu ve bu inancın onu askerlerini nehrin yukarısına çekmeye ikna edeceğini umuyordum. Eğer savaşmayı ve bizi durdurmayı planlıyorsa savaşçılarını şimdi, biz Wiire'e ulaşmadan önce göndermeliydi. Tepelerin derinliklerine gittiğimize onları daha da inandırmak için ertesi sabah doğrudan nehre yönelmedik, bunun yerine kuzeye ve batıya, kırlara doğru at sürdük. Ragnar ve ben rüzgârlı uzun bir tepede durakladığımızda Kjartan'ın gözcülerinden altısının takip eden gruptan ayrılıp hızla doğuya doğru ilerlediğini gördük. "Ona nereye yöneldiğimizi söylemeye gittiler," dedi Ragnar.

"Başka bir yere gitmenin zamanı geldi o zaman," diye önerdim.

"Yakında, ama henüz değil," dedi Ragnar.

Sihtric'in atının nalı düştü ve o yedek atlardan birini eyerlerken bekledik, sonra bir saat daha kuzeybatıya doğru ilerledik. Ağaçların sıklaştığı bir vadiye doğru koyun izlerini takip ederek yavaşça at sürdük. Vadiye vardığımızda Guthred ve atlıların çoğu önden giderek batıdaki izleri takip etmeye devam etti, biz yirmi kişi ağaçların arasında bekledik. Kjartan'ın gözcüleri Guthred ve diğerlerinin daha uzaktaki kırlara tırmandığını görünce kaygısızca onları takip etti. Peşimizden gelenler artık sadece dokuz kişiydi, geri kalanlar Dunholm'a haber vermeye gitmişti. Geriye kalan bu dokuz kişi, eğer onlara saldırırsak bizden kaçmak için kolaylık sağlayacak hafif atlara binmişti. Hiçbir şeyden şüphelenmeden ağaçların arasına girdiler. İleride bekleyen Ragnar'ı gördüklerinde ormanın yarısına gelmişlerdi. Uzaklaşmak için hızla döndüler ama onları pusuya düşürmek için bekleyen dört grup adamımız

vardı. Ragnar önlerindeydi, ben geri çekilmelerini engellemek için arkalarına doğru ilerledim; Steapa sollarında, Rollo ise sağlarındaydı. Dokuz adam aniden etraflarının sarıldığını fark etti. Sık ağaçlardan kurtulmak için benim grubuma saldırdılar ama beşimiz daha güçlü olan atlarımızla yollarını kestik. Gözcülerden ikisi çabucak öldü, biri Yılan Nefesi tarafından parçalandı, diğer yedisi kaçmaya çalıştı ama çalılar ve ağaçlar onları engelledi. Adamlarımız üzerlerine kapandı. Steapa atından inerek son düşmanı bir çalılığa kadar takip etti. Baltasını kaldırıp yere indirdiğini gördüm, sonra durmadan devam eden bir çığlık duydum. Durması gerektiğini düşündüm ama devam etti. Steapa hapşırmak için durakladı, sonra baltası tekrar yükselip düştü ve ani bir sessizlik oldu.

"Üşütüyor musun?" diye sordum ona.

"Hayır lordum," dedi, çalılıkların arasından zorla çıkıp cesedi arkasından sürükleyerek. "Kokusu burnuma kadar geldi."

Kjartan artık kördü. Bunu bilmiyordu ama gözcülerini kaybetmişti. Dokuz adam ölür ölmez boru çalarak Guthred'i geri çağırdık ve onu beklerken cesetlerin üzerinde değerli ne varsa soyduk. Atlarını, kol halkalarını, silahlarını, birkaç gümüşü, biraz nemli ekmeği ve iki şişe huş birasını aldık. Ölen adamlardan birinin üzerinde Frank Krallığı'nda yapıldığını düşündürecek kadar güzel bir zırh vardı, ama adam o kadar zayıftı ki Gisela zırhı kendisi için alana kadar hiçbirimize uymadı. "Zırha ihtiyacın yok," dedi kardeşi küçümseyerek.

Gisela onu duymazdan geldi. Bu kadar ince bir zırhın bu kadar ağır olabilmesine şaşırmış gibiydi ama zırhı başından geçirdi, saçlarını boynundaki bağlardan kurtardı ve ölü adamın kılıçlarından birini beline bağladı. Siyah pelerinini giyip meydan okurcasına Guthred'e baktı. "Eee?"

"Beni korkutuyorsun," dedi Guthred gülümseyerek.

"Güzel," dedi ve ata binerken kısrağın kıpırdamadan durması için atını benimkine doğru itti, ama zırhın ağırlığını hesaba katmamıştı. Bu yüzden eyere binmek için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Sana yakışmış," dedim. Yakışmıştı da. Bir Valkyrie'ye benziyordu, Odin'in parlak zırhlar içinde gökyüzünde gezinen savaşçı kızlarına.

Sonra doğuya döndük, artık daha hızlı gidiyorduk. Dalların gözlerimizi kamçılamasından kaçmak için sürekli eğilerek ağaçların arasından geçtik. Yokuş aşağı inerek Wiire'e doğru gidiyor olması gereken yağmurdan taşmış bir dereyi takip ettik. Öğleden sonra Dunholm'a yaklaşmıştık, muhtemelen beş ya da altı milden daha uzakta değildik. Artık bize Sihtric önderlik ediyordu çünkü nehri geçebileceğimiz bir yer bildiğini düşünüyordu. Wiire'in Dunholm'u geçtikten sonra güneye dönüp otlaklardan akarken genişlediğini ve daha açık vadilerde geçitler olduğunu söyledi. Annesinin ailesi orada yaşadığı ve çocukken sık sık nehirden sığır geçirdiği için bu bölgeyi iyi biliyordu. Daha da iyisi, bu geçitler Dunholm'un doğu tarafında, Kjartan'ın korumayacağı taraftaydı ama öğleden sonra yeniden yağmaya başlayan yağmurun Wiire'i öyle doldurma riski vardı ki geçitler geçilemez hale gelebilirdi.

En azından tepelerden ayrılıp nehir vadisine doğru ilerlerken yağmur bizi saklıyordu. Artık hemen kuzeyde yer alan Dunholm'a çok yakındık ama eteklerinde bir yığın kulübenin bulunduğu ağaçlık yüksek bir arazi bizi gizliyordu. Sihtric bana, "Hocchale," dedi başıyla yerleşim yerini göstererek, "annemin doğduğu yer."

"Büyükannen ve büyükbaban hâlâ oradalar mı?" diye sordum.

"Annemi köpeklerine yedirdiğinde, lordum, Kjartan onları öldürttü."

"Kaç tane köpeği var?"

"Ben oradayken kırk ya da elli tane vardı, lordum. Büyük yaratıklar. Sadece Kjartan ve avcılarına itaat ederler, bir de Leydi Thyra'ya."

"Ona da itaat ediyorlar mı?" diye sordum.

"Babam bir keresinde onu cezalandırmak istedi," dedi Sihtric, "ve köpekleri onun üzerine saldı. Onu yemelerine izin vereceğini sanmıyorum, sanırım sadece korkutmak istemişti ama o onlara şarkı söyledi."

"Onlara şarkı mı söyledi?" diye sordu Ragnar. Son haftalarda Thyra'dan neredeyse hiç bahsetmemişti. Sanki onu bu kadar uzun süre Kjartan'ın elinde bıraktığı için kendini suçlu hissediyordu. Kaybolduğu ilk günlerde onu bulmaya çalıştığını, hatta bir keresinde başka bir Dan aralarında bir ateşkes ayarladığında Kjartan ile yüzleştiğini biliyordum. Kjartan Thyra'nın Dunholm'da olduğunu kesin bir şekilde inkâr etmişti, sonra Ragnar Wessex'i işgal eden Büyük Ordu'ya katılmış, orada rehin alınmıştı. Tüm bunlar Thyra, Kjartan'ın esareti altındayken olmuştu. Ragnar Sihtric'e baktı.

"Onlara şarkı mı söyledi?" diye sordu tekrar.

"Onlara şarkı söyledi lordum," diye onayladı Sihtric, "onlar da öylece yattılar. Babam onlara kızmıştı." Ragnar duyduklarına inanmamış gibi kaşlarını çatarak Sihtric'e baktı. Sihtric omuz silkti. "Onun bir büyücü olduğunu söylüyorlar lordum," diye açıkladı alçakgönüllülükle.

"Thyra büyücü değil," dedi Ragnar öfkeyle. "Tek istediği evlenmek ve çocuk sahibi olmaktı."

"Ama köpeklere şarkı söyledi, onlar da öylece uzandı, lordum," diye ısrar etti Sihtric.

"Bizi gördüklerinde uzanmayacaklar," dedim. "Kjartan bizi görür görmez onları üstümüze salacak."

"Salacak, lordum," dedi. Gergin olduğunu görebiliyordum.

"Yani onlara şarkı söylememiz gerekecek," dedim neşeyle.

Sular altında kalmış bir hendeğin yanındaki çamurlu patikayı takip ettiğimizde Wiire'in hızlı ve yüksek bir şekilde döndüğünü gördük. Geçit aşılmaz görünüyordu. Yağmur gittikçe şiddetleniyor, dik kıyılarında çalkalanan nehri dövüyordu. Uzak kıyıda yüksek bir tepe vardı ve bulutlar uzun zirvesindeki siyah, çıplak dallara değecek kadar alçalmıştı. "Buradan asla geçemeyeceğiz," dedi Ragnar. Eyerine bağlı Peder Beocca rahip cüppesi sırılsıklam olmuş bir halde titriyordu. Atlılar çamurda debeleniyor, taşmakla tehdit eden nehri izliyorlardı. Sonunda kocaman siyah bir aygıra binmiş olan Steapa homurdanarak atını patikadan aşağıya, suya doğru sürdü. Atı nehrin güçlü akıntısından ürktü ama su üzengilerinin üzerine gelene kadar onu ilerlemeye zorladı, ardından durup bana takip etmem için işaret etti.

Düşüncesi en büyük atların nehrin gücünü kırmak için bir bariyer oluşturacağıydı. Atımı Steapa'nınkine doğru ittim, sonra daha fazla adam geldi. Birbirimize tutunarak yavaş yavaş otuz kırk adım genişliğindeki Wiire boyunca uzanan atlardan bir duvar oluşturduk. Barajımızı sadece nehrin ortasında, akıntının en güçlü olduğu yerde yapmamız gerekiyordu ve atlarını sabit tutmak için mücadele eden yüz adamımız olduğunda Ragnar geri kalanları geçici barajımızın sağladığı daha sakin suya doğru yönlendirdi. Beocca dehşet içindeydi, zavallı adam, ama Gisela onun dizginlerini tuttu ve kendi kısrağını suya doğru mahmuzladı. Bakmaya bile cesaret edemedim: Eğer atı sürüklenseydi zırhı onu da sürükleyecekti ama

o ve Beocca uzak kıyıya kadar sağ salim gelmeyi başardılar ve diğerleri de ikişer ikişer onları takip etti. Bir kadın ve bir savaşçı sürüklendi ama ikisi de sağ salim karşıya geçmeyi başardı ve atları akıntıya kapılıp kıyıya ulaştı. Küçük atlar karşıya geçtikten sonra yavaşça duvarımızı kaldırdık ve yükselen nehrin içinden güvenli bir yere doğru ilerledik.

Hava kararmaya başlamıştı. Henüz öğleden sonraydı ama bulutlar çok yoğundu. Kara, ıslak, berbat bir gündü. Su damlayan ağaçların arasından yamaca tırmanmak zorundaydık ve eğim yer yer o kadar dikti ki atlardan inip onları çekmek zorunda kaldık. Zirveye vardığımızda kuzeye döndük. Alçak bulutlar aralandığında Dunholm'u görebiliyordum. Kale yüksek kayasının üzerinde koyu bir leke olarak görünüyordu ve üzerinde yağmur bulutlarına karışan garnizon ateşlerinin dumanını görebiliyordum. Güney surlarındaki askerlerin bizi görmesi mümkündü ama ağaçların arasından geçiyorduk ve zırhlarımız çamura bulanmıştı. Bizi görseler bile düşman olduğumuzdan şüphelenmezlerdi. Guthred hakkında duydukları son şey, onun ve çaresiz adamlarının batıya doğru at sürdüğü ve Wiire'i geçmek için bir yer aradığıydı. Artık kalenin doğusundaydık ve nehri çoktan geçmiştik.

Sihtric hâlâ bize önderlik ediyordu. Kendimizi kaleden gizleyerek tepenin zirvesinden doğuya doğru indik, sonra bir derenin batıya doğru köpürdüğü bir vadiye girdik. Dereyi kolayca geçtik, tekrar tırmandık ve bu sırada alçak kapılarından korkmuş insanların baktığı sefil kulübelerin yanından geçtik. Sihtric bana onların Kjartan'ın kendi köleleri olduğunu, işlerinin domuz yetiştirmek, yakacak odun kesmek ve Dunholm için ekin yetiştirmek olduğunu söyledi.

Atlarımız yoruluyordu. Yumuşak zeminde sert bir şekilde sürülmüşlerdi, ağır kalkanları olan zırhlı adamlar taşımaları

da cabasıydı ama yolculuğumuz neredeyse bitmek üzereydi. Artık garnizonun bizi görmesi önemli değildi çünkü kalenin üzerinde durduğu tepeye gelmiştik ve kimse Dunholm'u savaşmadan terk edemezdi. Eğer Kjartan bizi bulmaları için batıya savaşçılar göndermişse o adamları geri çağırmak için bir haberci gönderemezdi çünkü artık onun kalesine giden tek yol bizim kontrolümüzdeydi.

Böylece sırtın hafifçe alçaldığı ve yolun güneye dönerek devasa kapıya tırmandığı boğaza geldik ve orada durduk. Atlarımız yüksek araziye yayıldı. Dunholm surundaki adamlara karanlık bir ordu gibi görünmüş olmalıyız. Hepimiz çamurluyduk, atlarımız kirliydi ama Kjartan'ın adamları mızraklarımızı, kalkanlarımızı, kılıçlarımızı ve baltalarımızı görebiliyordu. Şimdiye kadar düşman olduğumuzu ve tek yollarını kestiğimizi anlamışlardı ama muhtemelen bize gülüyorlardı. Çok az kişiydik. Onların kalesi çok yüksek, duvarları çok büyüktü. Yağmur hâlâ üzerimize yağıyor, sırılsıklam karanlık iki yanımızdaki vadiler boyunca uzanıyor, şimşekler kuzey göğünde tehlikeli ve sert bir şekilde çakıyordu.

Atları su dolu bir tarlaya götürdük. Hayvanları çamurdan kurtarmak ve toynaklarını temizlemek için elimizden geleni yaptık, sonra karaçalı çitinin gölgesinde bir dizi ateş yaktık. İlk ateşi yakmak çok uzun sürdü. Adamlarımızın çoğu deri keseler içinde kuru çıralar taşıyordu ama çıralar yağmura maruz kalır kalmaz vıcık vıcık oluyordu. Sonunda iki adam pelerinleriyle derme çatma bir çadır kurdu. Çakmak taşındaki çeliğin tıkırtısını duydum ve ilk duman izini gördüm. O küçük ateşi sanki altından yapılmış gibi korudular, sonunda alevler tutuştu ve ıslak odunları üstüne yığabildik. Kütükler tutuştu, tısladı ve çatırdadı. Alevler bize biraz sıcaklık vermişti ve Kjartan'a düşmanlarının hâlâ tepede olduğunu söylüyor-

du. Guthred'in böyle bir saldırı yapacak cesarete sahip olduğunu düşündüğünden şüpheliyim ama Ragnar'ın Wessex'ten, benim de ölümden döndüğümü biliyor olmalıydı. Belki de o uzun, ıslak, yağmurlu ve gök gürültülü gecede korkudan ürpermişti.

Ve o ürperirken *sceadugengan* karanlıkta sürüündü.

Gece çökerken karanlıkta gitmem gereken rotaya baktım. Hiç de iyi bir rota değildi. Nehre inmem, sonra su kenarı boyunca güneye doğru ilerlemem gerekiyordu ama kale duvarının hemen altında, nehrin Dunholm kayalıklarında kaybolduğu yerde kocaman bir kaya yolu kapatıyordu. Bu, Alfred'in Wintanceaster'daki yeni kilisesinden daha büyük, devasa bir kayaydı ve eğer etrafından dolaşmanın bir yolunu bulamazsam Kjartan'ın surlarından bir mızrak atışı kadar kısa bir mesafede bulunan geniş, düz tepesine tırmanmak zorunda kalacaktım. Gözlerimi yağmurdan koruyarak dikkatle baktım ve nehrin kenarındaki dev taşı geçen bir yol olabileceğine karar verdim.

"Yapılabilir mi?" diye sordu Ragnar bana.

"Yapmak zorundayız," dedim.

Steapa'nın benimle gelmesini istedim ve bize eşlik edecek on adam daha seçtim. Hem Guthred hem de Ragnar gelmek istedi ama onları reddettim. Ragnar'ın yüksek kapıya yapılacak saldırıyı yönetmesi gerekiyordu ve Guthred yeterince iyi bir savaşçı değildi. Ayrıca, bu savaşı yapmamızın nedenlerinden biri oydu ve onu Dunholm'un yamaçlarında ölü bırakmak tüm bu kumarı saçma bir hale getirirdi. Beocca'yı bir tarafa çektim. "Babam Eoferwic'e saldırırken seni nasıl yanımda tutmuştu, hatırlıyor musun?" diye sordum ona.

"Elbette öyle yapmıştı!" dedi öfkeyle. "Ve sen benimle kalmadın, değil mi? Sürekli savaşa katılmaya çalıştın! Yakalanman tamamen senin suçundu." On yaşındaydım ve bir savaş görmek için yanıp tutuşuyordum. "Eğer benden kaçmasaydın," dedi, sesi hâlâ kızgın çıkıyordu, "Danlar seni asla yakalayamazdı! Şimdiye bir Hristiyan olurdun. Kendimi suçluyorum. Senin dizginlerini benimkilere bağlamalıydım."

"O zaman sen de yakalanırdın," dedim, "ama yarın Guthred için de aynısını yapmanı istiyorum. Onun yanında kal ve hayatını tehlikeye atmasına izin verme."

Beocca paniğe kapılmış göründü. "O bir kral! Bir yetişkin. Ona ne yapacağını söyleyemem."

"Alfred'in onun yaşamasını istediğini söyle!"

"Alfred onun yaşamasını isteyebilir," dedi kasvetle, "ama bir adamın eline kılıç verirsen aklını yitirir. Bunun olduğunu gördüm!"

"O zaman ona bir rüya gördüğünü ve Aziz Cuthbert'in beladan uzak durmasını istediğini söyle."

"Bana inanmayacaktır!"

"İnanacak," diye güvence verdim ona.

"Deneyeceğim," dedi, sonra gören tek gözüyle bana baktı. "Bunu yapabilecek misin, Uhtred?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Senin için dua edeceğim."

"Teşekkür ederim, peder," dedim. Aklıma gelen her tanrıya dua ediyordum, o yüzden bir tanesine daha dua etmekten zarar gelmezdi. Sonunda, her şeyin kadere bağlı olduğuna karar verdim. Dokumacılar ne planladığımızı, bu planların nasıl sonuçlanacağını zaten biliyordu ve ben sadece hayatımın iplerini kesmek için makaslarını çıkarmadıklarını umabilirdim. Belki de her şeyin ötesinde, fikrimin çılgınlığı ona kanat ve-

rebilir ve böylece başarılı olmasını sağlayabilirdi. Döndüğüm ilk günden beri Northumbria'nın havasına delilik hâkimdi. Eoferwic'te katliamcı bir delilik, Cair Ligualid'de kutsal bir delilik, şimdi de bu umutsuz fikir vardı.

Steapa'yı seçmiştim çünkü üç ya da dört adama bedeldi. Sihtric'i seçmiştim çünkü Dunholm'a girersek her yeri biliyordu. Finan'ı aldım çünkü İrlandalının ruhunda savaşta vahşiliğe dönüşeceğini düşündüğüm bir öfke vardı. Clapa'yı güçlü ve korkusuz olduğu için, Rypere'i de kurnaz ve kıvrak olduğu için aldım. Diğer altısı Ragnar'ın adamlarındandı; hepsi güçlü, hepsi gençti ve hepsi de iyi silah kullanıyordu. Onlara ne yapacağımızı söyledim, sonra her adama baştan aşağı siyah bir pelerin giydirdim. Ellerimize, yüzlerimize ve miğferlerimize çamur ve kül karışımı sürdük. Onlara "Kalkan yok," dedim. Bu zor bir karardı çünkü kalkan savaşta büyük bir rahatlık sağlar ama kalkanlar ağırdı ve taşlara ya da ağaçlara çarptıklarında davul sesi gibi gürültü çıkarırlardı. "Önden ben gideceğim," dedim onlara, "ve yavaş gideceğiz. Çok yavaş. Bütün gece bizim."

Kendimizi deri dizginlerle birbirimize bağladık. İnsanların karanlıkta kaybolmasının ne kadar kolay olduğunu biliyordum ve o gece karanlık mutlaktı. Ay varsa bile yağmurun durmadan yağdığı kalın bulutlar tarafından gizlenmişti, yine de bize rehberlik edecek üç şey vardı. Birincisi yamacın kendisiydi. Yokuş yukarı tarafı sağımda tuttuğum sürece Dunholm'un doğu tarafında olduğumuzu biliyordum, ikinci olarak hızla akan nehrin sarp kayalığın etrafında kıvrılırken çıkardığı ses vardı ve son olarak da Dunholm'un kendi ateşleri. Kjartan gece yapılacak bir saldırıdan korktuğu için adamlarına yüksek kapının surlarından yanan kütükler fırlattırmıştı. Bu kütükler yolu aydınlatıyordu ama onları hazırlamak için avlusunda

büyük bir ateş yakması gerekiyordu ve bu ateş surların tepesini aydınlatıyor, alçaktan geçen bulutların göbeğinde kızıl bir ışık saçıyordu. Bu ham ışık yamacı aydınlatmıyordu ama oradaydı, siyah gölgelerin ötesinde, ıslak karanlığımızda canlı bir rehberdi.

Kemerimde Yılan Nefesi ve İğne asılıydı ve diğerleri gibi ben de metalden ışık yansımasın diye bıçağı bir bez parçasına sarılmış bir mızrak taşıyordum. Mızraklar engebeli zeminde destek, yolu hissetmek için de sonda görevi görecekti. Hava tamamen kararıncaya kadar yola çıkmadık, çünkü keskin gözlü bir nöbetçinin bizi sürünerek nehre doğru inerken görmesi riskini göze alamadım ama karanlıkta bile yolculuğumuz ilk başta yeterince kolaydı, çünkü kendi ateşlerimiz bize yamaçtan aşağı bir yol gösterdi. Kaleden uzaklaştık, böylece surlardaki hiç kimse ateşle aydınlatılmış kamptan ayrıldığımızı görmeyecekti. Nehre doğru ilerleyip oradan güneye doğru döndük. Rotamız artık ağaçların kesildiği yamacın tabanından geçiyordu ve kütükler arasında yolumu bulmak zorundaydım. Zemin çalılıklarla ve ağaç kesiminden kalan dallarla kaplıydı. Çürümeye bırakılmış küçük dallar vardı. Onları ayaklarımızın altında çiğnerken çok gürültü çıkarıyorduk ama yağmurun sesi hâlâ yüksekti ve solumuzdaki nehir gürül gürül akıyordu. Pelerinim sürekli dallara ya da kütüklere takılıyordu ve onu sürükleyerek kurtarmaya çalışırken eteklerini yırtıyordum. Arada sırada büyük bir şimşek çakıyor, her seferinde donup kalıyorduk. Mavi beyaz göz kamaştırıcı ışıkta tepemdeki kalenin ana hatlarını görebiliyordum. Gökyüzüne karşı dikenli kıvılcımlar gibi duran nöbetçilerin mızraklarını bile görebiliyordum. O nöbetçilerin üşümüş, sırılsıklam ve perişan olmaları gerektiğini düşündüm. Bir an sonra gök gürledi, sanki Thor üstümüzde savaş çekicini dev

bir demir kalkana vuruyormuş gibi sesi yakından geliyordu. Tanrılar bizi izliyordu. Bunu biliyordum. Tanrılar gökyüzü salonlarında böyle yaparlar. Bizi izlerler ve cesaretimiz için bizi ödüllendirirler ya da küstahlığımız için bizi cezalandırırlar. Thor'un çekicini tutarak ondan yardımını istedim. Thor gök gürültüsüyle gökyüzünü yarınca bunu onun onayının bir işareti olarak aldım.

Yamaç gittikçe dikleşiyordu. Yağmur yer yer kaygan çamurdan başka bir şey olmayan topraktan akıyordu. Güneye doğru ilerlerken hepimiz defalarca düştük. Ağaç kütükleri seyrekleşti ama şimdi de yamaca gömülü kayalar vardı. Islak taşlar kaygandı, o kadar kaygandı ki bazı yerlerde sürünmek zorunda kaldık. Hava daha da kararda çünkü yamaç ateşle çevrili surları gizlemek için üzerimizde yükseliyordu. Kayarak, tırmanarak ve söverek ruhumuzu ürperten karanlığa doğru ilerliyorduk. Nehir çok yakın görünüyordu. Bir kaya parçasından kayıp hızla akan suya düşmekten korkuyordum.

Sonra körlemesine ilerleyen mızrağım taşa çarptı ve karanlıkta korkunç bir uçurum gibi görünen devasa kayaya geldiğimizi fark ettim. Nehrin kenarında bir yol gördüğümü sanmıştım. Yavaşça ilerleyerek ve mızrağımın sapını sürekli ileriye doğru uzatarak yolu araştırdım ama alacakaranlıkta bir yol gördüysem bile şimdi bulamıyordum. Kayanın suyun üzerine çıktığı görülüyordu. Büyük kayanın yanındaki yamaca tırmanmaktan ve sonra kubbeli tepesinin üzerinden kaymaktan başka çare yoktu. Böylece fidanlara tutunup sırılsıklam toprakta ayaklarımızı sokacak sağlam yerler bulmaya çalışarak yukarı doğru ilerledik. Tırmandığımız her adım bizi surlara daha da yaklaştırdı. Bizi birleştiren deri ipler sürekli takılıyordu. Surların üzerinde parlayan ateşin kayanın zirvesine giden bir yol gösterdiği bir noktaya ulaşmak sonsuza kadar

sürecekmiş gibi görünüyordu. Bu zirve, bir çatı gibi eğimli ve yaklaşık on beş adım genişliğinde açık bir taş parçasıydı. Batı ucu surlara doğru yükselirken doğu kenarı nehre doğru dik bir düşüşle sona eriyordu. Tüm bunları uzakta kuzey bulutlarını yırtan bir şimşeğin ışığında gördüm. Geçmemiz gereken kayanın üst kısmının merkezi Kjartan'ın surundan en fazla yirmi adım uzaktaydı ve orada bir nöbetçi vardı, orada olduğunu çakan şimşek mızrağın ucunu beyaz bir ateş parıltısı gibi gösterdiğinde anladık. Taşın yanında toplandık. Herkes kemerindeki deri ipi çözdü. Dizginleri tek bir ipte birleştirecektik. Sürünerek önce ben karşıya geçecektim, ipi arkamda bırakacaktım ve sonra herkes beni takip edecekti. "Teker teker," dedim, "ve ben ipi çekene kadar bekleyin. Üç kez çekeceğim. Bu bir sonraki adamın geçmesini işaret edecek." Şiddetli yağmur ve rüzgârda sesimi duyurabilmek için biraz bağırmak zorunda kaldım. Onlara "Karnınızın üzerinde sürünün," dedim. Eğer yıldırım düşerse çamurlu bir pelerinle örtülü yüzükoyun yatan bir adam, çömelmiş bir savaşçıdan çok daha az görünürdü. "Rypere en son gidiyor," dedim, "ve ipi de yanında getiriyor."

Bana öyle geliyordu ki o kısa açık kayalığı geçmek bile gecenin yarısını almıştı. Önce ben gittim. Karanlıkta körlemesine süründüm ve kayanın uzak tarafından aşağı kayabileceğim bir yer bulmak için mızrağımla yoklayarak ilerlemek zorunda kaldım. Sonra ipi çektim. Bitmek bilmeyen bir bekleyişten sonra bir adamın taşın üzerinde süründüğünü duydum. Bu Ragnar'ın Danlarından biriydi. İpi takip ederek bana katıldı. Sonra teker teker diğerleri geldi. Onları saydım. Herkesin inmesine yardım ettik. Yıldırım düşmemesi için dua ettim ama Steapa tam karşıya geçerken tepeyi boydan boya yaran ve bizi tanrıların ateşine hapsolmuş solucanlar gibi aydınlatan mavi

beyaz bir şimşek çaktı. O aydınlık anında Steapa'nın titrediğini görebiliyordum, sonra gök gürültüsü üzerimizde böğürdü ve yağmur daha da kötücül bir hal aldı. "Steapa! Haydi!" diye seslendim ama o kadar sarsılmıştı ki kıpırdayamadı. Kayanın üzerine çıkıp elini tutarak onu ilerlemeye ikna etmek zorunda kaldım. Bunu yaparken bir şekilde karşıya geçen adamların sayısını unuttum, öyle ki sonuncusunun da geldiğini düşündüğümde Rypere'in hâlâ uzak tarafta olduğunu fark ettim. Çabucak karşıya geçti, gelirken ipi sardı, sonra dizginleri çözdük ve kemerlerimizi tekrar birleştirdik. Hepimiz üşümüş ve ıslanmıştık ama kader yanımızdaydı çünkü surlardan meydan okuyan bir bağırış gelmemişti.

Yamaçtan aşağı kaydık, neredeyse düşecektik. Nehir kıyısını aradık. Yamaç burada çok daha dikti ama sık çınarlar ve gürgenler yolculuğu kolaylaştırıyordu. Güneye doğru ilerledik. Surlar sağımızda yükseliyordu, solumuzdaki nehir ise uğursuz ve gürültülüydü. Daha fazla kaya vardı, hiçbiri bizi daha önce engelleyen dev kaya kadar büyük değildi ama hepsinin üstesinden gelmek zor oldu ve çok zamanımızı aldı. Büyük bir kayadan inerken Clapa mızrağını düşürdü. Mızrak taştan aşağı takırdayarak bir ağaca çarptı.

Gürültünün surlardan duyulmuş olması mümkün görünmüyordu. Yağmur ağaçların üzerine düşüyor ve rüzgâr surların üzerinde gürültüyle esiyordu, ama kaledeki biri bir şey duymuş ya da bir şeyden şüphelenmişti, çünkü aniden surun üzerinden ıslak dallara doğru yanan bir kütük fırlatıldı. Yirmi adım kuzeyimize atılmıştı. Başka bir kayayı aşmanın yolunu ararken durmuştuk ve alevlerin ışığı zayıftı. Ağaçların karanlığında siyah gölgelerden başka bir şey değildik. Titrek ateş yağmur tarafından hızla söndürüldü. Adamlarıma çömelmeleri için tısladım. Daha fazla ateş atılmasını bekliyordum ve

öyle de oldu. Bu kez kütükten çok daha parlak yanan, yağa batırılmış samandan büyük bir balya. Yine yanlış yere atılmıştı ama ışığı bize ulaştı ve ateş tanrısı Surtur'a alevleri söndürmesi için dua ettim. Nehrin hemen yukarısında ölü gibi hareketsiz bir şekilde büzüldük, sonra duymaktan korktuğum şeyi duydum.

Köpekler.

Kjartan ya da surun bu kısmını koruyan her kimse, savaş köpeklerini kuyuya açılan küçük kapıdan dışarı göndermişti. Avcıların tazıları çalılıklara sürükleyen tekdüze sesleriyle onlara seslendiklerini ve köpeklerin havladıklarını duyabiliyordum. Bu dik, kaygan yokuştan kaçış olmadığını biliyordum. Köpekler peşimize düşmeden önce tepeye tırmanıp büyük kayayı aşma şansımız yoktu. Köpekler bizi tuzağa düşürmeden, ısırmadan ve parçalamadan önce en azından bıçağını bir canavara saplayabileceğimi düşünerek mızrağın ucundaki bezi çektim. Tam o sırada gecenin içinde bir şimşek daha çaktı ve gök dünyanın sonu gelmişçesine gürledi. Gürültü bizi sarstı ve nehir vadisinde bir davul sesi gibi yankılandı.

Tazılar gök gürültüsünden nefret eder, bu yüzden gök gürültüsü Thor'un bize armağanıydı. Gökyüzünde ikinci bir gök gürültüsü patlayınca tazılar inlemeye başladı. Yağmur şiddetini artırıp yamaca ok gibi saplandı ve sesi korkmuş köpeklerin gürültüsünü bastırdı. "Avlanmayacaklar," diye bağırdı Finan kulağıma.

"Öyle mi?"

"Bu yağmurda değil."

Avcılar tekrar, bu kez daha acil bir şekilde seslendiler. Yağmur biraz hafifleyince köpeklerin yamaçtan aşağı indiğini duydum. Aşağıya doğru hızla değil, isteksizce iniyorlardı. Gök gürültüsünden dehşete düşmüşler, şimşekten gözleri ka-

maşmış ve yağmurun şiddetinden şaşkına dönmüşlerdi. Avlanmak için iştahları yoktu. Canavarlardan biri bize yaklaştı. Gözlerinin parıltısını gördüğümü sandım ancak o karanlıkta, tazı ıslak karanlığın içinde bir gölgeden ibaretken bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Canavar tepeye doğru geri döndü. Yağmur hâlâ devam ediyordu. Avcılar sessizleşmişti. Tazıların hiçbiri ses vermemişti, bu yüzden avcılar avın bulunmadığını düşünmüş olmalıydılar. Korkunç yağmurda çömelip beklemeye devam ettik, bekledik, bekledik ve bekledik. Nihayet tazıların kaleye döndüğüne karar verdim ve düşe kalka ilerledik.

Kuyuyu bulmamız gerekiyordu ve bu en zor işti. Önce dizginlerden tekrar ip yaptık. Finan bir ucundan tutarken ben yokuş yukarı ilerledim. Ağaçların arasından el yordamıyla geçtim, çamurda kaydım ve ağaç gövdelerini sürekli kuyunun kazık çitiyle karıştırdım. İp düşmüş dallara takıldı. İki kez geri dönüp herkesi birkaç metre güneye götürmek ve aramaya yeniden başlamak zorunda kaldım. Umutsuzluğa kapılmaya çok yaklaşmıştım ki ayağım takıldı ve sol elim liken kaplı bir keresteden aşağı kaydı. Avucuma bir kıymık battı. Keresteye sertçe çarptım ve bunun atılmış bir kereste değil, bir duvar olduğunu fark ettim ve böylece kuyuyu koruyan çiti bulduğumu anladım. Diğerlerinin de tırmanıp bana katılabilmesi için ipi çektim.

Yine bekliyorduk. Gök gürültüsü kuzeye doğru ilerlemişti. Yağmur şiddetini azaltarak düzenli bir şekilde yağmaya başladı. Çömelmiş, titreyerek şafağın ilk ışıklarını bekliyorduk. Kjartan'ın bu yağmurda kimseyi kuyuya göndermesine gerek kalmayacağından, yağmur varillerinde biriken suyla hayatta kalabileceğini düşünmesinden endişeleniyordum. Yine de her yerde, sanırım tüm dünyada, insanlar şafakta su getirir-

ler. Günü bu şekilde karşılarız. Yemek pişirmek, tıraş olmak, yıkanmak ve bira yapmak için suya ihtiyacımız var. Sverri'nin küreğindeki ağrılı saatler boyunca Sihtric'in bana Dunholm'un kuyularının surların ötesinde olduğunu ve bunun Kjartan'ın her sabah bir kapı açması gerektiği anlamına geldiğini söylediğini sıklıkla hatırlıyordum ve eğer bir kapı açarsa o zaman zapt edilemez kaleye girebilirdik. Planım buydu ve bu sahip olduğum tek plandı. Eğer başarısız olursa ölmüş olacaktık. "Kaç kadın su getiriyor?" diye sordum Sihtric'e usulca.

"On mu lordum?" diye tahmin etti.

Çitin kenarından etrafıma baktım. Surların üzerindeki ateşin parıltısını görebiliyordum ve kuyunun yüksek surdan yirmi adım uzakta olduğunu tahmin ettim. Uzak değildi ama yirmi adımlık dik bir yokuşu tırmanmak gerekiyordu. "Kapıda nöbetçiler var mı?" Soruyu daha önce de sorduğum için cevabı biliyordum ama karanlıkta ve önümde ölüm varken konuşmak rahatlatıcıydı.

"Ben oradayken sadece iki ya da üç muhafız vardı, lordum."

O muhafızlar muhtemelen uyuşuk olacaklardı, diye düşündüm, uykusuz geçen bir gecenin ardından esniyor olacaklardı. Kapıyı açacaklar, kadınların geçişini izleyecekler, sonra da duvara yaslanıp başka kadınların hayalini kuracaklardı. Yine de muhafızlardan sadece birinin uyanık olması kafiydi. Kapı muhafızları rüya görüyor olsa bile surdaki uyanık tek bir nöbetçi bizi engellemek için yeterli olurdu. Bu doğu tarafındaki surda savaş platformu olmadığını biliyordum ama bir adamın durup nöbet tutabileceği daha küçük çıkıntılar vardı. Yanlış gidebilecek her şeyi aklımdan geçirerek endişelendim. Uyuyakalan Clapa horladı. Bu kadar sırılsıklam ve üşümüş-

ken uyuyabildiğine hayret ettim, sonra tekrar horladığında onu uyandırdım.

Sanki şafak hiç sökmeyecekmiş, sökse bile o kadar soğuk ve ıslak olacakmışız ki hareket edemeyecekmişiz gibi geliyordu. Ama sonunda nehrin karşısındaki tepelerde gecenin içinde bir parça gri belirdi. Bir leke gibi yayıldı. Kuyunun kazık çiti bizi surdaki nöbetçilerden saklasın diye birbirimize sokulduk. Gri renk açıldı ve kalede horozlar öttü. Yağmur hâlâ yağıyordu. Altımda nehrin kayaları köpürttüğü beyaz suları görebiliyordum. Altımızdaki ağaçlar hâlâ gölgeli de olsa artık görülebiliyordu. Bizden on adım ötede bir porsuk yürüdü, sonra dönüp beceriksizce yokuş aşağı koştu. Doğu bulutlarının inceldiği yerde kırmızı bir leke belirdi ve aniden gün ışıdı. Yağmurun gümüş iplikleriyle kesilen kasvetli bir gün ışığı olsa da. Ragnar kalkan duvarını yapıyor, savunmacıların dikkatini çekmek için yola adamlarını diziyor olmalıydı. Eğer kadınlar su için gelecekse o zaman yakında gelecekler diye düşündüm ve adamlarımın hepsini görebilmek için yamaçtan aşağıya doğru ilerledim. "Harekete geçtiğimizde, hızlı olacağız," diye tısladım. "Kapıya kadar gidip nöbetçiyi öldürün ve bana yakın durun! İçeri girdiğimizde, yavaşça giriyoruz. Sadece yürüyün! Oraya aitmiş gibi görünün."

On iki kişi Kjartan'ın tüm adamlarına saldırmayı umamazdık. Eğer bugün kazanacaksak kaleye gizlice girmemiz gerekiyordu. Sihtric bana kuyu kapısının ardında bir sürü yapı olduğunu söylemişti. Muhafızları çabucak öldürebilirsek ve ölümlerini kimse görmezse o karmaşanın içinde saklanabileceğimizi ve kimsenin bizi fark etmediğinden emin olduktan sonra kuzey suruna doğru yürüyebileceğimizi umuyordum. Hepimiz zırh ya da deri giymiştik, hepimizin miğferi vardı ve eğer garnizon Ragnar'ın yaklaşmasını izliyorsa bizi hiç fark

etmeyebilirlerdi. Fark etseler bile savunmacı olduğumuzu düşünürlerdi. Sura vardığımızda savaş platformunun bir kısmını ele geçirmek istiyordum. Eğer o platforma ulaşabilir ve orayı koruyan adamları öldürebilirsek Ragnar'ın bize katılmasına yetecek kadar uzun bir süre surun o kısmını elimizde tutabilirdik. Onun çevik adamları baltalarını kalaslara saplayarak ve saklı silahlarını basamak olarak kullanarak sura tırmanacaktı. Rypere onlara yardım etmek için deri ipimizi taşıyordu. Daha fazla adam geldikçe surdan aşağıya, yüksek kapıya doğru savaşarak ilerleyebilir ve Ragnar'ın kuvvetlerinin geri kalanına kapıyı açabilirdik.

Bunu Ragnar ve Guthred'e anlattığımda iyi bir fikir gibi gelmişti ama o soğuk ve ıslak şafakta bu fikir saçma ve tehlikeli görünüyordu. Aniden bir umutsuzluk hissine kapıldım. Çekiç muskama dokundum. "Tanrılarına dua et," dedim, "dua et de kimse bizi görmesin. Dua et duvara ulaşabilelim." Söylediğim yanlış bir şeydi. Kendimden emin görünmeliydim, bunun yerine korkularımı açığa vurmuştum ve şu an herhangi bir tanrıya dua etmenin zamanı değildi. Zaten onların ellerindeydik. Yaptıklarımızdan ne kadar hoşlandıklarına göre ya bize yardım edecek ya da zarar vereceklerdi. Ragnar'ın büyükbabası Kör Ravn'ın bana tanrıların cesareti, meydan okumayı sevdiğini, korkaklıktan ve belirsizlikten nefret ettiğini söylediğini hatırlıyorum. "Biz onları eğlendirmek için buradayız," demişti Ravn, "hepsi bu ve eğer bunu iyi yaparsak zaman sona erene kadar onlarla ziyafet çekeriz."

Ravn görme yetisini kaybetmeden önce bir savaşçıydı, daha sonra bir *skald**, bir şair oldu ve yaptığı şiirlerle savaşı

---

* İzlanda dilinde "şair" anlamına gelen, Viking Çağı'nda İskandinav liderlerinin mahkemelerinde besteler yapan ve bu geleneği ortaçağa kadar (5. yy.-15. yy) devam ettiren şairler için kullanılan bir terimdir -ed.n.

ve cesareti kutladı. Bunu doğru yaparsak, diye düşündüm, o zaman bir düzine *skald*'ı meşgul edebiliriz.

Yamaçtan bir ses gelince hepimizin sessiz olması gerektiğini söylemek için elimi kaldırdım. Sonra kadın sesleri ve tahta bir kovanın keresteye çarpma sesini duydum. Sesler yaklaştı. Bir kadının şikâyet ettiğini duyabiliyordum ama kelimeler belirsizdi, sonra başka bir kadın çok daha anlaşılır bir şekilde cevap verdi: "İçeri giremezler, hepsi bu. Giremezler." İngilizce konuşuyorlardı, yani ya köleydiler ya da Kjartan'ın adamlarının eşleriydiler. Kuyudan aşağı bırakılan bir kovanın suya çarpışını duydum. Yine de elimi kaldırarak on bir adamı kıpırdamamaları için uyardım. Kovaları doldurmak zaman alacaktı ve ne kadar çok zaman alırsa o kadar iyiydi çünkü bu, muhafızların sıkılmasına neden olacaktı. Tanrıları gücendirecek herhangi bir belirsizlik belirtisi aramak için kirli yüzlere baktım ve birden on iki değil on üç adam olduğumuzu fark ettim. On üçüncü adam başını eğmişti, bu yüzden yüzünü göremiyordum. Mızrağımla çizmeli bacağını dürtünce kafasını kaldırıp bana baktı.

Bakan Gisela'ydı.

Gözleri hem meydan okurcasına hem de yalvarırcasına bakıyordu. Dehşete düşmüştüm. On üç kadar uğursuz bir sayı yoktur. Bir zamanlar Valhalla'da on iki tanrı için bir ziyafet vardı, ama hilekâr tanrı Loki davet edilmeden giderek orada kötü oyunlar oynadı. Kör Hod'u kardeşi Baldur'a bir dal ökseotu atmaya ikna etti. Baldur en sevilen tanrıydı, iyi olandı. Ama ökseotu tarafından öldürülebilirdi. Kör kardeşi dalı fırlatınca Baldur öldü ve Loki güldü. İşte o zamandan beri on üçün uğursuz sayı olduğunu biliyoruz. Gökyüzündeki on üç kuş bir felaket alametidir, bir tenceredeki on üç çakıl taşı tencereye konan herhangi bir yemeği zehirler, bir yemekte on üç

kişi ölüme davetiye çıkarmaktır. Bir kaleye karşı on üç mızrak sadece yenilgi anlamına gelebilir. Hristiyanlar bile on üçün uğursuzluk getirdiğini bilir. Peder Beocca bunun sebebinin İsa'nın son yemeğinde on üç kişi olması ve on üçüncü kişinin Yahuda olması olduğunu söyledi. Dehşet içinde Gisela'ya baktım ve ne yaptığını göstermek için mızrağımı yere bırakıp önce on parmağımı, sonra iki parmağımı, sonra da onu işaret edip bir parmağımı daha kaldırdım. Söylediklerimi inkâr etmek istercesine başını salladı ama ben önce onu, sonra da yeri işaret ederek olduğu yerde kalması gerektiğini söyledim. Dunholm'a on iki kişi gidecekti, on üç değil.

"Eğer bebek emmiyorsa," diyordu bir kadın duvarın ötesinden, "o zaman dudaklarını kırlangıç otu suyuyla ov. Bu her zaman işe yarar."

"Göğüslerini de bununla ov," dedi başka bir ses.

Üçüncü bir kadın "Sırtına da kurum ve bal karışımı sür," diye öneride bulundu.

"İki kova daha," dedi ilk ses, "sonra bu yağmurdan kurtulabiliriz."

Harekete geçme zamanıydı. Tekrar Gisela'ya işaret ederek öfkeyle olduğu yerde kalmasını söyledim, sonra mızrağı sol elime alıp Yılan Nefesi'ni çektim. Çeliğini öpüp ayağa kalktım. Ayağa kalkmak, hareket etmek, gün ışığında olmak, kuyunun kazık çitinin etrafında yürümeye başlamak doğal gelmiyordu. Surların altında kendimi çıplak hissediyordum. Bir nöbetçinin bağırmasını bekledim ama ses gelmedi. İleride, çok uzakta olmayan kapıyı görebiliyordum ve açık kapıda duran bir nöbetçi yoktu. Sihtric sol tarafımdaydı, acele ediyordu. Kaba taştan yapılmış olan yol kaygan ve ıslaktı. Arkamızda bir kadının nefesinin kesildiğini duydum ama kimse surlardan geldiğimizi bağırmadı. Kapıdan geçtiğimde,

sağımda bir adam gördüm. Yılan Nefesi'ni savurdum. Kılıç boğazını ısırdı. Yılan Nefesi'ni tersine bir kez daha savurdum. Fışkıran kanı o gri sabahta parladı. Çite doğru gerilerken mızrağı parçalanmış boğazına sapladım. İkinci bir kapı muhafızı bir düzine metre öteden cinayeti izledi. Zırhı bir demircinin uzun deri önlüğü, silahı ise kaldıramadığı anlaşılan bir oduncu baltasıydı. Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle öylece duruyordu. Finan ona yaklaşırken yerinden kıpırdamadı. Gözleri büyüdü. Tehlikeyi anlayınca kaçmak isteyip döndü ama Finan'ın mızrağı bacaklarına dolandı. İrlandalı onun üzerine çıkıp kılıcını omurgasına sapladı. Herkesi sessiz ve hareketsiz tutmak için elimi kaldırdım. Bekledik. Hiçbir düşman bağırmadı. Binaların sazlarından yağmur damlıyordu. Adamlarımı saydım ve on kişi olduklarını gördüm. Steapa içeri girip kapıyı arkasından kapattı. On iki kişiydik, on üç değil.

"Kadınlar kuyuda kalacak," dedi Steapa bana.

"Emin misin?"

"Kuyuda kalacaklar," diye gürledi. Steapa'ya su çeken kadınlarla konuşmasını söylemiştim ve kuşkusuz sadece cüssesi bile adamları uyarma ihtimalini ortadan kaldırmıştı.

"Peki Gisela?"

"O da kuyuda kalacak," dedi.

Böylece Dunholm'un içindeydik. Kalenin karanlık bir köşesine uzun, alçak bir binanın yanında iki büyük gübre yığınının bulunduğu bir yere gelmiştik. Sihtric fısıldayarak "Ahırlar," dedi ama görünürde bizi duyacak canlı bir kimse yoktu. Yağmur sert ve düzenli yağıyordu. Ahırların sonuna doğru yaklaştığımda daha fazla ahşap duvar, büyük odun yığınları ve yosun tutmuş sazdan çatılar dışında hiçbir şey göremedim. Bir kadın iki kulübenin arasında bir keçiyi güdüyor, yağmurda acele etmesi için hayvanı dövüyordu.

Yılan Nefesi'ni öldürdüğüm adamın yırtık pelerinine sildim, sonra mızrağımı Clapa'ya verip ölü adamın kalkanını aldım. "Kılıçlarınızı kınına sokun," dedim herkese. Eğer kalenin içinde kılıçlarımız çekili olarak yürürsek dikkat çekerdik. Yeni uyanmış, isteksizce ıslak ve soğuk nöbetlerine giden askerler gibi görünmeliydik. "Hangi yoldan?" diye sordum Sihtric'e.

Bizi surların yanına götürdü. Ahırları geçtikten sonra kuzey surlarını görmemizi engelleyen üç büyük salon görebiliyordum. Sihtric sağdaki binayı göstererek, "Kjartan'ın salonu," diye fısıldadı.

"Doğal konuş," dedim ona.

En büyük salonu, çatı deliğinden duman çıkan tek salonu işaret etmişti. Uzun kenarları doğuya ve batıya bakacak şekilde inşa edilmişti ve bir ucu surlara dayanıyordu, bu yüzden büyük salonun etrafından dolaşmak için kale merkezinin derinliklerine inmek zorunda kalacaktık. Artık halkı görebiliyordum, onlar da bizi görebiliyordu ama kimse bizi tuhaf bulmadı. Sadece çamurda yürüyen silahlı adamlardık, onlarsa ıslak ve üşümüştü, bir düzine üstü başı perişan savaşçıyı dert edemeyecek kadar sıcaklığa ve kuruluğa ulaşmaya odaklanmış bir halde, binaların arasında koşuşturuyorlardı. Kjartan'ın salonunun önünde bir dişbudak ağacı vardı. Salonun kapısını koruyan yalnız bir nöbetçi rüzgârdan ve yağmurdan korunmak için beyhude bir çabayla ağacın yapraksız dallarının altına çömelmişti. Artık bağırışları duyabiliyordum. Çok zayıftılar ama salonlar arasındaki boşluğa yaklaştıkça surların üzerindeki adamları görebiliyordum. Kuzeye bakıyorlardı, bazıları meydan okurcasına mızrak sallıyordu. Yani Ragnar geliyordu. Adamları yanan meşaleler taşıdığı için yarı aydınlıkta bile görülebilirdi. Ragnar adamlarına ateş taşımalarını emretmişti,

böylece savunmacılar Dunholm'un arkasını korumak yerine onu izleyeceklerdi. Ateş ve çelik Dunholm'a geliyordu ama savunmacılar kaygan patikada güç bela ilerleyen Ragnar'ın adamlarıyla alay ediyordu. Alay ediyorlardı çünkü surlarının yüksek ve saldırganların az olduğunu biliyorlardı, ama *sceadugengan*'lar çoktan arkalarına geçmişti. Hiçbiri bizi fark etmemişti. Soğuk şafaktaki korkularım azalmaya başladı. Çekiç muskama dokundum ve içimden Thor'a teşekkür ettim.

Kjartan'ın salonunun kapısından birkaç adım ötede yetişen dişbudak ağacından sadece birkaç metre uzaktaydık. Fidan kaderin etrafında döndüğü Hayat Ağacı Yggdrasil'in bir sembolü olarak dikilmişti ancak bu ağaç hastalıklı görünüyordu. Dunholm'un ince toprağında kökleri için yer bulmakta zorlanan bir fidandan daha fazlası değildi. Nöbetçi bize bir kez baktı, görünüşümüzde tuhaf bir şey fark etmedi, sonra dönüp Dunholm'un düz tepesinden kapı kulesine doğru baktı. Adamlar kapı kulesinin surlarına yığılmıştı, diğer savaşçılar ise surun sağına ve soluna inşa edilmiş savaş platformlarında duruyordu. Büyük bir grup atlı adam kapının arkasında bekliyordu. Saldırganlar yenilip surdan püskürtüldüğünde onları takip etmeye hazırdılar. Savunmacıları saymaya çalıştım ama sayıları çok fazlaydı. Bu yüzden sağ tarafa baktım ve surların batı tarafındaki savaş platformuna tırmanan sağlam bir merdiven gördüm. Oraya gitmemiz gerektiğini düşündüm. O merdivene tırmanıp batı surunu ele geçirirsek Ragnar'ı içeri alabilir, babasının intikamını alıp Thyra'yı özgür bırakabilir ve tüm Northumbria'yı şaşırtabilirdik.

Dunholm'un içinde olduğumuzu fark edince aniden sevinçle sırıttım. Hild'i düşündüm. Onun basit şapelinde, rahibe manastırının kapısının önünde toplanmış dilencilerle birlikte dua ettiğini hayal ettim. Alfred çalışıyor, şafağın ince

ışığında el yazmalarını okuyarak gözlerini mahvediyor olmalıydı. Britanya'daki her istihkâmda adamlar kıpırdanıyor, esniyor ve geriniyordu. Öküzler koşumlanıyordu. Tazılar önlerinde bir av günü olduğunu bildiklerinden heyecanlanıyordu ve biz burada, Kjartan'ın kalesinin içindeydik. Kimse varlığımızdan şüphelenmiyordu. Islanmıştık, üşümüştük, kaskatı kesilmiştik ve sayımız en az yirmiye birdi ama tanrılar bizimleydi. Kazanacağımızı biliyordum ve ani bir coşku hissettim. Savaş sevinci ile doluyordum ve *skald*lara kutlanacak büyük bir başarı vereceğimizden emindim.

Ya da *skald*lar bir ağıt da yakabilirdi. Çünkü aniden, her şey feci şekilde ters gitti.

10

DİŞBUDAK AĞACININ ALTINDAKİ NÖBETÇİ dönüp bizimle konuştu. "Zamanlarını boşa harcıyorlar," dedi, belli ki Ragnar'ın güçlerini kastediyordu. Nöbetçi bizden şüphelenmedi, hatta biz ona yaklaşırken esnedi bile, ama sonra bir şey onu telaşlandırdı. Onu telaşlandıran belki Steapa'ydı, çünkü Dunholm'da Batı Sakson Steapa kadar uzun boylu bir adam olamazdı. Her neyse, adam birden yabancı olduğumuzu anladı. Geri çekilip kılıcını çekerek anında tepki verdi. Tam bir uyarı çığlığı atacaktı ki Steapa mızrağını fırlattı. Mızrak sağ omzuna sertçe saplandığında geriye doğru savruldu. Akabinde Rypere mızrağını adamın karnına öyle bir kuvvetle sapladı ki adamı çelimsiz dişbudak ağacına mıhladı. Rypere kılıcıyla onu susturdu. Nöbetçinin kanı daha yere değmemişken solumuzdaki küçük salonun köşesinde iki adam belirdi ve hemen düşmanların yerleşkede olduğunu bağırmaya başladılar. Biri dönüp kaçtı, diğeri bir hata yaparak kılıcını çekti. Finan vurur gibi yaparak eğildiğinde adam darbeyi savuşturmak için kılıcını indirdi ve parlayan mızrak çenesinin altındaki yumuşak ete saplandı. Finan yaklaşıp kısa kılıcını adamın karnına saplarken adamın ağzından sakalına kan sıçradı.

İki ceset daha. Yağmur yeniden şiddetlenmişti. Çamura düşen damlalar taze kanı sulandırıyordu. Sur merdivenine ulaşmak için geniş açıklık boyunca koşacak vaktimiz olup olmadığını merak ettim. Tam o sırada işler iyice sarpa sardı.

Kjartan'ın salonunun kapısı açıldı ve kapı aralığında itişip kakışan üç adam belirdi. Steapa'ya onları geri püskürtmesi için bağırdım. Baltasını kullandı. İlkini yukarı doğru korkunç bir darbeyle öldürdü. Bağırsakları dışarı çıkan adamı ikincisinin üzerine itti ve baltanın ucunu doğrudan yüzüne sapladı, ardından artık salonun içinde olan üçüncüyü takip etmek için iki adamı kenara itti. Clapa'yı Steapa'ya yardım etmesi için gönderdim. Ona "Onu hemen oradan çıkar," dedim çünkü kapıdaki atlılar kargaşayı duymuşlar, ölü adamları ve çekilmiş kılıçlarımızı görmüşlerdi ve atlarını bize doğru çeviriyorlardı.

O anda kaybettiğimizi anladım. Her şey sürpriz unsuruna bağlıydı ve artık fark edildiğimize göre kuzey suruna ulaşma şansımız yoktu. Savaş platformlarındaki adamlar bizi izlemek için döndü. Bazılarına surlardan çıkmaları emredilmişti ve kapının hemen arkasında bir kalkan duvarı oluşturuyorlardı. Otuz kadar atlı bize doğru mahmuzladı. Sadece başarısız olmakla kalmamıştık, hayatta kalırsak şanslıydık. "Geri," diye bağırdım, "geri!" Artık tek umudumuz dar sokaklara çekilmek ve bir şekilde atlıları uzak tutup kuyu kapısına ulaşmaktı. Gisela kurtarılmalıydı, sonrası kindar bir takibin önünde yokuş aşağı çılgınca kaçacaktık. Belki, diye düşündüm, nehri geçebiliriz. Şişmiş Wiire'den geçebilirsek takipten kurtulabilirdik ama bu en iyi ihtimalle küçük bir umuttu. "Steapa!" diye bağırdım, "Steapa! Clapa!" İkisi de salondan çıktı. Steapa'nın elinde kana bulanmış bir balta vardı. "Bir arada kalın," diye bağırdım. Atlılar hızla geliyordu. Ahırlara doğru koştuk. Atlılar binaların arasındaki karanlık, gölgeli alanlara karşı temkinli duruyordu. Ölü adamın gövdesinde hâlâ çakılı olduğu dişbudak ağacının yanında dizildiler. Onların temkinliliğinin kalenin dışına çıkacak kadar uzun süre hayatta

kalmamıza izin vereceğini düşündüm. Zafer değil ama yaşam umudu yeniden canlandı, sonra gürültüyü duydum.

Tazıların havlama sesiydi. Atlılar bize saldırmaktan korktukları için değil, Kjartan köpeklerini serbest bıraktığı için durmuştu. Tazılar küçük salonun kenarından dolanıp bize doğru gelirken dehşet içinde bakakaldım. Kaç köpek vardı? Elli mi? En az elli. Saymak imkânsızdı. Bir avcı bağırarak onları yönlendiriyordu ve tazıdan çok kurda benziyorlardı. Hızlı koşan, iri yarı, uluyan köpekler. İstemsizce geriye doğru adım attım. Bu, vahşi avın cehennem sürüsüydü, karanlığı taciz eden, gece çöktüğünde gölgelerin dünyasında avlarının peşine düşen hayalet tazılar. Artık kapıya ulaşmak için zaman yoktu. Tazılar etrafımızı saracak, bizi perişan edecek, parçalayacaktı. Bunun Cetreht'te savunmasız Kardeş Jænberht'i öldürmemin cezası olduğunu düşündüm. Aşağılık korkunun sinir bozan ürpertisini hissettim. İyi öl, dedim kendi kendime, iyi öl ama tazıların dişleri arasında nasıl iyi ölünür ki? Zırhlarımız onların vahşetini bir an için yavaşlatabilirdi ama bu uzun sürmezdi. Tazılar korkumuzun kokusunu alabiliyordu. Kan istiyorlardı. Çamur sıçratarak, uluyarak, dişlerini göstererek geldiler. İlk hırlayan sürtüğü suratından vurmak için Yılan Nefesi'ni indirdim ama tam o sırada yeni bir ses onlara seslendi.

Avcı bir kadının sesi. Net ve yüksek sesle seslendi. Hiçbir kelime söylemedi, sadece sabahı bir boru sesi gibi delen garip bir çığlıkla seslendi. Tazılar aniden durdu ve dönüp sıkıntı içinde sızlandı. En yakınımdaki üç ya da dört adım ötemdeydi, postu çamurla kaplanmış bir dişiydi. Görünmeyen avcı tekrar seslendiğinde kıvranıyor ve uluyordu. Bu sözsüz, titrek çağrıda hüzünlü bir şeyler vardı, yavaşça son bulurken dişi köpek sempati içinde inledi. Tazıları serbest bırakan avcı onları tekrar bize doğru kırbaçlamaya çalıştı ama garip, uluyan ses

yağmurun arasından, bu kez avcı ani bir öfkeyle bağırıyormuş gibi daha keskin bir şekilde bir kez daha duyuldu. Tazılardan üçü avcının üzerine atladı. Avcı çığlık attı, sonra bir yığın postun ve dişin altında kaldı. Atlılar köpekleri ölmekte olan adamdan uzaklaştırmak için atlarını mahmuzladı ama avcı kadın bütün sürüyü atlara doğru döndüren vahşi bir çığlık attı. Sabah yağmurun uğultusu, doğaüstü çığlıklar ve tazıların ulumasıyla doldu. Atlılar panik içinde dönüp atlarını kapıya doğru mahmuzladı. Dişi avcı bu kez daha nazik bir şekilde tekrar seslendi ve tazılar itaatkâr bir şekilde zayıf dişbudak ağacının etrafında dönerek atlıların gitmesine izin verdi.

Sadece baktım. Hâlâ bakıyordum. Tazılar çömelmiş, dişlerini göstererek Kjartan'ın salonunun kapısını izliyordu. Avcı kadın orada belirdi. Steapa'nın kapı aralığına bıraktığı bağırsakları deşilmiş cesedin üzerinden geçip tazılara mırıldandı. O bize bakarken tazılar yere yattı.

Thyra'ydı.

İlk başta onu tanıyamadım. Ragnar'ın kız kardeşini görmeyeli yıllar olmuştu. Onu sadece Dan savaşçısıyla evlenmeyi kafasına koymuş; mutlu ve sağlıklı, güzel bir çocuk olarak hatırlıyordum. Sonra babasının konağı yakılmış, Dan savaşçısı öldürülmüş ve Kjartan tarafından esir alınıp Sven'e verilmişti. Şimdi onu tekrar görüyordum. Bir kâbustan fırlamışa benziyordu.

Boğazında kemik bir broşla tutturulmuş geyik derisinden uzun bir pelerin giymişti ama pelerinin altında çıplaktı. Tazıların arasında yürürken pelerin, acı verecek kadar ince ve pis olan vücudundan aralanıp duruyordu. Bacakları ve kolları sanki biri bıçakla onu defalarca kesmiş gibi yara izleriyle kaplıydı ve yara izi olmayan yerlerde de morluklar vardı. Altın sarısı saçları sırılsıklam, keçeleşmiş ve yağlıydı. Karmakarışık

saçlarını ölü sarmaşıklarla örmüştü. Sarmaşıklar omuzlarından aşağı dökülüyordu. Finan onu görünce haç çıkardı. Steapa da aynısını yaptı, ben de çekiç muskamı kavradım. Thyra'nın kıvrık tırnakları bir iğdiş bıçağı kadar uzundu. Büyücü ellerini havada sallayıp aniden acı çekiyormuş gibi inleyen ve kıvranan tazılara bağırdı. Bize doğru baktı. Çılgın gözlerini gördüm ve içimi bir korku kapladı çünkü aniden çömelmiş, doğrudan bana bakmaya başlamıştı. Şimşek gibi parlak gözleri nefret doluydu. "Ragnar!" diye bağırdı, "Ragnar!" İsmi söylerken lanet okuyor gibiydi. Tazılar onun işaret ettiği yere bakmak için döndüler. Thyra tekrar konuşur konuşmaz üzerime atlayacaklarını biliyordum.

"Ben Uhtred'im!" diye seslendim ona. "Uhtred!" Yüzümü görebilmesi için miğferimi çıkardım. "Uhtred!"

"Uhtred?" diye sordu, hâlâ bana bakıyordu. O kısacık anda aklı başında, hatta şaşırmış göründü. "Uhtred," dedi tekrar, bu sefer sanki ismi hatırlamaya çalışıyormuş gibi, ama ses tonu tazıları bizden uzaklaştırdı. Sonra çığlık attı. Bu tazılara yönelik bir çığlık değil, bulutları hedef alan bir yakarıştı ve aniden öfkesini köpeklere yöneltti. Yerden avuç avuç çamur alarak köpeklere fırlattı. Hâlâ sözcük kullanmıyordu ama köpeklerin anlayabileceği bir dilde konuşuyordu, onlar da ona itaat ederek Dunholm'un kayalık zirvesini aşıp kapının arkasında henüz oluşturulmuş kalkan duvarına saldırdılar. Thyra onları takip etti. Tükürerek, titreyerek onlara seslendi ve cehennem sürüsünü çılgınlıkla doldurdu. Beni soğuk zemine yapıştıran korku geçti. Adamlarıma onunla gitmelerini söyledim. O tazılar korkunç şeylerdi. Onlar dünyanın kaosundan gelen, sadece öldürmek için eğitilmiş yaratıklardı. Thyra yüksek çığlıklarıyla onları üzerlerine sürdü ve kalkan duvarı köpekler gelmeden çok önce bozuldu. Adamlar koşarak Dunholm'un

geniş zirvesine dağıldı. Köpekler onları takip etti. Diğerlerinden daha cesur olan bir avuç insan kapıda kaldı, artık ben de oraya ulaşmak istiyordum. "Kapı!" diye bağırdım Thyra'ya, "Thyra! Onları kapıya götür!" Tiz ve kesik bir havlama sesi çıkarmaya başlayınca tazılar itaat edip kapıya doğru koştu. Başka avcıların tazıları, bir atlının dizleri ve dizginleriyle bir aygırı yönlendirdiği kadar ustalıkla yönlendirdiğini görmüştüm ama bu benim hiç öğrenmediğim bir beceriydi. Thyra öğrenmişti. Kjartan'ın kapıyı koruyan adamları zor öldü. Köpekler üzerlerine üşüşüp onları dişleriyle parçaladı. Çığlıklar duydum. Kjartan'ı ya da Sven'i hâlâ görmemiştim ama onları aramadım da. Tek istediğim büyük kapıya ulaşıp kapıyı Ragnar için açmaktı, bu yüzden köpekleri takip ettik ama sonra atlılardan biri aklını başına topladı ve korkmuş adamlara bağırarak arkamızdan dolaşmalarını söyledi. Atlı iri bir adamdı, zırhının yarısı kirli, beyaz bir pelerinle örtülüydü. Miğferinde yüzünü gizleyen yaldızlı bronz göz delikleri vardı ama onun Kjartan olduğundan emindim. Aygırını mahmuzladı ve bir grup adam onu takip etti. Thyra kısa, alçalan bir ritimle uludu ve bir grup tazı atlıları uzaklaştırmak için döndü. Canavarlardan kaçmak isteyen bir atlı atını çok hızlı çevirince çamurda kayarak düşüp debelenmeye başladı. Yarım düzine tazı düşen hayvanın karnına saldırırken diğerleri eyersiz biniciyi parçalamak için diğer tarafa sıçradı. Adamın feryadını duydum ve bir köpeğin sallanan bir toynak ve kırık bir bacakla sendeleyerek uzaklaştığını gördüm. At çığlık atıyordu. Yağmurun altında koşmaya devam ettim. Surlardan bir mızrağın parıldayarak indiğini gördüm. Kapının çatısındaki adamlar mızraklarıyla bizi durdurmaya çalışıyordu. Onları yıkılmış kalkan duvarının kalıntılarını parçalayan sürüye fırlatıyorlardı ama çok fazla tazı vardı. Artık kapıya yaklaşmıştık, sadece

yirmi ya da otuz adım uzaktaydık. Thyra ve tazıları bizi Dunholm'un zirvesinden sağ salim geçirmişti ve düşman tam bir karmaşa içindeydi ama o sırada zırhlı gözlerinin altında gür sakalları olan beyaz pelerinli atlı atından indi ve adamlarına köpekleri katletmeleri için bağırdı.

Bir kalkan duvarı oluşturup hücum ettiler. Köpekleri savuşturmak için kalkanlarını alçak tuttular ve onları öldürmek için mızrak ve kılıç kullandılar. "Steapa!" diye bağırdım, ne istediğimi anladı ve diğer adamlara onunla birlikte gelmeleri için bağırdı. Köpeklerin arasına ilk o ve Clapa girdi. Thyra köpekleri yeni kalkan duvarına sürerken Steapa'nın baltasının miğferli bir yüze saplandığını gördüm. Adamlar vahşi kavgaya katılmak için dövüş platformlarından aşağı iniyordu. Kjartan'ın adamları sürüyü, sonra da bizi katletmeden önce hızlı hareket etmemiz gerektiğini biliyordum. Bir tazının yükseğe sıçradığını, dişlerini bir adamın suratına geçirdiğini gördüm. Adam çığlık atıyor, köpek karnında bir kılıçla uluyordu. Thyra tazılara bağırırken Steapa düşman kalkan duvarının ortasını tutuyordu ama adamlar duvarın kanatlarına katıldıkça duvar uzuyordu. Bir iki dakika içinde duvarın kanatları insanların ve köpeklerin üzerine kapanıp onları kesecekti. Kapı kemerine doğru koştum. Yerde kemeri savunan kimse yoktu ama surun üstündeki savaşçıların hâlâ mızrakları vardı. Elimdeki tek şey ölü adamın kalkanıydı. İyi bir kalkan olması için dua ettim. Onu miğferimin üzerine kaldırıp Yılan Nefesi'ni kınına sokarak koştum.

Ağır mızraklar yere düştü. Kalkana çarpıp çamura sıçradı ve en az ikisi kalkanın ıhlamur ağacından tahtalarını delip geçti. Sol ön kolumda bir darbe hissettim. Mızraklar kalkanı aşağı çektikçe kalkan daha da ağırlaştı. Neyse ki kemerin altı-

na ulaştım. Güvendeydim. Köpekler uluyor, kavga ediyorlardı. Steapa düşmana gelip onunla savaşması için böğürüyordu ama adamlar ondan kaçıyordu. Kjartan'ın duvarının kanatlarının kapandığını görebiliyordum ve kapıyı açamazsam öleceğimizi biliyordum. Devasa kilit çubuğunu kaldırmak için iki elime ihtiyacım olduğunu gördüm ama kalkandan sarkan mızraklardan biri sol ön kolumun zırhına saplanmıştı ve onu çekip çıkaramıyordum, bu yüzden kalkanın deri saplarını kesmek için İğne'yi kullanmak zorunda kaldım. Mızrağın ucunu zırhımdan ve kolumdan çıkardım. Zırhın kolunda kan vardı ama kolum kırılmamıştı. Devasa kilit çubuğunu kaldırıp kapılardan uzağa sürükledim.

Sonra kapıları içeri doğru çektim. Ragnar ve adamları elli adım ötedeydi. Beni görünce bağırdılar ve surlardan atılan mızrak ve baltalara karşı kendilerini korumak için kalkanlarını kaldırarak koşup kalkan duvarına katıldılar. Duvar uzadı. Ragnar ve adamları kılıçlarını ve öfkelerini Kjartan'ın şaşkın adamlarına yöneltti.

İşte Dunholm, nehir çemberindeki kayalık kale böyle alındı. Yıllar sonra Mersiya'da bir lord, Bebbanburglu Uhtred'in kalenin tepesine tek başına tırmanıp iki yüz adamla savaşarak ejderha tarafından korunan yüksek kapıyı nasıl açtığını anlatan bir şarkı söyleyerek beni gururlandırmıştı. Güzel bir şarkıydı, kılıç ustalığı ve cesaretle doluydu ama hepsi saçmalıktı. Bir değil on iki kişiydik ve savaşın çoğunu köpekler, geri kalanını ise Steapa yapmıştı. Eğer Thyra salondan çıkmasaydı Dunholm bugün bile Kjartan'ın soyundan gelenler tarafından yönetiliyor olabilirdi. Kapı açıldığında savaş bitmemişti çünkü hâlâ sayıca azdık ama kalan köpekler bizdeydi, Kjartan'da değil. Ragnar kalkan duvarını yerleşkeye soktu ve orada savunmacılarla savaştık.

Kalkan duvarına karşı kalkan duvarıydı. İki kalkan duvarının savaşması dehşet vericiydi. Birbirine çarpan kalkanların gürültüsü ve kısa kılıçlarını saplayan ya da mızraklarını düşmanın karnına saplayan adamların böğürtüleri. Çamura dökülen kan, bok ve bağırsaklar. Kalkan duvarı erkeklerin öldüğü ve *skald*ların övgüsünü kazandığı yerdir. Ragnar'ın duvarına katıldım. Tazıların parçaladığı bir atlıdan kalkanını alan Steapa büyük savaş baltasıyla yanımda ilerledi. İlerlerken ölü ya da ölmek üzere olan köpeklerin üzerinden geçtik. Kalkan bir silaha dönüşür, büyük demir başı adamları geri püskürtmek için bir sopa olur. Düşman sendelediğinde hızla yaklaşıp kılıcı saplarsınız, sonra yaralıların üzerine basar ve arkanızdaki adamların onları öldürmesine izin verirsiniz. Bir duvarın yıkılması nadiren uzun sürer ve ilk önce Kjartan'ın hattı yıkıldı. Kanadımızı çevreleyip arkamıza adam göndermeye çalışmıştı ama hayatta kalan tazılar kanatlarımızı koruyor, Steapa çılgınca baltasını savuruyordu. O kadar iri ve güçlüydü ki düşman hattını yarmayı kolay bir iş gibi göstermişti. Sanki Alfred için savaşıyormuş gibi "Wessex!" diye bağırıp duruyordu, "Wessex!" Onun sağındaydım. Ragnar solundaydı. Steapa'yı Kjartan'ın kalkan duvarından geçerek takip ederken yağmur üzerimize yağıyordu. Önümüzde düşman kalmayacak şekilde dümdüz ilerledik ve adamlar binalara doğru koşarken, bozulan duvar çöktü.

Kirli beyaz pelerinli adam Kjartan'dı. İri bir adamdı, neredeyse Steapa kadar uzun ve güçlüydü ama kalesinin düştüğünü görüyordu. Adamlarına yeni bir kalkan duvarı yapmaları için bağırdı ama savaşçılarından bazıları çoktan teslim olmuştu.

Danlar kolay kolay pes etmez ancak dost Danlarla savaştıklarını fark etmişlerdi, o yüzden böyle bir düşmana boyun

eğmekte utanılacak bir şey yoktu. Diğerleri kaçıyor, kuyu kapısından geçiyorlardı. Gisela'nın orada fark edilip götürüleceğinden korktum ama su çekmeye gelen kadınlar onu korumuştu. Kuyunun küçük çitinin içinde birbirlerine sokulmuşlardı. Paniğe kapılan adamlar onların yanından nehre doğru kaçtılar.

Hepsi paniklemedi ya da teslim olmadı. Birkaçı Kjartan'ın etrafında toplanıp kalkanları ellerine geçirip ölümü bekledi. Kjartan zalim olabilirdi ama cesurdu. Oğlu Sven cesur değildi. Kapı surlarındaki adamlara komuta etmiş ve bu adamların neredeyse tamamı kuzeye doğru kaçarak Sven'i sadece iki adamıyla bırakmıştı. Guthred, Finan ve Rollo onlarla başa çıkmak için sura tırmandılar ama sadece Finan'a ihtiyaç vardı. İrlandalı kalkan duvarında dövüşmekten nefret ederdi. Bu tür ağırlık odaklı öldürmelerin bir parçası olmak için fazla hafif olduğunu düşünüyordu ama açık alanda tam bir şeytandı. Ona Çevik Finan derlerdi. Guthred ile Rollo'nun önüne geçip üç adamla tek başına dövüşmesini hayretle izlemiştim. İki kılıcı da bir engerek yılanının vuruşu kadar hızlı kullanıyordu. Kalkan taşımıyordu. Sven'in adamlarının gözlerini çalımlarla kamaştırdı, saldırılarından sıyrıldı ve yüzünde bir sırıtışla ikisini de öldürüp Sven'e döndü. Sven bir korkaktı. Surun bir köşesine çekilmiş, kılıcını ve kalkanını yaramazlık yapmak istemediğini göstermek istercesine iki yana açmıştı. Finan çömelmiş, hâlâ sırıtarak uzun kılıcını Sven'in açıkta kalan karnına saplamaya hazırlanıyordu.

"O benim!" diye bağırdı Thyra. "O benim!"

Finan ona baktı. Sven saldıracakmış gibi kılıç kolunu kıpırdattı ama Finan kılıcını ona doğru uzatınca dondu kaldı. Merhamet için inliyordu.

"O benim!" diye bağırdı Thyra. Korkunç tırnaklarıyla Sven'i işaret ediyor ve nefretle haykırıyordu. "O benim!" diye bağırdı.

"Sen ona aitsin," dedi Finan, "ona aitsin." Sven'in karnına vurur gibi yaptı. Sven kendini korumak için kalkanını indirdiğinde Finan vücuduna kalkanla çarptı ve ağırlığını kullanarak Sven'i surun üzerinden geriye doğru devirdi. Sven düşerken çığlık attı. Uzun bir düşüş değildi, iki uzun adamın boyunu geçmiyordu ama bir tahıl çuvalı gibi çamura çakıldı. Sırt üstü debelenerek ayağa kalkmaya çalıştı ama Thyra onun başında duruyordu. Uzun, feryat figan bir çağrı yapınca hayatta kalan tazılar ona doğru geldiler. Sakat tazılar bile çamur ve kan içinde Thyra'nın yanına ulaşmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi Sven. Tek gözüyle ona baktı. "Hayır!"

"Evet," diye tısladı Thyra. Eğilip kılıcı direnmeyen elinden aldı, sonra bir çığlık attı ve tazılar Sven'in üzerine kapandı. Sven dişler onu ele geçirirken kasılıp çığlık attı. Çabucak öldürmek için eğitilmiş olan bazı tazılar onun boğazına saldırdı ama Thyra Sven'in kılıcını kullanarak onları savuşturdu. Böylece tazılar Sven'i kasıklarından yukarı doğru çiğneyerek öldürdüler. Çığlıkları yağmuru bıçak gibi delip geçti. Babası her şeyi duydu ve Thyra olanları izleyip sadece güldü.

Kjartan hâlâ yaşıyordu. Otuz dört adam onunla birlikte duruyordu. Ölü adamlar olduklarını biliyorlardı. Bir Dan olarak ölmeye hazırdılar. Ragnar onlara doğru yürüdü. Miğferindeki kartal kanatları kırılmış, ıslanmıştı. Kılıcını sessizce Kjartan'a doğrulttu. Kjartan başını sallayıp kalkan duvarından çıktı. Oğlunun bağırsakları tazılar tarafından yeniyordu. Thyra Sven'in kanında dans ediyor, bir zafer şarkısı mırıldanıyordu.

"Babanı öldürdüm," dedi Kjartan, Ragnar'ı hor görerek, "seni de öldüreceğim."

Ragnar hiçbir şey söylemedi. İki adamın arasında altı adımlık bir mesafe vardı, birbirlerini tartıyorlardı.

"Kız kardeşin delirmeden önce iyi bir fahişeydi," dedi Kjartan. Kalkanını kaldırarak ileri atıldı. Ragnar Kjartan'ın onu geçmesine izin vermek için sağa adım attı ve Kjartan hamleyi önceden sezip Ragnar'ın ayak bileklerini kesmek için kılıcını alçaktan savurdu. Ragnar geri adım attı. İki adam tekrar birbirlerini tarttı.

"Delirdikten sonra bile iyi bir fahişeydi," dedi Kjartan, "çırpınmasını engellemek için onu bağlamak zorunda kalmamız dışında. İşimizi kolaylaştırdı, anlıyorsun ya?"

Ragnar kalkanı yukarıda, kılıcı aşağıda saldırdı. İki kalkan birbirine çarptı. Kjartan'ın kılıcı aşağıdan gelen darbeyi savuşturdu, iki adam da birbirini devirmeye çalışarak sıçradı sonra Ragnar tekrar geri çekildi. Kjartan'ın hızlı ve becerikli olduğunu öğrenmişti.

"Ama artık iyi bir fahişe değil," dedi Kjartan. "Çok yıpranmış. Çok pis. Artık bir dilenci bile onu becermez, biliyorum. Geçen hafta birine onu becermesini söyledim ama kabul etmedi. Onun için çok kirli olduğunu düşündü." Aniden hızla öne çıkıp Ragnar'a saldırdı. Saldırısında büyük bir beceri yoktu, sadece katıksız güç ve hız vardı. Ragnar kalkanının darbeyi almasına izin vererek geri çekildi. Onun için korkarak bir adım öne çıktım ama Steapa beni durdurdu.

"Bu onun savaşı," dedi.

"Babanı ben öldürdüm," dedi Kjartan ve kılıcı Ragnar'ın kalkanından bir tahta parçası kopardı. "Anneni yaktım," diye böbürlendi ve bir darbe de kalkanın tepesinde çınladı. "Kız kardeşini tecavüz ettim," dedi ve bir sonraki darbe Ragnar'ı

iki adım geriye itti. Kjartan, "Senin de bağırsaklarını deşeceğim," diye bağırıp kılıcı elinde çevirerek alçaktan Ragnar'ın ayak bileklerine doğru tekrar savurdu. Bu kez vurdu ve Ragnar sendeledi. Sakat eli içgüdüsel olarak kalkanını aşağı indirmişti. Kjartan kendi kalkanını düşmanını yere düşürmek için havaya kaldırdığında dövüş boyunca hiçbir şey söylemeyen Ragnar aniden çığlık attı. Bir an bunun ölüme mahkûm bir adamın çığlığı olduğunu düşündüm ama aslında öfkenin çığlığıydı. Vücudunu Kjartan'ın kalkanının altına soktu, iri adamı var gücüyle geriye itti ve çevik adımlarla kenara çekildi. Ayak bileğine aldığı darbeyle yaralandığını düşünmüştüm ama çizmesinin üzerinde demir şeritler vardı. Bir şerit neredeyse ikiye ayrılmıştı ve bacağı morarmıştı, ama yaralanmamıştı. Öfkeyle aniden canlandı. Sanki uyanmış gibiydi. Kjartan'ın etrafında dans etmeye başladı. Bu bir düellonun sırrıydı. Hareket etmek. Ragnar öfkeyle dolu bir şekilde hareket etti. Hızı neredeyse Finan'ınkine denkti. Düşmanının taktiğini çözdüğünü düşünen Kjartan bir anda çaresiz kaldı. Artık hakaret etmiyordu çünkü sadece kendini savunacak kadar nefesi kalmıştı. Ragnar tüm vahşiliği ve çabukluğuyla karşısındaydı. Kjartan'a saldırdı, onu döndürdü, tekrar saldırdı, hamle yaptı, geri çekildi, alçaktan vurur gibi yaptı, kalkanını kullanarak bir darbeyi savuşturdu ve kılıcı Kalp Kıran'ı savurarak Kjartan'ın miğferine vurdu. Demiri ezdi ama delemedi. Kjartan başını salladı. Ragnar kalkanını kalkanına vurarak iri adamı geri püskürttü. Bir sonraki darbesi Kjartan'ın kalkanının ıhlamur ağacı tahtalarından birini parçaladı, bir sonraki darbe kalkanın kenarını alarak kasnağı yardı. Kjartan geri çekildi. Ragnar inliyordu. Öyle korkunç bir sesti ki Thyra'nın etrafındaki tazılar acısına ortak olup havlamaya başladı.

İki yüzden fazla adam izledi. Hepimiz artık ne olacağını biliyorduk çünkü Ragnar'ı savaş coşkusu sarmıştı. Dan bir kılıç ustasının öfkesiydi bu. Hiç kimse böyle bir öfkeye karşı koyamazdı. Kjartan o ana kadar hayatta kalmak adına iyi bir iş çıkarmıştı ama sonunda geri püskürtüldü ve bir tazı cesedine takılıp sırtüstü düştü. Düşmanı ağır kılıcını çılgınca savurunca Ragnar kılıcın üzerinden atlayıp Kalp Kıran ile sert bir hamle yaptı. Darbe Kjartan'ın zırhının kol tarafını parçaladı ve kılıç kolunun tendonlarını kopardı. Kjartan ayağa kalkmaya çalıştı ama Ragnar yüzüne bir tekme attı, ardından topuğunu sertçe Kjartan'ın boğazına indirdi. Kjartan zorlukla nefes alıyordu. Ragnar geri çekildi. Hırpalanmış kalkanının sol kolundan kaymasına izin verip sakat sol elini Kjartan'ın kılıcını almak için kullandı. Sağlam iki parmağıyla kılıcı Kjartan'ın sinirsiz elinden çekip aldı ve çamurun içine fırlattı, sonra da düşmanını öldürdü.

Yavaş bir ölümdü, yine de Kjartan bir kez bile çığlık atmadı. İlk başta direnmeye çalıştı. Ragnar'ın kılıcını savuşturmak için kalkanını kullandı ama Ragnar onu yavaş yavaş kesip kanatarak öldürdü. Kjartan ölürken tek bir şey söyledi, ölüler konağına onurlu bir şekilde gidebilmek için kılıcının geri verilmesini istedi. Ragnar başını salladı. "Hayır," dedi ve son darbeye kadar başka tek kelime etmedi. Son darbe iki eliyle kılıcını Kjartan'ın karnına doğru indirdiği hamle oldu. Kılıç zırhın halkalarını geçip Kjartan'ın bedenini deldi ve omurgasının altından geçip zemine saplandı. Kjartan ölüm acısı içinde kıvranırken Ragnar Kalp Kıran'ı orada bırakıp geri çekildi. İşte o zaman yağmura baktı, bıraktığı kılıcı düşmanını yere sabitlediği yerde sallanıyordu. Bulutlara doğru bağırdı. "Baba!" diye bağırdı, "Baba!" Yaşlı Ragnar'a cinayetinin intikamının alındığını söylüyordu.

Thyra da intikam almak istiyordu. Kjartan'ın ölümünü izlemek için tazılarıyla birlikte çömelmişti. Ayağa kalkıp Ragnar'a doğru koşan tazılara seslendi. İlk düşüncem hayvanları Kjartan'ın cesedini yemeleri için gönderdiğiydi ama onun yerine Ragnar'ın etrafını sardılar. Kurda benzeyen canavarlardan hâlâ yirmi ya da daha fazlası hayattaydı. Ragnar'a hırlayarak etrafını sardılar. Thyra ona bağırdı.

"Daha önce gelmeliydin! Neden daha önce gelmedin?"

Ragnar ona baktı, öfkesi karşısında şaşırmıştı. "Elimden geldiğince..." diye başladı.

"Viking oldun!" diye bağırdı ona. "Beni burada bıraktın!" Köpekler onun kederiyle çılgına dönmüştü. Postları kanla kaplanmıştı ve dilleri kanlı dişlerinin üzerinden sarkıyordu. Onu kıpkırmızı bir harabeye çevirecek kelimeyi bekleyerek Ragnar'ın etrafında kıvranıyorlardı. "Beni burada bıraktın!" diye feryat etti Thyra ve kardeşiyle yüzleşmek için köpeklerin arasına girdi. Sonra dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı. Ona ulaşmaya çalıştım ama köpekler dişlerini gösterip gözlerini vahşice bana dikince aceleyle uzaklaştım. Thyra ağlamaya devam etti, kederi Dunholm üzerinde kopan fırtına kadar büyüktü. "Seni öldüreceğim!" diye bağırdı Ragnar'a.

"Thyra," dedi Ragnar.

"Beni burada bıraktın!" diye suçladı onu. "Beni burada bıraktın!" Tekrar ayağa kalktı ve bir kez daha kendinde gibi göründü. Pisliğin ve yara izlerinin altında hâlâ bir güzellik olduğunu görebiliyordum. "Hayatımın bedeli senin ölümündür," dedi kardeşine sakin bir sesle.

"Hayır," dedi yeni bir ses. "Hayır, değil."

Konuşan Peder Beocca'ydı. Yüksek kapının kemerinin altında bekliyordu. Katliamın içinden topallayarak geçti ve kesin bir otoriteyle konuştu. Thyra ona hırladı. "Sen öldün, ra-

hip!" dedi ve o sözsüz çığlıklarından birini attı. Thyra yeniden deli bir kadın gibi seğirmeye başlarken köpekler Beocca'ya döndü. "Rahibi öldürün!" diye bağırdı köpeklere. "Öldürün onu! Öldürün onu! Öldürün onu!"

İleri doğru koştum, sonra yapabileceğim bir şey olmadığını gördüm.

Hristiyanlar sık sık mucizelerden bahsederler ve hep böyle bir sihre tanık olmak istemişimdir. Körlerin gözlerinin açılabileceğini, sakatların yürüyebileceğini ve cüzzamlıların iyileştirilebileceğini iddia ederler. Su üzerinde yürüyen adamların, hatta mezarlarından dirilen ölülerin hikâyelerini anlattıklarını duydum ama böyle şeyleri hiç görmedim. Eğer o büyük sihri görmüş olsaydım bugün bir Hristiyan olurdum ama rahipler bana bunun yerine iman etmem gerektiğini söylüyor. Yine de o gün, durmak bilmeyen yağmurda, tanık olduğum olay mucizeye en yakın şeydi.

Peder Beocca rahip cüppesinin etekleri çamur içinde, topallaya topallaya vahşi av köpeklerinin arasına daldı. Ona saldırmaları için gönderilmişlerdi. Thyra onu öldürmeleri için bağırıyordu ama o hayvanları görmezden geldi ve tazılar ondan uzaklaştı. Sanki bu şaşı gözlü sakattan korkuyorlarmış gibi inlediler. Peder gözlerini Thyra'dan ayırmadan sakince dişlerinin arasından geçti. Thyra'nın çığlık atan sesi önce bir iniltiye sonra hıçkırıklara dönüştü. Açık pelerini yaralı çıplaklığını açığa vuruyordu. Beocca kendi yağmurdan ıslanmış pelerinini çıkarıp Thyra'nın omuzlarına örttü. Thyra'nın elleri yüzündeydi. Hâlâ ağlıyordu. Tazılar ona acıyarak uluyor, Ragnar ise sadece izliyordu. Beocca'nın Thyra'yı uzaklaştıracağını düşünmüştüm ama onun yerine başını iki elinin arasına alıp aniden onu sarstı. Onu sertçe salladı ve bunu yaparken bulutlara doğru yakardı. "Tanrı'm," diye bağırdı, "bu şeytanı

ondan al! Şeytani olanı uzaklaştır! Onu Abaddon'un pençesinden kurtar!" Thyra o zaman çığlık attı ve tazılar başlarını geriye atıp yağmura karşı uludular. Ragnar donmuştu. Beocca Thyra'nın başını tekrar salladı, o kadar sert salladı ki boynunu kırabileceğini düşündüm. "O şeytanı ondan al, Tanrı'm!" diye seslendi. "Ona sevgini ve yüce merhametini bağışla!" Yukarı doğru baktı. Sakat eli Thyra'nın ölü sarmaşıktan örgülerini kavrıyor, katliam alanındaki savaşçı bir lord kadar yüksek bir sesle zikrederken başını bir ileri bir geri itiyordu. "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına," diye bağırdı, "size emrediyorum, iğrenç iblisler, bu kızdan çıkın. Sizi dipsiz kuyuya atıyorum! Sizi sürgün ediyorum! Sizi sonsuza dek ve bir günlüğüne cehenneme gönderiyorum. Bunu Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına yapıyorum! Defolun!"

Thyra aniden ağlamaya başladı. Çığlık atarak, hıçkırarak ya da nefes almak için çırpınarak değil, nazikçe ağlıyordu. Başını Beocca'nın omzuna koydu. Beocca kollarını ona dolayıp onu kucakladı. Sanki kanlı, silahlı ve acımasız olan bizler sürgün ettiği iblislerin müttefikleriymişiz gibi, bize kızgınlıkla baktı. "O artık iyi," dedi beceriksizce, "o artık iyi. Ah, gidin buradan!" Bu kızgın emir tazılara yönelikti ve şaşırtıcı bir şekilde ona itaat edip gittiler. Artık Ragnar'ı tehdit etmiyorlardı. "Onu ısıtmalıyız ve düzgünce giydirmeliyiz," dedi Beocca.

"Evet giydirmeliyiz," dedim.

"Eğer sen yapmayacaksan o zaman ben yaparım," dedi Beocca öfkeyle, çünkü yerimden kıpırdamamıştım. Thyra'yı çatıdaki deliğinden hâlâ dumanların yükseldiği Kjartan'ın salonuna doğru götürdü. Ragnar peşlerinden gitmek istedi ama ben başımı sallayınca durdu. Sağ ayağımı Kjartan'ın ölü karnına koydum ve Kalp Kıran'ı çekip kurtardım. Kılıcı Ragnar'a verdim. Beni kucakladı ama ikimiz de çok sevinçli

değildik. İmkânsızı başarmış, Dunholm'u almıştık ama Ivarr hâlâ yaşıyordu ve Ivarr en büyük düşmandı.

"Thyra'ya ne diyeceğim?" diye sordu Ragnar.

"Ona gerçeği söyle," dedim, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum, sonra Gisela'yı bulmaya gittim.

Gisela ve Brida Thyra'yı yıkadılar. Vücudunu ve saçlarını yıkadılar, ölü sarmaşıkları temizlediler, altın sarısı saçlarını tarayıp Kjartan'ın salonundaki büyük ateşin önünde kuruttular. Ona sade yün bir elbise ve su samuru kürkünden bir pelerin giydirdiler. Ragnar daha sonra ateşin yanında onunla konuştu. Baş başa konuştular. Peder Beocca ile birlikte salonun dışına çıktım. Yağmur durmuştu. "Abaddon kim?" diye sordum.

"Senin eğitiminden ben sorumluydum," dedi, "ve kendimden utanıyorum. Bunu nasıl bilmezsin?"

"Bilmiyorum," dedim. "Kim o?"

"Dipsiz kuyunun kara meleği tabii ki. Bunu sana söylediğime eminim. Eğer tövbe edip Hristiyan olmazsan sana işkence edecek olan ilk iblis o."

"Sen cesur bir adamsın, peder," dedim.

"Saçmalık."

"Ona ulaşmaya çalıştım ama tazılardan ödüm koptu," dedim. "Bugün otuz ya da daha fazla adam öldürdüler ve sen yanlarından geçip gittin."

"Onlar sadece köpek," dedi kayıtsızca. "Eğer Tanrı ve Aziz Cuthbert beni köpeklerden koruyamayacaksa ne işe yarayacaklar?"

Onu durdurdum, iki elimi omuzlarına koyup sıktım. "Çok cesurdun peder," diye ısrar ettim, "bu yüzden seni selamlıyorum."

Beocca bu iltifattan son derece memnun oldu ama mütevazı görünmeye çalıştı. "Ben sadece dua ettim," dedi, "gerisini Tanrı halletti." Onu bıraktım. Tahta bacağıyla düşmüş bir mızrağı tekmeleyerek yoluna devam etti. "Köpeklerin bana zarar vereceğini düşünmemiştim," dedi, "çünkü köpekleri hep sevmişimdir. Çocukken bir köpeğim vardı."

"Kendine başka bir tane almalısın," dedim. "Bir köpek sana arkadaşlık eder."

"Küçük bir çocukken çalışamazdım," diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Yani, taş toplayabilir ve kuşları yeni saçılmış tohumlardan kaçırabilirdim ama düzgün bir iş yapamazdım. Köpek benim arkadaşımdı ve öldü. Onu başka çocuklar öldürdü." Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Thyra güzel bir kadın, değil mi?" dedi, sesi arzulu geliyordu.

"Artık öyle," diye kabul ettim.

"Kollarındaki ve bacaklarındaki o yara izleri," dedi, "onu Kjartan ya da Sven'in kestiğini düşünmüştüm. Ama onlar değilmiş. Kendi kendine yapmış."

"Kendini mi kesmiş?" diye sordum.

"Bıçaklarla kendini doğramış, öyle söyledi. Bunu neden yapsın ki?"

"Kendini çirkinleştirmek için," diye tahminde bulundum.

"Ama çirkin değil," dedi Beocca, şaşırarak. "O güzel."

"Evet, öyle," dedim ve bir kez daha Beocca için üzüldüm. Yaşlanıyordu, her zaman sakat ve çirkin olmuştu, her zaman evlenmek istemiş ama hiçbir kadın onu kabul etmemişti. Bir keşiş olsaydı evlenmesi yasak olurdu. Oysa bir rahipti ve bir rahip aklına sahip olduğu için bana sertçe baktı.

"Alfred beni barışı vaaz etmem için gönderdi," dedi. "Senin kutsal bir kardeşi öldürmeni izledim, şimdi de bunu." Ölüye bakarak yüzünü buruşturdu.

"Alfred bizi Guthred'i güvende tutmamız için gönderdi," diye hatırlattım ona.

"Aziz Cuthbert'in güvende olduğundan emin olmalıyız," diye üsteledi.

"Olacağız."

"Burada kalamayız, Uhtred. Cetreht'e dönmemiz gerek." Başını kaldırıp bana baktı, sağlam tek gözünde endişe vardı. "Ivarr'ı yenmek zorundayız."

"Yeneceğiz," dedim.

"Northumbria'daki en büyük orduya sahip."

"Ama yalnız ölecek, peder," dedim. Neden böyle söylediğimi bilmiyordum. Kelimeler ağzımdan öylece çıkıvermişti. Bir tanrının benim aracılığımla konuştuğunu düşündüm. "Yalnız ölecek," dedim tekrar, "söz veriyorum."

Önce yapılması gereken işler vardı. Köpeklerin barındığı salondan Kjartan'ın hazinesi çıkarılacaktı. Kjartan'ın kölelerini çalıştırarak bok kokan zemini kazdık. Altında gümüş fıçılar, altın fıçılar, kiliselerden haçlar, kol halkaları, kehribar, oltu ve lal taşlarıyla dolu deri çantalar hatta nemli toprakta yarısı çürümüş değerli ithal ipek kumaşlar vardı. Kjartan'ın mağlup savaşçıları ölüleri için bir ateş yakmıştı ama Ragnar ne Kjartan'a ne de Sven'den geriye kalanlara böyle bir cenaze töreni yapılmaması konusunda ısrar etti. Bunun yerine zırhları ve giysileri çıkarıldı, ardından çıplak cesetleri sonbahar katliamından kurtulmuş olan ve yerleşkenin kuzeybatı köşesinde yaşayan domuzlara verildi.

Kalenin sorumluluğu Rollo'ya verildi. Guthred zaferin heyecanıyla kalenin artık kendi mülkü olduğunu ve Northumbria'nın kraliyet kalesi olacağını ilan etti. Onu bir kenara çekip kaleyi Ragnar'a vermesini söyledim. "Ragnar senin dostun olacak," dedim ona, "Dunholm'u tutması için ona güvene-

bilirsin." Bebbanburg'un topraklarını yağmalaması ve hain amcamı korku içinde tutması için ben de Ragnar'a güvenebilirdim.

Böylece Guthred Dunholm'u Ragnar'a verdi. Ragnar buranın muhafazasını Rollo'ya bıraktı ve biz güneye giderken surları tutması için ona sadece otuz adam verdi. Kjartan'ın mağlup ettiği elliden fazla adam Ragnar'a sadakat yemini etti ama ancak Ragnar onların hiçbirinin ailesinin ölümüne neden olan salon yakma olayına katılmadığını tespit ettikten sonra. Bu cinayete yardım eden herkes öldürüldü. Geri kalanlar bizimle birlikte önce Cetreht'e, sonra da Ivarr ile yüzleşmeye gidecekti.

Yani işimizin yarısı bitmişti. Zalim Kjartan ve Tek Gözlü Sven ölmüştü ama Ivarr yaşıyordu. Hiç dile getirmemiş olsa da Wessexli Alfred de onun ölmesini istiyordu.

Böylece güneye gittik.

11

ERTESİ SABAH AYRILDIK. Yağmur güneye doğru inmiş, Dunholm'un yüksek kapısından çıkarken küçük, aceleci bulutlarla dolu, durulanmış bir gökyüzü bırakmıştı. Hazineyi Rollo'ya bıraktık. Kjartan'ın servetini aldığımız için hepimiz zengindik ve Ivarr'la karşılaşmamızdan sağ çıkarsak bu zenginlikleri paylaşacaktık. Fifhaden'de bıraktığım hazinenin yerini fazlasıyla doldurmuştum. Alfred'in yanına zengin bir adam olarak, krallığının en zenginlerinden biri olarak dönecektim. Ragnar'ın kartal kanatlı sancağını Wiire'in karşısındaki en yakın geçide doğru takip ederken bu düşünce beni neşelendiriyordu.

Brida, Ragnar ile birlikte at sürüyordu, Gisela benim yanımdaydı, Thyra ise Beocca'nın yanından ayrılmıyordu. Ragnar'ın Kjartan'ın salonunda ona ne söylediğini asla öğrenemedim ama artık onun yanında sakindi. Çılgınlık bitmişti. Tırnakları kesilmiş, saçları beyaz bir bonenin altında güzelce toplanmıştı. O sabah kardeşini bir öpücükle karşılamıştı. Hâlâ mutsuz görünüyordu ama Beocca'nın onu rahatlatacak kelimeleri vardı. Thyra bu kelimeleri sanki susuzluktan ölmek üzereymiş gibi içiyordu. İkisi de kısraklara binmişti. Beocca Thyra ile konuşurken eyerdeki rahatsızlığını bir kez olsun unutmuştu. Konuşurken el kol hareketi yaptığını görebiliyordum. Arkasında bir hizmetkâr Kjartan'ın hazinesinden alınmış dört büyük sunak haçını taşıyan bir yük atını çeki-

yordu. Beocca onların kiliseye iade edilmesini talep etmişti ve hiçbirimiz onu reddedemezdik, çünkü o da hepimiz kadar büyük bir kahraman olduğunu kanıtlamıştı. Thyra'ya doğru eğiliyor, hararetli bir şekilde bir şeyler söylüyor, Thyra da onu dinliyordu.

"Bir haftaya Hristiyan olacak," dedi Gisela bana.

"Daha erken," dedim.

"Peki ona ne olacak?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sanıyorum onu rahibe manastırına girmeye ikna edecek," dedim.

"Zavallı kadın."

"En azından orada itaati öğrenecek," dedim. "On ikiyi on üç yapmayacak."

Gisela kolumu yumrukladı ve benim yerime kendi canını yaktı. "Seni bir kez daha bulduğumda seni terk etmeyeceğime yemin ettim," dedi, eklemlerini zırhıma sürterek. "Hiçbir zaman."

"Ama on üç?" diye sordum. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Tanrıların yanımızda olduğunu biliyordum," dedi sadece. "Rün çubuklarını attım."

"Peki rün çubukları Ivarr hakkında ne söylüyor?" diye sordum.

"Çapa altındaki bir yılan gibi ölecek," dedi acımasızca, sonra Steapa'nın atının toynaklarından birinin fırlattığı çamur yüzüne sıçrayınca irkildi. Çamuru sildi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Wessex'e gitmek zorunda mıyız?"

"Alfred'e yemin ettim."

"Alfred'e yemin mi ettin?"

"Ona şeref sözü verdim."

"O halde Wessex'e gitmek zorundayız," dedi hevessiz bir şekilde. "Wessex'i seviyor musun?"

"Hayır."

"Alfred'i?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çok dindar," dedim, "çok resmi, ayrıca kokuyor."

"Bütün Saksonlar kokar," dedi.

"O çoğundan daha kötü kokuyor. Hastalığı yüzünden. Sürekli sıçmak zorunda."

Yüzünü buruşturdu. "Yıkanmıyor mu?"

"Ayda en az bir kere," dedim, "muhtemelen daha çok. Yıkama konusunda çok titizdir ama yine de kokar. Ben kokuyor muyum?"

"Domuz gibi," dedi, sırıtarak. "Alfred'i sevecek miyim?"

"Hayır. Bir Hristiyan olmadığın için seni tasvip etmeyecek."

Buna güldü. "Seninle ne yapacak?"

"Bana toprağımı verecek ve onun için savaşmamı bekleyecek," dedim.

"Yani Danlarla savaşacaksın?"

"Danlar Alfred'in düşmanı, o yüzden evet, Danlarla savaşacağım," dedim.

"Ama onlar benim insanlarım."

"Alfred'e yemin ettim," dedim, "o yüzden benden istediğini yapmak zorundayım." Aygır dik bir tepeden aşağı inerken arkama yaslandım. "Danları seviyorum," dedim, "onları Batı Saksonlardan çok daha fazla seviyorum, ama Wessex için savaşmak benim kaderim. *Wyrd bið ful aræd.*"

"Bu ne demek?" dedi.

"Kader kaderdir. Bizi o yönetir."

Bunu düşündü. Tekrar zırhını giymişti ama boynunda Kjartan'ın hazinelerinden alınmış altın bir kolye vardı. Kolye yedi telin bir araya getirilmesiyle yapılmıştı. Eski İngiliz kabile

reislerinin mezarlarından çıkarılan benzer şeyler görmüştüm. Ona vahşi bir görünüm veriyordu ve ona yakışıyordu. Siyah saçlarını yün bir başlığın altında toplamıştı. Uzun yüzünde uzaklara bakan bir ifade vardı. Bu yüze sonsuza kadar bakabileceğimi düşündüm. "Peki daha ne kadar Alfred'in adamı olmak zorundasın?"

"Beni serbest bırakana kadar," dedim, "ya da o veya ben ölene kadar."

"Ama onun hasta olduğunu söylüyorsun. Ne kadar daha yaşayabilir?"

"Muhtemelen çok uzun değil."

"O zaman kral kim olacak?"

"Bilmiyorum," dedim. Keşke bilseydim. Alfred'in oğlu Edward yönetmek için çok genç, mızmız bir çocuktu. Alfred'in tahtı gasp ettiği yeğeni Æthelwold ise sarhoş bir aptaldı. Sarhoş aptal tahtta daha çok hak sahibiydi ve birden kendimi Alfred'in uzun yaşamasını umarken buldum. Şaşırdım. Gisela'ya gerçeği, Alfred'i sevmediğimi söylemiştim ama Britanya adasındaki gerçek gücün o olduğunu kabul ediyordum. Başka hiç kimsede onun vizyonu, onun kararlılığı yoktu. Kjartan'ın ölümü bizim değil, Alfred'in işiydi. Bize ne istediğini açıkça söylememiş olsa da istediğini yapacağımızı bilerek bizi kuzeye göndermişti. Onun yeminli adamı olarak hayatın korktuğum kadar sıkıcı olmayabileceği düşüncesi beni etkilemişti. Ama eğer yakında ölecek olursa bunun Wessex'in sonu olacağını düşündüm. Krallar onun tacı için savaşacak, Danlar zayıflığın kokusunu alıp kuzgunlar gibi cesedin parçalamaya gelecekti.

"Eğer Alfred'in yeminli adamıysan," diye sordu Gisela dikkatle, sorusundan aynı şeyleri düşündüğü anlaşılıyordu, "neden buraya gelmene izin verdi?"

"Çünkü kardeşinin Northumbria'da hüküm sürmesini istiyor."

Bunu düşündü. "Guthred bir tür Hristiyan olduğu için mi?"

"Bu Alfred için önemli," dedim.

"Ya da Guthred zayıf olduğu için?" diye tahminde bulundu.

"Zayıf mı?"

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedi küçümseyerek. "O iyi bir adam. İnsanlar onu her zaman sevmiştir ama nasıl acımasız olacağını bilmiyorlar. Onunla ilk karşılaştığında Ivarr'ı öldürmeliydi. Hrothweard'ı çok önce başından atmalıydı ama cesaret edemedi. Aziz Cuthbert'ten çok korkuyor."

"Alfred neden Northumbria tahtında zayıf bir kral istesin ki?" diye sordum kibarca.

"Böylece Saksonlar topraklarını geri almaya çalıştığında Northumbria zayıf olacak," dedi.

"Çubukların böyle olacağını mı söylüyor?" diye sordum.

"İki oğlumuz ve bir kızımız olacağını, bir oğlumuzun kalbini kıracağını, diğerinin seni gururlandıracağını ve kızının kralların annesi olacağını söylüyor," dedi.

Bu kehanete güldüm, ama küçümsediğim için değil Gisela'nın sesindeki kesinlikten dolayı. "Peki bu, ben Danlarla savaşsam bile senin Wessex'e geleceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu, senin yanından ayrılmayacağım anlamına geliyor," dedi. "Benim yeminim de bu."

Ragnar önden gözcüler göndermişti. Uzun günün sonlarında, onlardan bazıları yorgun atlarıyla döndü. Duyduklarına göre Ivarr, Eoferwic'i almıştı. Onun için kolay olmuştu. Guthred'in sayıca az garnizonu sokaklarda katledilmektense şehri teslim etmişti. Ivarr bulabildiği ganimetleri almış, surlara yeni bir garnizon yerleştirmiş ve kuzeye doğru yürümeye başlamıştı bile. Dunholm'un düştüğünü

henüz duymamış olmalıydı, bu yüzden ya Cetreht'te oyalandığını ya da Cumbraland'in çöllerinde amaçsızca dolaştığını tahmin ettiği Guthred'i yakalamayı umuyordu. Gözcülerin duyduğuna göre Ivarr'ın ordusu kalabalıktı. Bazıları Ivarr'ın iki bin mızrağa önderlik ettiğini söylemişti. Ragnar ve ben bu rakama inanmadık. Yine de Ivarr'ın adamlarının bizimkilerden sayıca çok daha fazla olduğu kesindi ve muhtemelen bizim güneye doğru ilerlediğimiz Roma yolundan kuzeye doğru yürüyordu. "Onunla savaşabilir miyiz?" diye sordu Guthred bana.

"Onunla savaşabiliriz ama onu yenemeyiz," diye cevapladı Ragnar benim yerime.

"Öyleyse neden güneye ilerliyoruz?"

"Cuthbert'i kurtarmak ve Ivarr'ı öldürmek için," dedim.

"Ama eğer onu yenemeyeceksek?" Guthred'in kafası karışmıştı.

"Onunla savaşacağız," dedim kafasını iyice karıştırarak, "eğer onu yenemezsek o zaman Dunholm'a geri çekiliriz. Orayı bu yüzden ele geçirdik, bir sığınak olması için."

"Neler olacağına tanrılar karar verecek," diye açıkladı Ragnar. Kendimizden emin olduğumuz için Guthred daha fazla üstelemedi.

Cetreht'e o akşam ulaştık. Yolculuğumuz hızlıydı çünkü Roma yolundan ayrılmamıza gerek yoktu. Güneş batı tepelerini kızıllaştırırken Swale'in geçidinden geçtik. Kilise adamları bu tepelere sığınmak yerine Cetreht'in sınırlı konforunda kalmayı tercih etmişti ve biz Dunholm'a giderken kimse onları rahatsız etmemişti. Güney tepelerinde atlı Danlar görmüşlerdi ama atlıların hiçbiri kaleye yaklaşmamıştı. Atlılar izlemiş, kelle sayıp uzaklaşmışlardı. O adamların Ivarr'ın gözcüleri olduğunu düşündüm.

Peder Hrothweard ve Başrahip Eadred, Dunholm'u ele geçirmiş olmamızdan hiç etkilenmiş görünmüyordu. Tek umursadıkları azizin cesedi ve aynı akşam mezarlıktan çıkarıp tören alayıyla kiliseye taşıdıkları diğer değerli emanetlerdi. Orada Bebbanburg'un kâhyası Aidan ve köyde kalan birkaç adamıyla karşılaştım. Onlara, "Artık eve dönmenizde bir sakınca yok, çünkü Kjartan öldü," dedim.

Aidan'ın ilk başta bana inandığını sanmıyorum. Sonra neyi başardığımızı anladı. Dunholm'u ele geçiren adamların bir sonraki adımda Bebbanburg üzerine yürüyeceklerinden korkmuş olmalıydı. Bunu yapmak istiyordum ama Noel'den önce Alfred'e dönmeye yemin etmiştim ve bu da bana amcamla yüzleşecek zaman bırakmıyordu.

"Sabah yola çıkacağız," dedi Aidan.

"Öyle yapacaksınız," diye onayladım, "Bebbanburg'a vardığınızda amcama aklımdan hiç çıkmadığını söyleyeceksiniz. Ona gelinini aldığımı söyleyeceksiniz. Ona bir gün karnını yaracağıma yemin ettiğimi, eğer bu yemini yerine getiremeden ölürse onun yerine oğullarının bağırsaklarını deşeceğimi, oğullarının oğulları varsa, onları da öldüreceğimi söyleyeceksiniz. Ona tüm bunları ve halkın Dunholm'u Bebbanburg gibi zapt edilemez sandığını ama Dunholm'un benim kılıcımla düştüğünü söyleyeceksiniz."

"Ivarr seni öldürecek," dedi Aidan meydan okurcasına.

"Dua etsen iyi olur," dedim.

O gece tüm kilise toplanıp dua etti. Tanrılarından yaklaşan Ivarr güçlerine karşı bize zafer vermesini isteyeceklerini düşündüm ama bunun yerine değerli emanetler korunduğu için şükrediyorlardı. Aziz Cuthbert'in bedenini, üzerine Aziz Oswald'ın başını, İncil'i ve Aziz Augustine'in sakalının kıllarını koydukları sunağın önüne yerleştirdiler. İlahiler söylediler,

dua ettiler ve tekrar ilahiler söylediler. Dua etmeyi asla bırakmayacaklarını düşündüm ama sonunda, gecenin karanlık kalbinde sessizliğe gömüldüler.

Kalenin alçak surunda yürüdüm. Alçalan ayın altında tarlaların arasından güneye doğru uzanan Roma yolunu izledim. Ivarr oradan gelecekti. Gece saldırmak için bir grup atlı göndermeyeceğinden emin olamazdım, bu yüzden köyde bekleyen yüz adamım vardı.

Ama saldırı gelmedi. Ragnar beni rahatlatmak için yanıma geldiğinde karanlıkta küçük bir sis tarlaları bulanıklaştırmak için yükselmişti. "Sabaha kadar don olacak," diye selamladı beni.

"Olacak," diye onayladım. Ayaklarını ısıtmak için yere vurdu. "Kız kardeşim bana Wessex'e gideceğini söyledi," dedi. "Vaftiz edileceğini söylüyor."

"Şaşırdın mı?"

"Hayır," dedi. Uzun, düz yola baktı. "En iyisi bu olur," dedi memnuniyetsizce. "Senin Peder Beocca'ndan hoşlanıyor. Peki ona ne olacak?"

"Sanırım bir rahibe olacak," dedim, çünkü Alfred'in Wessex'inde onu başka nasıl bir kader bekleyebilir bilmiyordum.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," dedi. Hiçbir şey söylemedim çünkü bu doğruydu. "Wessex'e dönmek zorunda mısın?" diye sordu.

"Evet. Yeminliyim."

Yeminler bozulabilir," dedi sessizce. Doğru söylüyordu ama farklı tanrıların hüküm sürdüğü ve kaderin sadece üç dokumacı tarafından bilindiği bir dünyada, yeminler bizim tek kesinliğimizdir. Eğer bir yemini bozarsam insanların bana ettikleri yemini tutmalarını bekleyemezdim. Bunu öğrenmiştim.

"Alfred'e ettiğim yemini bozmayacağım," dedim, "ama sana başka bir yemin edeceğim. Seninle asla savaşmayacağıma, sahip olduğum her şeyi seninle paylaşacağıma ve eğer yardıma ihtiyacın olursa onu getirmek için elimden geleni yapacağıma yemin ediyorum."

Ragnar bir süre hiçbir şey söylemedi. Surun üstündeki çimleri tekmeleyip sise baktı. "Aynı şekilde ben de yemin ediyorum," dedi sessizce. O da benim gibi utanmıştı, bu yüzden tekrar çimleri tekmeledi. "Ivarr kaç adam getirecek?"

"Sekiz yüz?"

Başıyla onayladı. "Bizde ise üç yüzden daha az."

"Bir savaş olmayacak," dedim.

"Olmayacak mı?"

"Ivarr ölecek, böylece her şey son bulacak," dedim. Şans getirmesi için Yılan Nefesi'nin kabzasına dokundum. Hild'in hacının hafifçe kabarık kenarlarını hissedebiliyordum. "Ölecek," dedim hâlâ taça dokunarak, "Guthred hüküm sürecek ve ona söylediğin her şeyi yapacak."

"Ona Ælfric'e saldırmasını söylememi ister misin?" diye sordu.

Düşündüm. "Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

"Bebbanburg çok güçlü," dedim. "Ayrıca Dunholm'daki gibi bir arka kapısı yok. Ayrıca, Ælfric'i kendim öldürmek istiyorum."

"Alfred bunu yapmana izin verecek mi?"

"Verecek," dedim. Alfred'in bana böyle bir şans tanıyacağından şüpheliydim ama kaderimin Bebbanburg'a geri dönmek olduğundan emindim. Bu kadere inanıyordum. Dönüp köye baktım. "Orada her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi. "Dua etmeyi bıraktılar, şimdi uyuyorlar. Sen de uyumalısın."

Sokağa geri döndüm. Gisela'ya katılmadan önce sessizce kilisenin kapısını açıp mihrabın üzerinde eriyen birkaç mumun küçük ışığında uyuyan rahipleri ve keşişleri gördüm. İçlerinden biri horladı. Kapıyı açtığım gibi sessizce kapattım.

Gün ağarırken Sihtric'in kapıya sertçe vurmasıyla uyandım. "Buradalar lordum!" diye bağırdı. "Buradalar!"

"Kim burada?"

"Ivarr'ın adamları, lordum."

"Nerede?"

"Atlılar, lordum, nehrin karşısında."

Sadece yüz kadar atlı vardı. Geçidi geçmek için hiçbir girişimde bulunmadılar, bu yüzden sadece kaçışımızı engellemek için Swale'in kuzey kıyısına gönderildiklerini tahmin ettim. Ivarr'ın ana kuvveti güneyde görünecekti ancak o puslu şafakta asıl heyecan yaratan şey bu ihtimal değildi.

Köydeki adamlar bağırıyordu. "Ne oldu?" diye sordum Sihtric'e.

"Hristiyanlar üzgün lordum," dedi.

Kiliseye doğru yürüdüğümde Alfred'in Guthred'e değerli bir armağanı olan Aziz Augustine'in sakalının bulunduğu altın sandığın çalındığını gördüm. Diğer kutsal emanetlerle birlikte mihrabın üzerinde duruyordu ama gece ortadan kaybolmuştu. Peder Hrothweard mihrabın arkasındaki saz ve çalılardan oluşan duvarda açılmış bir deliğin yanında feryat ediyordu. Guthred oradaydı, hırsızlığın Tanrı'nın hoşnutsuzluğunun bir işareti olduğunu söyleyen Başrahip Eadred'i dinliyordu.

"Neyi onaylamıyor?" diye sordu Guthred.

"Paganları tabii ki," dedi Eadred ve tükürdü.

Peder Hrothweard ileri geri sallanıyor, ellerini sıkıyor, kiliseye saygısızlık eden ve kutsal hazineyi çalan paganlardan

intikam alması için tanrısına yakarıyordu. "Suçluları ortaya çıkarın lordum!" diye bağırdı, sonra beni gördü. Vahiy geldiğine ikna olmuş olmalı ki beni işaret etti. "O yaptı!" dedi ağzından tükürükler saçarak.

"Sen miydin?" diye sordu Guthred.

"Hayır, lordum," dedim.

"Oydu!" dedi Hrothweard tekrar.

"Bütün paganları aramalısınız," dedi Eadred Guthred'e. "Eğer kutsal emanet bulunmazsa lordum, yenilgimiz kesin demektir. Ivarr bu günah yüzünden bizi ezecek. Bu Tanrı'nın bize verdiği bir ceza olacak."

Bir kutsal emanet çalındığı için pagan bir Dan'ın Hristiyan bir kralı yenmesine izin vermek tuhaf bir ceza gibi görünüyordu ama bir kehanet olarak yeterince sağlam görünüyordu çünkü kuşluk vakti, kilise hâlâ kutsal emaneti bulmak için boşuna aranırken Ragnar'ın adamlarından biri Ivarr'ın ordusunun göründüğü haberini getirdi. Güneyden yürüyorlardı ve Ragnar'ın küçük kuvvetinden yarım mil ötede kalkan duvarlarını oluşturmaya başlamışlardı bile.

Gitme vaktimiz gelmişti. Guthred ve ben çoktan zırhlarımızı giymiştik ve atlarımız eyerlenmişti. Tek yapmamız gereken Ragnar'ın kalkan duvarına katılmak için güneye gitmekti ama Guthred'in kutsal emanetin kaybı yüzünden sinirleri bozulmuştu. Kiliseden çıkarken beni kenara çekti. "Ragnar'a onu alıp almadığını sorar mısın?" diye yalvardı bana. "Ya da adamlarından biri almış olabilir mi diye?"

"Ragnar almadı," dedim küçümseyerek. "Eğer suçluyu bulmak istiyorsan onları ara," diye devam ettim Aidan ve atlılarını işaret ederek. Ivarr'ın adamları Swale'deki geçidi kapattıkları sürece ayrılmaya cesaret edemeseler de artık Ivarr yaklaştığı için kuzeye doğru yola çıkmak için sabırsızlanıyorlardı.

Guthred onlardan kalkan duvarımıza katılmalarını istemiş, ama onlar reddetmişti. Kaçmak için fırsat kolluyorlardı.

"Hiçbir Hristiyan kutsal emaneti çalmaz!" diye bağırdı Hrothweard. "Bu bir pagan suçu!"

Guthred dehşete kapılmıştı. Hâlâ Hristiyan büyüsüne inanıyordu ve bu hırsızlığı bir felaket alameti olarak görüyordu. Aidan'dan kesinlikle şüphelenmiyordu, bu yüzden kimden şüpheleneceğini de bilmiyordu. İşini kolaylaştırdım.

Benimle kalkan duvarına gelmek için bekleyen Finan ve Sihtric'i çağırdım. "Bu adam," dedim Guthred'e, Finan'ı göstererek, "bir Hristiyan. Sen Hristiyan değil misin, Finan?"

"Hristiyanım, lordum."

"O bir İrlandalı," dedim, "herkes İrlandalıların görme gücü olduğunu bilir." Benden daha fazla görme gücü olmayan Finan gizemli görünmeye çalıştı. "Emanetini bulacak," diye söz verdim.

"Bulacak mısın?" diye sordu Guthred hevesle Finan'a.

"Evet, lordum," dedi Finan kendinden emin bir şekilde.

"Ben Ivarr'ı öldürürken onu bul," dedim Finan'a, "ve suçluyu bulur bulmaz bana getir."

"Getireceğim, lordum," dedi.

Bir hizmetkâr atımı getirdi. "İrlandalın gerçekten onu bulabilir mi?" diye sordu Guthred bana.

"Bütün gümüşlerimi kiliseye vereceğim lordum," dedim bir düzine adamın duyacağı kadar yüksek sesle, "eğer Finan size hem kutsal emaneti hem de hırsızı getirmezse zırhımı, miğferimi, kol halkalarımı ve kılıçlarımı da vereceğim. O bir İrlandalı. İrlandalıların garip güçleri var." Hrothweard'a baktım. "Duydun mu rahip? Finan hırsızı bulamazsa tüm servetimi kilisene bağışlayacağıma söz veriyorum!"

Hrothweard'ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Bana ters ters baktı ama sözümü herkesin önünde vermiştim, bu da masumiyetimin kanıtıydı. O yüzden atımın ayaklarına tükürmekle yetindi. Aygırın dizginlerini almak için gelen Gisela tükürükten kaçınmak için kenara kaçmak zorunda kaldı. Ben üzengiyi düzeltirken koluma dokundu. "Finan onu bulabilir mi?" diye sordu alçak sesle.

"Bulabilir," diye söz verdim ona.

"Garip güçleri olduğu için mi?"

"Onu kendisi çaldığı için aşkım," dedim sessizce. "Benim emrimle. Muhtemelen bir gübre yığınının arasındadır." Sırıttım, o da hafifçe güldü.

Ayağımı üzengiye koyup kendimi yukarı kaldırmaya hazırlandım, ama Gisela bir kez daha beni durdurarak "Dikkatli ol," dedi. "Adamlar Ivarr'la dövüşmekten korkuyor," diye uyardı.

"O bir Lothbrok," dedim, "tüm Lothbroklar iyi dövüşür. Bunu severler. Ama kuduz köpekler gibi öfkeyle, vahşetle dövüşürler, sonunda da kuduz köpekler gibi ölürler." Aygıra binip sağ ayağımı üzengiye yerleştirdim, sonra Gisela'dan miğferimi ve kalkanımı aldım. Veda etmek için eline dokunduktan sonra dizginleri çekip güneye doğru Guthred'i takip ettim.

Kalkan duvarına katılmak için at sürdük. Bu kısa bir duvardı, Ivarr'ın güneyde oluşturduğu duvardan çok daha kısa. Onun duvarı bizimkinin iki katından uzundu, bu da adamlarının bizim hattımızı sarabileceği ve bizi kenarlardan içeriye doğru öldürebileceği anlamına geliyordu. İş savaşa gelirse katledilirdik. Ivarr'ın adamları da bunu biliyordu. Kalkan duvarları mızraklar ve balta uçları ile ışıl ışıldı ve savaşçılar zafer beklentisiyle yaygara yapıyordu.

Silahlarını kalkanlarına vuruyor, Swale'in geniş vadisini dolduran donuk bir davul sesi çıkarıyorlardı. Davul sesi, Ivarr'ın iki kuzgundan oluşan sancağı saflarının ortasında yükseldiğinde büyük bir gümbürtüye dönüştü. Sancağın altında, kalkan duvarından kurtulup bize doğru at süren bir grup atlı vardı. Ivarr da fareye benzeyen oğlu gibi onların arasındaydı.

Guthred, Steapa, Ragnar ve ben Ivarr'a doğru birkaç adım atıp beklemeye başladık. Yaklaşan grupta on adam vardı ama ben Ivarr'ı izliyordum. Witnere'e binmişti, öyle olmasını umuyordum; çünkü bu bana onunla tartışmak için bir neden veriyordu. Guthred'in atını birkaç adım ileri götürmesine izin vererek geri çekildim. Ivarr teker teker bize baktı. Beni görünce bir an şaşırmış gibi görünse de bir şey söylemedi. Ragnar'ı gördüğüne sinirlenmiş gibiydi ve Steapa'nın devasa cüssesinden etkilendi. Üçümüzü de görmezden gelerek Guthred'e başını salladı. "Solucan boku," diye selamladı kralı.

"Lord Ivarr," diye cevap verdi Guthred.

"Tuhaf bir şekilde merhametli bir ruh halindeyim," dedi Ivarr. "Eğer atını döndürüp gidersen adamlarının canını bağışlayacağım."

"Bizim kelimelerle halledilemeyecek bir kavgamız yok," dedi Guthred.

"Kelimeler!" Ivarr tükürdü, sonra başını salladı. "Northumbria'nın ötesine git," dedi, "çok uzaklara git, solucan boku. Wessex'teki arkadaşına koş ama kız kardeşini burada rehine olarak bırak. Bunu yaparsan sana merhamet ederim." Merhametli değil, pratik davranıyordu. Danlar vahşi savaşçılardı ama namlarının gösterdiğinden çok daha temkinliydiler. Ivarr savaşmaya istekliydi ama Guthred'in teslim olmasını daha çok istiyordu çünkü o zaman hiç adam kay-

betmeyecekti. Bu savaşı kazanacaktı, bunu biliyordu ama savaşı kazanırken altmış ya da yetmiş savaşçı kaybedecekti. Bu bütün bir gemi mürettebatına eş değerdi, ödenecek yüksek bir bedel. Guthred'in yaşamasına izin vermek ve hiçbir şey ödememek daha iyiydi. Ivarr, Witnere'i yana çekip Guthred'in arkasından Ragnar'a baktı. "Eşlikçileriniz garip Lord Ragnar."

"İki gün önce Zalim Kjartan'ı öldürdüm," dedi Ragnar. "Dunholm artık benim. Belki seni de öldürmeliyim Lord Ivarr, ki onu benden almaya çalışmayasın."

Ivarr irkilmiş göründü, öyle de olmalıydı. Kjartan'ın ölümünü onaylamak istercesine önce Guthred'e, sonra bana baktı ama yüzlerimizden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ivarr omuz silkti. "Kjartan ile savaştınız ve bu sizin meselenizdi, benim değil," dedi Ragnar'a. "Sizi bir arkadaş olarak görüyorum. Babalarımız arkadaştı, değil mi?"

"Öyleydi."

"O zaman dostluklarını tekrar kurmalıyız," dedi Ivarr.

"Neden bir hırsızla arkadaş olasın?" dedim.

Ivarr bana baktı, yılan gözleri ifadesizdi. "Dün bir keçinin kustuğunu gördüm," dedi, "kustuğu şey bana seni hatırlattı."

"Dün bir keçinin sıçtığını gördüm," diye karşılık verdim, "sıçtığı şey bana seni hatırlattı."

Ivarr dudak büktü ama hakaret etmeye devam etmemeye karar verdi. Yine de oğlu kılıcını çekti. Ivarr oğluna öldürme zamanının henüz gelmediğini söylercesine elini kaldırdı. "Git buradan," dedi Guthred'e, "çok uzaklara git, ben de senin varlığını unutayım."

"Keçi boku bana seni hatırlattı," dedim, "ama kokusu bana anneni hatırlattı. Kötü bir kokuydu; gerçi hırsız doğuran bir fahişeden ne beklersin ki?"

Savaşçılardan biri Ivarr'ın oğlunu geri çekti. Ivarr'ın kendisi bir süre sessizce bana baktı. "Ölümünü üç gün batımına kadar uzatabilirim," dedi sonunda.

"Çalıntı malları geri verirsen, hırsız," dedim, "ve iyi Kral Guthred'in suçun hakkındaki hükmünü kabul edersen belki o zaman merhamet gösteririz."

Ivarr hakarete uğramış gibi değil, eğlenmiş görünüyordu. "Ne çalmışım?" diye sordu.

"Benim atıma biniyorsun," dedim, "onu geri istiyorum."

Witnere'in boynunu okşadı. "Sen öldüğünde derini tabaklatıp eyer yapacağım, böylece hayatımın geri kalanını üzerinde osurarak geçirebileceğim," dedi. Guthred'e baktı. "Git buradan," dedi, "çok uzaklara git. Kız kardeşini rehine olarak bırak. Aklını başına toplaman için sana birkaç dakika vereceğim, eğer toplamazsan seni öldüreceğiz." Atını geri çevirdi.

"Korkak," diye seslendim ona. Beni duymazdan geldi. Witnere'i adamlarının arasından geçirerek kalkan duvarına geri götürdü. "Bütün Lothbroklar korkaktır," dedim. "Kaçıyorlar. Sen ne yaptın Ivarr? Kılıcımdan korktuğun için pantolonuna mı işedin? İskoçlardan kaçtın, şimdi de benden kaçıyorsun!"

Sanırım onu tetikleyen İskoçlardan bahsetmem oldu. O büyük yenilgi Ivarr'ın hafızasında hâlâ tazeydi ve ben bu tazeliğin üzerine küçümseyici bir şeyler eklemiştim. Aniden Lothbrok'un şimdiye kadar kontrol etmeyi başardığı öfkesi tutuştu. Gemi vahşice çekerek Witnere'in canını yaktı. Ivarr uzun kılıcını çekerken Witnere itaatkâr bir şekilde döndü. Atı bana doğru mahmuzladı ama ben onu geçip ordusunun önündeki geniş alana doğru yöneldim. Ivarr'ın tüm adamlarının gözleri önünde ölmesini istediğim yer orasıydı, o yüzden

atımı oraya çevirdim. Ivarr beni takip etti, sonra sağ ön toynağıyla yumuşak çimlere vuran Witnere'i durdurdu.

Sanırım Ivarr kendini kaybetmemiş olmayı dilerdi ama artık çok geçti. Her iki kalkan duvarındaki herkes onun kılıcını çekip beni açık çayıra kadar takip ettiğini görebiliyordu, bu meydan okumadan öylece kaçamazdı. Artık beni öldürmek zorundaydı ve bunu yapabileceğinden emin değildi. Güçlüydü ama yaralanmıştı, eklemleri ağrıyordu ve benim namımı biliyordu.

Onun avantajı Witnere'di. O atı tanırdım ve çoğu savaşçı kadar iyi dövüştüğünü bilirdim. Witnere elinden gelse atımı parçalardı, beni de parçalardı. İlk amacım Ivarr'ı eyerden indirmekti. Ivarr beni izledi. Sanırım saldırmama izin vermeye karar vermişti çünkü Witnere'i hücum için salmamıştı ama ben ona doğru at sürmek yerine atımı Ivarr'ın kalkan duvarına doğru çevirdim. "Ivarr bir hırsız!" diye bağırdım ordusuna, Yılan Nefesi'ni yanımda sallandırarak. "O İskoçlardan kaçan sıradan bir hırsız!" diye bağırdım. "Kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi kaçtı! Onu bulduğumuzda bir çocuk gibi ağlıyordu!" Gözlerimi Ivarr'ın kalkan duvarından ayırmadan güldüm. "Yaralandığı için ağlıyordu," dedim. "İskoçya'da ona Zayıf Ivarr derler." Görüş alanımın kenarında kışkırtmanın işe yaradığını, Ivarr'ın Witnere'i bana doğru çevirdiğini gördüm. "O bir hırsız," diye bağırdım, "bir korkak!" Son alaycı hakareti haykırırken dizimi atıma dokundurdum. At döndü ve kalkanımı kaldırdım. Witnere bembeyaz gözleri, bembeyaz dişleri ve çamurlu çimenleri savuran koca toynaklarıyla bana yaklaşırken adını haykırdım. "Witnere! Witnere!" Bunun muhtemelen Ivarr'ın aygıra verdiği isim olmadığını biliyordum ama belki Witnere bu ismi hatırladı ya da beni hatır-

ladı; çünkü kulakları dikildi, başı yukarı kalktı ve ben kendi atımı ona doğru mahmuzlarken hızı kesildi.

Kalkanı bir silah olarak kullandım. Onu sertçe Ivarr'a doğru salladım ve aynı anda sağ üzengimi yukarı ittim. Ivarr, Witnere'i geri çevirmeye çalışıyordu ama koca atın kafası karışmış, dengesi bozulmuştu. Kalkanım Ivarr'ınkine çarptı. Ağırlığımı kullanarak onu geriye doğru itmek için kendimi ona doğru fırlattım. Onu eyerinden düşürmeden yere kapaklanabilirdim ama onu kavramak için kalkanımı ya da kılıcımı bırakmaya cesaret edemedim. Sadece ağırlığımın onu yere düşüreceğini ummak zorundaydım. "Witnere!" diye bağırdım tekrar. At kısmen bana doğru döndü ve bu küçük hareketi ağırlığımla birlikte Ivarr'ı devirmeye yetti. O sağına düştü, ben de iki atın arasına yığıldım. Sertçe düştüm. Kendi atım bana istemsiz bir tekme atarak beni Witnere'in arka ayaklarına doğru itti. Ayağa fırladım. Witnere'i uzaklaştırmak için Yılan Nefesi ile kıçına bir tokat attım ve Ivarr saldırırken hemen kalkanımın altına saklandım. Benden daha hızlı toparlanmıştı. Kılıcı kalkanıma çarptı. Darbenin beni geri iteceğini bekliyor olmalıydı ama onu durdurdum. Dunholm'da fırlatılan mızrakla yaralanan sol kolum kılıcının gücüyle zonkluyordu ama Ivarr'dan daha uzun, daha ağır ve daha güçlüydüm. Onu geri itmek için kalkanı sertçe ittim.

Kaybedeceğini biliyordu. Babam olacak yaştaydı, eski yaraları onu yavaşlatıyordu ama yine de bir Lothbrok'tu ve onlar dövüşmeyi doğdukları andan itibaren öğrenirlerdi. Hırlayarak üzerime gelip kılıçla önce yükseğe sonra alçağa hamle yaptı. Hareket etmeye devam ettim. Onu savuşturdum. Darbelerini kalkanıma alıp karşılık vermeye bile çalışmayarak onunla alay ettim. Ona acınası, yaşlı bir adam olduğunu söyledim. "Amcanı öldürdüm," diye eğlendim onunla, "senden daha iyi

değildi. Sen öldüğünde yaşlı adam, oğlum dediğin farenin bağırsaklarını deşeceğim. Cesedini kuzgunlara yedireceğim. Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

Beni döndürmeye çalıştı ama çok zorlandı. Ayağı ıslak çimlerde kaymış, tek dizinin üzerine çökmüştü. Dengesi bozulmuştu. Kılıç tutan eli çimenlerin üzerindeydi. Onu o an öldürebilirdim, ama ondan uzaklaşarak ayağa kalkmasına izin verdim. Bunu yaptığımı tüm Danlar gördü. Kalkanımı fırlattığımı da gördüler. "O sefil küçük bir hırsız, ama ona bir şans vereceğim!"

"Seni orospu çocuğu Sakson piçi," diye hırladı Ivarr ve tekrar üzerime yürüdü. Bu şekilde dövüşmeyi severdi. Saldır, saldır, saldır. Beni geri püskürtmek için kalkanını kullanmaya çalıştı ama ben geri çekilip Yılan Nefesi'nin yassısıyla miğferinin arkasına vurdum. Darbe onu ikinci kez tökezletince ondan tekrar uzaklaştım. Onu küçük düşürmek istiyordum.

Bu ikinci tökezleme onu ihtiyatlı olmaya itti, bu yüzden etrafımda temkinli bir şekilde dönmeye başladı. "Beni köle yaptın," dedim, "ve bunu bile doğru düzgün yapamadın. Bana kılıcını vermek ister misin?"

"Keçi boku," dedi. Hızla yaklaşarak boğazıma hamle yapar gibi yaptı ve son anda kılıcını indirip sol bacağımı sıyırdı. Kenara çekilip Yılan Nefesi ile kıçına vurarak onu uzaklaştırdım.

"Bana kılıcını ver," dedim, "yaşamana izin vereceğim. Seni bir kafese koyup Wessex'te dolaştıracağım. İşte Ivarr Ivarson, bir Lothbrok, diye anlatacağım halka. İskoçlardan kaçan bir hırsız."

"Piç kurusu," deyip tekrar saldırdı, bu sefer sert bir kılıç darbesiyle karnımı deşmeye çalışarak. Geri çekildim. Uzun kılıcı tıslayarak yanımdan geçti. Kılıcıyla tekrar pozisyon alırken homurdandı, artık tamamen öfke ve çaresizlik içindeydi.

Yılan Nefesi'ni öne doğru savurdum. Kılıcım kalkanını aşıp göğsüne çarptı ve hamlenin gücü onu geriye itti. Bir sonraki darbeyi hızlıca miğferinin yan tarafına indirdiğimde miğfer çınladı ve Ivarr tekrar sendeledi. Darbeden başı dönmüştü. Üçüncü darbem kılıcına öyle bir güçle çarptı ki kılıç kolu geriye savruldu. Yılan Nefesi'nin ucu boğazındaydı.

"Korkak," dedim, "hırsız."

Öfkeyle çığlık attı. Kılıcını vahşice savurdu. Geriye doğru adım atıp kendimi kılıcından kurtardım, sonra Yılan Nefesi'ni sertçe sağ bileğine indirdim. O anda nefesi kesildi çünkü bilek kemikleri kırılmıştı.

"Kılıçsız dövüşmek zor," dedim, tekrar vurarak. Bu kez öyle sert vurdum ki kılıç elinden uçtu. Artık gözlerinde dehşet vardı. Ölümle yüzleşen bir adamın dehşeti değil, elinde kılıç olmadan ölen bir savaşçının dehşeti.

"Beni bir köle yaptın," dedim, Yılan Nefesi ile sertçe dizine vurarak. Geri çekilmeye, kılıcına uzanmaya çalıştı. Tekrar dizini kestim, bu kez çok daha sert bir şekilde; deriyi yarıp kemiğe kadar kesmiştim. Dizinin üzerine çöktü. Miğferine, Yılan Nefesi ile bir kez daha vurup arkasına geçtim. "Beni köle yaptı," diye bağırdım adamlarına, "ve atımı çaldı. Ama o hâlâ bir Lothbrok." Eğilip kılıcını çeliğinden tutarak ona uzattım. Kılıcı aldı.

"Teşekkürler," dedi.

Sonra, onu öldürdüm. Boynunu başından ayırdım. Guruldadı, titredi ve çimenlerin üzerine yığıldı ama kılıcı tutmaya devam etti. Eğer kılıç olmadan ölmesine izin verseydim beni izleyen Danların çoğu zalim olduğumu düşünecekti. Onun benim düşmanım olduğunu ve onu öldürmek için bir nedenim olduğunu anlıyorlardı ama hiçbiri onun ölüler konağından mahrum edilmeyi hak ettiğini düşünmezdi. Günün

birinde Ivarr ve amcasının beni orada karşılayacağını düşündüm çünkü ölüler konağında düşmanlarımızla ziyafet çeker, kavgalarımızı hatırlar ve onlarla yeniden savaşırız.

Sonra bir çığlık duydum. Döndüğümde oğlu Ivar'ın babası gibi öfke ve bilinçsiz bir şiddetle dörtnala bana doğru geldiğini gördüm. Kılıcıyla beni ikiye bölmek için eyerinde eğildi. Kılıcını Yılan Nefesi ile karşıladım ve Yılan Nefesi açık ara daha iyi bir kılıçtı. Darbe kolumu sarstı ama Ivar'ın kılıcı kırılmıştı. Elinde bir el genişliğinde kılıçla dörtnala yanımdan geçti ve babasının iki adamı, öldürülmeden önce onu yakalayıp zorla uzaklaştırdı. Witnere'i çağırdım.

Bana doğru geldi. Burnunu okşadım, eyerini tuttum ve sırtına atladım. Sonra Guthred ile Ragnar'ın da bana katılmasını işaret ederek onu Ivarr'ın lidersiz kalmış kalkan duvarına doğru çevirdim. Boyalı Dan kalkanlarından yirmi adım ötede durduk. "Ivarr Ivarson Valhalla'ya gitti," diye bağırdım, "ölümünde hiçbir utanç yoktu! Ben Uhtred Ragnarson'um! Ubba Lothbrokson'u öldüren adam, bu da arkadaşım, Zalim Kjartan'ı öldüren Kont Ragnar! Kral Guthred'e hizmet ediyoruz."

"Sen Hristiyan mısın?" diye bağırdı bir adam.

Ona çekiç muskamı gösterdim. Adamlar Kjartan'ın ölüm haberini kalkanlar, baltalar ve kılıçlardan oluşan uzun bir sıra boyunca ilettiler. "Ben Hristiyan değilim!" diye bağırdım tekrar sessizleştiklerinde. "Ama Hristiyan büyücülüğünü gördüm! Hristiyanlar Kral Guthred üzerinde büyü yaptılar! Hiçbiriniz büyücülerin kurbanı olmadınız mı? Hiçbiriniz hayvanlarınızın öldüğünü ya da karılarınızın hastalandığını görmediniz mi? Hepiniz büyücülüğü bilirsiniz. Hristiyan büyücüler büyük sihirler yapabilirler! Ellerinde cesetler ve kesik başlar var. Bunları büyü yapmak için kullanıyorlar ve kralımıza büyü yapıyorlar! Ama büyücü bir hata yaptı. Açgözlülük

edip dün gece Kral Guthred'den bir hazine çaldı! Neyse ki Odin büyüleri ortadan kaldırdı!" Eyerimde döndüm ve Finan'ın sonunda kaleden çıkıp bize doğru geldiğini gördüm.

Kalenin girişindeki bir itiş kakış yüzünden gecikmişti. Bazı kilise adamları Finan ve Sihtric'in ayrılmasını engellemeye çalışmıştı ama Ragnar'ın Danlarından birkaçı araya girmişti. İrlandalı otlaktan atını sürerek bize doğru geliyordu. Peder Hrothweard'a önderlik ediyordu. Daha doğrusu Finan Hrothweard'ı saçlarından tuttuğundan rahibin İrlandalının atının yanında tökezlemekten başka çaresi kalmamıştı.

"Bu Hristiyan büyücü Hrothweard!" diye bağırdım. "Kral Guthred'e büyülerle, cesetlerin büyüsüyle saldırdı, ama onu yakaladık ve büyüleri Kral Guthred'in üzerinden kaldırdık! Şimdi size büyücüye ne yapmamız gerektiğini soruyorum!"

Bunun tek bir cevabı vardı. Hrothweard'ın Guthred'in danışmanı olduğunu çok iyi bilen Danlar onun ölmesini istiyordu. Bu sırada Hrothweard çimenlerin üzerine diz çökmüş, ellerini kavuşturmuş, Guthred'e bakıyordu. "Hayır, lordum!" diye yalvardı.

"Hırsız sen misin?" diye sordu Guthred, inanamayarak.

"Emaneti eşyalarının arasında buldum, lordum," dedi Finan altın çanağı Guthred'e doğru tutarak. "Gömleklerinden birine sarılıydı."

"Yalan söylüyor!" diye itiraz etti Hrothweard.

"Hırsızınız o, lordum," dedi Finan saygılı bir şekilde, sonra istavroz çıkardı. "İsa'nın kutsal bedeni üzerine yemin ederim."

Ivarr'ın Danlarına "O bir büyücü!" diye bağırdım. "Sığırlarınıza türlü hastalıklar bulaştıracak; ekinlerinizi mahvedecek; kadınlarınızı kısır, çocuklarınızı hasta edecek. Onu istiyor musunuz?"

Kontrolsüzce ağlamakta olan Hrothweard'ı istediklerini haykırdılar.

"Eğer Guthred'i kralınız olarak kabul ederseniz onu alabilirsiniz," dedim.

Bağlılıklarını haykırıyorlardı. Kılıçlarını ve mızraklarını bu kez Guthred'i alkışlamak için kalkanlarına vurdular. Eğilip dizginlerini tuttum. "Onları selamlama zamanı, lordum," dedim ona. "Onlara karşı cömert olma zamanı."

"Ama," dedi Hrothweard'a bakarak.

"O bir hırsız, lordum," dedim, "hırsızlar ölmeli. Kanun böyle. Alfred de aynısını yapardı."

"Evet," dedi Guthred, böylece Hrothweard'ı pagan Danlara bıraktık ve uzun bir süre ölmesini dinledik. Ona ne yaptıklarını bilmiyorum çünkü cesedinden geriye çok az şey kalmıştı ama kanı öldüğü yerin etrafındaki otları metrelerce karartmıştı.

O gece zayıf bir ziyafet verildi. Zayıftı çünkü yeterince yiyeceğimiz yoktu ama bol miktarda biramız vardı. Danlar Guthred'e bağlılık yemini ederken rahipler ve keşişler kilisede toplanmış, öldürülmeyi bekliyorlardı. Hrothweard ölmüştü, Jænberht öldürülmüştü ve diğerleri de şehit olmayı bekliyordu ama Guthred'in hane halkından bir düzine ayık adam onları güvende tutmaya yetti. Guthred bana, "Aziz Cuthbert için bir tapınak inşa etmelerine izin vereceğim," dedi.

"Alfred bundan memnun olurdu," dedim.

Cetreht'in sokağında yanan ateşe baktı. Ragnar, sakat eline rağmen Ivarr'a hizmet etmiş iri yarı bir Danla güreşiyordu. Her iki adam da sarhoştu, daha fazla sarhoş adam onlara tezahürat yapıyor, kimin kazanacağına dair bahse giriyordu. Guthred baktı ama güreşi görmedi. Düşünüyordu. Sonunda şaşkınlıkla, "Peder Hrothweard'ın bir hırsız olduğuna asla inanmazdım," dedi.

Pelerinimin altına sığınan ve omzuma yaslanan Gisela kıkırdadı. "Hiç kimse sizin ve benim köle olduğumuza da inanmazdı, lordum," diye cevap verdim, "ama öyleydik."

"Evet," dedi şaşırarak, "öyleydik."

Hayatımızı üç dokumacı belirler. Yggdrasil'in dibinde otururlar ve orada şakalaşırlar. Köle Guthred'i Kral Guthred yapmaktan memnun oldular; tıpkı beni tekrar güneye, Wessex'e göndermekten memnun oldukları gibi.

Gri denizin uzun soluk kumsala vurmaktan hiç vazgeçmediği ve soğuk rüzgârın salonun üzerindeki kurt başı sancağı dalgalandırdığı Bebbanburg'dakiler geri dönmemden korkuyordu.

Çünkü kaderi kandıramazsınız; bizi o yönetir ve hepimiz onun köleleriyizdir.

TARİHSEL NOT

KUZEYİN EFENDİLERİ, *ÖLÜM SÜVARİSİ*'NDE ANLATILAN, Alfred'in Ethandun'da Danlara karşı kazandığı şaşırtıcı zaferden bir ay kadar sonra başlar. Yenilen ordunun lideri Guthrum, Alfred'in kendisini kuşattığı Chippenham'a çekilmiş, ancak Alfred ve Guthrum barış konusunda anlaşınca düşmanlıklar sona ermiştir. Danlar Wessex'ten çekilmiş ve Guthrum ile önde gelen kontlarının hepsi Hristiyan olmuştur. Alfred de Guthrum'u Doğu Anglia'nın kralı olarak tanımıştır.

Bu serinin önceki iki romanını okuyanlar Guthrum'un barış anlaşmalarına uyma konusunda pek de parlak bir sicili olmadığını bilecektir. Guthrum Wareham'da yapılan ateşkesi ve ardından Exeter'de müzakere edilen ateşkesi bozmuştu ama bu son barış anlaşmasına sadık kaldı ve Alfred'i vaftiz babası olarak kabul edip vaftiz adı olarak Æthelstan'ı aldı. Bir rivayete göre Somerset, Aller'deki kilisede hâlâ görülebilen vaftiz teknesinde vaftiz edilmişti ve Doğu Anglia'ya döndükten sonra Hristiyan bir hükümdar olarak hüküm sürdüğü için gerçekten din değiştirdiği anlaşılıyor. Guthrum ve Alfred arasındaki müzakereler devam etti ve 886 yılında İngiltere'yi iki nüfuz alanına bölen Wedmore Antlaşması'nı imzaladılar. Wessex ve Güney Mersiya Sakson olurken Doğu Anglia, Kuzey Mersiya ve Northumbria Dan yasalarına tabi olacaktı. Böylece, bir süre için Dan kralları tarafından yönetilecek olan

ve yer adları ve lehçeleriyle hâlâ o dönemin izlerini taşıyan İngiltere'nin kuzeydoğu yarısı Danelaw kuruldu.

Anlaşma Alfred'in Danları İngiltere'den tamamen çıkaracak güçten yoksun olduğunu kabul etmesi anlamına geliyordu ama ona Wessex'teki merkezini güçlendirmek için zaman kazandırdı. Sorun şu ki Guthrum bırakın Norsları, tüm Danların bile kralı değildi ve Wessex'e yapılacak saldırıları engelleyemezdi. Bunlar zaman içinde yaşanacak ve gelecek romanlarda anlatılacak, ancak Ethandun'daki zafer ve ardından Guthrum ile yapılan anlaşma büyük ölçüde Wessex'in bağımsızlığını güvence altına aldı ve Alfred ile haleflerinin Danelaw'ı yeniden fethetmelerini sağladı. Alfred'in bu uzun süreçteki ilk adımlarından biri, en büyük kızı Æthelflaed'i Mersiyalı Æthelred ile evlendirmek oldu. Mersiya'daki Saksonları Wessex'tekilere bağlamayı amaçlayan bu ittifak, Æthelflaed'in zamanla Danlara karşı mücadelede büyük bir kahraman olduğunu kanıtlayacaktı.

Dokuzuncu yüzyılın sonlarında Wessex'in tarihinden Northumbria'nın tarihine geçmek, aydınlıktan kafa karıştırıcı karanlığa geçmek demek. Kralların isimlerini ve hüküm sürdükleri tarihleri veren kuzey kraliyet listeleri bile birbiriyle uyuşmuyor, ancak Ethandun'dan kısa bir süre sonra Guthred (bazı kaynaklar onu Guthfrith olarak adlandırıyor) adında bir kral York'ta (Eoferwic) tahta geçmiştir. Şüphesiz kukla bir hükümdar olarak bir Sakson kralın yerini almış ve 890'lara kadar hüküm sürmüştür. Guthred iki açıdan dikkat çekici: Birincisi Dan olmasına rağmen bir Hristiyandı ve ikincisi, bir zamanlar köle olduğuna dair tutarlı bir hikâye mevcut ve ben de bu hikâyeyi bu zayıf temeller üzerine kurdum. Guthred, Cuthbert'in cesedinin (ve hem Aziz Oswald'ın başının hem de Lindisfarne İncillerinin) koruyucusu olan Başrahip

Eadred ile kesinlikle ilişkiliydi ve Eadred sonunda Cuthbert için Cuncacester'de, bugünkü Durham, Chester-le-Street'te büyük tapınağı inşa edecekti. 995 yılında azizin naaşı nihayet Durham'da (Dunholm) toprağa verildi ve halen de orada bulunmaktadır.

Kjartan, Ragnar ve Gisela kurgusal karakterlerdir. Bir Ivarr vardı ama ben onun hayatıyla ilgili büyük değişiklikler yaptım. Esas olarak kuzeyde büyük sorunlara yol açacak olan halefleriyle dikkat çekmektedir. Durham'da dokuzuncu yüzyıldan kalma bir kale olduğuna dair bir kayıt yoktur ancak böylesine kolay savunulabilir bir alanın göz ardı edilmiş olması bana pek olası görünmüyor ve böyle bir kalenin kalıntılarının, şu anda neredeyse bin yıldır zirveyi işgal eden katedral ve kalenin inşası sırasında yok edilmiş olması çok daha olası. Bebbanburg'da, zaman içinde Bamburgh Kalesi'nin bugünkü ihtişamına dönüşen bir kale vardı ve on birinci yüzyılda benim atalarım olan Uhtred adında bir aile tarafından yönetiliyordu ancak ailenin dokuzuncu yüzyılın sonlarındaki faaliyetleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz.

Dokuzuncu yüzyılın sonları ve onuncu yüzyılın başlarındaki İngiltere'nin hikâyesi, Wessex'ten kuzeye doğru ilerleyen bir hikâye. Uhtred'in yeni yeni farkına varmaya başladığı kaderi, İngiltere olarak bilinecek toprakların Batı Saksonlar tarafından yeniden fethinin merkezinde yer almaktır ve bu yüzden savaşları henüz bitmemiştir. Bu yüzden Yılan Nefesi'ne tekrar ihtiyacı olacak.